Proleter Devrimci Aydınlık

SEÇMELER II

1970-1971

AYDINLIK
YAYINLARI

PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK
SEÇMELER II

Proleter Devrimci Aydınlık

SEÇMELER II

1970-1971

AYDINLIK
YAYINLARI

Birinci Baskı : Haziran 1979

AYDINLIK
YAYINLARI
No : 65

Yönetim Yeri
Alay Köşkü Cad. Hayrünisa Batu İşhanı
No: 12/a Kat 2
Cağaloğlu-İstanbul
Dizgi
Osmanlı Matbaası
Baskı
Doyuran Matbaası

İÇİNDEKİLER

«Bütün Devrimciler! Bütün TİP'liler!» **(1 Ekim 1970)** 9

Aşık İhsani, «Haziranın On Altısıydı» **(1 Ekim 1970)** 27

«İhbarcılar TDGF'den Atılmalıdır» **(1 Ekim 1970)** 29

«Üçüncü Yıla Girerken» **(1 Kasım 1970)** 32

«Halkımızı Faşist Zorbalığa Karşı Amansız Bir Mücadeleye Hazırlayalım» **(1 Kasım 1970)** 34

«Devrimci Gençlik Hareketinin Tecrübeleri ve Dev-Genç Kurultayı» **(1 Kasım 1970)** 37

«Türkiye İşçi Partisi Tüzük ve Programının Eleştirisi» **(1 Kasım ve 1 Aralık 1970)** 54

Aşık İhsani, «Hehey Be» **(20 Kasım 1970)** 81

«TİP Kongresi, İlkesiz Birlik .Kurultayı ve Revizyonist Kliklerin Çöküşü» **(1 Aralık 1970)** 83

«Sosyalist Kurultay: Birleşmenin Yolu Mücadeleden Geçer» **(1 Aralık 1970)** 99

«Ege Bölgesinden Bir Köy Halkı: Topraksız ve Yoksul Köylüler» **(12 Aralık 1970)** 105

«Faşizm Tehdidine Karşı Demokratik Güçbirliği» **(1 Ocak 1971)** 107

Eylemî, «Ne Durur» **(8 Ocak 1971)** 128

«Turanlar Köyü Toprak Mücadelesinden Çıkan Ders: Hareketi Yoksul Köylü Yönetmelidir!» **(2 Şubat 1971)** 130

«Büyük Proleter Devrimlerinin İzinde» **(2 Şubat 1971)** 142

«Proletaryanın Bağımsızlığı» **(9 Şubat 1971)** 154

«İlkesiz Birlik Cephesi Çöktü. Revizyonist Klik İkiye Bölündü. Al Birini, Vur Öbürüne!» (9 Şubat 1971) 161
«İkiyüzlülüğün Belgeleri» (9 Şubat 1971) 170
«Çukurova İşçi Mücadelesinin Öğrettikleri» (9 Şubat 1971) 173
«Emperyalist Basın Dev-Genç Yöneticilerinin Kürt Meselesiyle İlgili Milliyetçi Tutumunu Övüyor» (16 Şubat 1971) 184
«Irkçı-Milliyetçi Baskıya Boyun Eğmeyelim!» (16 Şubat 1971) 186
«Abdülkadir'i Komando Yüzbaşısı Ayhan Deniz Öldürdü» (16 Şubat 1971) 190
«Ordunun Rolü ve Anlamı» (23 Şubat 1971) 194
«Zulüm Gören Kürt Köylüleriyle Konuştuk» (28 Şubat 1971) 202
«Kahrolsun Halklara Yapılan Zulüm» (28 Şubat 1971) 205
«Kahrolsun Irkçı Baskılar! Kozluk'ta Miting Yapıldı» (28 Şubat 1971) 209
«Ordu Hakim Sınıfların Baskı Gücüdür. Sömürücüleri, Halk Ordusu Yıkar» (28 Şubat 1971) 213
«Devrimci Gençliğin Acil Meselesi: Zulme Karşı Bütün Gençliğin Birliğini Sağlamak ve Halk Kitleleriyle Kaynaşmak» (2 Mart 1971) 220
«Ege'de Tütün Üreticilerinin Mücadelesi» (9 Mart 1971) 228
«Kimdir Bölücü? Bölücüler Kürt Halkına Irkçı Baskı Yapanlardır!» (19 Mart 1971) 246
Eylemî, «Bir Silah Patladı Anadolu'dan» (19 Mart 1971) 249
«Marksizm-Leninizm mi, Küçük Burjuva Terörcülüğü mü? (Marighella'nın Şehir Gerillası Kitabının Eleştirisi)» (23 Mart 1971) 250
«Pasifizm ve Kuyrukçuluğu Yıkalım» (23 Mart 1971) 260
«Yusuf Aslan ve Deniz Gezmiş Arkadaşlara» (23 Mart 1971) 265
«Hikmet Kıvılcımlı'nın Son Konferansının Eleştirisi. H. Kıvılcımlı Eleştirisi - 3» (23 Mart 1971) 269
«Hikmet Kıvılcımlı Halk Savaşı Yolunu Reddediyor. H. Kıvılcımlı Eleştirisi - 4» (30 Mart 1971) 283
«Büyük Burjuvazi Yeni Hükümetini Kurdu» (30 Mart 1971) 290
«İdeolojik Eğitim Çalışması Programı» (6 Nisan 1971) 302
«Pertriks Grevinde Doğan Devrimci Tiyatro: İşçinin Gücü» (13 Nisan 1971) 308

«Yeni İktidarın Programı: Hakim Sınıfların Huzur Planı» (13 Nisan 1971) 311
«Emperyalist Hakimiyeti Perçinleme Programı» (20 Nisan 1971) 324
«Turanlar Köylüsü Ağaları Defetti» (27 Nisan 1971) 342
«Bütün İlericiler! Bütün Devrimciler! Halkın Mücadelesini Ezmek İçin Getirilen Anayasa Değişikliğine ve Baskı Tedbirlerine Karşı Birleşelim» (27 Nisan 1971) 345

BÜTÜN DEVRİMCİLER!
BÜTÜN TİP'LİLER!*

1 Ekim 1970

Bütün devrimcilerin bugün en derinden duydukları ihtiyaç bilimsel sosyalizmin halkımıza kurtuluş yolunu gösteren ilkeleri etrafında sağlam bir birlik kurmak; böyle bir birlik temeli üzerinde halkımızın devrimci mücadelesinin bugünkü ihtiyaçlarını karşılayacak ve bu mücadeleyi daha ileri biçimlere ulaştıracak bir siyasal teşkilatlanmayı gerçekleştirmektir.

Siyasi teşkilatlanma söz konusu olduğu zaman TİP'in hatıra gelmesi kaçınılmazdır. Son ay içinde yapılan TİP Ankara İl Kongresi dikkatlerin tekrar TİP üzerinde toplanmasına yol açmıştır. Bir saray darbesiyle işbaşına gelmiş olan Aren-Boran kliğinin partiyi yozlaştırmak için gösterdiği gayretler TİP'i çöküşe götürmektedir. İlkesiz Birlik Cephesinin yöneticileri de mücadele metodu olarak, «oportünizmi açığa çıkaralım, ideolojik mücadeleyle yıkalım» şiarımızın yerine zorbalığı geçirerek TİP'teki devrimci mücadelenin çıkmaza sürüklenmesi için ellerinden geleni yapmışlardır. TİP tecrübesinden devrimci hareketimiz birçok dersler çıkarabilir.

TİP'te Bugün Durum Nedir?

Önce şunu tespit edelim: TİP, parti içinde demokrasiyi ve parti tüzüğünü tamamen rafa kaldırmış olan, hileli

yollarla ve sırasında zorbalığa başvurarak partinin başında tutunmaya çabalayan Aren-Boran kliğinin oportünist-zorba yönetimi altındadır. Aren-Boran kliği, bugün partide uyguladığı yöntemlere Aybar'la birlik olduğu sırada da başvurmuştur. Ancak TİP içindeki devrimcilerin mücadelesi, 1968 sonlarından itibaren oportünist yönetici klikler in zorba yönetimlerine ağır darbeler indirmişti. Aren-Boran kliği, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin TİP içindeki devrimci mücadeleyi de bölen ayrılıkçı tutumlarından geniş ölçüde yararlanarak, partinin tüzüğünü kendi klik çıkarları doğrultusunda gerici bir biçimde uygulayarak, tüzüğün parti üyelerine sağladığı ve parti içinde demokrasinin esasları olmaları gereken hakları gasbederek, TİP'te tekrardan oportünist-zorba yönetimini kurabilmiştir. TİP'in bugün içinde bulunduğu durumu ortaya çıkaran temel gerçeklerin başında Aren-Boran kliğinin oportünist-zorba yönetimi gelmektedir. TİP'te Aren-Boran zorbalığının geçmişteki ve bugünkü hedeflerine ve hareket tarzına bir göz atalım.

Oportünist Yönetici Kliğin TİP'i Hurdaya Çıkarma Faaliyeti

Aren-Boran kliğinin Aybar'ın beraber çalıştığı dönemde uygulamayı denediği zorba yönetim, esas olarak, **TİP' in devrimci doğrultuda gelişmesini engellemek amacını gütmekteydi.** TİP üyelerinin devrimci fikirlerle temasa gelmelerinin ve devrimci çalışma tarzını kavramalarının önlenmesine çalışılıyordu. Güdülen amaç, TİP'in sınıf mücadelesinde devrimci bir silah haline gelmesinin önlenmesi ve TİP'in hurdaya çıkarılmasıydı. Bu hedefe şu yollarla varılmaya çalışılmıştır:

TİP oportünist yönetici kliği, halkımıza ve devrimcilere hedef olarak reformizmi, mücadele yolu olarak parlamentarizmi göstermiştir. Reformizmin ve parlamentarizmin geniş propagandası yapılmış, devrimci hedeflerin ve devrimci mücadele yollarının gösterilmesine amansızca karşı çıkıl-

mıştır. Aybar-Boran-Aren oportünist kliği, reformizmi ve parlamentarizmi yayarak, halkımızın devrim ihtiyacını körletmeye ve halkımızın devrim yoluna girmesini engellemeye çalışmıştır.

Bu kliğin reformizminin özü kısaca şöyledir: Mevcut şartlar içinde Türkiye'de iktisadi kalkınma sağlanamaz. Milli gelir artırılamaz. Sosyal adalet sağlanamaz. Zira bugün fonlar özel müteşebbislerin elinde toplanmaktadır. Özel müteşebbisler ise israfçı ve lüks tüketime eğilimlidirler. Ellerinde toplanan fonları yatırıma değil, kendi özel lüks tüketimlerine harcarlar... Devlet ekonomiye planlı müdahalelerle özel müteşebbisleri yatırıma zorlamamakta, yaptıkları yatırımlara yön vermemektedir. Bunun için bir iktidar değişikliği gereklidir. TİP, mevcut siyasal teşkilatlanmanın çerçevesi içinde iktidara gelerek israfa son verecek, çeşitli yapısal değişikliklerle (reformlarla) fonların yatırıma ayrılmasını sağlayacak, devletin planlı müdahalesiyle yatırımlara yön verecektir. Değer kanununun fonların akmasına sebep olduğu ve ekonominin bütünü bakımından israf sayılması gereken spekülatif faaliyetler de böylece önlenmiş olacaktır.

TİP oportünist yönetici kliğinin esas noktalarını kısaca özetlediğimiz bu reformist fikirleri, TİP programının savunulmasında başvurulan propaganda ve ajitasyonun da esasını meydana getirmiştir. Yaymaya çalıştıkları reformist fikirler, sonraları, CHP'nin «Düzen Değişikliği Programı»nda yer almıştır. Bu reformist fikirlerin bir kısmı hatta Demirel iktidarının son iktisadi kararlarının esasını teşkil etmektedir. Son on yıl içinde iyice palazlanan yerli tekelci sermaye ve Amerikan emperyalizmine bağımlı uluslararası iktisadi kuruluşlar, Türkiye'de kaynakların dağılımında değişiklik istemektedir. Bu güçler, iktidarları eliyle, kaynakların daha büyük miktarlarda belli ellerde birikmesini ve halkın menfaatleri bakımından yararlı olmasa da, burjuva iktisadı açısından üretken sayılması gereken fiziki yatırımlara yöneltilmesini sağlayacak iktisadi tedbirlere başvurmuşlardır. **Uluslararası tekelci sermaye**, böylece,

Türkiye'deki yerli kolunu daha da güçlendirmenin yanı sıra, artacak olan fiziki yatırımlar sayesinde belirli bir sanayileşme görüntüsünü yaratabilmeyi ummaktadır. Oportünizmin emperyalizmin iktisat teorisine dayanarak şekillendirdiği fikirlerinin TİP programında yer alan ileri esaslarla süslense dahi, burjuva reformizminden başka bir şey olmadığını, hatta uluslararası ve **yerli tekelci sermayenin**, Türkiye'deki iktisat politikalarında bu fikirler sistemine dahil esasları uygulamaya koyabildiğini Türkiye pratiği göstermektedir. Oportünist TİP yöneticilerinin reformizmini en açık olarak gösteren bu fikirleri yeni baştan hatırlamakta yarar vardır.

Aybar-Boran-Aren kliğinin reformizmi doğal olarak parlamentarizmle atbaşı gitmiştir. Bu klik daima mevcut siyasal teşkilatlanma çerçevesinde iktidar hedefini göstermiştir. Tekelci sermayenin baskı aracı olan mevcut devlet mekanizmasını kullanarak toplum yapısının değiştirilebileceği safsatasını yaymaya çalışmıştır. Mevcut sosyo-ekonomik yapının iskeletini değiştirecek devrim yoluna girmeden (ki, Aren'in **Yön**'de yayınlanan, 1968'de TİP'in Olağanüstü Kongresinde Aybar tarafından okunan bir yazısında bu yola girmenin «insancıl» olmayacağı ileri sürülmektedir) «iktisadi kalkınma» ve «sosyal adalet» hedeflerinin gerçekleştirilebileceği safsataları ileri sürülmüştür. Devrimci harekete «iktisadi kalkınma» ve «sosyal adalet» hedeflerinin gösterilmesi, reformist bir tutumdur. Halkımızın devrimci mücadelesinin esas hedefi, işçi sınıfı önderliğinde halkın devrimci iktidarını kurmaktır. Bunun yolu ise parlamentarizm değil, devrimci mücadeledir. Emperyalizme ve onun hakimiyetine yataklık edenlerin şiddetine karşı halkın devrimci mücadelesidir. «İktisadi kalkınma», yani devrimci ifadeyle üretim güçlerinin geliştirilmesi, halkın devrimci iktidarının görevidir. «Sosyal adalet» hedefi ise, Batıda sosyal-demokratların sınıflararası pazarlık sahtekarlıklarının fikri dayanağından başka birşey değildir. «Sosyal adalet» fikri, gelirin ve imkanların bölüşümünde daha «adaletli» olunması anlamında kulla-

nılmaktadır. Neye göre daha «adaletli»? Hangi sınıfın ölçülerine göre daha adaletli? «Sosyal adalet»i savunmak, sınıflarüstü mutlak bir adalet olabileceği gibi bir burjuva fikri yaymak demektir. Bu anlayış, çağdaş toplumda temel sınıflar arasında kendine hakem rolü arayan küçük burjuvazinin «sınıflararası uzlaşma» fikrine dayanmaktadır. «İktisadi kalkınmayı» ve «sosyal adalet»i hedef olarak gösteren hareketler, burjuvaziye, günümüzün Türkiyesinde ise yerli ve yabancı tekelci sermayeye teslimiyet politikasını yürüten hareketlerdir.

Oportünist yönetici klik TİP saflarında ve halkımız arasında bu reformist parlamentarist fikirlerini, devrimci fikirler tarafından çürüğe çıkarılmaktan koruyarak rahatça yayabilmek umuduyla, şu anti-demokratik zorba usullere başvurmuştur:

(1) Bütün parti kademelerinde yönetici durumunda bulunanlara sonsuz hak ve yetkiler tanıyan, üyelerin girişkenliklerini hiçe indiren, kişiliğini yozlaştırarak yönetici kliğin her emrine uyan kuklalar haline getirmeyi amaç güden zorba bir yönetim uygulanmıştır. TİP'in proletarya partisi olduğu iddialarına dayandırılmak istenen demokratik merkeziyetçilik lafazanlığı, gerçekte demokratikliği hasıraltı edilmiş koyu zorba bir merkeziyetçiliği perdelemek için kullanılmıştır. İlerde göstereceğimiz gibi eylemsizliğin felsefesinin yapıldığı bir sırada, TİP'in «eyleme dönük bir parti» olduğu, bu nedenle yukardan tebliğ edilen «kararların tartışılamayacağı» üyelerin sadece «bu kararları öğrenmek ve uygulamakla görevli bulundukları» iddia edilmiştir.

(2) TİP üyelerinin ideolojik eğitiminde yönetici kliklerin oportünist fikirlerini ifade eden parti belgeleri (Tüzük ve Program, parti kararları vb.) esas alınmaya çalışılmıştır. Devrimci yayınlar parti içinde yasaklanmış, bu yayınları takip eden üyeler baskı altına alınmıştır. Bilimsel sosyalizmin temel eserlerinin TİP üyeleri tarafından okunarak kavranmasının önüne çeşitli engeller çıkarılmıştır. TİP üyelerinde Marksizm-Leninizme karşı önüne geçilmesi güçle-

şen bir ilginin ortaya çıktığı sıralarda, Marksizm-Leninizmin temel eserlerinin tek taraflı olduğu ileri sürülerek, Proudhon gibi ütopik sosyalistlerin ve benzerlerinin eserlerinin de mutlaka bu temel eserlerle birlikte okunmasının gerekli olduğu şeklinde tavsiyeler ortaya atılmıştır. Sosyalizme düşman olan böyle bir tutumla üyeler arasında gelişen devrimci eğilimler dolaylı biçimlerde bastırılmak istenmiştir.

(3) TİP'e hakim olan zorba yönetim, yayın yasaklarıyla da yetinmemiştir. TİP üyelerinin uyanışını hızlandıran devrimci üyeler parti içinde tecrit edilmeye çalışılmıştır. Üyelerin devrimci üye arkadaşlarıyla temasları yasaklanmıştır. Bu tedbir yetersiz kaldığı zaman, uydurma bahanelerle, birçok hallerde ihbar niteliğindeki ithamlarla devrimci üyeler partiden ihraç edilmiştir. TİP üyelerinin parti içindeki devrimcilerle olduğu kadar, parti dışındaki devrimcilerle de temasları engellenmeye çalışılmıştır.

(4) Giderek tamamen TİP'in dışına kayan devrimci mücadelenin yarattığı devrimci kadrolar, tüzük hükümlerinin oportünist yönetici kliğin çıkarları doğrultusunda gerici bir biçimde yorumlanması ve uygulanmasıyla TİP'e alınmamışlardır.

(5) TİP üyeleri devrimci fikirlerden ve devrimcilerden olduğu kadar, gelişen devrimci mücadeleden de uzak tutulmaya çalışılmıştır. Devrimci mücadelenin yiğit militanları olabilecek TİP üyelerini kitle halinde sınıf mücadelesinin dışında tutabilmek için eylemsizliğin felsefesi yapılmıştır. Bu konuda yayılmaya çalışılmış olan gerici fikirler şunlardır: TİP'in mücadeleye girmesi **kapatılmasına yol açabilir!** Mücadele etmeyelim **faşizm gelir!** Ünlü «partiyi kapatabilirler» teorisi, ünlü «faşizm gelir» teorisi, TİP üyelerinin hakim sınıfların icazet sınırları içinde kalmaya razı edilebilmeleri için geliştirilmiştir. Bu gibi fikirlerle sınıf mücadelesinin dışında tutulmaya çalışılan bir partinin, olsa olsa hakim sınıflara «demokratik» bir görünüş sağlamaya yarayacağı, fakat halkımızın devrim ihtiyacına cevap vere-

meyeceği gerçeği, her çareyle gözlerden kaçırılmak istenmiştir.

TİP oportünizminin gerici zorbalığı, TİP üyeleri arasında devrimci düşüncenin hızla yayılması üzerine, TİP'in içindeki devrimci gelişmeyi önleme hedefine ulaşamamıştır. Oportünist klik, TİP içinde halkımızın devrimci uyanışını oportünizme saptırabileceğini hayal etmiştir. Bu klik, TİP'i gerici sınıfların hakimiyetinin aracı haline getirmeye çalışmıştır. TİP'in aynı zamanda bir ilerici yanının olması, halkımızın devrimci mücadelesine olumlu katkılar da yapmış bulunması bu temel gerçeği görmemizi engelleyemez. Oportünizm, devrimci mücadeleyi yozlaştırabilmek umuduyla devrimcilik taslamak zorundadır. TİP'in ilerici yanı onun devrimcilik taslayan oportünist yöneticilerinden değil, içindeki devrimci unsurlardan gelir. Oportünist kliğin yönetimi altındaki TİP, halkımızın uyanık ve mücadeleye hazır unsurlarını bir araya getirdiği için, anti-emperyalist mücadeleye olumlu katkılarda da bulunmuştur. Gene aynı sebepten TİP'te toplanan devrimci niyet sahibi çoğunluk, oportünist yönetimin gerçek yüzünü görmüştür.

TİP'i Anarşizme Batıran Oportünist Kliklerdir

Devrimciler TİP içinde oportünizme karşı uzun bir mücadele vermişlerdir. Bu mücadele 1966'dan itibaren Aybar-Boran-Aren kliğinin maskesini düşürmeye başlamıştır. Bu oportünist klik ise, özellikle 1966'dan itibaren, sahte devrimci görünüşünü devam ettirebilmek için, devrimci fikirlere, devrimcilere, devrimci mücadeleye, bilimsel sosyalizmin temel eserlerine açıkça saldırıya geçmiştir. Ne var ki, devrimciliğe karşı girişilen saldırılar, ne kadar devrimci görünen biçimler içinde yapılırsa yapılsın, oportünizmin gerçek yüzünü maskeleyemez. Devrimcilerin daha da şiddetlenen mücadeleleri karşısında tam tersine sonuçlar verir. Oportünizmi daha da açığa çıkartır. TİP'te de böyle olmuştur. Bir yandan yurdumuzda gittikçe şiddetlenen sı-

nıf mücadelesi içinde devrimcilerin yaptıkları çalışmalar, öte yandan «Oportünizmi açığa çıkartalım, ideolojik mücadeleyle yıkalım» şiarımızın TİP içinde uygulanması, 1968 sonlarında Aybar-Boran-Aren kliğini çökertmiştir. 1968 sonlarında bu oportünist klik, TİP üyelerinin uyanışı karşısında tutunamayarak parçalanmış, Aybar'a karşı sahte Aren-Boran muhalefeti ortaya çıkmıştır. TİP'teki devrimci muhalefetin daha da şiddetlenen ve günden güne güçlenen mücadelesi karşısında 1969 sonlarında iki oportünist klik birden çöküş noktasına gelmiştir. Bu tarihte devrimci muhalefet İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde ve yurdun birçok yerlerindeki TİP örgütlerinde yönetimi kazanmıştı. Diğer TİP örgütlerinde de mücadele hızla ilerlemekteydi. Halkımızın toplu olarak bulunduğu bütün örgütlerde, bunların en gerici olanlarında dahi çalışmanın gerekliliğini bize emreden Leninist ilkeyi kavrayamamış olan İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinden bir kısmının TİP'teki mücadeleyi küçümsemelerine, bu mücadeleye yan çizmelerine rağmen, diğer bir kısım İlkesiz Birlikçilerin bu mücadelede «aktif ideolojik mücadele»nin esas alınması gereğine yan çizerek, zorbalığı öne sürmelerine ve başıbozuk tutumlarıyla yer yer bu yola sapmalarına rağmen, 1969 sonlarında TİP'te devrimci mücadele önemli başarılar kazanmıştır.

1969 sonlarında saflar ayrıldıktan sonra İlkesiz Birlikçiler TİP'teki mücadelede de ayrılıkçı tutumu benimsemişlerdir. Bu konudaki bütün uyarmalarımıza karşı olumsuz tutum takınmışlardır. İlkesiz Birlik Cephesinin yöneticileri TİP oportünizmine karşı devrimci mücadeleyi daima ellerinin ucuyla tutmuş oldukları için, nasıl elde edildiğini bilmedikleri kazançların nasıl korunup geliştirilebileceğini de bilemezler. Onların TİP'teki mücadelede de ayrılıkçılığa sapmaları, mücadele-ikna ilkesinin ve aktif ideolojik mücadelenin önemini kavramamış olmaları, TİP'teki devrimci kazançların önemli ölçüde heder olmasına yol açmıştır. TİP içinde devrimci yönde gelişen durum, esas olarak Aren-Boran oportünizminin yolsuzluğa, tüzüğü açıkça çiğnemeye, zorbalığa dayanan davranışları ve İlkesiz Bir-

lik Cephesi yöneticilerinin hataları nedeniyle tersine dönmüştür. Halkımızın devrimci mücadelesinin bundan zarar görmüş olduğu açıktır.

İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri halkımızın devrimci eğitimine hiç bir zaman önem vermemiştir. İdeolojik eğitimle ve sınıf mücadelesine katmayla TİP üyelerinin devrimci kişiliklerinin geliştirilmesi, İlkesiz Birlikçilerin her zaman hakir gördükleri bir çalışma tarzı olmuştur. İlkesiz Birlik Cephesinin yöneticileri, küçük burjuva nitelikleri gereği, ancak bu yollarla saflara kazanılabilecek TİP üyelerinin gerçek bir kazanç demek olacağını anlayamamıştır. Bunlar daima, ültimatomculuğu, kırıp dökmeyi, baskını, TİP'teki mücadelenin metodu saymıştır. Zorla «yola getirilen» unsurların ideolojik birlikten yoksun, belkemiksiz bir kalabalık meydana getireceği açıktır. Fakat İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri zaten ideolojik birliğe önem vermemektedir. Kıvılcımlı meselenin esasını ortaya koymaktadır: «Çoğu yapma soyut kavram kavgası ortalığı kırıp geçiriyor. İşçiyi, köylüyü, aydını, genci: bilimcil eleştirici ve yoldaş topluluğu ile ikna yolu dururken: 'Dayak atarak kazanmak' 'metodu' ciddi ciddi uygulanıyor. Şaşkınlık ve panik derinleşiyor. Gene de dayakla boyun eğecek kimsenin ya kişiliksiz bir karakter yoksulundan yahut hesaplı bir ajan provokatörden başka bir şey olamayacağı düşünülemiyor. Başına bir 'efendi' koyacak ödleğin, züğürt sosyaliste kul olmaktansa, Finans-Kapitale kendisini satabileceği akıl edilemiyor.» (Anarşi Yok! Büyük Derleniş!, Tarihsel Maddecilik Yayınları, s. 19-20)

İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinin «küçük burjuvazi kuvvete tapar» görüşü, başıbozukluk ve zorbalığı mücadelenin esas silahı kabul eden anarşizan eğilim, «oportünizmi dayakla yola getirme» olarak özetledikleri gene oportünist bir tutumu geliştirmiştir. Bu tutum, TİP'in bugün içinde bulunduğu anarşik ortamı yaratan gerçeklerin ikincisidir. Her iki küçük burjuva akımı, işi çığrından çıkarmıştır. Bu tutumlar örgüt ve organlar içinde yürütülen mücadeleyi dinamitlemiştir.

Aren-Boran Kliği Sosyalizmin Düşmanıdır

Bu iki küçük burjuva akımdan Aren-Boran kliğinin TİP'teki son tutumu ve davranışlarını da etraflıca gözden geçirmeliyiz.

Bir zamanlar Aren-Boran oportünizmi, Aybar'la birlikte TİP'teki devrimci uyanışı önlemeye çalışmıştır. Maskelerinin düşmesinden sonra, bugün Aren-Boran oportünistleri, tepeden-inme ele geçirdikleri TİP yönetiminin sağladığı imkanları tamamen gerici amaçlarla kullanarak TİP'i büsbütün battal etmeye, ne pahasına olursa olsun TİP'in Türkiye'de devrimci bir etki yapmasını önlemeye çalışmaktadırlar.

Sınıf mücadelesiyle lafta da olsa herhangi bir ilişkisi kalmamış olan Aren-Boran kliği, TİP yönetimine sıkı sıkıya yapışmıştır. Yönetimde kalarak TİP'i yozlaştırma görevlerini başarabilmek için hiç bir devrimcinin, hiç bir partilinin kabul edemeyeceği şu yollara başvurmaktadır:

(1) Usulüne göre yapılmış meşru kongreler birer bahaneyle geçersiz kılınmaktadır. Tayinle oportünist unsurlardan geçici yönetim kurulları kurulmaktadır. Üye tasfiyelerine gidildikten ve aşağıda açıklanan diğer yollara başvurulduktan sonra yeniden toplanan kongrelerde Aren-Boran kliği, kendine bağlı, fakat parti tabanından ve devrimci mücadeleden kopuk unsurları yönetim kurullarına ve delegeliklere seçtirmektedir. Oportünist kliğin devrimciler ve kendisine karşı olan partililer tarafından kazanılmış bütün kongreleri aynı usulsüzlükle tüzüğü çiğneyerek yenileyeceği anlaşılmaktadır.

(2) Kongreler kaçak olarak yapılmaktadır. Aren-Boran oportünizmi imkan bulduğu her yerde kongreleri habersizce yapmaktadır. Devrimci TİP'lilerin kongrelerin yer ve zamanını öğrenmemelerine, hiç olmazsa geç öğrenmelerine çalışılmaktadır. Aren-Boran kliği, kongre hazırlıklarını el altından yapmakta, TİP'li devrimcileri ve TİP'in dürüst üyelerini olupbittilerle karşı karşıya bırakmaktadır.

(3) Aren-Boran kliği, açılmış bir kongreyi kaybedeceğini görünce, kargaşa çıkararak geri bırakılmasını sağlamaya çalışmakta, daha sonra hileli tedbirler alarak kongreyi tekrarlamaktadır. Ankara'da Çankaya, Altındağ İlçe Kongreleri bunun örnekleridir. Başka örnekler de vardır.

(4) Oportünist yöneticiler bütün kongreleri dinleyicilere ve delege olmayan TİP üyelerine kapatmışlardır. Siyasi propaganda ve ideolojik eğitim zemini haline getirilmesi gereken kongreler, üç-beş kişinin önünde yapılmaktadır.

(5) Kongrelerin TİP'in devrimci ve dürüst üyelerinden, halkımızdan ve TİP üyelerinden kaçırılmasının yanı sıra, salona alınan delegeler üzerinde de pazubentli sözde güvenlik görevlileriyle baskı yapılmaktadır.

(6) Parti binaları ya kapalı tutulmakta yahut pek az açılmaktadır. Parti kademelerinde faaliyet hemen hemen tamamen durmuştur. Bazı ilçelerde Aren-Boran oportünistlerine karşı olan üyeler parti binalarına zor kullanarak alınmamaktadır. Aren-Boran oportünizmi bu yolla üyeleri partiden soğutmayı, dağınık ve mücadeleye ilgisiz hale getirebilmeyi ummaktadır. Üyelerin buluşup görüşmeleri, TİP'in içinde bulunduğu duruma elbirliğiyle çare aramaları, Aren-Boran kliğine karşı mücadele açmaları önlenmeye çalışılmaktadır.

Aren-Boran oportünizmi, bu yollarla TİP'te sosyalizmi son zerresine kadar tasfiye edebilmek umudunu beslemektedir.

Aren-Boran oportünizminin yönetici çekirdeği ile kumanda altında tutabildiği az sayıdaki unsur arasında çelişme olmadığı düşünülmemelidir. Tersine, mevcut olan çelişme somut olarak teşhis edilmelidir. Aren-Boran kliğinin gücünü meydana getiren az sayıdaki unsura sabırla reformizmin ve parlamentarizmin gerici niteliği anlatılmalı, halkımızla devrimci mücadele içinde kaynaşmanın önemi gösterilmelidir. Aren-Boran oportünizmini can damarından vuracak olan mücadele yolu budur.

Ankara İl Kongresi Başıbozuk Yıkıcılığın Sonucudur

Aren-Boran kliği, her tarafta olduğu gibi, Ankara İl Kongresinde de tüzüğü pervasızca çiğnemiş, çeşitli hile ve yolsuzluklara başvurmuştur. Altındağ İlçe Yönetim Kurulu usulsüz olarak feshedilmiş, daha sonra yapılan kaçak kongrede usulsüz olarak yönetim kuruluyla birlikte delegeler de yeniden seçilmiştir. Çankaya İlçesinde ise, delegelerden bazıları kongreye bir gün kala ihraç edilmiştir. Polatlı'da altı kişiyle kongre toplanmış ve bu altı kişiye otuz delege seçtirilmiştir. Oportünist klik, kaybedeceğini bildiği Şereflikoçhisar Kongresini toplamaya cesaret edememiş, Ankara İl Kongresi, ilçe kongreleri tamamlanmadan yapılmıştır. Kongre, delegelere son anda haber verilmiştir. Böylece Ankara'da bulunmayan il delegelerinin önemli bir kısmının kongreye katılmaları engellenmiştir. Oportünist kliğin hesapları bu kadar incedir. Kongre salonunun girişi devrimcilere karşı kışkırtılmış bilinçsiz TİP'lilere ve bazı silahlı zorbalara tutturulmuştur. Saat dokuzda başlayacağı bildirilen kongre vaktinden çok önce başlatılmıştır. Saat dokuzu yirmi geçe faaliyet raporları üzerindeki müzakereler tamamlanmıştır. Böylece delegeler oportünist klik tarafından olupbittiyle karşı karşıya bırakılmışlardır. Kongre salonunun kapısı tahtalar, masalar, sandalyelerle tahkim edilmiştir. Birçok delege giriş kapısının bu durumunu görünce kongrenin yapılmadığını sanarak geri dönmüştür. Salona ancak oportünist kliğin arka sokaktaki giriş kapısını açık tuttuğunu tesadüfen öğrenebilen delegeler girebilmiştir. Ankara İl Kongresi bu şartlar içinde yapılmıştır. Buna rağmen, Aren-Boran kliği bir kısmı partililerce tanınmayan 32 kişiden oy alabilmiştir. Ve bu oylarla güya kongreyi kazanmıştır. Devrimcilerin sabırlı çalışmalar ve mücadelelerle kazandıkları Çankaya İlçesinin tek başına 36 delegesinin bulunduğu, buna Altındağ ve Merkez İlçe delegelerinin de eklenmesi gerektiği hatırlanırsa, oportünist kliğin TİP Ankara üyelerinin iradesini hiçe saydığı anlaşılabilir.

Öte yandan, kongreden umudu kesenlerin TİP Genel Merkezine saldırıları, yazı, teksir ve telefon makinalarını alıp götürmeleri kesinlikle karşısında olduğumuz bir tutumdur. Biz bu gibi hareketlerden devrimci mücadelenin zarar göreceğini daima hatırlattık. Dergimizin 21. sayısındaki «**Halkımıza ve Bütün Devrimcilere**» başlıklı bildirimiz zorbalık ve yağmacılığa karşı tavrımızı açıkça ifade etmektedir. Bu bildiride bütün anti-emperyalist ve demokratik güçlere yönelen her türlü zorbalığı açıkça ve şiddetle kınadık. Zorbalığın asla ideolojik mücadelenin yerine geçirilemeyeceğini belirttik. Oportünizmi nasıl yıkabiliriz? Döverek «bilinçlendirme», döverek «oportünizmi yıkma», oportünizme karşı mücadelenin yolu olamaz. Bu, eleştirici, düzeltici ve yığınları devrimci mücadeleye kazanmayı hedef alan anlayış değildir. Bu, başıbozuk yıkıcılıktır. «Oportünizm nasıl yenilir? Oportünizmi suçlamak, hatta kurşunlamak da yetmez. Oportünizm devrimciler forumunda, halkın gönlünde **ideolojik** ve **teorik** anlamıyla yenilgiye uğratılmalıdır. Yoksa o, yedi başlı masal ejderhası gibi, her kesildikçe yeniden hortlayabilir.» (Hikmet Kıvılcımlı, **Anarşi Yok! Büyük Derleniş!, s. 26**)

Hikmet Kıvılcımlı'nın en anlaşılır biçimde ifade ettiği ve bugüne kadar daima savunup uyguladığımız bu apaçık gerçek ortada dururken, Aren-Boran kliği olsun, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri olsun, acaba neden zor kullanmaya girişmektedirler? Onların bu davranışları proleter devrimcilerine karşı ideolojik alanda mücadeleye cesaretleri bulunmamasından ileri gelmektedir. Onlar ideolojik mücadelede yenik düşeceklerini peşinen kabul etmekte oldukları için, daima devrimci fikirleri zor kullanarak bastırma yoluna sapmaktadırlar. Kendi aralarındaki çatışmada ise ideolojik mücadeleye zaten yer yoktur. Alışık oldukları silahla birbirlerini yıkmaya çalışmaktadırlar. Ne var ki, devrimci fikirler zorbalıkla bastırılamaz. Devrimci fikirlere karşı zorbalığa başvuranlar aslında kendi ideolojik perişanlıklarını açığa çıkarmış olmaktadırlar. Bu, onları proleter devrimcilerine karşı yeni yeni saldırılara, ter-

tip ve hilelere başvurmak zorunda bırakmakta, bu ise saldırganların ideolojik yenilgilerini herkesin apaçık görmesini sağlamaktadır. Ayağı kayıp bu yola girmiş olan küçük burjuva unsurlar, genellikle, sahte devrimcilik maskelerinin düştüğünü halkımızın görmesini önleyebilmek umuduyla, bütün devrimci hareketin kökünün kurutulmasını istemeye, bunun için gayret göstermeye başlamaktadırlar. Ve bu noktada, emperyalizmle, onun en gerici, en zorba, en faşist unsurlarıyla birleşebilmektedirler. Sözde sosyalist, davranışta faşist olan bu unsurlar sosyal-faşistlerdir. Bu, yurdumuzda proleter devrimcilere karşı zor kullanmayı meslek edinen ve bundan vazgeçmeyenlerin kaçınılmaz sonudur.

TİP ve Sosyalist Kurultay

TİP deneyinden hangi dersleri çıkarabiliriz?

TİP deneyi bize oportünizme karşı mücadelenin ilkelerini öğretmiştir. Biliyoruz ki, oportünizmi sınıf mücadelesinin mihenk taşına vurabilirsek çökertebiliriz. Devrimi içtenlikle arzulayan bütün dürüst unsurlar, oportünizmin gerici yüzünü ancak sınıf mücadelesi içinde görebilirler. Bunun için bütün gücümüzle sınıf mücadelesini şiddetlendirmeliyiz. Bütün dürüst unsurları sınıf mücadelesine katmalıyız. Oportünizm, sınıf mücadelesiyle atbaşı yürütülen aktif ideolojik mücadeleyle çökertilebilir. Devrimi içtenlikle arzulayan dürüst unsurlar, sınıf mücadelesinde kazandıkları deneyleri hangi ideolojik görüşün en doğru olarak ifade ettiğini kavramaktadırlar. Bundan sonra devrimci teorinin öğrenilmesi onlar için bir ihtiyaç haline gelmektedir.

TİP deneyi reformizm ve parlamentarizmin gerici yüzünü açık olarak kavramamızı sağlamıştır. Oportünizme, reformizme ve parlamentarizme karşı mücadele, halkımızın ancak devrim yoluyla kurtuluşa ulaşabileceği gerçeğinin geniş saflarda kavranmasını sağlamıştır. Doğrular, an-

cak yanlışlarla mücadele içinde kavranır! TİP deneyi emperyalizmin ve uşaklarının zorbalığına ancak halkın devrimci mücadelesiyle son verilebileceği gerçeğinin toplumumuzun pratiğinde açıkça görülmesini sağlamıştır.

Parti ve organlar içinde devrimci fikirleri savunma imkanlarının tamamen ortadan kaldırıldığı bir ortamda Aren-Boran kliğinin toplamaya hazırlandığı TİP Genel Kongresi Türkiye'deki sosyalist hareketi temsil kabiliyetine sahip olmayacaktır. Bu kongre TİP tabanını da temsil edemez. Tüzük açıkça çiğnenerek, çeşitli tertip ve hilelerle seçilen Aren-Borancı delegelerin hiç bir temsil gücü yoktur.

Sosyalist hareketi dağınıklıktan kurtaracak, bilimsel sosyalizmin ilkeleri etrafında birliğin temellerini atacak, devrimci partiye yolları açacak olan sosyalist hareketin gerçek kongresine ihtiyaç var. Ancak sosyalist hareketi gerçekten temsil eden bir kongre halkımızın devrimci mücadelesine yön verebilir. Ancak bütün proleter çevrelerin temsil edileceği demokratik bir kongre halkımızın devrimci mücadelesine önderlik edecek kadroları ortaya çıkarabilir. Ancak bütün devrimcilerin temsil edileceği demokratik bir Kurultay, hareketimizin dağınıklık ortamında rutubetli ve karanlık köşeler bulabilen hastalıkların kökünü kazıyabilir. Aren-Boran oportünizminin danışıklı dövüşü değil, zorlu sınıflar güreşi! Aren-Boran oportünizminin kongresi değil, SOSYALİST KURULTAY!.

Bütün devrimciler! Bütün TİP'liler! Sosyalist Kurultay için çalışalım. Halkımızın kurtuluş yollarını tartışacağımız devrimci hareketin gerçek Kurultayını toplayalım. Oportünizme ve bütün yanlış fikirlere öldürücü darbeyi indireceğimiz SOSYALİST KURULTAY'da bir araya gelelim. Aren-Boran oportünizminin kongresine SOSYALİST KURULTAY'ın gürzünü indirelim!

Halkımızın devrimci mücadelesinin önüne kurulmak istenen bentleri yıkacağız. Oportünizmi ve yanlış fikirleri yıkacağız. Bölücülüğü yıkacağız. Sosyalist hareketin dağınıklığına son vereceğiz. Bilimsel sosyalizmin ilkeleri etra-

fında devrimcilerin birliğini kuracağız. Halkımızın devrimci hareketine önderlik edecek devrimci bir partiye ihtiyaç var. Harcını ve hamurunu bütün devrimcilerin, bütün dürüst TİP'lilerin elleri ve terleriyle kardıkları devrimci partiyi kıyasıya bilimsel tartışmayla, gönül birliği ve kavga arkadaşlığıyla yaratacağız. Bunun için SOSYALİST KURULTAY!

TİP İzmir Karşıyaka İlçesi SOSYALİST KURULTAY kararı aldı. TİP Tarsus İlçesi SOSYALİST KURULTAY kararı aldı. Akhisarlı devrimciler SOSYALİST KURULTAY istiyor. Türkiye'nin her yanında halkımız ve devrimciler SOSYALİST KURULTAY istiyor.

Bütün TİP'liler!

Aren-Boran kliği partimizi işlemez hale getirdi. İl teşkilatlarımızı, ilçe teşkilatlarımızı battal etmek istiyor. TİP il teşkilatları, ilçe teşkilatları bizimdir. Onları kurup yaşatan TİP'lilerindir. Teşkilatlarımıza sahip çıkalım. İller, ilçeler olarak toplanalım. Üye arkadaşlarımıza SOSYALİST KURULTAY'ı anlatalım. SOSYALİST KURULTAY'a katılma kararı alalım. Bizi birbirimizden ayırıp dağıtmak isteyen oportünist klikle bağlarımızı koparalım. SOSYALİST KURULTAY'da birleşerek devrimci bağlarımızı çelikleştirelim. Oportünist kliğin TİP kapılarını yüzlerine kapattığı bütün devrimcilerle bir olmalıyız. Partili, partisiz devrimciler bir araya gelmeliyiz. Bunun için SOSYALİST KURULTAY!

Bütün devrimciler!

Çelik gürz olmayınca kılıç kırılır, düşmana neyle vurulur?

Demiri katıksız, suyu yaman verilmiş çelik gürzümüz, devrimci partimizdir.

Kişi yiğitliği sel suyudur, akar gider. Bölük yiğitliği nehir suyudur, dağları deler geçer. Kişi yiğitliği zorlanır, soluğu kesilir. Bölük yiğitliği düşman ezer.

Bölüğümüz devrimci partimizdir.

Devrimci partimiz için SOSYALİST KURULTAY!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 24
s. 462-471

* Bu yazı 29 Ekim 1970 günü toplanacak TİP 4. Büyük Kongresi öncesinde partideki durumu tahlil etmekte ve oportünist kliklerin tutumlarını eleştirmektedir.

FİLİSTİN İHTİLALİNİ KİMSE DURDURAMAZ! *

1 Ekim 1970

* Eylül 1970'te Filistin kurtuluş hareketinin Ürdün'de uğradığı şiddetli saldırılardan sonra, Proleter Devrimci AYDINLIK Ekim 1970 tarihli 24. sayısının kapağını ve «AYDINLIK'ta Dünya ve Türkiye» bölümünün önemli bir kısmını Filistin sorununa ayırdı.

Aşık Ihsani

HAZİRAN'IN ON ALTISIYDI*

1 Ekim 1970

Düş değil bu hayal değil he heey be
Yetmiş bin dev işçim kalktı yürüdü
Kokuşmuş düzene sahip çıkanın
Alnının çatına aktı yürüdü
Yeter demek için patron kârına
Dev adımlar selam yazdı yarına
İşbaşından cadde ortalarına
Kükreyen sel gibi aktı yürüdü
Nasırlı elinde gürz gibi kini
Güneş tepesinde kızıl bir sini
Sağır beyinlere ayak sesini
Paslı çivi gibi çaktı yürüdü
Bağırdı çağırdı çıktıkça sesi
Çenesinde sakal başında fesi
İşçi çevresinin Rüştü dedesi
Bayrağı en önde çekti yürüdü
Kemikli tırnaklı birleşen eller
Yeni bir türküyü söyleşen diller
Torunu yanında yaşlı nineler
Evinden dışarı çıktı yürüdü
O kararlı o güvenli yetmiş bin
Sarstı taşlarını geçtiği yerin
Yol boyunca karşı-devrimcilerin
Etli boğazını sıktı yürüdü

O barış yerine kavgayı seçen
Alnının terini su diye içen
Kıyıda köşede eline geçen
Demiri iki kat büktü yürüdü
Kızıla dönmüştü rengi sarının
Müjde yeli esiyordu yarının
Şiş göbekli parababalarının
İçini ağzından söktü yürüdü
Kaldırdı başını doğruldu beli
Kovandan boşalan o arı seli
Önüne dikilen her bir engeli
Vurdu omuzunu yıktı yürüdü
Hedefe ok gibi attı sözünü
Görmeye değerdi o sert yüzünü
Beyazları kan bürüyen gözünü
İki ateş gibi yaktı yürüdü
Yüreğinde yara etinde bere
Faşizm döşenmişti bastığı yere
Hesabını sonra sormak üzere
İçinden üç ölü döktü yürüdü

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 23
s. 4

* Aşık İhsanî, 15-16 Haziran şiirlerinin en güzelini belki de bütün mücadele şiirlerinin en güzellerinden birini, İŞÇİ-KÖYLÜ için yazmış ve şiir, gazetenin 1 Ekim 1970 tarihli 23. sayısında yayınlanmıştı.

İHBARCILAR TDGF'DEN ATILMALIDIR*

1 Ekim 1970

TDGF İstanbul Bölge Yürütme Kurulunda görev yapmış bazı kimselerin Sıkıyönetim Mahkeme ve sorgusunda verdiği, zabıtlarda mevcut ifadeler, işbirlikçi iktidara ve polisine ihbar niteliğindedir. Bu ifadelerde, bir kısım çevrelerin dışardan yönetildiği iddia edilmekte, buna karşılık kendilerinin «milli kurtuluşçu» oldukları söylenmektedir.

Bu olay, palavracılığın ve pozculuğun hakim sınıflar önünde nasıl çözülmeye ve ihbarcılığa vardığının bir örneğidir.

Bu kimseler derhal TDGF'den atılmalıdır.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 24
s. 429

* Nahit Tören gibileri, Sıkıyönetim Mahkemesinde ve Savcılığa verdikleri sorguda, proleter devrimcileri kastederek 15-16 Haziran mücadelesinde «dışardan yönetildiklerini» söylediler. Kendilerinin ise, bunlara karşı mücadele ettiklerini ve «milli kurtuluşçu» olduklarını eklemeyi ihmal etmediler. Aynı kişilerin, aynı zamanda proleter devrimcilere silahla saldıran gerici zorbalar olması dikkat çekicidir. Nahit Tören ve diğerleri, bu rezilliklerine rağmen TDGF'den atılmadıkları gibi, bunlara daha da büyük sorumluluklar verildi. 1971 döneminde ise Nahit Tören, THKO'nun önderle-

rinden biri olduğu iddiasıyla Sıkıyönetim Mahkemesinde yargılandı. Bu yargılama sırasında gerçek yüzünü bir kere daha ortaya koydu ve Abdülhamit'i savundu. Proleter devrimciler, Nahit Tören'in bir provokatör olduğunu 1969 yılından itibaren kanıtlarıyla ortaya koymuşlardı. Tecrit edilmesi için birkaç defa karar alındığı halde, İlkesiz Birlik Cephesi tarafından himaye edildi ve en sorumlu görevlere getirildi. Bugün ise sahte TKP'nin topladığı döneklerden biridir.

ÜÇÜNCÜ YIL*

1 Ekim 1970

Proleter Devrimci AYDINLIK, mücadelesinin üçüncü yılını karşılarken, tamamen perçinlenmiş olan ideolojik temelini, kızıl bayrak zemini üzerinde beş büyük ustanın resimleriyle simgeleyerek halka ilan ediyordu. Revizyonistler ve maceracılar, daha önce 18. sayının kapağında Lenin'in resminin basılmasını olduğu gibi, bu kapağı da «provokasyon» diye karalamaya kalkıştılar.

ÜÇÜNCÜ YILA GİRERKEN*

1 Kasım 1970

AYDINLIK, mücadelesinin üçüncü yılına girdi.

Dergimiz, TİP ve gençlik hareketi içindeki devrimci mücadelede doğdu. Bugün, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin devrimci kadrolar ve halk yığınlarının elinde devrimci bir silah olması için savaşıyor. Yayınımızın ilk yılı, parlamentarizm ve reformizme karşı mücadele yılıydı. Bu ilk yılda milliyetçi hatalar yaptık. Bu hata, dünya çapında proletarya hareketi ile birleşmemek ve Türkiye'de de milli demokratik devrimi küçük burjuva milliyetçiliği olarak kavrayan anlayışla beraber olmaktı. İşçi köylü yığınlarıyla bağlarımızın güçlü olmayışı, ideolojik sağlamlığımızı da olumsuz yönden etkiliyordu. Dergimizdeki entellektüel eğilimlerin kaynağı buydu. İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin çıkarılması, devrimci teorinin kavranması ve uygulanması yolunda güçlü bir adım oldu. Yığınları devrimci düşünceyle silahlandırmak ve yığınların meselelerini öğrenmek, mücadelemizi bir ileri düzeye yükseltti. İŞÇİ-KÖYLÜ, halkımızın kurtuluş davasını ve proleter devrimci düşünceyi kavrama yolunda bizi ilerletti. Emekçi yığınlarıyla yurt çapında kurduğumuz devrimci bağlar saflarımızı sağlamlaştırdı.

İkinci yıl, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini kavramak yolunda cesaretle ileri atıldığımız yıldır. Revizyonist ve milliyetçi fikirlerle her türlü uzlaşmaya son verdik ve arkamızda bıraktığımız yıl bu yolda açık mücadeleye girdik. Revizyonizm ve milliyetçilikle uzlaşmanın ver-

diği ağırlığı bu yıl sırtımızdan attık. Cesaretle aldığımız bu kararın doğruluğunu bugün daha iyi kavrıyoruz. Revizyonizm ve oportünizmle mücadelede kendi içimizdeki hatalı eğilimlere karşı amansız olduk. Doğruların, yanlışlarla mücadele içinde kavrandığını kendi tecrübemizle gördük.

Önümüzde daha nice devrimci yıllar var. Bu yıllar, halkımızın devrimci mücadelesine daha kararlı, daha cesur ve daha örgütlü olarak hizmet edeceğimiz yıllar olacak. Bu yıllar, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin yığınları devrimci bir güç haline getireceği yıllar olacak. Önümüzdeki yıllar, proletarya partisinin inşası ve kitleler içinde çelikleşmesi yılları olacak. Vargücümüzle bunun için çalışacağız. Güçlüyüz, çünkü devrimci işçi köylü yığınları ve bütün halkımız bizimle beraberdir. Dünya halkları, bütün ülkelerin işçileri ve sosyalist dünya bizimle beraberdir. Ve elimizde yenilmez Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi var.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 25
s. 1

* Doğu Perinçek arkadaşın yazdığı bu başyazı, proleter devrimci hareketin iki yılını özetliyor ve son paragrafında gelecek için berrak öngörüler taşıyordu: «Önümüzdeki yıllar, proletarya partisinin inşası ve kitleler içinde çelikleşmesi yılları olacak...»

HALKIMIZI FAŞİST ZORBALIĞA KARŞI AMANSIZ BİR MÜCADELEYE HAZIRLAYALIM*

1 Kasım 1970

«Ordunun devrimci olduğu» gerekçesiyle Türkiye'de faşist bir diktatörlüğün kurulamayacağı iddiaları, halkımızı faşist baskı ve zulme karşı hazırlıksız bırakmaya ve pasifizme yöneltmektedir. Bu sayımızda yayınlanan Yunan Marksist-Leninist Teşkilatı'nın yazısı aynı teslimiyetçi propagandanın Yunanistan'da da yürütüldüğünü anlatmaktadır. Revizyonistlerin yayınladığı bir gazetede çıkan «Yunanistan'da Neden Diktatörlük Olamaz?» başlıklı bir tefrika ancak iki gün yayınlanabilmiş, üçüncü gün faşist Yunan cuntasının darbesi gerçekleşmiştir.

Aydınlık Sosyalist Dergi'nin 24. sayısının başına çöreklenen «Legalite Uğruna Mücadelemiz» yazısı da teslimiyetçi tutumun açık bir örneğidir. «En önemli mesele» olarak «legalite uğruna mücadeleyi» gören bu yazı, **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin devlet, ordu, sıkıyönetim ve örgütlenme konularındaki sağcı görüşleriyle tutarlıdır. Revizyonistler, Leninist devlet tahlilini inkar noktasında yakayı ele vermişler ve en sonunda «Legalite Uğruna Mücadele» başlıklı ibret vesikasını yayınlamaya kadar varmışlardır. Bir dizi faşist baskı tedbirinin uygulandığı ve faşist diktatörlüğün hazırlandığı bir sırada İlkesiz Birlikçi klik, şunları yazabilmektedir:

«Bizim gizli hesabımız yoktur. Hesabımız açıktır, ortadadır. Türkiye'nin bu şartlarında gizlenmek bize düşmez. Varsın vatan satıcıları gizlensinler.»

Revizyonistler, devrimci bir iktidar döneminde mi yaşadığımızı sanmaktadırlar? Tekelci sermaye, en **gizli** ve azılı zorbalık yöntemleriyle devrimci mücadeleyi ezmeye çalışmaktadır. Bu durumda görevimiz, halkımızı hakim sınıfların gerici şiddetine ve faşist zorbalığa karşı hazırlamaktır. Bu hazırlık «legalite uğruna mücadele» değildir. Ordunun devrimci ilan edilmesi hiç değildir. Ordunun içindeki devrimci güçler, halkımızla birleşecek ve faşist bir diktatörlüğe mutlaka karşı koyacaktır. Hakim sınıflar, halkımızı ezmek amacıyla taşı yerden kaldırıyorlar. Şiddet ve zorbalık çöküşlerini yaklaştıracaktır. Halkımız amansız ve fedakar bir mücadeleyle gerici zorbalığı yıkacaktır. Hakim sınıflar kaldırdıkları taşın altında kalacaklardır.

Tek güvendiğimiz güç, halkımız ve yenilmez proletarya ideolojisidir. Halkımızın kurtuluşu için vargücümüzle işçi ve köylü yığınlarını ve bütün halkı maddi bir güç haline getirelim!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 25
s. 3

* Bütün 1960'lar boyunca TİP oportünistlerinin «uslu durun, yoksa faşizm gelir» şeklindeki safsatalarına karşı mücadele eden proleter devrimci hareket, Türkiye'nin siyasi ufkunda faşizm tehlikesi gerçekten belirdiğinde, bunu ta Mayıs 1970'te ilk tespit eden akım oldu. (Bu derlemenin birinci cildindeki «Faşizm ve Bazı Yanlış Anlayışlar» yazısına ve gene onu izleyen Haziran 1970 tarihli «Faşizm Tekelci Sermayenin En Gerici, En Şoven, En Emperyalist Unsurlarının Açık Terörcü Diktatörlüğüdür» yazısına bakınız. s. 195-206 ve s. 220-224) **Devrim** dergisinin Türkiye'de bir cuntanın dayanabileceği önemli bir turizm geliri ol-

madığı için bizde faşist bir diktatörlük kurulamayacağı yolunda «tahlil»ler yaptığı, İlkesiz Birlik Cephesinin ise Sıkıyönetim önünde diz çöktüğü ve «legalite uğruna mücadele» adı altında hakim sınıflara teminat vermeye çalıştığı koşullarda, Proleter Devrimci AYDINLIK'ta çıkan bu kısa yazı, halkı ilerdeki çetin mücadelelere hazırlamayı amaçlıyordu. «Tekelci sermayenin en gizli zorbalık yöntemlerine» dikkat çeken yazıyı, Kontrgerillanın iyice açığa çıktığı bu yıllarda daha büyük bir ibretle okuyoruz.

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN TECRÜBELERİ VE DEV-GENÇ KURULTAYI*

1 Kasım 1970

TDGF 5. Kurultayı 17-18 Ekim tarihlerinde Ankara'da toplandı. Kurultay sonuçlarını incelemeden önce TDGF' nin, eski ismi ile FKF'nin gelişmesine göz atmalıyız. Kuruluşundan bu yana FKF ve daha sonra TDGF'deki gelişmeyi incelemek, örgüt içi mücadelelerin nasıl bir yol izlediğini, hangi safhalardan geçerek bugüne gelindiğini bilmek, gençlik hareketinin bugün içinde bulunduğu durumu kavramamızı sağlayacaktır.

27 Mayıs'tan FKF'ye

Günümüzdeki devrimci gençlik hareketlerinin köklerini 27 Mayıs hareketi şartlarında aramalıyız... 28-29 Nisan 1960'ta ve sonraki günlerde gençliğin **«demokrasi ve hürriyet»** uğrundaki mücadelesi halkımızın mücadelesiyle birlikte 27 Mayıs hareketini yaratmıştı. Her ilerici-reformist hareketin sonucunda olduğu gibi 27 Mayıs hareketi de kendi solundaki akımların ve düşüncelerin serpilip gelişmesi için bir ortam yarattı. 27 Mayıs sonrasının sınırlı şartları içinde ilerici hareket gelişti. TİP kuruldu. Burjuva-demokratik özgürlükler uğrunda bir mücadele geçmişi olan gençlik hareketi bu şartlar altında bilimsel sosyalizmle temasa gelmeye başladı. Bu arada «sosyalistlik» iddiası ile ortaya çıkan **Yön** dergisi gençlik içinde küçük burjuva mil-

liyetçi görüşleri yaydı. İşte bu koşullar içinde gelişen gençlik hareketi 1960 öncesine göre yeni bir muhteva kazandı. 1964 yılında Kıbrıs olayları ortaya çıktı. İlk anti-Amerikan gençlik hareketleri bu dönemde patladı. Daha sonra TMTF'nin yönettiği gençlik kitleleri emperyalist petrol tekellerine karşı etkili bir mücadeleye girişti.

1965 yılında TİP, gençlik hareketini etkilemeye başladı. TİP'li gençler, bu yıl içinde **Dönüşüm** dergisini çıkararak fikirlerini yaymaya çalıştılar. Taşıdığı bütün yanlış görüşlere rağmen, ilk **Dönüşüm**'ün kitlelere açılma isteği olumlu yanını teşkil ediyordu. **Dönüşüm**'ün satılması başlı başına bir olay oldu, sosyalist eğilimli gençlerin TİP etrafında toplanmasını sağladı. 1966 yılı başlarında TİP yöneticilerine bağımlı Fikir Kulüpleri Federasyonu adlı bir sosyalist gençlik teşkilatı kuruldu. Bu teşkilatın üyelerini üniversitelerdeki sosyalist gençler meydana getirmekteydi. Bu yıl içinde FKF yurt çapında üniversitelerde yayıldı. Öte yandan TİP yöneticilerinin 1965 seçimlerinden sonra iyice ortaya çıkan parlamenter ve reformcu fikirleri FKF yöneticilerine hakim oldu. FKF yönetimi, gençliğin bağımsızlığı yerine, TİP yönetici kliğine bağımlılığı savundu. Bunun sonucu olarak, TİP yöneticilerinin bütün gerici fikirlerine bağlı kalan FKF yöneticileri, rekabetçi küçük burjuva kıskançlığıyla örgüt şovenizmine kapıldılar. TİP yöneticileri parlamenter yolu seçtikleri için, her şeyi oy hesaplarına göre düzenliyorlardı. Bu açıdan diğer ileri akımlara karşı düşmanlık siyaseti güdüyorlar ve böylece daha çok oy toplayacaklarını hesaplıyorlardı. İşte bu siyaset FKF yöneticilerinin gençlik içindeki siyaseti oldu. FKF yöneticileri, gençlik içinde yayılma ve örgütlenmeyi diğer ilerici gençlik örgütlerine karşı düşmanlık politikası izleyerek başaracağını zannettiler. İşte bu tutumlarıyla batağa saplandılar. FKF yöneticilerinin tekkeci tutumları, onların gençlik hareketlerinden kopmalarına ve zaman zaman gençlik hareketlerini önlemek istemelerine yol açtı. Tekkecilik pasifizmle sonuçlandı.

TİP'in 1966 sonlarında Malatya'da yapılan büyük kong-

resinde ortaya çıkan muhalefet, genel olarak sosyalist harekete ve bunun bir parçası olan FKF'ye de yansıdı. Bu dönemde gençlik hareketleri yeni bir hız kazandı. 12 Kasımda güçlü bir anti-emperyalist gençlik hareketi oldu. Öte yandan gençlik içinde bilimsel sosyalizmin temel eserlerini okuma eğilimi hızla yayılıyordu. FKF yöneticileri bir yandan gençlik hareketlerine uydurma bahanelerle karşı çıkarken, öte yandan TİP yöneticilerinin eserlerinin (!) okunmasını tavsiye ederek bilimsel sosyalizmin temel eserlerinin okunmasını önlemeye çalışıyorlardı. FKF'de beliren muhalefet ideolojik eğitim yapılmasını istiyor, FKF yöneticileri ise, TİP yöneticilerini konuşturarak bu isteğe set çekiyorlardı. FKF içindeki muhalefetin devrimci meselelerin tartışılması isteğine karşı, «bu meseleleri ana örgüt halleder» bahanesi ileri sürülüyordu. Yine anti-emperyalist mücadeleye karşı çıkışlarını şu saçma gerekçelere dayandırıyorlardı: **«Sokak hareketleri gıravatlı aydın hareketleridir ve halkın çıkarlarına uygun değildir. Halkın seçtiklerine karşı çıkmak halka ters düşmektir. Anti-emperyalist hareketler olursa faşizm gelir.»** FKF yöneticilerinin bu sahte tutumunu benimsemeyen gençlik örgütleri FKF'ye alınmıyor, devrimci FKF üyeleri örgütten atılmak isteniyor ve katı merkezcilik paravanası ardına gizlenilerek teslimiyetçi politika yürütülüyordu.

Devrimci Muhalefet ve 2. FKF Kongresi

1968 yılında FKF'nin 2. Kongresi toplandı. Kurultay FKF tabanının isteklerini temsil eden muhalefetle, FKF yönetici kliği arasında geçti. Dar klikçi yöneticilere karşı mücadele ortak temelinde bir araya gelen devrimci muhalefet güçlü bir mücadele verdi. Devrimci muhalefet, FKF yöneticilerinin gençlik mücadelesini köstekleyen ve TİP yönetici kliğine bağlamak isteyen politikasına karşı gençliğin örgütsel bağımsızlığı ilkesini savundu. Bu, devrimci bir ilkeydi. Çünkü, oportünist bir kliğe bağımlılığa karşı çıkıyor ve gençlik hareketinin gelişme yollarını açıyordu.

Devrimci muhalefet sosyalist gençliğin birliğini savunarak «tartışmada hoşgörü, eylemde birlik» ilkesini ortaya attı. Bu çağrı TİP yöneticilerinin devrimci fikirlerin yayılmasına karşı uyguladığı baskı politikasını yıkmaya yönelmişti. Bu şiarlarla ortaya çıkan devrimci muhalefet yönetimi kazandı. Doğu Perinçek Genel Başkan seçildi. FKF'nin 2. Kurultayı birlik ve pasifizme karşı mücadele kurultayı oldu.

Bu kurultaydan sonra FKF, gençlik kitlesi ile bağlarını geliştirdi, devrimci gençlik hareketinin önünde yer aldı. Saflarda bilimsel sosyalizmin öğrenilmesi ve temel eserlerin okunması hız kazandı. FKF kadroları bilimsel sosyalizmi kavramaya yöneldi. FKF, ilerici, anti-emperyalist kuruluşlarla birlikte Devrimci Güçbirliğinin (Dev-Güç) kurulmasında başı çekti. TİP yöneticilerinin baltalama çabalarına rağmen, Dev-Güç'ün düzenlediği 29 Nisan 1968 Mitingi hakim sınıflara karşı halkımızın güçlü bir anti-emperyalist gösterisi oldu. 29 Nisan 1968 hareketi gençliğin ve FKF kadrolarının TİP yöneticilerinin oportünist politikasını kavramalarında ve doğru devrimci fikirleri benimsemelerinde bir sıçrayış yarattı. TİP yöneticileri yalnız anti-emperyalist gençlik hareketlerine karşı çıkmakla kalmadılar. Elmalı'da köylülerin giriştiği toprak işgallerine katılan FKF üyelerini buradan geri çekmeye çalıştılar. Onların bu hareketinin gerekçesi «toprak işgaline TİP üyeleri katılırsa partiyi kapatırlar» iddiasıydı. Buna rağmen FKF'nin Doğu Perinçek başkanlığındaki devrimci yönetimi FKF'li gençlerin köylülerin toprak işgallerinden çekilmesine karşı koydu ve köylülerin devrimci mücadelesine destek oldu. Bu olaylardan sonra, TİP yöneticileri FKF'nin başındaki yönetimi devirmek için çalışmalarını hızlandırdılar. Temmuz ayında FKF Tüzüğüne aykırı olarak toplanması sağlanan Genel Yönetim Kurulunda FKF'nin devrimci Merkez Yürütme Kurulu TİP yöneticilerinin zorbalık tertibiyle düşürüldü. FKF'nin başına TİP yöneticilerine bağlı, en geri unsurlar getirildi. FKF'nin devrimci üyeleri zorbalıkla FKF Genel Merkez binası dışına çıkarıldı. Devrimci yönetimin devrilmesi FKF'de içkili bir toplantıyla kutlandı.

FKF'deki devrimci yönetimin devrilmesinde, İstanbul' dan gelen delegelerin TİP yöneticilerinin kesin etkisi altında olmasının büyük etkisi olmuştu. İstanbul'da sekreterliğe Aren'e bağlı unsurlar hakimdi. Bu kliğe karşı muhalefet ise yanlış bir şekilde FKF dışında geliştirilmiş ve sonunda ayrı bir örgüt olarak Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) meydana çıkmıştı.* İstanbul'da mücadelenin örgüt içinde yürütülmeyişi ve ideolojik mücadeleye önem verilmeyişi, İstanbul'da FKF yönetici kliğinin ayakta kalmasına ve Ankara'daki devrimci yönetimin devrilmesinde etkili olmasına sebep olmuştu.

Oportünizme Karşı Mücadelenin Yoğunlaşması

Bu olaydan sonra, FKF'nin devrimci unsurları, TİP'in gerici yöneticileri ve onların emrindeki FKF yöneticilerine karşı mücadele kararı aldı. Yeni bir gençlik örgütü kurma eğilimleri bu kararla bastırıldı. 1968 Temmuzundan FKF'nin 1969 Ocak ayında İstanbul'da yapılan 3. Kurultayına kadar geçen süre oportünizme karşı şiddetli bir mücadele dönemidir. FKF içinde devrimci muhalefetin bütün gücüyle katıldığı bu mücadele, hem ideolojik planda hem de sosyal pratikte yürütüldü. Bu mücadele içinde kadroların bilinci hızla yükseldi. Proleter sosyalizminin ilkeleri kavranmaya başlandı.

1968 yazında bütün Türkiye'ye yayılan kanlı anti-emperyalist gösteriler oldu. 6. Filonun İstanbul'da demirlemesi üzerine gençliğin başını çektiği, halkımızın güçlü anti-emperyalist mücadelesi bütün yurtta yankı uyandırdı. TİP

---

* Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), İstanbul'daki gençlik mücadeleleri içinde biçimlenmiş anti-emperyalist bir gençlik örgütüydü. Önderliğini Deniz Gezmiş'in yaptığı bu grup, **Yön-Devrim** çizgisinin güçlü etkisi altındaydı. Başlangıçta aktf bir mücadele çizgisi izliyorlardı. Ancak sonraları başıbozuk maceracılığa sürüklendiler. TİP'in revizyonist çizgisine karşı olan bu grup, 1970 Ekim Kongresinde Dev-Genç'e katıldı. — AYDINLIK Yayınlarının notu

yöneticileri, bu mücadeleye karşı hakim sınıflarla uzlaşma politikası izledi. FKF yöneticileri anti-emperyalist gösterileri durdurmak istedi. Mücadelenin gelişmesini önlemeye çalıştı. TİP yöneticilerinin ve ona bağlı FKF yöneticilerinin bu gerici çabaları oportünizmi kadrolar önünde iyice açığa çıkardı. Örgüt içi muhalefet hızla gelişti. FKF yöneticilerinin pasifist tutumu parlamentarist-reformist görüşleri mahkum edildi. TİP'e bağlı FKF yöneticileri bu görüşlerini «sol» lafebeliğiyle, hedef «sosyalist devrim», «küçük burjuva kuyrukçuluğuna ve güçbirliğine karşıyız» sözleriyle sürdürdüler. Görünüşte keskin ve «sol» olan bu anlayış, özünde sağ teslimiyetçi bir politikanın ifadesiydi. Bu politika sonuç olarak parlamentarizmi bazı düzeltmelerle sürdürmek hedefine bağlanıyordu.

FKF yöneticileri, gençlik kadrolarındaki kendilerine karşı gelişmeyi engellemek ve kadroların devrimci fikirlerle temasa gelmesini önlemek için fikir kulüplerinin devrimci yönetim kurullarını fesih yoluna gittiler. Kulüplere üye olarak geri ve sosyalizme yabancı unsurlar doldurulduğu. Bu unsurlara dayanılarak ayakta kalma çareleri arandı. FKF yöneticileri bu unsurların seçtiği delegelerle kurultayda yönetimlerini sürdürmeyi umdular. Oy hesaplarına battılar. Bütün bunlara rağmen, devrimci gelişmenin önüne geçemedikleri kulüplerde, yönetimlerini zorbalığa ve kaba kuvvete dayandırarak sağlamayı amaçladılar.

1968 sonbaharında devrimci muhalefetin ideolojik bombardımanına dayanamayan ve sınıf mücadelesi karşısında görüşleri iflas eden TİP yönetici kliği parçalandı. Bu, FKF yönetimine de yansıdı. 1969 başında yapılan 3. Kurultaya yaklaşırken FKF yönetimi de parçalanma halindeydi. 1969 yılının Ocak ayında İstanbul'da yapılan 3. FKF Kurultayına bu şartlar içinde gelindi.

3. Kurultay öncesi, FKF devrimci kanadı içinde mücadeleye yan çizen eğilimler tekrar kendini gösterdi. Bu eğilimler FKF'deki mücadeleyi terk etmek yönünde daha önceleri de ortaya çıkmıştı. Bugün bazı İlkesiz Birlik Cephesi sözcülerinin de arasında bulunduğu bir grup, FKF'den

ayrılmak ve yeni bir gençlik örgütü kurmak görüşünü tekrar ileri sürdü. Bunlara göre, FKF artık kaybedilmişti. Yeni bir gençlik örgütünün kurulması zorunluydu. Bu unsurlar oportünizmle mücadeleden yılmıştı ve oportünizmle mücadele dönemi süresince geri, uzlaşmacı bir tavır takınmıştı. Aynı unsurlar TİP içinde de mücadeleyi savsaklamışlar, yan çizmişlerdi. 3. Kurultay öncesinde beliren bu eğilimle mücadele edildi ve etkisiz bırakıldı. Böylece devrimci delegelerin İstanbul'daki kurultaya gitmeleri ve mücadele etmeleri sağlandı.

Kurultayda, parçalanmış olan FKF yöneticileri devrimci muhalefet karşısında aralarındaki anlaşmazlığı hasıraltı ederek uzlaştılar. Devrimci muhalefete karşı birleşerek «kutsal ittifak»larını kurdular. Devrimci muhalefet çok az sayıda kişiyle temsil edilmesine rağmen etkili bir mücadele verdi. «Milli demokratik devrim» kavramı etrafında birleşen muhalefet, FKF yönetimini çökertti. Oportünist fikirler bozguna uğratıldı. Kurultay aşağıdaki karar önerisini kabul etti: «FKF, bilimsel sosyalizmi kendisine eylem kılavuzu edinmiş gençlerin örgütüdür. Sosyalist gençliğin örgütü olarak FKF bilimsel sosyalizmin Türkiye gibi yarıbağımlı, yarı-feodal ülkeler için öngördüğü emperyalizm ve onun yerli işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi yolunda mücadeleyi görev bilmiştir.»

Kurultay sonunda yapılan seçimlerde devrimciler belli ölçüde yönetimde yer aldı. Tereddüt içinde olan delegeler, ideolojik hakimiyetin etkisiyle bir yandan devrimci yönetimin işbaşına gelmesi yönünde oy kullanırken, diğer yandan o güne kadar oportünizme karşı mücadelede en ön safta olanlara karşı yöneltilen hücumların etkisi altında kaldılar. Bunun sonucu olarak, devrimci grubun en ön safında mücadele veren arkadaşların yönetime gelmesi önlendi.* FKF İstanbul Sekreterliği ise Aren oportünizmine

---

* FKF 3. Kongresinde proleter devrimciler, Aren-Boran kliğinin peşinden gidenleri kesin bir ideolojik yenilgiye uğrattılar. İdeolojik mücadelede tamamen teslim olan bu oportünistler, seçimlerde TİP oportünizmine karşı o güne kadar kararlı bir

bağlı yöneticilerin elinde kaldı. Bunun sebebi İstanbul'daki muhalefetin FKF dışında kalması ve DÖB tarafından temsil edilmesiydi. DÖB yöneticileri FKF'ye girmemek ve oportünistleri «döverek» yenilgiye uğratmak yolunu seçtiklerinden İstanbul Sekreterliği TİP yöneticilerine bağlı unsurların hakimiyetinden kurtarılamadı. Bu sonuçlarıyla, FKF'nin 3. Kurultayı saf devrimci bir kurultay olmadı. Esas olarak, devrimci ideolojinin kendini kabul ettirme kurultayı oldu.

FKF'nin Güçlenmesi ve Yanlış Eğilimlerin Gelişmesi

Kurultaydan sonra seçilen Yusuf Küpeli başkanlığındaki FKF yönetiminde Aren-Boran kliğine bağlı unsurlar da yer aldı. Bu durum, yeni yönetime uzlaşmacı bir karakter kazandırmıştı. Merkez Yürütme Kurulu Aren-Boran oportünizmine karşı mücadelede, ilk dönemlerde, kararsız ve gevşek davrandı. FKF'de devrimci yönetimin düşürülmesinin gerekçesi olan Dev-Güç'e tekrar katılmakta tereddüt etti. Bir süre sonra devrimci kanadın zorlamasıyla yeni FKF yönetimi Aren oportünistlerine karşı mücadeleye girişti. Ancak bu mücadelede önemli hatalar yapıldı. «Oportünizmi açığa çıkar ve ideolojik mücadeleyle yık» ilkesine zaman zaman sırt çevrildi. Örgütten atma, şiddet ve zorbalık oportünizmle mücadelenin yöntemleri olarak gösterildi. Nitekim, bu yanlış mücadele anlayışı FKF'de yanlış eğilimlerin filizlenip gelişmesine yol açtı. Görünüşte «sol», özünde sağ eğilimler FKF içinde kuvvetlenmeye başladı. Örgüt işleyişi bireyci bir çalışma tarzına bağlandı. Örgütlü, planlı ve sabırlı çalışmanın yerine dağınık, ör-

---

ideolojik mücadele yürütmüş olan devrimcileri listelerden sildirmek için her yola başvurdular. Bu oportünist faaliyet sonucunda, Yusuf Küpeli gibi TİP oportünizmiyle uzlaşan unsurlar ön plana çıktılar ve FKF yönetimine geldiler. — AYDINLIK Yayınlarının notu

gütsüz çalışma tercih edildi. Gençlik içinde bireysel kahramanlık eğilimleri körüklendi. Buna rağmen FKF içindeki devrimci kanat, işçi ve köylü kitleleriyle bağ kurmanın önemini belirterek FKF yöneticilerine köylü kitleleriyle bağlar kurması yolunda uyarmalarda bulundu. Ödemiş ve Akhisar'da, FKF'nin yaptığı köylü mitingleri bu uyarmaların sonucu oldu. Devrimci gençler, Akhisar ve Ödemiş köylerinde devrimci bir çalışma uygulayarak, köylü kitlelerinin tefeci-tüccarlara karşı mücadelesini örgütleyen mitingler düzenlediler. Bu, devrimci gençlik hareketinde bir dönüm noktasıydı. FKF etrafında toplanan devrimci gençler, ilk olarak bu ölçüde köylü kitleleriyle kaynaşıyorlar ve başarılı köylü hareketleri örgütlüyorlardı.

İŞÇİ-KÖYLÜ

1969 Nisan ve Haziran aylarında fakültelerde yükselen boykot ve işgal hareketleri başladı. Bu boykot ve işgallerde FKF, gençliğin özlemlerini dile getirdi ve gençlik kitlelerinin öncülüğünü yaptı. Bu hareketler işçi ve köylü kitlelerine de seslenen bir duruma geldi ve Türkiye çapında etki uyandırdı. Ancak, Haziran ayının sonunda işbirlikçi iktidar devrimci gençliğe ve FKF'ye karşı genel bir saldırıya girişti. İşte bireyci ve dağınık çalışma tarzının sonuçları bu anda kendini somut olarak gösterdi, gençlik hareketi yurt çapında bir dağınıklığa ve tecrite uğradı. 1969 yaz döneminde FKF, yöneticilerinin dağıldığı başıboş bir örgüt haline geldi. Bireysel kahramanlıklar pasifizme dönüştü. Örgüt yöneticisiz kaldığından, o anda ortalıkta olanlardan yeni ve geçici FKF yönetimleri kurulmaya çalışıldı. Ancak bu da FKF'yi dağınıklıktan kurtaramadı. Proleter devrimcileri İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini böyle bir ortamda çıkardılar. Hareketin içine düştüğü dağınıklık ve tecrit durumundan kurtulmasının tek yolunun işçi ve köylü kitleleriyle bağ kurmak, bu bağları geliştirmek olduğu daha iyi kavrandı. İŞÇİ-KÖYLÜ bu kavrayışın ürünü olarak yayına başladı. İŞÇİ-KÖYLÜ'nün çıkışı devrimci hareketi yeniden

canlandırdı. Dağınık gençlik kadroları toparlandı. TİP içindeki mücadele daha etkili ve gittikçe hızlanan bir biçimde yürütüldü. Kitlelerle kurulan devrimci bağlar geliştirildi. İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin ve onun etrafında toplanan kadroların çalışmaları, Demir-Dökümdeki işçi hareketine ve Anadolunun çeşitli yerlerinde gelişen köylü hareketlerine destek oldu, bu hareketlere hedef gösterdi ve mücadeleyi bütün işçi köylü yığınlarına duyurdu.

Gene bu dönemde, kitleler içinde proleter devrimci çalışma tarzına karşı sinsi ve pasifist bir baltalama hareketi ortaya çıktı. Kitlelerin içinde çalışmak yerine bireysel kahramanlık, örgütlü ve disiplinli çalışma yerine örgütsüz ve bireyci çalışma anlayışı hakim kılınmak istendi. FKF saflarında beliren bu eğilime karşı, AYDINLIK dergisi bir süredir yürütmekte olduğu ideolojik mücadeleyi şiddetlendirdi. AYDINLIK'ın 12. sayısında kitleler içinde çalışmayı baltalamaya yönelen sinsi saldırıları açığa çıkarmak, kitlelerden kopuk, bireyci eğilimleri mahkum etmek ve genç kadroları devrimci fikirler etrafında toplamak amacıyla «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» başlıklı Yazı Kurulu Bildirisi yayınlandı. Bu bildiri, devrimci gençlik hareketinin bir eleştirisiydi. Bu bildiri sinsi saldırıları açığa çıkardı. Devrimci gençlik hareketini işçi ve köylü kitlelerinin mücadelesinden koparmak isteyen küçük burjuva eğilimlere karşı açık mücadeleyi hızlandırdı. Gene bu bildiri, gençlik dalkavukluğunu ve ideolojik mücadeleyi örtbas etmek isteyen İlkesiz Birlikçi tutumu eleştirdi.

İlkesiz Birlik Cephesi ve Proleter Devrimcileri

FKF'nin 1969 yılının Ekim ayındaki 4. Kurultayı bu şartlar içinde toplanan devrimci grup ile, kitlelerden kopuk, bireyci çalışma tarzını öneren, Aren tahlillerini yeni biçimler altında geliştiren ve devrimci çizgiye karşı olmak temelinde birleşen küçük burjuva eğilimlerinin meydana getirdiği İlkesiz Birlik Cephesi arasında bir mücadele alanı oldu. FKF içindeki devrimci gençlik kadrolarının önem-

li bir kısmı bu iki çizgi arasındaki ayrılığı tam olarak kavrayamamıştı. FKF'nin kadroları ayrılığın temelini neden tam olarak kavrayamamıştı? Çünkü tartışmalar kitlelerden ve kadrolardan gizlenmek istenmişti. Tartışmalar, esas olarak, AYDINLIK Yazı Kurulunda ve kapılar ardında cereyan etti. Kurultayda da tek liste olarak önerilen Genel Yönetim Kurulu yine kapalı kapılar ardında, gençlik kadrolarının dışında tayin edildi. İlkesiz Birlik Cephesi ve onun lideri Mihri Belli ile uzlaşmamız ve TDGF yöneticilerini gençlik kadrolarının dışında pazarlıkla tespit etmemiz, devrimci olmayan, son derece hatalı bir tutumdu. Bu tutum ilkesiz bir birliği koruma endişelerinden ileri geliyordu. Kadroların ve kitlelerin dışında yürütülen tartışmalar ve pazarlıklar devrimci olmayan küçük burjuva tutumudur. Bu tutum, sonunda düzeltilmezse kitlelerden ve kadrolardan kopma sonucuna varır, dar klikçi küçük burjuva eğilimlerini geliştirir.

FKF'nin (Kurultayda kabul edilen yeni ismiyle TDGF'nin) 4. Kurultayının sonunda seçilen Atilla Sarp yönetimindeki Merkez Yürütme Kurulu iki çizgi arasındaki bir uzlaşma kurulu oldu. Kurultay sinsice yürütülen muhalefete rağmen TÜRK SOLU, AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün halkımızın yürüttüğü milli demokratik devrim mücadelesinin propaganda ve eylem silahları olduğu kararını aldı. İlkesiz Birlik Cephesi kendi önerdiği karar tasarısını geri almak zorunda kaldı.

Kurultay sonrası, listelerin tespitindeki uzlaşma, mücadeleye dönüştü. İlkesiz Birlik Cephesi ile proleter devrimcileri arasındaki mücadele şiddetlendi. Yıl sonunda, AYDINLIK dergisi sahipliğini elinde bulunduran ve İlkesiz Birlik Cephesinden olan kişinin özel mülkiyetçi bir tutumla dergiye el koyması üzerine mücadele TÜRK SOLU, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün devrimci bayrağı altında toplandı. Bu olumlu bir gelişmeydi. Böylece saflar açıkça belirdi. Proleter devrimcileri doğru devrimci çizgiyi daha açık ve etkili bir biçimde savunmaya ve geliştirmeye başladılar. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın

çıkarılması, Mihri Belli oportünizmi ve revizyonizmi ile ilkesiz beraberliğe son verdi. Mihri Belli'nin oportünist fikirlerine karşı **açık** mücadeleyi başlattı. Bu **açık** mücadeledir ki, saflarımızdaki oportünist görüşlerden hızla arınmamızı sağladı Bizi M.ao Zedung Düşüncesini kavrama yolunda ilerletti.

1970 yılının Ocak ayında toplanan Genel Yönetim Kurulunda Mihri Belli'ye bağlı İlkesiz Birlikçi TDGF yöneticileri, tıpkı 1968 Temmuzunda olduğu gibi, Merkez Yürütme Kurulunda bulunan devrimci üyelerin uzaklaştırılması için çaba gösterdiler. Ömer Özerturgut, Gün Zileli, Oral Çalışlar ve Aktan İnce Merkez Yürütme Kurulu dışında bırakıldı. Yine Atilla Sarp başkanlığında İlkesiz Birlikçi yeni bir Merkez Yürütme Kurulu seçildi.

İlkesiz Birlik Cephesinin Çürüyüşü

İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerine bağlı TDGF yönetici kliği tıpkı Aren-Boran kliğine bağlı eski FKF yöneticileri gibi, dar klikçi, rekabetçi bir tavırla kendi dışındaki ilerici örgütlere karşı yanlış bir politika izledi. Örgütün içinde bulunduğu dağınık durum Atilla Sarp yönetiminde daha da arttı. Dağınıklık ve disiplinsizlik devrimci bir tutum gibi gösterilmeye çalışıldı. Zaman zaman Kemalizm yağcılığı yapıldı. Gençlik hareketi içinde pozculuk, palavracılık TDGF yöneticileri tarafından teşvik edildi. Örgüt içinde eğitim yapılmadı ve ideoloji düşmanlığı körüklendi. Bireyci çalışma tarzı kadrolar arasında yayılmak istendi. Bütün bunlara rağmen gençlik hareketi yurt çapında gelişti. Devrimci Gençlik Dernekleri yurdun dört bir yanında kuruldu. Halkımızın gelişen sınıf mücadelesi bu gençlik örgütlerinin kurulmasını ve gelişmesini sağladı. Bu mahalli gençlik örgütleri halkımızın yükselen mücadelesine katıldılar. Mihri Belli'ye bağlı TDGF yöneticileri ise halkın gelişen mücadelesinin gerisinde kaldılar. İstanbul'daki 15-16 Haziran şanlı işçi mücadelesini bastırmak için getirilen Sıkıyönetim ve Doğuda halkımıza yapılan zulüm karşısın-

da teslim bayrağını çektiler. Burjuva devlet tahlillerine ve burjuva milliyetçiliğine sırt dayayan İlkesiz Birlik Cephesinin sosyal barışçı politikasına hizmet ettiler. Devrimci gençliğin halkımızın mücadelesine katılma yönündeki isteklerine karşı durdular. Pozculuk ve palavracılık, hakim sınıfların baskıları karşısında pasifizme dönüştü.

Proleter Devrimci Hareketin Güçlenmesi

TDGF içindeki proleter devrimci kadrolar İlkesiz Birlik Cephesi ile mücadele içinde güçlendi. Çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi gençlik saflarında da hızla kavranmaya başlandı. İlkesiz Birlik Cephesi yönetici kliği ve bu arada TDGF yöneticileri devrimci muhalefetin ideolojik bombardımanı ve halkımızın şiddetlenen sınıf mücadelesi sonucu parçalandı. İlkesiz Birlik Cephesinin bazı unsurları, liderleri Mihri Belli'ye karşı Aren' in Aybar'a karşı yürüttüğü cinsten sahte bir muhalefete girişti. İlkesiz Birlik Cephesinin revizyonist görüşleri kadrolar önünde iyice açığa çıktı. TDGF tabanının yanlışlarını düzeltme, doğruları kavrama yolunda hızla ilerlemesi üzerine, TDGF yöneticileri paniğe kapıldılar. Tüzüğü çiğneyerek oy cambazlıklarına başvurdular. Devrimci Gençlik Derneklerinin proleter devrimci yönetim kurullarını fesih yoluna gittiler. Örgütlere en geri, sosyalizme yabancı unsurları doldurdular. Bu unsurlara dayanarak seçim kazanmaya çalıştılar. Bütün bunlar, devrimci yöndeki gelişmeyi önlemekte yetersiz kalınca, devrimci fikirlerin yayılmasını önlemek için zorbalıkta çare aradılar. Devrimcilerin konuştuğu toplantıları basarak, devrimci yayın organlarının bürolarına saldırarak, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün satılmasını yasaklamaya çalışarak gerici bir tutuma saplandılar. Bu tutumları onların çöküşünü daha da hızlandırdı. TDGF'nin 5. Kurultayı 1970'in Ekim ayında bu şartlar altında toplandı.

Kuliste Hazırlanan Son Kurultay

Son TDGF Kurultayı, İlkesiz Birlik Cephesinin parça-

lanan klikleri arasında kapalı odalarda yapılan anlaşmalarla tezgahlandı. Dar klik menfaatlerini gençliğin ve halkın mücadelesinin üstünde tutan ilkesiz birlikçi yöneticiler, hazırladıkları burjuva oyununu kurultayda uyguladılar. Çöken ve dağılan İlkesiz Birlik Cephesi sahte bir görünüm yaratılarak ayakta tutulmaya çalışıldı. Proleter devrimcilerinin mücadeleleri sonucunda yıkılan Mihri Belli'nin oportünist ve revizyonist görüşlerine karşı, gençlik tabanından gelen devrimci eleştiriler bastırılmak istendi. Kurultayda proleter devrimcilere karşı bir küçük burjuva terörü havası estirilerek tartışma önlendi. Kürsüde konuşan devrimcilere arkadan tekmeler atıldı. En edepsizce burjuva hareketlerine, tükürük püskürtmek vb. paçavra usullerine başvuranlar oldu. Başkanlık Divanını ele geçiren İlkesiz Birlik Cephesinin oportünist kliği için önemli olan seçimlerdi. İlk gün devrimci arkadaşımız Oral Çalışlar'ın konuşması yarıda kesildi. Erdoğan Güçbilmez ancak bir cümle söyledi ve konuşmasını engelledi. Kurultayın ikinci günü arka arkaya söz alan altı arkadaşımızın ilki Doğu Perinçek arkadaşın konuşması yarıda kesildi ve Divan Başkanı «seçimlere geçildiğini» ilan etti. Devrimci fikirlerin yayılmasından ve ikiyüzlülüklerinin ortaya çıkmasından korkan İlkesiz Birlikçiler, bu kurultayın yalnız seçim kısmıyla ilgiliydiler.

Kurultay devrimci gençliğin ve halkımızın hiç bir meselesine ışık tutmadan seçimlerle sonuçlandı. Bununla beraber ikiyüzlülük ve devrimci düşünceyi zorbalıkla bastırma tutumu bir kere daha açığa çıktı. **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Kurtuluş**'un oportünist ve revizyonist fikirlerinin devrimci saflarda tepki görmesi karşısında, bu yayın organlarının bir kısım sorumlularının giriştiği sahte ve ikiyüzlü muhalefet bir kere daha açığa çıktı.

Oportünist ve revizyonist fikirlerin oybirliğiyle yayınlanmasına katılanlar, dar klik menfaatleri ve devrimci eleştirilerin baskıları arasında ikiyüzlü bir tutum içindedirler. Bunlar esas olarak devrimci eleştiricileri bastırarak Mihri Belli liderliğindeki İlkesiz Birlik Cephesini ayakta

tutmaya çalışmaktadırlar. Diğer yandan gene bu ikiyüzlü tutuma saplananlar, Mihri Belli'yle beraber kararlaştırdıkları yazıların hesabı sorulunca, sahte bir muhalefetin şampiyonları kesilmektedirler. Devrimci kadroları ve gençliği aldatacaklarını sanmaktadırlar. Bu ikiyüzlü tutumun sözcüleri Mihri Belli'nin oportünist görüşlerinin baş köşeye yerleştiği **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Kurtuluş**'u benimsediklerini kurultayda defalarca ilan ettiler. Gene bunlar, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin «bir kısmını doğru, bir kısmını yanlış» bulduklarını belirterek, proletarya düşüncesi üzerinde şüpheler uyandırmaya çalıştılar ve çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesinin özüne ve can alıcı fikirlerine sinsice saldırdılar. Sıkıştıkları yerde başında oldukları akımı bir kenara atıp, şahıslarını savundular ve bireyciliğin zirvesinde dolaştılar. Tahrif ve yalanı baş mücadele aleti olarak kullandılar. Devrimci mücadelenin pratik meselelerini gözlerden kaçırmak için, akademik konferanslar verdiler. Devlet ve iktidar meselesini, sıkıyönetim ve ordu ile ilgili tahlilleri, halklar meselesini bulandırmak için uğraştılar. Bugünkü mücadelemize ışık tutacak ve oportünist tutumlarını açıkça ortaya serecek bu konulardaki Marksist-Leninist ilkeleri örtbas etmeye çalıştılar. Böylece sınıf mücadelesinin her şiddetlendiği anda ortaya çıkan ve çıkacak olan teslimiyetçi tutumlarını gizlemek istediler.

Kurultay, devrimci hareketimizin meselelerini birçok arkadaşın kafasında bulanık bırakarak kapandı. Proleter devrimcileri kulislerde pazarlıkla hazırlanan kurultayın bu niteliğini değiştiremediler, bu önemli görevi başaramadılar. İkinci gün arka arkaya söz sırasına giren altı arkadaşımıza söz verilmeksizin geçilen seçimler, kulisçiliği ve İlkesiz Birlik Cephesinin parçalanışını bir kere daha gözler önüne serdi. Proleter devrimci fikirler karşısında uzlaşan yönetici klikler, sandalye pazarlığında kulislerde birbirine girdi. Burjuva mevki düşkünlüğü ve burjuva örgütlerine has gerici ve çürüyen tutumlar açığa çıktı.

Tecrübeler Gençliğe Işık Tutsun

İlkesiz Birlik Cephesini ayakta tutma hesaplarıyla meydana getirilen yeni yönetim, yeni parçalanmaları bağrında barındırmaktadır. Görünüşte sürdürülen ilkesiz birlik, gerçekte bu ilkesiz birliğin çökmesine karşı son direnmeleri ifade etmektedir. Revizyonizme ve oportünizme karşı her uzlaşma gerici bir tutumdur. Revizyonizmi örtbas etmeye gayret eden ikiyüzlü tutumu terketmek ve açık mücadeleye girmek, devrimci düşünceyi hızla ve daha doğru olarak kavramamıza yol açar.

Cesur olmalıyız! Oportünizmle olan her türlü uzlaşmayı yıkmalıyız! İlkesiz bir birliği ayakta tutma çabaları en gerici tutumdur. Bu tutumu yıkmalı ve yanlış eğilimlere karşı açık mücadeleye girmeliyiz!

Bütün devrimci arkadaşlar, devrimci gençlik hareketinin son beş yıllık gelişmesinden dersler çıkarmalıdır. Dar klikçi ve küçük burjuva rekabetçi tutum mahkum edilmelidir. Bu tutumun her zaman pasifizmle atbaşı gittiği unutulmamalıdır. Bireycilik, pozculuk ve palavracılık mahkum edilmelidir. Bu davranışların hakim sınıfların baskıları karşısında her zaman teslimiyetçiliğe dönüşmeye hazır olduğu unutulmamalıdır. Her türlü bireyci ve terörcü eğilimi mutlaka yenmeliyiz. Bireyci çalışmanın, baskılar karşısında bizi dağınıklığa götürdüğünü, örgütümüzü işe yaramaz bir hale getirdiğini hatırlamalıyız. İşçi köylü yığınları içinde gösterişsiz ve kararlı proleter devrimci çalışma tarzını uygulamalıyız. Gençler ve aydınlar ancak işçi köylü yığınlarıyla kaynaşarak, bu yığınlar içinde küçük burjuva çalışma tarzını terkedip, proleter devrimci çalışmayı uygulayarak proleterleşirler.

Devrimci Gençlik Federasyonu, devrimci gençliğin yığın örgütüdür. Onun bu niteliği, birçok küçük burjuva eğilimleri için elverişli bir ortam yaratır. Sosyalist gençler bu ortama boyun eğmemeli, yanlış eğilimlerle sürekli mücadele ederek halkla birleşmelidir.

Proleter devrimcileri, gençliğin anti-emperyalist müca-

delesinin ilerlemesi ve yeni başarılar kazanması için her zaman çalışacaklardır. Dev-Genç'in bu yoldaki her çalışmasını sonuna kadar destekleyeceklerdir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 25
s. 10-18

* Devrimci gençlik hareketinin tecrübelerini toplayan bu yazı, o zamanlar gençlik içinde hakim bulunan İlkesiz Birlik Cephesinin çizgisini teşhir ediyor. Bugün de gençlik hareketinde maceracı ve revizyonist akımların etkili olmalarında İlkesiz Birlik Cephesinin izlediği komplocu, bölücü, zorba ve AYDINLIK düşmanı çizgisi belirleyici bir rol oynadı. Ayrıca bu tutum, 12 Marttan sonra faşistlerin gençlik içinde etkili olmalarına da olanak verdi.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
TÜZÜK VE PROGRAMININ ELEŞTİRİSİ*

1 Kasım ve 1 Aralık 1970

Türkiye İşçi Partisi ve bu partinin saflarında uzun bir süredir mücadele etmekte olan proleter devrimciler, bugün bir dönüm noktasına gelmiş bulunuyorlar. Geçirdiğimiz yıl içinde, TİP'in başına çöreklenmiş bulunan oportünist yöneticiler, yıkıcı faaliyetlerini yoğunlaştırmışlardır. Geçirdiğimiz yıl içinde, Aren-Boran yönetici kliğinin oportünist, reformcu niteliği gitgide karşı-devrimciliğe dönüşmek yolunda olduğunu göstermiştir.

Oportünist yöneticilerin özellikle son aylarda yoğunlaşan yıkıcı ve sosyalizm düşmanı faaliyetine karşılık, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticileri, Aren-Boran oportünizmine karşı zorbalık yolunu seçmişlerdir. Bu yöntem, sonuç olarak yalnızca Aren-Boran kliğinin kendisine bağlı unsurlar üzerindeki hakimiyetini kuvvetlendirmiştir. Aren-Boran kliğiyle «en keskin» mücadeleyi öneren İlkesiz Birlikçiler, bugün parti içi mücadeleyi tamamen terk etme durumuna gelmişlerdir. Türkiye İşçi Partisi içinde oportünizme karşı mücadeleye kararlı olan proleter devrimciler, bugün toparlanmak, kazanılmış tecrübeleri toplu halde değerlendirmek, geçmişi, bugünü ve geleceği gözden geçirmek durumundadırlar.

TİP Tüzük ve Programının çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesi ışığında gözden geçirilmesi işinde geç kalınmıştır. Böyle bir inceleme, bazıla-

rının ileri sürdüğünün aksine, TİP yöneticilerinin oportünist politikasının 1965 seçimlerinden sonra başlamadığını kesinlikle ispatlamaktadır. Gerçek şudur ki, sonradan sandalye kavgalarıyla kendi içinde parçalanan ve Aren-Boran sahte muhalefetini doğuran TİP yönetici kliği, **daha başından beri** reformist ve parlamentarist bir çizgi izlemiştir. Ülkemizdeki sınıf mücadelesine, bütün ülkelerin proleter devrimcilerinin mahkum ettiği revizyonist tezleri kabul ettirme, işçi sınıfı hareketini parlamentarizm içine hapsetme çabasını, TİP Tüzük ve Programında açıkça görmek mümkündür.

Gerek TİP Tüzük ve Programına hakim olan reformist çizginin, gerekse bu çizginin ve bu çizgiyi savunan kliğin niteliğinin daha başından tam ve doğru olarak kavranmayışının kökenleri, 1960 sonrasında yaygınlaşan küçük burjuva düşüncesinde ve ortamında aranmalıdır.

Küçük Burjuva Ortamı ve TİP Programı

1960'taki ilerici küçük burjuva hareketi sınırlı bir özgürlük ortamı yarattı. Bu sınırlı özgürlük ortamı içinde, başlıca iki düşünce hızla yayıldı. İlkönce ve 1965'e kadar daha büyük bir hızla, küçük burjuva reformist düşüncesi yaygınlaştı. TİP Programının kabul edildiği 1964 yılına kadar ideolojik ortama hakim olan bu burjuva reformist düşüncesi, çeşitli ülkelerdeki oportünist sosyal-demokrat hareketin ideolojisi idi. Özellikle 1965'ten sonra bilimsel sosyalizmin klasiklerinin okunması, TİP içinde başlayan mücadele ve işçi köylü hareketlerinin yoğunlaşması, Marksizm-Leninizmin hızla yayılmasına yol açtı. Modern revizyonizme karşı açık ideolojik mücadeleye girişilmesi ve bütün tecrübelerin Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi ışığında eleştirilmesi bu yayılmayı daha da hızlandırdı.

TİP'in ortaya çıkışı ve gelişmesi 1964 öncesi küçük burjuva ortamı içinde **sınıf mücadelesi pratiğinin ve fikrinin yaygınlaşmadığı**; geniş sol çevrelerin meseleyi sınıf mü-

cadelesini geliştirmek, emekçi yığınlara önderlik etmek ve devrim yapmak olarak değil, fakat «devlet eliyle ekonomik reformlar yaparak kalkınmak» olarak gördükleri bir dönemde oldu. Örneğin bir Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planı çalışmasının devrimci bir çalışma sayıldığı ve hatta bazı unsurlarca «sosyalizmin» bu yolla kurulacağının sanıldığı bir dönemde, küçük burjuva reformist düşüncesi, 10 Şubat 1964'te İzmir'de toplanan Türkiye İşçi Partisi 1. Büyük Kongresinde kabul edilen TİP Programına, bu programın hazırlanışına ve metnine damgasını vurdu. Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planının hazırlanışına katılmış birçok reformist iktisatçının TİP Programı çalışmasına da katılmış olması bir tesadüf değildir; o dönemin niteliğinin ve küçük burjuva reformizminin sol çevrelerde yaygınlığının bir ifadesidir. Bu genel hava içinde, TİP Programının hazırlanışına yapılan bütün devrimci katkılar, Partiye hakim sosyal-demokrat unsurların tespit ettiği parlamentarist çerçeveye yerleştirilerek, o çerçeveye uydurularak yozlaştırılmıştır.

TİP Tüzüğü

TİP Tüzüğü, 31 sayfalık bir broşürdür. Tüzüğün 2. maddesi, «Partinin karakteri»ni şöyle tanımlamıştır:

«Türkiye İşçi Partisi, Türk işçi sınıfının ve onun demokratik öncülüğü etrafında toplanmış bütün emekçi sınıf ve tabakaların... kanun yolundan iktidara yürüyen, siyasi teşkilatıdır.» (s. 4)

3. madde ise, «Partinin amacı» hakkında şöyle demektedir:

«TİP'in amacı, Anayasa ve kanunların tanıdığı hak ve hürriyetlere dayanarak, programında açıklanan esasları gerçekleştirmektir.» (s. 4) Aynı madde, TİP Programının iki sayfalık kısa bir özetini vermektedir. Bu özet içinde şu ifade dikkati çekmektedir:

«Sanayileşmeye öncelik veren planlı, emekten yana ve emekçi halk yığınlarının iştiraki ile işleyen bir devletçili-

ğin... düzenleyici ve yönetici temel kuvvet olmasını sağlamak;

«Özel sektörü, ulusal ekonominin genel plana bağlı yararlı bir kesimi haline getirmek;

«Ve böylece siyasi demokrasiye ekonomik ve sosyal bir öz kazandırarak, daha ileri bir toplum düzenine demokratik yoldan geçiş şartlarını hazırlamak;...» (s. 5)

Bu maddenin sonunda ise şöyle denmektedir:

«Halkın oyu ile kanun yolundan iktidara gelen TİP, halkın oyunu kaybedince, yine kanun yolundan iktidardan çekilir.» (s. 6)

Görülüyor ki daha Tüzüğün başından itibaren, sistemli bir şekilde parti tabanına ve halka reformist, parlamentarist, teslimiyetçi fikirlerin aşılanmasına girişilmiştir. TİP yöneticileri, daima hakim sınıfların hakimiyetinin perçinlenmesine ve gizlenmesine yarayan gerici parlamentarizmi, «siyasi demokrasi» olarak nitelendirmektedirler... Ve bu yolla iktidara geleceklerinden o kadar emindirler ki(!), hakim sınıflara aynı yoldan iktidardan çekileceklerini peşinen vadetmektedirler.

Bu girişten sonra, Tüzüğün kalan 25 sayfası, uzun uzadıya bürokratik bir teşkilatın tasvirine ayrılmıştır. Bu genel görünüm içinde, Parti Meclis Gruplarına, milletvekillerinden alınacak bağışlara, milletvekillerinin yetkilerine, seçimlerde adayların nasıl tespit edileceğine vb. geniş yer verilmiştir. Tüzüğün 33. maddesinin son fıkrası ise şöyledir: «Genel Başkan Cumhurbaşkanlığına seçilirse, Parti Başkanlığından ayrılmış sayılır.» TİP Tüzüğünde, işçi sınıfı partisinde geliştirilmesi gereken militan vasıflara, ideolojik sağlamlığı esas alan iç disipline hiç önem verilmemiştir. Buna karşılık «Disiplin Cezaları ve Kovuşturma Usulü» bölümü beş sayfa tutmaktadır. Burada, geçici çıkarma ve çıkarma cezalarına yol açabilecek suçlar, parti içinde her türlü devrimci tartışma ve muhalefetin yok edilmesine imkan verecek şekilde düzenlenmiştir. Bu etraflı ihraç mekanizmasını, oportünist yöneticiler bilimsel

sosyalizmi partiden tasfiye yolunda çalıştırmışlardır. TİP Tüzüğü, devrimci bir örgütün düzenleyici ilke ve kuralları bütünü görünümünde değil, ayrıntılı bir adli infaz mekanizması görünümündedir.

Bu Tüzüğün geniş işçi ve köylü kitlelerine verebileceği hiç bir şey yoktur. Tüzüğün dili, esas olarak küçük burjuva aydınlara hitap eden; coşturucu, mücadeleye sevkedici bir niteliği olmayan bir dildir. Tüzüğün uzunluğu ve karmaşıklığı, işçiler ve köylüler tarafından kolayca kavranmasına engeldir. Tüzüğün küçük burjuva aydınlarını muhatap alan sahte bilimselliği, sınıf mücadelesinden kopuktur. Tüzük, emekçi yığınlara devrimci nitelikler, devrimci bir dünya görüşü, devrimci bir çalışma tarzı ve disiplin anlayışı değil, parlamentarizm, reformizm ve pasifizm aşılamaktadır. Emekçi yığınların devrimci yaratıcılığını körletmekte ve bürokrasi içinde boğmaktadır.

TİP Programında Burjuva Devlet Teorileri ve Parlamentarizm

TİP Programı, TİP Tüzüğünün bu niteliklerini daha geniş ölçüde yansıtmaktadır. TİP Programı, biçim bakımından, TİP Tüzüğünün devrimci olmayan niteliklerini aynen devam ettirmektedir. TİP Programının öz bakımından, başlıca iki unsuru vardır: 1) Burjuva devlet teorisine dayandırılan Parlamentarizm; 2) Küçük burjuva reformizminden kaynaklanan ve Program içinde yanlış bir sınıf tahliline, yanlış bir dünya tahliline, burjuva iktisadına, tarihi materyalizmin reddine ve sosyal-demokrat bireyciliğe dayandırılan Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu önerisi.

İlkönce burjuva devlet teorilerini ve parlamentarizm sorununu ele alalım, TİP Programı baştan sona kadar burjuva devlet teorilerine dayanmaktadır. Marksist-Leninist teori, devletin, hakim sınıfların baskı aracı, baskı mekanizması olduğunu öğretir. Marksist-Leninist teori bu nedenle işçi sınıfı iktidarını kurmak için **devrim** yapmak ge-

rektiğini, burjuvazinin iktidarını parçalamak ve işçi sınıfının devrimci iktidarını kurmak gerektiğini öğretir. Bunu yapmak için mevcut devlet kurumlarının asla araç olmayacağını, proleter devrimcilerinin halkı örgütleyip siyasi iktidar hedefine yönelmeleri gerektiğini öğretir. Marksist-Leninist teori, hangi görünüme bürünürse bürünsün, ister «demokratik», ister «diktatörlük» olsun, hakim sınıfların iktidarının mutlaka hakim **sınıfların diktatörlüğü** olduğunu öğretir. Burjuvazi, diktatörlüğünü gizlemek için, parlamenter demokrasiyi tercih eder, ama halkın gelişen mücadelesi karşısında her an bunu terk edebilir. Parlamenter demokraside de, burjuvazi hiç durmaksızın emekçi sınıfları ezme ve devrimci mücadeleyi bastırma çabası içindedir. Burjuva ideologları, burjuva iktisatçıları, parlamenter demokrasinin de burjuva diktatörlüğü olduğunu gizlemek için, devletin sınıflarüstü olduğunu anlatan burjuva teorilerini yayarlar; devleti «kamu gücü» olarak niteleyen uydurma teoriler ortaya atarlar; devletin daima belli bir sınıfın veya sınıfların örgütlü gücü olduğunu gözden kaçırmaya çalışırlar.

Sınırlı demokratik olanaklarla kurulan bir parti, devletin devrimci tahlilini mükemmel bir şekilde ortaya koyamasa bile, burjuva devlet teorilerine hiç bir zaman sırtını dayayamaz!

TİP Programının 57. sayfasında, bu burjuva devlet teorilerine uygun olarak, şöyle denilmektedir:

«Politik yapı, son bir tahlil ile, kamu gücünün sosyal sınıflar açısından kullanılış şeklidir.»

TİP Programı, hakim sınıfların devlete hakim oldukları değil, sosyal ve politik hayatı «etkiledikleri» görüşündedir:

«Bunun sonucu olarak da ürünlerin mübadele sistemini, emeğin çalışma şartlarını belirleyerek milli gelirden en büyük payı almaktadırlar. Bu suretle memleket ekonomisini ve politik hayatını kendi çıkarlarına etkilemektedirler.» (s. 36)

TİP Programının burjuva parlamentarizmi konusundaki görüşü şudur:

«...**çok partili demokrasi, sermaye kuvvetleri karşısında emeği temsil eden kuvvetlerin kurduğu bir denge rejimidir.**» (s. 49, altını TİP yöneticileri çizmiş) Ve yine TİP yöneticilerine göre, bu «denge rejimi» içinde «emeği temsil eden kuvvetlerin» ağırlığı hiç durmadan artmaktadır; sosyalizme doğru ilerleyiş de bu çerçeve içinde olacaktır!

Bu burjuva devlet teorisine dayandırılarak parlamentarizm sistematik bir şekilde aşılanmıştır:

«**Türkiye İşçi Partisi'nin demokrasi anlayışına göre demokratik rejimde toplumun yönetici, yürütücü ve itici gücü, Türk işçi sınıfı ile emekçi halk kitleleridir. Bu sınıf ve tabakaların politik teşkilatı olan Türkiye İşçi Partisi iktidara demokratik seçim yolu ile gelir, insanın insan tarafından sömürülmesini reddederek, temel insan hak ve hürriyetlerine bağlı ve saygılı olarak iktidarda kalır ve seçimle iktidardan gider.**» (s. 69, altını TİP yöneticileri çizmiş)

«**Anayasamızın gerçekten uygulanması, Türkiye İşçi Partisi'nin varlığını zorunlu kılar. Çünkü Anayasa'da yazılı temel haklar, sosyal ve ekonomik haklar, ancak böyle bir partinin etkin varlığı halinde kağıt üzerinde kalan formüller olmaktan kurtulup emekçi yurttaşın yararlandığı canlı, uygulanan kurallar biçimini alır. Sosyal sınıflar arasında bir denge rejimi demek olan DEMOKRASİ, ancak bu takdirde boş bir söz olmaktan çıkar.**» (s. 60, altını TİP yöneticileri çizmiş)

Burada söz konusu edilen, Sadun Aren'in, TİP'in varlığının hakim sınıfların da yararına olduğu, ancak TİP'in varlığı ile büyük patlamaların önlenebileceği yolundaki meşhur görüşüdür. Gerçekten de, bu görüşte olan yöneticilerin TİP'in başında bulunması, hakim sınıfların yararınadır! Sayfa 60'ta, daha yukarda şöyle demektedir:

«Türkiye İşçi Partisi... demokratik yoldan iktidara gelmeyi ve Türkiye'nin temel meselelerini çözmeyi tarihi bir görev bilir...»

Sayfa 53'te de şöyle denilmektedir:

«Uyanık işçi liderleri, bu gerçeği de kavramaya ve halkın, oylarını kendi öz partisi olan Türkiye İşçi Partisi'ne yani kendi kendisine vererek iktidara gelmesinden... başka çıkar yol olmadığını anlamaktadırlar.» (Altını TİP yöneticileri çizmiş)

Bütün bunlar, İlkesiz Birlik Cephesi yöneticilerinden yıllarca önce, TİP yöneticilerinin legalite uğruna (bkz. **Aydınlık Sosyalist Dergi,** Başyazı, s. 24)* **cansiperane** bir mücadele vermiş olduklarını ortaya koymaktadır.

Bütün ülkelerin pratiği ve bu arada ülkemizin son on yıllık pratiği de, burjuva parlamentarizmi içinde proletarya partisinin iktidara gelmesine imkan olmadığını ispatlamaktadır! TİP yöneticilerinin, yerli hakim sınıflar önünde yüklendikleri «tarihi görev», emekçi halkı parlamentarizm içine hapsetme görevi, bugün çökmüştür. Proleter devrimci mücadelemiz bunu çökertmiştir. Mevcut düzenin kurumlarından yararlanarak devrim yapmanın imkansız olduğu açıktır. Zaten TİP Programı, TİP yöneticilerinin «devrim yapmak» iddiasında olmadığını da açıkça ortaya koymaktadır.

Küçük Burjuva Reformizmi, Burjuva İktisatçılığı ve Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu

Tip Programı, TİP'in hedefini, burjuva parlamentarizmi çerçevesinde sosyal adaleti ve kalkınmayı sağlamaya yarayacak reformları gerçekleştirmek olarak tespit etmiştir.

«Türkiye'yi mümkün olan en büyük hızla geliştirmek, ileri bir memleket haline getirmek istiyoruz. Bu gelişme-

---

* Bu derlemenin bu cildindeki «Halkımızı Faşist Zorbalığa Karşı Amansız Bir Mücadeleye Hazırlayalım» (1 Kasım 1970) yazısında, İlkesiz Birlik Cephesinin «legalite uğruna mücadele» tezine yöneltilmiş eleştiriye bakınız. (s. 34 - 35) — AYDINLIK Yayınlarının notu.

nin üstelik demokratik yolda, sosyal adalet ölçüleri içinde olmasını... istiyoruz.» (s. 17)

«Türkiye'nin gelişmesi, çağdaş uygarlık seviyesine ulaşması davasının, her şeyden önce bir ekonomik kalkınma işi olduğunu, bugün artık herkes kabul etmektedir.» (s. 18)

«Temel dava, Türkiye'nin mümkün olan en büyük hızla, demokratik düzen, sosyal adalet ve bağımsızlık içinde gelişip ilerlemesi olduğuna göre, bütün bu konular, bu nitelikte bir kalkınmayı gerçekleştirmedeki rolleri bakımından ele alınacaktır.» (s. 19)

Daha açık bir ifade olamaz! Marsizm-Leninizm, bize temel meselenin kalkınmak değil, **devrim yapmak** olduğunu öğretir. Kalkınma masalı, emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde halkın devrimci mücadelesini bastırmak için küçük burjuva reformizmini kullanmayı amaçlayan, emperyalist ideologların bir masalıdır. Sosyal adalet masalı ise, yine hiç bir zaman gerçekleştirilmesi mümkün olmayan, bir küçük burjuva reformist düşüncesidir. Emekçi halk yığınlarının ve onların önderi olan proletarya partisinin meselesi, sosyal adaleti gerçekleştirmek değil, devrim yapmak, işçi köylü iktidarı altında sosyalizmin kuruluşuna doğru hızlı ilerlemektir! TİP yöneticileri ise, Programdaki bütün konuları, «sosyal adaletçi kalkınmadaki rolleri» açısından ele alacaklarını açıkça belirtmişlerdir. Gerçekten de TİP Programında **bütün** meseleler, bu ekonomist ve reformist anlayış içinde ele alınmıştır.

TİP Programının «Devrimcilik» diye bir maddesi de vardır. Bu maddede şöyle denilmektedir:

«Devrimcilik, geri kalmış bir toplumu ileri bir toplum haline getirmek ve ileri toplumları durmadan daha çok ilerletmek için, bilim ışığında, köklü reformlar yapmaktır.» (s. 79)

Devrimcilik kavramını bile **reformizm** olarak tanımlamak isteyen TİP yöneticileri, sosyal adalet içinde hızlı kalkınma yolu olarak, Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu önerisini programın temel direği haline getirmişlerdir. Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu önerisi, TİP Progra-

mındaki reformizm, iktisadi kalkınma ve sosyal barış öğüdünün tek kelimeyle ifade edilmesidir.

«O halde Türkiye için kurtuluş, kapitalist olmayan bir kalkınma yoluna girmektir. KAPİTALİST OLMAYAN KALKINMA YOLU emekten yana ve emekçilerin yürütümüne ve denetimine katıldığı planlı bir devletçilik olarak tanımlanabilir. Böyle bir düzende kamu sektörü esastır ve ekonomiye hakim olacak kadar geniştir. Özel sektör plan çerçevesi içinde kamu sektörünün yardımcısı olarak çalışır ve gelişir.» (s. 64, altını TİP yöneticileri çizmiş)

Bu çok önemli paragrafta, burjuva devlet teorisi, devletçiliğin sosyalizm olarak yutturulması ve sosyalizmin son tahlilde işçi sınıfı iktidarı meselesi olduğunun örtbas edilmesi, karma ekonomi ve kapitalist olmayan kalkınma yolu önerisi, hepsi yan yana yer almıştır. Denilebilir ki emperyalist burjuvazi bu pasajda, küçük burjuva reformizmi kavalını bütün nefesiyle üflemiştir!

Programın birçok yerinde, «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» yerine «Emekten Yana Planlı Devletçilik Sistemi» de denmektedir.

«Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisinin uluslararası köklerini kısaca özetleyelim.[1] Dergimizin geçen sayısında da belirtildiği gibi, TİP Programında bu öneri, Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planını devrimcilik olarak gören ve baştan aşağı burjuva iktisat kavramlarından hareket eden reformist-devletçilik anlayışına dayanmaktadır.[2] TİP Programındaki bu burjuva iktisat kavramları tekelci sermayenin Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planının anlayışının aynıdır. Burjuva iktisadının, kapitalist sömürüyü örtbas etmek için uydurduğu vergi tanımları, «adil vergilendirme», «devlet sektörü», «özel sektör» vb. gibi kav-

---

[1] Bu konuda etraflı bilgi için bkz. Şahin Alpay, «Milli Demokratik Devrim ve İşçi Sınıfı», Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 3-17.

[2] Bkz. «Bütün Devrimciler! Bütün TİP'liler!», Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 10-24. [Bkz. bu derlemenin bu cildinde s. 9-20]

ramlar, Programın bütün iktisadi tahlillerine ve bütün iktisadi önerilerine hakimdir:

«Vergi adaletsizliği bütün korkunçluğu ile sürüp gidiyor. Yatırımı azaltmadan başvurulabilecek zengin vergi kaynakları, tarım gelirleri ile ithalat ve ihracattan elde edilen gelirlerdir; oysa bu gelirlerin siyasi iktidarı etkileyebildiklerinden adil bir vergileme politikası güdülmemekte ve kalkınmanın finansmanı için ya dışardan yardım beklenmekte ya da enflasyona başvurulmaktadır.»[3] (s. 59)

Bu paragraf, ülkemizde sürüp giden sömürünün ve hakim sınıfların baskısının, emperyalist sömürü ve hakimiyetin TİP Programında ele alınış tarzının tipik bir örneğidir! Bir diğer örnek de şudur:

«Kişi başına Türkiye'de 1959'da 30,5 dolar yatırım yapıldığı halde, ileri memleketlerde, örneğin İngiltere'de 200, Fransa'da 226, Batı Almanya'da 250, Birleşik Amerika'da 452 dolardır. Aslında çağdaş uygarlık seviyesine ulaşmak ve batılılaşmak bu rakamlara ulaşmak demektir.» (s. 26)

Burada halkımızı ve bütün dünya halklarını sömüren ve baskı altında tutan emperyalizmden «ileri ülkeler» olarak söz edilmiş, halkımızın meselesinin, bu ülkeler düzeyine ulaşmak olduğu iddia edilmiştir. Halkımız proletarya partisinin, önderliğinde emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı, çetin ve amansız bir mücadeleyle devrim yapacak, işçi-köylü iktidarını kuracak ve sosyalizme giden yolda hızla ilerleyecektir!

TİP Programında burjuva iktisatçılığıyla beslenen «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisi, nasıl bir teoridir ve neye hizmet eder? Bu «teori», proletarya partisi önderliğinde devrim yapmak çizgisini reddetmek, proletarya hareketini dağıtmak ve halk yığınlarını pasifleştirmek, emperyalizm ve işbirlikçileriyle sosyal barış aktetmek için, modern revizyonistlerce uydurulmuş bir «teori»dir.

---

[3] Vergi kavramının Marksist-Leninist tahlili için bkz. Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 7-21, s. 247-249; Sayı 8-22, s. 309-311; «Vergi Nedir?», İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 20.

Genellikle «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisi, küçük burjuva demokratlarının, asker-sivil aydınların önderliğinde yapılacak ileri atılımlar sonucu, devrimin başarılabileceği ve bu yoldan sosyalizme geçilebileceğini savunur. Bu küçük burjuva demokratların, sosyalizmin dünya çapındaki ideolojik varlığı ve politik etkisiyle sosyalizmi seçecekleri iddia edilmektedir! Yani bu öneriye göre, **devrim olmadan**, emekçi yığınların proletarya partisi önderliğinde çetin ve amansız bir mücadelesi olmadan da, sosyalizme geçilebilir ve hatta, modern revizyonistlere göre, «azgelişmiş» denilen ülkelerde bu yol, en iyi yoldur! Açıktır ki «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» önerisi, burjuva devlet teorilerine ve ünlü revizyonist «üretici güçler teorisi»ne, sosyalizme geçişin bir devrim meselesi değil, yalnızca üretici güçlerin «gelişmesi» —yani TİP yöneticilerinin deyimiyle «kalkınma»— meselesi olduğunu iddia eden ve devrimci siyasi iktidar sorununu örtbas eden «teori»ye yakından bağlıdır. TİP Programı da esas olarak bu revizyonist «teori»ye dayanmakta, onun için devrim yerine «sosyal adaletçi kalkınma» fikrini ısrarla işlemektedir.

Yanlış Dünya Tahlili, Yanlış Sınıf Tahlili ve Devlet Kapitalizmi Politikası

TİP Programında önerilen «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu», burjuva iktisatçılığı dışında başlıca iki unsura dayandırılmıştır: Yanlış bir dünya tahlili ve yanlış bir sınıf tahlili.

TİP Programı ve bu programı hazırlayan oportünist yöneticiler, emperyalizmin dünya çapındaki varlığını ve iç kutuplaşmasını kavramamışlardır. 19. yüzyılın ortalarından itibaren kapitalizm, serbest rekabetçi aşamasından çıktı. Kapitalist ülkelerde büyük tekeller meydana geldi; bu tekeller, yeni oluşan banka sermayesi ile birleşerek mali sermaye (finans kapital) oligarşisini meydana getirdiler. Kapitalist ülkelerin bütün ekonomik hayatına, bu mali sermaye hakim oldu. Emperyalist ülkeler, dünyanın

geniş alanlarını sömürüleri altına almak için birbirleriyle yarışa girdiler. Dünya çapında yayılan kapitalist sistem bir iç kutuplaşma geçirdi: Bir yanda kapitalist-emperyalist ülkeler, diğer yanda, emperyalizm tarafından sömürülen ve baskı altında tutulan ülkeler ve onların emekçi halkları. Emperyalizm, hakimiyeti altındaki ülkelerde en gerici sınıflarla, büyük burjuva ve derebeylik kalıntısı unsurlarla (toprak ağaları ve tefeci-tüccar sermayeyle) işbirliği yaparak sömürü ve baskısını yürüttü ve yürütmektedir. Emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde siyasi iktidar emperyalizmin işbirlikçisi yerli hakim sınıfların elindedir. Emperyalist hakimiyet ve sömürü, bu ülkelerin halklarının alabildiğine yoksullaşmasına yol açar; bu ülkelerden büyük zenginlikler, hiç durmaksızın emperyalist ülkelere aktarılır. Dolayısıyla, emperyalist dünya sistemi içinde kaldıkları sürece, sömürülen ülkeler yoksul kalmaya mahkumdurlar. Emperyalist sömürüden kurtulmanın yolu, ekonominin emperyalizme bağımlılığını kırmanın yolu, her şeyden önce proletarya önderliğinde ve geniş köylü kitlelerinin savaşıyla devrim yapmak, devrimci siyasi iktidarı kurmaktır. Ülke içinde yerli hakim sınıfları, bu sınıfların ekonomik, politik, ideolojik, kültürel temellerini bütünüyle tasfiye etmek demektir. Proletarya önderliğinde çetin ve amansız bir mücadeleyle devrim yapılmadan, emperyalist sömürü ve hakimiyet zincirini kırmak mümkün değildir.

TİP Programı, emperyalizm meselesini ve emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı devrim meselesini kavramamıştır. Bunun yerine, «bugünkü dünya şartlarında kapitalist yoldan kalkınılamayacağını», çünkü a) güçlü emek kuvvetlerinin kapitalist sermaye birikiminin temelini teşkil eden aşırı sömürüyü engellediğini; b) bugün Türkiye'nin başka ülkeleri sömürerek sermaye biriktirmesinin imkansız olduğunu; c) Türkiye'nin aynı zamanda gelişmiş kapitalist ülkelerle rekabet etmek zorunda olduğunu; d) Türkiye'de Batının yüksek tüketim seviyesinin taklit edilmesi sonucu sermaye birikiminin zayıf olduğunu; e) kapitalist gelişme mümkün olsa bile bunun arzu edilir bir

çözüm yolu olmadığını; f) Türkiye'nin bugün Batı ülkelerinin sağladığı gelişme hızından daha yüksek bir kalkınma hızına ihtiyacı olduğunu belirtmiştir. (Bkz. s. 61-63)

Buna göre, halk yığınlarının devrimci özlemleri, sınıf mücadelesi, emperyalist sömürü ve baskı diye bir mesele yoktur! Bütün bilimsellik iddialarına rağmen, tarihi materyalizm diye bir şey, toplumların gelişme kanunları diye bir şey de yoktur. Mesele, çeşitli kalkınma yolları arasında bir «tercih» meselesidir. Ve emperyalist ülkelerle ülkemiz arasındaki ilişki, bir «rekabet» ve onların «tüketim seviyelerini taklit» ilişkisinden ibarettir!

TİP Programında Türkiye'nin hakim niteliğinin emperyalizme bağımlılık olduğu kavranmamıştır. TİP Programı, Türkiye ekonomisini, tamamen küçük burjuva reformist iktisatçılarının görüşleri çerçevesinde, bir «geri kalmış ülke» olarak tanımlamaktadır. Bu «geri kalmışlığı», «üretici güçlerin teknik seviyesinin düşüklüğü» olarak nitelendirmektedir. Dolayısıyla esas meseleyi, «üretici güçlerin gelişmesi» olarak belirtmektedir. Ve TİP Programına göre, «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu»nun kapitalist yola tercihinin sebebi, özel sektörün Türkiye içinde olumlu bir rol oynayamaması, istifa vb. yol açmasıdır.

TİP Programından okuyalım:

«Bütün sanayileşme çabalarına rağmen bugün Türkiye'nin ekonomisi, hakim niteliği bakımından tarımsal, geri bir ekonomidir.» (s. 28)

Birinci Beş Yıllık Kalkınma Planında da şu ifadeyi bulmak mümkündür:

«Şurası gerçektir ki, son kırk yılda yapılan işler, Türkiye'nin sanayi devrimini başarmasına ve yüksek tasarruf seviyeli dinamik bir ekonomi yapısı kazanmasına yetmemiştir.» (BBYP, s. 8)

Yine TİP Programından:

«Memleketimizin maddi temel yapısı hakkındaki yukardaki açıklama, Türkiye'nin geri kalmış bir toplum olduğunu ortaya koymuştur. Gerçekten de her şeyden önce Türkiye'nin üretici kuvvetlerinin teknik seviyesi çağdaş ileri toplumlardaki seviyeden çok düşüktür.» (s. 27)

«Türkiye'nin maddi, sosyal ve politik yapısının bilim açısından incelenmesi, az gelişmiş ya da geri kalmış bir toplum olduğumuzu ortaya koymuştur. Az gelişmiş toplumlar, üretim seviyesi ve tekniği çağdaş ileri memleketlerin seviyesinde gelişmemiş, hammaddeci, kişi başına geliri düşük, tarımsal ekonomilere bağımlı olan toplumlardır. Aralarında derece farkları bulunmakla birlikte, geri kalmış toplumların ortak, belirtici niteliği budur.» (s. 68)

Burjuva iktisatçılarının «geri kalmış» dediği ülkelerin aslında emperyalizm tarafından sömürülen ve baskı altında tutulan ülkeler olduğunu görmezlikten gelen bu «bilim açısından» tahlil, emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı devrim mücadelesi veren emekçi halkımıza, hiç ama hiç bir şey söylememektedir! Onu devrimci mücadeleden saptırmaya yönelmektedir!

TİP Programına göre, **«Sanayileşmek için eksik olan, sadece gerçek ve halka dayanan politik karardır».** (s. 101) TİP yöneticilerine göre, sanayileşmek, kalkınmak için **devrim** şart değildir. Parlamenter demokrasi içinde, emeği temsil eden güçlerin ağırlığının artması, Türkiye'yi bu yola sokacak, bu «politik karar»ın alınmasını sağlayacaktır.

Bu tamamen yanlış dünya tahliline bağlı olarak, TİP Programında Türkiye ekonomisi ve sınıf yapısı konusunda da yanlış bir tahlil yer almaktadır.

TİP Programı, ülkemizdeki yerli hakim sınıflar içinde önde gelen, en hakim unsur olarak büyük toprak sahiplerini tespit etmiştir. TİP Programına göre, en kuvvetli olan büyük toprak sahipleri, sonra büyük tüccarlar, sonra sanayiciler ve mali sermaye çevreleri ve tefeci-tüccar takımıdır. Ve Türkiye ekonomisinin hakim niteliği, emperyalizme bağımlı işbirlikçi burjuvazi tarafından yöneltilmesi değildir. Türkiye'de kapitalizm çok sathidir ve «ticaret burjuvazisi»nden ibarettir:

«Milli ekonominin dışarı ile ilişkisi bakımından da tarım sektörünün ekonomimiz içindeki hakim durumu açıkça bellidir.» (s. 28) Yani, emperyalizmle **en yakın** işbirliği içinde olan unsurların büyük toprak sahipleri olduğu iddia edilmektedir.

«Türkiye ekonomisinin derebeylik kalıntısı bir üretim temelini hala sürdüren tarım temeli üzerinde az gelişmiş bir kapitalizm yer almaktadır. İç pazarı gelişmemiş, ilk maddelerle tarım ürünleri ihracatçısı ve mamul eşya ithalatçısı olan Türkiye'de bu duruma uygun olarak, ihracatçı ve ithalatçı tüccarlar, kuvvetli ve hakim bir tabaka teşkil ederler. Bu tabakanın nispeten daha ağır basan büyük toprak sahipleri sınıfı ile yakın bağları vardır.» (s. 33)

«**Türkiye'de bu nitelik** (geri kalmış toplumların ortak, belirtici niteliği), **derebeylik kalıntısı bir tarım temeli üzerine aşılanmış gelişmemiş bir kapitalizm (özellikle ticaret kapitalizmi) biçimini almıştır.**» (s. 68)

«Bu kısa incelemeden de anlaşılacağı üzere sanayinin memleket ekonomisindeki yeri zayıftır ve buna bağlı olarak sanayiciler, büyük toprak sahiplerinin, ithalatçı ve ihracatçı tüccarların yanında çok daha güçsüzdür.» (s. 36)

Burada oldukça garip bir durumla karşı karşıyayız! TİP yöneticileri oldukça uzun bir süredir Türkiye'nin hızla kapitalistleşmekte olduğunu, derebeylik kalıntılarının çok önemsiz olduğunu, Türkiye'de hakim çelişmenin «emek-sermaye» çelişmesi olduğunu, bu nedenle de milli demokratik devrim stratejisinin geçerli olmayacağını, çünkü Türkiye'nin üretim tarzının esas olarak kapitalist olduğunu iddia etmektedirler. Acaba bu yöneticiler son zamanlarda TİP Programını okumuşlar mıdır? TİP Programı, Türkiye'de kapitalizmin gelişme düzeyini, Milli Demokratik Devrim stratejisini savunan proleter devrimcilerinden **çok daha geride** koymaktadır. İşbirlikçi burjuvazinin Türkiye'deki yerli hakim sınıfların başında geldiğini örtbas etmekte, çok sathi bir «ticaret kapitalizmi» teorisi getirmektedir. Özellikle bugün, bu teori gerçeklere hiç uymamaktadır.

Türkiye'deki hakim sınıflar koalisyonu içinde **hakim olan** finans kapital* çevreleridir.

---

* Türkiye gibi emperyalizmin boyunduruğu altındaki yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedeki işbirlikçi büyük burjuvaziyi «finans kapital» olarak görmek ve adlandırmak doğru değildir. Finans kapitalin (mali sermayenin) varlığı, hiç bir zaman

Ekonomik bütününün emperyalizmle olan ilişkisini düzenleyen onlardır. Fiyat mekanizması onların elindedir. Dolayısıyla büyük toprak sahipleri de ekonomik bakımdan onlara tabidirler. Ekonominin bütün kilit noktaları, finans kapitalin elindedir. Bu zümre siyasi iktidara da hakimdir. Ama emperyalizmin Türkiye ekonomisi üzerindeki hakimiyeti, bu kapitalist gelişmeyi zorunlu olarak sınırlamakta, belli ölçülerden öteye gitmesine imkan vermemektedir. Dolayısıyla derebeylik kalıntısı, yarı-feodal nitelikteki unsurlar ve hem bu unsurlarla iç içe geçen, hem de finans kapitalin uzantısı olan tefeci-tüccar takımı, ülke çapında varlığını ve sömürüsünü sürdürmektedir. Devrimin temel gücü olan köylülük, özellikle bu unsurların tahakkümü altındadır.

Oportünist Karargahları Bombardıman Edelim!

TİP Programının proletarya önderliği ile ilgili görüş-

---

tek tek tekelci şirketlerin varlığından ibaret değildir; emperyalist sermaye ihracının ve bu sermaye ihracını destekleyip koruyacak bir emperyalist askeri gücün ortaya çıkması, finans kapitali ayırdeden belirleyici özelliktir. Başka bir deyişle, finans kapital, emperyalizmin ekonomik temelidir ve finans kapital kavramını emperyalist ülkeler için kullanmak gerekir. Ezilen ülkelerin işbirlikçi büyük burjuvazisi, serbest rekabetçi kapitalizm döneminde bağımsız bir sermaye birikiminin yaşanması ve tekelleşmenin bu temel üzerinde yükselmesi yoluyla oluşmamıştır; tersine, burada tayin edici olan, emperyalizmin o ezilen ülke üzerindeki etkisidir ve bu nedenle bu işbirlikçi burjuvazi, finans kapitalin yukarıda sözü edilen belirleyici özelliğini göstermez. Türkiye'de bir finans kapitalin mevcut ve hakim durumda olduğu tezini, ezilen bir ülke olduğumuz ve buna uygun bir devrim yolu izlememiz gerektiğini örtbas etmek isteyen sahte TKP, TİP, TSİP ve H. Kıvılcımlı revizyonistleri savunagelmişlerdir. Bu paragrafta üç kere yer alan finans kapital deyimini ve bu derlemenin diğer yerlerinde geçen tekelci burjuvazi deyimini, bu nedenlerle işbirlikçi büyük burjuvazi olarak düzeltmek gerekir. — AYDINLIK Yayınlarının notu

leri üzerinde de durmalıyız. TİP Programı işçi sınıfı önderliğinden söz etmiş, fakat bu kavramı parlamentarist bir çerçeve içine oturtarak, yozlaştırmıştır. Neticede «işçi sınıfı öncülüğü» TİP Programında burjuva kuyrukçuluğunun maskesi haline getirilmiştir.

TİP Programının yukardaki eleştirisi, bu programın ve TİP yönetici kliğinin niteliğini açıkça ortaya koymaktadır: Bu yönetici kliğin oportünizmi, Parlamenter Teslimiyetçilik ve «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» noktalarında toplanmakta, bütün modern revizyonist görüş ve «teori» lerden kaynaklanmaktadır. TİP Programında önerilen «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu»nun, **Yön-Devrim** çizgisinin önerdiği «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu»ndan hiç bir farkı yoktur. «Milli Devrimci Kalkınma Yöntemi» ile «Emekten Yana Planlı Devletçilik» aynı şeydir. Bu iki çizginin **sınıfî temeli aynıdır**: Küçük burjuva ilericiliği ve reformizm temelidir. Her iki akım da emekçi halkı örgütleme ve sınıf mücadelesini geliştirme, çetin ve amansız bir mücadeleyle devrim yapma yolunu tutacak yerde, burjuva devlet teorilerine sırtlarını dayayarak, mevcut düzenin kurumlarından (ister ordu, ister parlamento) yararlanmayı ve bu yolla iktidara gelmeyi önermektedirler. Her ikisi de, ancak kendi önderliklerinde kurulacak devrimci güçbirliğinden yanadırlar; kendi hakimiyetlerinde olmayan unsurlara karşı tamamen küçük burjuva rekabetçisi, sekter bir politika izlemektedirler. Aralarındaki çatışmanın kaynağı da aynı küçük burjuva sektarizminde yatmaktadır. Her iki çizgi de, proleter devrimci harekete ve bağımsız proletarya partisine, proletarya partisinin önderliğine karşıdır. **Devrim** dergisi, bu muhalefeti bağımsız olarak proletarya partisinin lüzumsuz olduğunu ve milli cepheyi bölücü olduğunu iddia ederek yürütmekte, sosyalistleri ideolojik tartışmayı bırakıp **Devrim** dergisinin ideolojisinde «milli cepheye» koşmaya çağırmaktadır. TİP yönetici kliği ise, kendi küçük burjuva, parlamentarist, revizyonist, niteliklerini gizlemek için biraz daha karmaşık bir yönteme başvurmaktadır. «Kapitalist Olmayan Kalkınma

Yolu» önerilerini örtbas etmek için «Sosyalist Devrim!» çığlıkları atmakta ve Milli Demokratik Devrim stratejisine karşı uzun tahrif ve polemiklere girmekte; TİP'in proletarya partisi olduğunu iddia etmekte; kendilerinin «parti hattını savunan sosyalistler» olduğunu beyan ederek proletarya hareketinin örgütlenmesini önlemeye çalışmaktadırlar. «Kapitalist Olmayan Kalkınma Yolu» gibi revizyonist bir «teori»yi savunanlar, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini «küçük burjuva kuyrukçuluğu» (!) olarak nitelemektedirler. Bu oportünist yöneticiler, «proletarya partisi» olduğunu iddia ettikleri TİP'i aslında **bütün küçük burjuva reformist unsurların cephesi** haline getirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır. Proleter devrimci harekete karşı aynı reformist cepheyi, **Yön-Devrim** hareketi de toplamak çabasında olduğu içindir ki, birbirleriyle kıyasıya mücadeleye girişmişlerdir. Ve nihayet, «cephe TİP'tir; gelen gelir» gibi safsataların ardında da, TİP'in gerçekten bir işçi sınıfı partisi değil, her türden reformcunun katıldığı bir parti haline getirilmesi çabası yatmaktadır.

Proleter devrimcileri, TİP yönetici kliğinin sekter, kısır rekabetçi tavrını tespit etmişler, bunu haklı olarak, «güçbirliği bozgunculuğu» olarak nitelemişler ama TİP yöneticileriyle olan mücadelenin **özünü** tam olarak kavrayamamışlardır. Bu mücadelenin özü, Marksizm-Leninizm ile küçük burjuva reformizmi ve modern revizyonizm arasındaki mücadeledir; devrimci çizgi ile parlamentarizm arasındaki mücadeledir; proletarya partisini kurmak ve inşa etmek mücadelesidir. TİP yönetici kliğine karşı verilen ideolojik mücadele içinde bütün bu fikirler zaman zaman ele alınmış, fakat bu ele alış kısmi olarak kalmış, bugün dünya çapında modern revizyonizme karşı verilen mücadeleye bağlanamamıştır.

Bu nedenle, bugün hareketimizin en önemli meselelerinden biri, modern revizyonizmle açık ideolojik mücadeleyi ülkemizin somut şartlarına uygulamaktır. Bunun için modern revizyonizme karşı mücadeleyi ülkemizdeki opor-

tünist ve revizyonist akımlara karşı mücadeleyle birleştirmeliyiz. Bu küçük burjuva akımlarının karargahları, Aren-Boran kliği, İlkesiz Birlik Cephesi yönetici kliği ve **Devrim** dergisidir.

Geçmiş dönemde Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi, ülkemizde kadrolar ve kitleler arasında yaygınlaşmamıştı. Modern revizyonizmle Marksizm-Leninizm arasındaki mücadelenin evrensel önemi ülkemizde kavranmış değildi. Bugün bütün dünyada ve ülkemizde hızla gelişen sınıf mücadelesi, bize bu büyük silahı, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini kavratmaktadır. Geçmişte TİP yönetici kliğine karşı mücadelede olsun diğer alanlarda olsun yapılan hatalar bu silaha sarılmamamızdan doğmuştur.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini sıkı sıkıya kavrayarak, bütün oportünist akımlara ve modern revizyonizme karşı mücadeleye hız verelim!

TİP PROGRAMINDA ZENGİN KÖYLÜ POLİTİKASI

Geçen yazıda TİP programının şu iki temel niteliği ele alındı:

1) Parlamentarizm, 2) kapitalist olmayan kalkınma yolu. Bu yazıda TİP programında köylülüğün ele alınış biçimini inceleyeceğiz.

1970 sayımına göre 36 milyonluk nüfusumuzun 22 milyonu köylerde yaşıyor. Bu kadar büyük bir nüfusu barındıran tarım üretimi, üretim faaliyetlerimizin tümü içinde önemli bir yere sahiptir.

Kırlık bölgelerdeki nüfus, artan bir şekilde kutuplaşmaktadır. Kırlık bölgelerde yaşayanlar, zengin köylülere, orta köylülere, yoksul köylülere (yarı-proleterler), köy proletaryasına bölünmüştür. Köylerde yaşayanların çoğunluğunu yoksul köylüler ve köy proletaryası meydana getirmektedir. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın 23. sayısındaki Ege Köy Çalışma Grubunun yazısında da belirtildiği gi-

bi, köylü kitlesi gittikçe hızlanan proleterleşme sürecinin kıskacı içindedir.

Köylülük, büyük toprak sahiplerinin ve tefeci-tüccarların ağır sömürü ve baskısı altında ezilmektedir. Geniş köylü kitleleri topraksızlıktan kırılmakta, birçokları topraksızlaşma korkusu içinde bunalmaktadır. Borçlanmanın ağır yükü altında ezilen köylüler, birçok hallerde toprak da işleten tefeci-tüccara kul köle olmaktadır. Feodal ve yarı-feodal sömürü ve baskı biçimleri geniş köylü kitlelerini ezmektedir.

Orman köylerinde yaşayan milyonlarca köylü, Orman İşletmesinin ve tefeci-tüccarların ağır baskı ve sömürüsü altındadır.

AP iktidarı döneminde fiyat hadleri yıldan yıla tarım ürünlerinin aleyhine dönmüştür. Tarım ürünlerinin fiyatları yerinde sayar veya üreticilerin mücadeleleriyle ufak artışlar gösterirken, köylülerin üretim ve tüketimleri için satın aldıkları içerde üretilen ve ithal edilen sanayi mamullerinin fiyatları hızla yükselmiştir. Fiyat hadlerinin bu şekildeki işleyişiyle, yani eşit olmayan mübadele yoluyla tekelci burjuvazi, tarımdaki fazlanın önemli bir kısmını kendi kasasına aktarmaktadır. Pazara bağlı zengin ve orta köylüler, fiyat mekanizması yoluyla tekelci burjuvazi tarafından ağır biçimde sömürülmektedir. Bu sömürüye tekelci burjuvazinin lugatında «tarımdan sanayiye kaynak aktarılması» denmektedir.

İçinde bulunduğu bu ağır şartlar köylülüğü bütünüyle çok önemli bir devrimci güç haline getirmektedir. Bu çelişmelerin gittikçe olgunlaşması, köylülüğün hızla uyanmasına ve sınıf düşmanlarına karşı yer yer mücadelelere atılmasına yol açmaktadır.

Bu şartlar içinde bulunan köylülüğü TİP Programı nasıl ele almaktadır? TİP Programının reformcu niteliği köylülük konusunda da kendini göstermektedir.

TİP Programı köylülükle esas olarak iki bakımdan ilgilenmektedir. Bu belgede köylülere durumlarını düzelteceği ileri sürülen bir reform programı teklif edilmekte,

karşılığında oyları istenmektedir. Parlamentarist TİP yönetici kliği için köylülük her şeyden önce bir oy deposu olarak anlam taşımaktadır. TİP Programının 57. sayfasında şöyle deniyor: «Yoksul köylü kitlesinin sosyal gelişmemizde özel bir yeri vardır. Emekçi sınıflar arasında en kalabalık sınıf olduklarından, hatta tüm nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getirdiklerinden, köylü kitlesinin desteği ve aktif iştiraki olmadan **reform yapılamaz**, [Atlını biz çizdik] Türkiye'nin kalkınması gerçekleştirilemez.» Görüldüğü gibi, TİP Programı, köylülüğü burjuva ve küçük burjuva reformculuğunun oy deposu kabul ettiğini açıkça yazmaktadır. Yukardaki parçanın devamında şu cümle yer almaktadır: «Köylü kitlesiyle işçi sınıfı ve bütün emekçi tabakalar arasında sıkı bir işbirliği ve dayanışma sağlanması şarttır.» Parlamentarizmin boyunduruğuna koşulmak ve TİP reformizminin yükünü sırtlamak üzere...

TİP Programı «köylü kitlesinin aktif desteği ve aktif iştiraki»ni, daha açık ifadesiyle köylü oylarını ne için sağlamak istemektedir? TİP Programında köylülüğün ele alınış biçimini tayin eden diğer nedeni bu sorunun cevabında bulabiliriz. Bu soruyu cevaplandırmak için önce belirtilmesi gereken bir nokta vardır. Uzun süreden beri burjuva iktisatçıları AP'nin iktisat politikasının bir tıkanma noktasına işaret etmektedirler. Bu tıkanma noktası burjuva iktisatçılarının deyimiyle tarımdan sanayiye aktarılabilecek kaynakların tüketilmiş olmasıdır. Özellikle CHP'li iktisatçılar bu tespit üzerinde ısrarla durmakta ve toprak reformunu bu tıkanıklığı giderecek bir yol kabul etmektedir. Burjuva ve küçük burjuva reformcularımıza göre tarım üretimi yerinde saydığı için tarımdaki fazla yıldan yıla artmamaktadır. Bu fazla, para-rant, ürün-rant, emek-rant şekillerinde büyük toprak sahiplerinin irat gelirine ve faiz şeklinde tefeci gelirine dönüşmektedir. Tarımdan sanayiye kaynak aktarılmasının, diğer deyimiyle tarımdaki fazlanın sanayi ve banka sermayedarlarının kasasında toplanmasının önündeki engel bu feodal ve yarı-feodal

sömürü biçimleri, aktarılabilecek fazlanın hızla artmamasının nedeni de söz konusu sömürü biçimleri altındaki geri tarım yapısıdır.

TİP Programı ve CHP'nin toprak meselesiyle yakından ilgili görünmelerinin nedeni yaptıkları bu tespittir. Her iki parti de, «toprak reformu» yoluyla feodal ve yarı-feodal sömürü biçimlerini ortadan kaldıracakları, tarımdaki fazlanın irat ve faiz geliri şekline dökülmesini önleyerek sanayiye akmasını sağlayacakları iddiasındadır. Her iki parti de, böylece sanayide birikecek tarım fazlasının şu veya bu kapitalist zümrenin geliri biçimini almayacağını ileri sürmektedir. CHP, karışık bir kooperatifler sistemi önermekte ve bu yolla tarımdaki fazlanın çiftçilerin elinde kalacağını iddia etmektedir. TİP'e göre bu fazla, devlet elinde birikecektir. TİP'in ve CHP'nin köylülüğü ele alışı ve önerdikleri reform politikası özünde tıpatıp birbirine benzemektedir. Bu iki reform partisinin gözden kaçırdığı nokta, her iki halde de, ortaya çıkacak egemen bürokrat burjuva zümrenin sanayiye aktarılacak tarımdaki fazlaya tasarruf edeceğidir. Diğer bir deyimle, bütün reform programları eninde sonunda, özel olsun, bürokratik nitelik kazansın, tekelci burjuvazinin çıkarlarının sağlanması konusunda teklifler olarak kalmaktadır.

Yukarda kısaca özetlediğimiz anlayış TİP Programında açık olarak görülebilmektedir. Bu programın 86. sayfasında şu cümle vardır: «Böylece tarımdan sağlanacak üst kazançları sanayinin geliştirilmesinde kullanmak fırsatını bulmuş olacağız.» Bu cümlede «üst kazançlar» terimiyle tarımdaki fazla anlatılmak istenmektedir. TİP'e göre tarımdaki fazla, sanayide değerlendirilecektir. Burada önemli olan nokta tarımdaki fazlayı sanayide değerlendirecek olan hakim sınıfın hangisi olduğudur. Sovyetler Birliği'nde de sosyalizmin kuruluşunda bu yola başvurulmuştur. Fakat orada tarımdaki fazlaya tasarruf eden, devrimle iktidara gelmiş olan proletaryaydı.

Gene TİP Programında şu sözler yer almaktadır:

«Memleketin genel kalkınması için temel faktör olan

sanayileşme programında, bu programın gerçekleşmesi için gerekli olan yatırımların önemli kısmı tarımdan sağlanacaktır.» (s. 86)

«Memleketin genel kalkınması için temel faktör olan sanayileşme de, ancak iç pazarın genişlemesiyle mümkün olabileceğinden, nüfusumuzun çoğunluğunu teşkil eden köylü kitlelerinin satın alma güçlerinin artması şarttır.» (s. 87)

Yukardaki cümlelerden de anlaşıldığı gibi, TİP Programının köylülükle ilgili bütün tahlillerine bu partinin reformcu niteliğini yansıtan dar burjuva iktisatçısı açısı hakimdir. Bu açı o derece programa hakim olmuştur ki, köylülüğün sınıflandırılması da tamamen burjuva zirai iktisadının ölçülerine göre yapılmıştır. TİP Programına bakılırsa, çok büyük kısmı tarımda toplanmış olan nüfus «...bir yanda büyük toprak sahipleri, öbür yanda da çok sayıda cüce işletme sahipleri ve topraksız köylü kitleleri halinde bölünmüştür.» (s. 86) Burjuva zirai iktisadı, kapitalist-emperyalist ülkelerin tarımındaki kapitalist tarım işletmelerinin ölçülerine ulaşamamış işletmeleri «cüce işletmeler» saymaktadır. «Cüce işletmeler» deyimiyle küçümsenerek gözden kaçırılmak istenen işletmeler, çoğunlukla, zengin ve kısmen orta köylü işletmeleridir.

Tarımımızdaki işletme yapısı konusunda olumsuz bir hüküm ifade eden TİP Programının yukarıya aldığımız cümlesi, aynı zamanda, TİP'in düşündüğü tarım yapısı hakkında da bir fikir vermektedir. TİP Programının hedef aldığı işletme tipinin kapitalist-emperyalist ülkelerdeki büyük işletmeler olduğu anlaşılmaktadır. Gene TİP Programı, tasarladığı toprak dağıtımı yapıldıktan sonra, örneğin 500 dönümden fazla topraklar dağıtılacaksa, 499 dönüm toprağı olduğu için dokunulmayan işletmelerin durumunu şöyle değerlendirmektedir: «Bunlar yeteri kadar toprağa sahip, ekonomik bakımdan **az çok kuvvetli** [Altını biz çizdik] işletmelerdir. Küçük toprak birimleri üzerinde çalışan işletmeler kadar devlet yardımına muhtaç değillerdir. Bununla birlikte, bu işletmelerin modern teknik ve araçlar

kullanan, rasyonel usullerle üretimde bulunan işletmeler durumuna gelmeleri tarım reformunun amaçları arasındadır. **Devlet bunlara da yardımcı olacaktır.**» [Altını biz çizdik], (s. 91) Bu, zengin köylüler desteklenecek, kapitalistleşmelerine devlet yardımcı olacak demektir.

TİP Programında «orta toprak sahiplerini» tarif eden şu cümleler de aynı tutumu yansıtmaktadır:

«Son dönemde, tarımda yer alan gelişmelerden büyük toprak sahiplerinin yanı sıra orta toprak sahipleri de az çok yararlanmış ve bunlardan bir kısmı başı darda küçük köylüden satın almak, borç karşılığı saymak, vaktiyle haricen sattıkları topraklar üzerinde ellerinde tuttukları tapuya dayanarak hak iddia etmek gibi çeşitli yollardan yeni topraklar edinip büyüme eğilimi göstermişlerdir. Bir yandan da köyde bakkallık, traktör, kamyon ve jip işletmeciliği yaparak durumlarını düzeltmişlerdir.» (s. 40)

TİP Programının «cüce işletmeleri», «orta toprak sahipleri» yukardaki tanımda görüldüğü gibi aslında zengin köylüler, hatta küçük toprak ağalarıdır. **Aydınlık Sosyalist Dergi**'nin 24. sayısında Ahmet Kardam* da tıpkı TİP Programı gibi, zengin köylülüğü «orta köylülük» olarak adlandırmaktadır.[1] TİP Programı, topraksız ve az topraklı köylüleri, hatta orta köylüleri soyan ve ezen unsurları da «orta topraklı köylü» saymakla neyi elde etmek istemektedir? TİP Programının amacı, köylülük konusunda bu

---

[1] Proletaryayla tarım proletaryasını, tarım proletaryası ile yoksul köylülüğü birbirine karıştıran, tarım proletaryası ile zengin köylülüğü yok varsayarak tarımdaki iç kutuplaşmayı inkar eden, zengin köylülüğü «orta köylülük» diye adlandırarak gözden kaçıran reformcu görüşler, İŞÇİ-KÖYLÜ Köy Komitesinin gelecek sayımızdaki yazısında etraflı biçimde incelenmekte ve eleştirilmektedir.

* O zamanların İlkesiz Birlikçisi Ahmet Kardam, bugün geniş köylü kitlelerinin toprak devrimi talebini tamamen reddeden bir siyasi akımın, Sovyet sosyal-emperyalizminin yurdumuzdaki beşinci kolunun saflarındadır. — AYDINLIK Yayınlarının notu

programa hakim olan zengin köylü politikasını tarımı modernleştirmek ve yoksul köylülerimizin hayat seviyesini yükseltmek perdesi arkasına gizlemektir. TİP Programında zengin köylüler korunmak istenmektedir. Nitekim program bunu şu cümlede açıkça ifade etmektedir: «... Türkiye tarımının belirgin niteliği yarınına güvenle bakan, refahlı, kalabalık bir orta köylü tabakasının (TİP Programında orta köylü sözünün zengin köylü anlamına geldiği yukarda gösterilmişti) bulunmayışıdır. (s. 41) TİP Programında tarım reformunun temel amacı «...özel küçük mülkiyete dayanan işletmeleri kalkındırmak...» (s. 91) olarak tespit edilmiştir. TİP Programında «özel küçük mülkiyet» sözü, zengin köylüleri ve zengin köylülüğe yakın orta köylü unsurları ifade etmektedir. TİP Programının yukardaki ifadeleri geniş bir zengin köylülük yaratılmak istendiğini yeteri kadar açıkça göstermektedir. Bu zengin köylü politikası her kanattan reformcularımızın tarımdaki fazlayı artırmak, sanayi ve banka sermayesinin kasasına aktarmak hedefleriyle tutarlıdır. Kapitalistleşme yoluna girecek zengin köylülerle sanayi ve banka sermayesi arasında tarımdaki fazlanın paylaşılması konusunda doğacak çelişme konusu, reformcularımızın hayallerindeki geleceğe ait olduğu için TİP Programında yer almamaktadır.

Proleter devrimcileri köylülüğü TİP Programında olduğu gibi reformcu açıdan ele almazlar; halkın devrimci iktidarının kurulmasına bağımlı bir mesele olarak ele alırlar. Köylülük bu açıdan ele alındığı zaman toprak ve tarım reformlarının teknik ayrıntıları önemini kaybeder, esas mesele köylülüğün ayrıntılı tahlili olur. Proleter devrimci açıdan esas mesele köylülüğü somut olarak kavramak ve köylülük içindeki çeşitli sınıfların devrimle ilişkilerini tespit etmektir. Proleter devrimcilerinin hedefi, toprak reformu değil, toprak devrimidir. Toprak devrimi, kırlık bölgelerde sınıf düşmanlarının (toprak ağaları ve tefeci-tüccarlar) iktisadi, siyasi ve ideolojik hakimiyetinin tam olarak tasfiyesinin ve proletarya partisinin önderliğinde köylülüğün (özellikle yoksul köylülüğün) bilinçli mü-

cadelesiyle devrimci siyasi iktidarın kurulmasının ayrılmaz bir parçasıdır. Kırlık bölgelerde devrimci siyasi iktidarın parça parça kurulması süreci içinde proletarya partisinin önderliğinde köylülerin kendileri toprak meselesini devrimci biçimde halledeceklerdir.

Toprak reformunu toprak devriminden ayıran nokta, toprak reformunun mevcut siyasi sistem ve esas sınıf ilişkileri çerçevesinde bir değişiklik olmasına karşılık, toprak devriminin halkın devrimci iktidarını kurmayı, sınıf ilişkilerini kökten değiştirmeyi hedef almasıdır. Esasen köylülerimizin reform politikasına sırt çevirerek, devrimci mücadele yolunu tuttuğu da görülmektedir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 25 ve 26
s. 19-30, 131-135

* İlkesiz Birlik Cephesi TİP kongrelerini basarak, kaba kuvvete başvurarak ve TİP içindeki ideolojik mücadeleden kaçarak aslında TİP oportünizmine yeni bir hayat hakkı tanırken, proleter devrimci hareket TİP oportünizmine karşı ideolojik mücadeleyi dünya çapında modern revizyonizme karşı mücadele ile birleştirerek sürdürüyordu. Bu çalışma içinde proleter devrimcilerinin Türkiye toplumuna ve Türkiye devriminin yoluna ilişkin tahlilleri de berraklaşıyor ve derinleşiyordu. Bu yazının birinci bölümü, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın Kasım 1970 tarihli 25. sayısında, «TİP Programında Zengin Köylü Politikası» başlığını taşıyan ikinci bölümü ise derginin Aralık 1970 tarihli 26. sayısında yayınlanmıştı.

Aşık Ihsani

HEY HEY BE*

20 Kasım 1970

Geliyor heyy bire dostlar geliyor
Koca halkım kalka kalka geliyor
Yıkılası zorbalığın üstüne
Silahını taka taka geliyor

Öyle bir geliş ki, kararı dünden
Güney, Doğu, Kuzey, Batı, her yönden
Ağa-patron dünyasını kökünden
Kazma vurup yıka yıka geliyor

Yivli hançer gibi sıyrılmış kından
Ne polis korkusu, ne de bir zindan
Ortaçağın kahpe karanlığından
Kurşun gibi çıka çıka geliyor

Poyraz yemiş sarı siyah yüzüyle
Her cümlesi küfür dolu sözüyle
Çanağından çıkmış iki gözüyle
Aç toprağa baka baka geliyor

Vakti gelmiş, durmaz olmuş yuvada
Bir ayağı dağda, biri ovada
Saçları rüzgarda, eli havada
Yumruğunu sıka sıka geliyor

Yaşamak azmiyle kendi çağını
Kalkan etmiş yüreğinin dağını
Sosyalist düzenin al bayrağını
Tepelere çeke çeke geliyor

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 25
s. 4

* Aşık İhsani'nin bu şiiri, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 20 Kasım 1970 tarihli 25. sayısının «Kalemle Telden» köşesinde yayınlanmıştı.

TİP KONGRESİ
İLKESİZ BİRLİK KURULTAYI
VE REVİZYONİST KLİKLERİN ÇÖKÜŞÜ*

1 Aralık 1970

TİP'in 4. Büyük Kongresi 29 Ekimde toplandı. Geçen sayılarımızdaki tahlillere uygun olarak kongre, halkımızın kurtuluşu yolunda hiç bir karara varmadı. Kongre boyunca devrimci muhalefet, halkımızın mücadelesinin meselelerini dile getirdi, dikkatleri bu meseleler etrafında topladı. TİP yöneticileri, devrimci delegelerin sundukları teklifleri, yaptıkları eleştirileri yalan ve riyaya başvurarak savuşturma yolunu tuttular. Halkımızın devrimci mücadelesiyle ilgili hiç bir noktada ciddi tartışmaya giremediler. Böylece halkımıza sırt dönmüş olduklarını bir daha gösterdiler. İşçilerin, köylülerin, gençliğin, aydınların, şoförlerin, esnafın, bütün emekçilerin gittikçe şiddetlenen mücadeleleri kongrenin esas konusu olacakken, bu konulardan dikkatle kaçınıldı. TİP'in başındaki Aren-Boran takımının kürsüye çıkan bütün sözcüleri tek bir konu üstünde durdular. Hepsi de devrimcilerin tasfiyesinin TİP'in esas meselesi olduğunu tekrarladılar. TİP'in yönetimindeki Aren-Boran oportünizminin esas hedefinin TİP'le halkımızın devrimci mücadelesi arasındaki bütün bağları koparmak olduğu açıkça görüldü. TİP yöneticileri, halkımızın mücadelesini seçimlere bel bağlama yoluna sokma gayretlerine devam edeceklerini gösterdiler. Parlamento yolunu devrim yoluna tercih ettikleri tekrar ortaya çıktı.

Geçen sayılarımızda belirttiğimiz gibi, bu kongre halkımızın devrimci mücadelesini temsil etmek için hazırlanmadı. Hatta TİP teşkilatlarının bu kongrede temsil edil-

mesi bile önlendi. Kongre hazırlıkları oportünist yönetici kliğe çoğunluğu sağlayacak biçimde yapıldı. Bu amaca ulaşmak için, oportünist yönetici klik, ilçe ve il kongrelerinde akla gelebilecek bütün yolsuzluklara başvurdu. Hileli yollarla devrimci üyeler partiden ihraç edildi. Oportünist yönetici kliğin isteklerine boyun eğebilecek kimseler alelacele partiye kaydedildiler. Devrimcilerin kazandıkları kongreler feshedildi. Birçok ilçe ve il kongresi gizli ve kaçak yapıldı. Bazı kongreler kağıt üzerinde yapılmış gösterildi. Bütün bunları 24. sayımızdaki «Bütün Devrimciler! Bütün TİP'liler!» başlıklı yazımızda* teşhir ettik. **Burada tek bir örnek vermekle yetiniyoruz.** Oportünist yönetici klik, Kayseri'de il kongresi yaptığını iddia etmektedir. Oysa Kayseri'deki TİP'lilerin il kongresinin yapıldığından haberi yoktur. Oportünist yönetici kliğin Ankara'dan yolladığı iki-üç kişi, bu kliğe yakın olan Kayserili bir üyenin evinde toplanmıştır. Buna da kongre adı verilmiştir. Bu kongrede(!) seçildiği iddia edilen delegelerin biri Ankara'da oturan, işi gücü Ankara'da olan, Kayseri'yle ilgisiz bir kimsedir. Diğer bir delegenin TİP'e üye kaydı yoktur. Bu delegenin üye kaydının bulunmadığı, TİP genel merkezindeki üye fişleri taranarak itiraz sahibinin önünde Behice Boran tarafından tespit edilmiştir. Karda yürüyüp iz bırakmış olmalarına sinirlenen şimdiki genel sekreter Şaban Erik, bu durumda Kayseri kongresinin yenilenmesi gerekeceğini söylemişse de, bu yapılmamıştır. Büyük kongrede Kayseri'yi tüzüğe uygun olarak işi veya ikametgahı Kayseri'de olan TİP üyeleri değil, Ankara'da oturup iş gören ve TİP üyesi bile olmayan kimseler temsil etmiştir. Bu kongredeki delegelerin bir kısmı, Kayseri örneğinde olduğu gibi, ne olursa olsun, yönetim bende kalsın anlayışıyla tespit edilmiştir. Bu şartlar altında toplanan kongrede halkımızın kurtuluş mücadelesine ışık tutacak kararlar alınamazdı. Nitekim kongre alınan iki gerici kararla kapandı. Oportünist yönetici kliğin hazırladığı bir karar tasarısı ka-

---

* Bkz. bu derlemenin bu cildinde s. 9-20.

bul edildi. Aren-Boran kliği tekrar yönetime geldi.

Kongrede devrimci delegeler, azınlıkta bulunmalarına bakmadan, çetin bir mücadeleye giriştiler. Bu devrimci işçi, köylü ve aydın delegeler, halkımızın devrim davasını taviz yoluna sapmadan savundular. Oportünist yönetici kliğin gerici karar tasarısını teşhir ettiler. Kongreye devrimci bir karar tasarısı sundular. Devrimci delegelerin karar tasarısı dergimizin bu sayısında yayınlanmıştır. Devrimci karar tasarısında yer alan teklifler karşısında, halkımızın kurtuluş mücadelesine sırt çevirmiş olan oportünist yönetici kliğin ürktüğü ve bu tasarı etrafında tartışmayı önlemeye çalıştığı görüldü. Karar tasarılarını görüşen komisyonun sözcüsü, devrimci karar tasarısına «provokasyon yapılıyor» diyerek saldırdı ve emperyalizmle uzlaşan tutumlarını bir daha ortaya koydu. Aşağıda oportünist yönetici kliğin gerici karar tasarısını incelerken göreceğimiz gibi, iktidara ne kadar yaltaklanırlarsa, onun o kadar halkımızın yararına işler yapacağını zanneden Aren-Boran takımı için, hakim sınıflara mertçe karşı çıkan herkes, her davranış, her söz, kaynaştıkları düzeni sarstığı için karalanmalıdır.

Oportünist yönetici kliğin kongreye verdiği uzun karar tasarısı, burjuva düşüncesinin ürünü niteliğindedir.

Bu tasarıda Türkiye'de demokratik devrimin başlıca amaçlarının gerçekleştirilmiş olduğu iddia edilmektedir. Tasarıya göre Türkiye en azından altmış yıldır demokratik devrim süreci içindedir. Gerçekten tarihimizde demokratik mücadeleler olmuştur. Fakat bu, halkımızın emperyalizmin boyunduruğunda ve yarı-feodal baskılar altında ezildiği gerçeğini değiştirebilir mi? Dünya emperyalist sisteminin sömürülen ülkeler kutbunda yer alan Türkiye'nin demokratik devrimini tamamlamış olduğunu ancak oportünist TİP yöneticileri tasavvur edebilir.

TİP'in başındaki oportünist yöneticilerin karar tasarılarında dünya şartlarının devrimci bir tahliline dayanmayan görüşler ileri sürülmüştür. Bu yöneticilerin kongreye verdikleri genel yönetim kurulu raporundaki dünya tahli-

li, dünya durumu hakkında tam bir revizyonizm örneğidir. Bu belgede sosyalist ülkelerle kapitalist-emperyalist ülkeler arasındaki çelişme dünyadaki baş çelişme olarak ele alınmakta, ezilen halkların ve milletlerin emperyalizme karşı mücadelesi yedek güç planına itilmektedir. Dünyamızdaki diğer temel çelişmeler ele alınmamaktadır. Tabiatıyla modern revizyonist partilerin ve yönetimlerin devrimci olduğu yalanı savunulmaktadır.

TİP yönetici kliği 1969 Haziranında modern revizyonist partilerin Moskova toplantısını şöyle değerlendirmektedir: «Bu sayıda partinin bir araya gelip önemli konularda mutabık kalabilmesi, sosyalist enternasyonalizmin, dayanışma ve birliğin aradaki görüş ve eğilim farklarından daha ağır bastığının bir işaretidir.» (s. 14) SSCB'nin modern revizyonist yöneticilerinin Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne karşı Batı Almanya emperyalistleriyle imzaladığı son saldırmazlık anlaşması, TİP yöneticilerine göre Avrupa'da yaygın etkileri olacak bir «Doğu-Batı yakınlaşmasıdır» ve «bununla Avrupa'da 'détente' (gevşeme) artmıştır. Söz konusu iki ülke (SSCB ve Batı Almanya) arasındaki ekonomik ilişkilerin şimdiden arttığı belirtilmektedir.» (s. 13) Oportünist yönetici kliğe göre, Doğu-Batı yakınlaşmasında görülen bu ilerlemeler, hızla silahsızlanmaya ve bloksuzlaşmaya yol açabilecektir. TİP'in oportünist yöneticilerinin çığırtkanlığını yaptığı «bloksuzlaşma», uluslararası tekelci burjuvazinin bayrağı altında toplanmaktır. Bütün bunlar oportünist yönetici klik tarafından dört gözle beklenen gelişmeler gibi anlatılmaktadır. TİP'in oportünist yöneticileri dünyadaki gelişmelere dünya çapında devrimin gelişmesi açısından değil, emperyalizmin ve modern revizyonizmin çıkarları açısından bakmaktadırlar. SSCB modern revizyonist yöneticilerinin Batı Almanya ile yakınlaşmayı sağlamak için Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni Bonn emperyalistlerinin pençesine terk etmesi, Polonya'yı intikamcı Alman emperyalist burjuvazisinin tehdidi altında bırakması TİP'in oportünist yöneticileri tarafından alkışlanmaktadır. Gene Aren-Boran oportünistlerine göre: «... Çin'in

dış politikasında bir değişikliğin belirtileri başgöstermiştir. Mao yabancı heyetleri kabul ediyor ve Çin, Batı ülkeleri ve Japonya ile ticaret ilişkilerini geliştirme girişimlerinde bulunuyor. Öyle sanıyoruz ki, Çin, güçlenip kendini daha emniyette hissettikçe, dış dünya ile ilişkilerini geliştirdikçe şimdiki sert tavrı yumuşayacaktır.» (s. 15) Aren-Boran oportünizmi, ÇKP'nin modern revizyonizme ve Sovyet modern revizyonist yöneticilerine karşı açtığı mücadeleyi şöyle değerlendirmektedir: «Kanımızca sosyalist kamp içindeki bölünme ve çekişmelerin altında yatan temel neden, tek ülkede sosyalizm uygulaması aşamasından, farklı düzey ve şartlardaki çok ülkede sosyalizm uygulaması ve bunlar arasındaki ilişkilerin düzenlenmesi aşamasına geçilmiş olmasıdır.» (s. 15) Bu görüşlerin yer aldığı Genel Yönetim Kurulu Raporunun «Sosyalist Blokun Durumu» başlığını taşıyan bölümü özetle şunu demeye getirmektedir: Çin Halk Cumhuriyeti henüz yeteri kadar ileri ve güçlü değildir. Fakat hızla sanayileşmekte, ilerlemektedir. Ekonomik ve teknolojik bakımdan ileri ülkelerin seviyesine yükselerek büyük bir güç halini aldığı zaman, hırçınlık ve saldırganlıktan vazgeçecek, SSCB ile yakın düzeye geleceği için aralarındaki çatışmalar da durulacaktır.

Aren oportünistleri, Çin Halk Cumhuriyeti'nin devrimci, Marksist-Leninist tutumundan rahatsız olmaktadır. Bu, bütün gericilerin ve bütün dünya burjuvazisinin duyduğu bir rahatsızlıktır. Emperyalistler ve revizyonistler, sosyalizm yolunda ilerleyen Çin'in gelecekte emperyalizm ile uzlaşmasını ve burjuvazinin hakimiyeti altına düşeceğini umuyorlar. Başkan Mao'nun yönetip zafere ulaştırdığı Büyük Proleter Kültür Devrimi, kapitalizme dönüş isteyen bir avuç döneği tasfiye ederek bu umutları ezmiştir. Büyük sosyalist Çin, dünya devriminin kalesidir ve böyle kalacaktır.

Oportünist yönetici klik, kongreye verdiği karar tasarısında Türkiye'de demokratik devrimin tamamlandığını iddia etmekle kalmamaktadır. Oportünist yönetici klik toplumumuzdaki temel çelişmeleri birbirine karıştırmaktadır.

Emperyalizmle halkımız arasındaki çelişme, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme, köylülük ile toprak ağaları ve tefeci-tüccarlar arasındaki çelişme, tek bir çelişmeye, yani emek-sermaye çelişmesine indirgenmektedir.

Böylece bunlar, halkımızın emperyalist boyunduruktan, toprak ağası ve tefeci sömürüsünden kurtulması ve sosyalizme ulaşarak kapitalizmi tasfiye etmesi mücadelesini yok göstermeye çalışmaktadırlar.

TİP'in oportünist yöneticilerinin feodal ve yarı-feodal kalıntıları defterden silip atmaları, «bilimsel sosyalizmin esaslarına» dayandığını iddia ettikleri TİP Programıyla da çelişmektedir. 25. ve 26. sayılarımızda eleştirdiğimiz TİP Programının bilimsel sosyalizmin esaslarına dayandığı iddiasının asılsızlığı bir yana, bu programda büyük toprak sahipleri hakim sınıflar içinde en güçlü ve önde gelen unsur kabul edilmektedir. TİP'in oportünist yöneticilerinin kongreye kabul ettirdikleri karar tasarısı ile TİP programı arasında böyle esaslı çelişmeler vardır. Bu iki belgenin ortak yanı, her ikisinin de bilimsel sosyalizme ve ülkemizin şartlarına tamamen zıt olmalarıdır.

Toplumumuzda hangi temel çelişmelerin bulunduğu ve bunlar arasındaki ilişkiler, bu sayımızda başka bir yazıda incelenmektedir.

Oportünistlerin gerici karar tasarısı, böyle bir mantık zincirine dayanarak milli demokratik devrimi inkara yeltenmekte ve TİP üyeliği ile milli demokratik devrim uğruna mücadelenin bağdaşmayacağını ileri sürmektedir. Bu TİP üyeliği ile devrimcilik bağdaşmaz demekten başka bir şey değildir. Nitekim, oportünist yönetici kliğin devrimcileri TİP'ten ihraç edebilmek için karar tasarısı haline getirdiği saçma görüşlerle devrimci pratik arasındaki çelişmenin yükünü hisseden birçok delege, gerici karar tasarısının tümüne olmasa bile, «milli demokratik devrim aşamasını savunmanın TİP üyeliği ile asla bağdaşmadığını beyan» eden kısmına karşı çıkmıştır. Doğulu delegelerden bazıları karar tasarısının bu bölümünü eleştirmiştir. Bu delegelerden Kemal Burkay, İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin bü-

tün Türkiye'de ve hatta yurt dışında çok yaygın ve etkili bir devrimci çalışma olduğunu kabul etmiş, Aren-Boran kliğinin kendileri gibi düşünmeyenleri partiden tasfiyeye çalışmalarına karşı çıkmıştır.

Bu delegelerin itirazlarına ve devrimci delegelerin amansız eleştirilerine rağmen kongre, karar tasarısının bu kısmını da kabul etmiştir. Aren-Boran oportünistlerinin devrimcileri ihraç teklifine devrimci delegeler, Doğulu delegeler ve sendikacılar red oyu verdiler.

Aren-Boran oportünistlerinin karar tasarısında gerici yüzlerini ortaya koyan önemli bir kısım da altıncı kısımdır. Burada Kürt halkı üzerindeki milli baskı ele alınmıştır.

TİP'in oportünist yöneticileri milliyetler meselesini şöyle ele almaktadır:

«TİP'in 4. Büyük Kongresi,

«Kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu sonucu Doğu ve Güneydoğu illerimizin ekonomik ve sosyal gelişmede diğer bölgelerden daha geride kaldığını ve ayrıca gelmiş geçmiş iktidarlar tarafından ihmal edildiğini,

«İktidarın, kitlelerin demokratik hak ve özgürlük isteklerine ve mücadelelerine karşı uyguladığı genel baskı ve şiddet politikasını etnik nedenle Doğu ve Güneydoğuda daha sert bir şekilde yürüttüğünü ve bu baskı ve şiddet yöntemlerinin, son komando hareketlerinin kesinlikle Anayasa ve insanlık dışı hareketler olduğunu,

«Partimizin bu bölgedeki Kürt yurttaşlarımızın ve ülkedeki diğer bütün kitle ve grupların demokratik hak ve özgürlüklerini, özlem ve isteklerini ve bu yöndeki mücadelelerini Anayasa çerçevesi içinde daima desteklediğini

«tespit ile,

«Komando hareketlerine ve her türlü baskı ve şiddet yöntemlerine kesinlikle son verilmesini,

«Geri kalmış ve geri bırakılmış bölgelerin diğer bölgeler düzeyine kısa zamanda erişebilmesi için geçerli ve etkin ekonomik-sosyal tedbirlerin bir an önce devlet girişimleriyle alınmasını

«.....

«önemle belirtir.»

İşte bu, milli baskıları inkardır.

Işte bu, burjuvazinin ağzıdır, reformculuktur.

Halk düşmanı iktidarın devlet girişimleriyle alacağı geçerli ve etkin ekonomik-sosyal tedbirlerin Kürt halkının yaşadığı bölge ekonomisini ülke ekonomisiyle kaynaştırıp bütünleştirerek, halklar arasında kaynaşma ve bütünleşmeye yol açacağı iddiası, Kürt halkı üzerindeki eritme politikasını savunmanın ta kendisidir. Bu yolla bölgenin geriliğiyle birlikte milli meselenin de ortadan kalkacağını savunmak bir burjuva yutturmacasıdır. Bu fikir, zorbalığı güden militarist kafadaki eritme politikasının, düşüncesine emperyalist burjuvazinin ekonomik teorisi hakim olan oportünist kafasındaki sureti değil midir? Aren-Boran oportünistlerinin karar tasarısındaki tahlilin ve tedbirin CHP'nin **Düzen Değişikliği Programı'ndaki** tahlil ve tedbirden farkı nerededir?

Aren-Boran oportünistleri, milli meseleyi işbirlikçi iktidarın lütuflarıyla halletmeyi önermektedir. Halkımızın düşmanı olan iktidardan bu konuda bazı «tedbirler» istiyorlar. Halkların kurtuluş yolu bu mudur? Hayır! Bu yol, halkları köleliğe terk etmenin yoludur. Borancıların savunduğu yol, Kürt halkı üzerindeki eritme (asimilasyon) politikasını devam ettirme yoludur.

Halkların kurtuluşu meselesi, Borancıların talep ettiği gibi, bir bölgesel kalkınma ve reformlar meselesi değil, iktidar meselesidir. Halklar, emperyalist boyunduruğu, milli baskıları, toprak ağalığı ve tefeci sömürüsünü halk savaşı yoluyla gerici iktidarı yıkarak yok edeceklerdir. Milli mesele konusunda tek devrimci çözüm yolu budur. Boran oportünistlerinin hiç bir zaman yanaşmadığı çözüm de budur.

Bu konuda Demirel hükümeti nasıl düşünüyor? Demirel hükümeti de esasta TİP'in oportünist yöneticileri ve CHP gibi düşünmüyor mu? İşverenleri Doğuda yatırım yapmaya ve Doğu Holdingi kurmaya çağırmıyor mu?

Üstelik Aren-Boran kliği hakim sınıfların devletini De-

mirel'den daha iyi savunmaktadır. Boran burjuva kliği, baskı ve şiddet zihniyetinin burjuvazi için hayırlı olamayacağını belirterek diyor ki: «... böyle bir zihniyetle yürütülecek bir iç politika, devletin birliğini ve bütünlüğünü ve iç huzuru (halk düşmanlarının dilinde iç huzur sosyal barış demektir) sağlama ve muhafaza şöyle dursun, tam tersi durumların meydana gelmesine yol açar.» (TİP Genel Yönetim Kurulu Raporu, s. 38) Gene Aren-Boran oportünistlerine göre: «Bu durumdan şikayetleri ve Anayasal hak ve özgürlüklerin uygulanması, baskıların kalkması, bölgenin kalkındırılıp refaha kavuşturulması isteklerini devletin bütünlüğünü bölücü Kürtçülük hareketleri saymak, **bir objektiflik ve hakşinaslık görüşü içinde ve Anayasaya bağlı olarak bu şikayet ve istekleri haklı bulan ilericileri ve sosyalistleri yine «bölücü» ve «dışarıya bağlı müfsitler» olarak nitelendirmek temelinden yanlış bir düşünüş ve değerlendirmedir.»** (TİP Genel Yönetim Kurulu Raporu, s. 38, altını biz çizdik)

Boran burjuva kliği, «hakşinas», «objektif», «Anayasaya bağlı» olduğunu söylüyor. «Haklı şikayet ve istekleri» hakim sınıflara iletenlerden olduğunu belirterek, kendini «bölücü» ve «dışarıya bağlı müfsitlerden» ayırıyor. Bir halkın davası «haklı şikayet ve istekler» midir? Bir halkın davası bu kadar hor görülebilir! Ve bir halkın davası «hakşinas», «objektif», «Anayasaya bağlı» unsurlar tarafından çözülemez. Bir halkın davası, hakim sınıflara hesap verilerek çözülemez.

Bu yetmiyormuş gibi, söz konusu raporun 38. sayfasında şöyle deniyor:

«Anayasamızda nelerin yasaklandığı açık ve somut belirtilmiştir; bunların dışında aşırı olan ve olmayan sağ ve sol diye bir ayrım ve tanımlama yoktur; bu sübjektif bir değerlendirmedir ve hukuki hiç bir değer taşımaz. Anayasa Mahkemesi de 141. ve 142. maddelerle ilgili kararının gerekçesinde cebir ve şiddet yolu ile iktidara gelmeye ve veya iktidara geldikten sonra cebir ve şiddet yoluyla iktidarda kalmaya matuf örgütlenmelerin yasaklanmış oldu-

ğunu belirtmiştir. Sübjektif ayrımlar ve tanımlamalarla 'aşırılık' 'bölücülük' kararlarına varıp uygulamalara geçmek veya geçmeyi tasarlamak, hukuki mesnedi olmayan, keyfi ve Anayasaya yüzde yüz aykırı davranış ve tasarruflar olmaktan başka bir anlam taşımaz.»

Yukardaki satırlar herhangi bir yorumu gerektirmeyecek kadar açıktır. Aren-Boran oportünistleri ile hakim sınıflar arasındaki uzlaşma, laf çorbalarının orasına burasına sıkıştırıverdikleri yukardakine benzer cümlelerle ortaya çıkmaktadır.

Doğulu delegeler kongrede Aren-Boran oportünistleriyle birleşmediler. Oportünist yöneticilerin karar tasarısındaki incelediğimiz bölüme karşı çıktılar ve hazırlanan değişik bir metin kongre tarafından kabul edildi. Devrimci delegelerin kongrede Kürt halkı üzerindeki milli baskıyı devrimci açıdan tahlil etmeleri ve devrimci çözüm yolunu göstermeleri, çok etkili oldu. Doğulu burjuva aydınlarının Aren-Boran oportünizmiyle uzlaşan reformcu tutumları da Doğu delegelerinin çoğunluğu tarafından tepkiyle karşılandı. Onlar, halkların omuz omuza mücadelesiyle sağlanacak devrimci bir çözüm istediler. Bir Siirt delegesi özet olarak şunları söyledi: «Biz kendi burjuvalarımıza ve ağalarımıza karşı da mücadele edeceğiz. Her türlü şovenizmi ve ırkçılığı yıkacağız ve emekçi halkların omuz omuza mücadelesiyle kurtuluşa ulaşacağız.»

Kongre tarafından milli mesele konusunda alınan karar, Kürt halkı üzerindeki milli baskıyı açıkça ifade etmesi ve meselenin bir bölgesel kalkınma meselesi olarak alınmasına karşı çıkması bakımından olumludur. Bu kararın 4. maddesinde şöyle denmektedir: «Bu nedenle, 'Doğu sorununu' bir bölgesel kalkınma sorunu olarak ele almanın, hakim sınıfların iktidarlarının şoven-milliyetçi görüşlerinin ve tutumunun bir uzantısından başka bir şey olmadığını...»

Bu madde, meseleyi bir bölgesel kalkınma meselesi olarak ele alan ince asimilasyoncu Aren-Boran oportünizmine indirilmiş bir şamardır.

TİP Kongresi devrimcilerle oportünistlerin mücadelesi

şeklinde geçti. Proleter devrimcileri, oportünist TİP yöneticileri tarafından partiden ve delegeliklerden uzaklaştırılmış olmalarına rağmen, yine de kongrede temsil edildiler. Sayıları çok az olmasına rağmen, işçi sınıfının ve halkımızın kurtuluş davasını kongrenin başından sonuna kadar yiğitçe savundular. Halkımızın mücadelesini dile getirdiler. Devrimci fikirleri savunmada büyük bir kararlılık gösterdiler. Kongre başkanlığı seçiminden, parti kurullarının seçimine kadar, kongrenin her anında proleter sosyalizminin zaferi için çalıştılar.

TİP yöneticileri sahte ve düzmece bir kongre planlamışlardı. Çeşitli oyunlarla sağladıkları çoğunluğa dayanarak kongreyi bir oldubittiye getirmek istiyorlar. Kendilerine yakın diye getirdikleri delegelerin bile bir kısmı, partinin oportünist yolda olduğunu, halkımızın devrimci eylemini kösteklemekte olduğunu seziyorlardı. TİP yöneticileri bu delegelerin proleter devrimcileriyle birleşmelerinden ve gerici saltanatlarının yıkılmasından korkuyorlardı. Bunun için kongreyi başından sonuna kadar proleter devrimcilerine bir saldırı meydanı olarak kullandılar. Devrimimizin yüzlerce, binlerce meselesinden hiç biri ele alınmadı. Kongredeki bütün amaçları, çeşitli hile ve zorbalık yollarıyla proleter sosyalizmini boğmak ve hiç bir devrimci sesin yükselmesine izin vermeden kongreyi kapıp kaçırmaktı. İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini kongreye sokmadılar. Devrimci TİP üyelerinin ve halkımızın kongreyi izlemesine engel oldular. Devrimci karar tasarımızın ve bildirilerimizin delegelere dağıtılmasını engellemek istediler. Çoğunlukta olmalarına güvenerek, delege arkadaşlarımızın konuşmalarını zorbalıkla önlemeye çalıştılar. Arkadaşlarımıza saldırdılar. Kavga çıkardılar. Faşistlerin devrimcilere karşı kullandıkları bütün yolları denediler. Bu saldırganlar sosyal-faşisttir. Faşistlerden tek farkları, sosyalizm maskesi altında faşizm uygulamalarıdır.

Proleter devrimcileri kuru gürültüye pabuç bırakmadılar. Kongrede çok olmamalarına rağmen devrim yolumuzu ve bu yolu aydınlatan Marksizm - Leninizm - Mao Zedung

Düşüncesini sonuna kadar, görülmedik bir cesaretle savundular. Bütün devrimcilerin örnek alması gereken bir mücadele verdiler. En küçük fırsatları bile değerlendirip delegelere seslendiler. Kongre boyunca devrimci delegelerle kaynaştılar. Onlarla devrimimizin yolu ve meseleleri üzerinde konuştular. Oportünist TİP yöneticilerinin yasakladığı devrimci fikirlerimizi tek tek delegelere anlattılar. İşçi ve köylülerin devrimci mücadelelerinden örnekler vererek Aren-Boran oportünizmini onlara tanıttılar. TİP yöneticilerinin yasakladığı İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini ve Başkan Mao'nun broşürlerini kongreye soktular. Ve delege arkadaşlara ulaştırdılar.

Proleter devrimci arkadaşlarımızın hepsi bütün bu baskı ve yasaklamalara rağmen her fırsatta kalkıp konuştular. Oral Çalışlar, Hüseyin Özşahin, Mehmet Tuncer, Mehmet Çiçek ve Güney Dinç arkadaşların konuşmaları kongreyi cansız, uyuşuk havasından çıkardı. Canlı, devrimci bir ortama soktu. Arkadaşlar, proleter enternasyonalizmini, bütün dünya halklarının ihtilalci mücadelelerini ve bu mücadeleleri durdurmaya çalışan revizyonist partilerin yaptıklarını bir bir anlattılar. Halkımızın da devrimci yolu tuttuğunu, ama TİP'in oportünist yöneticilerinin bunu durdurmaya çalıştıklarını gözler önüne serdiler. Malatya delegesi Hüseyin Özşahin arkadaş şöyle dedi: «Burada Sovyet revizyonizmine övgüler düzülüyor. Bu gidişle gelecek kurultayda partinin cenaze namazını kılacağız.» Diğer delege arkadaşlar da TİP yönetimine karşı çıktılar. Partinin gerici yöneticiler tarafından batırıldığını belirttiler. Ve kongrenin olumlu hiç bir karar almadığını söylediler. Durdu Zıba arkadaş şöyle konuştu: «Biz buraya ümitle gelmiştik. Ama burada görüyoruz ki, bu kurultay hiç bir davamıza çözüm getiremeyecektir. Bu iş burada bitmiştir. Eğer devrimci bir karar alınmak isteniyorsa, hiç olmazsa Çin Halk Cumhuriyeti'nin tanınması kararı alınmalıdır. Sizi tarihi sorumluluğumuzla baş başa bırakarak buradan gidiyorum.»

Merkez Yürütme Kurulunun karar tasarısının «Halklar» bölümündeki tartışmalar sırasında Oral Çalışlar arkadaş

söz aldı. Türkiye'de halklar meselesinin çözümünün, Türk ve Kürt halklarının omuz omuza, emperyalizme, işbirlikçilerine, ağalığa ve şeyhliğe karşı mücadele ile olacağını ve ulusların kaderlerini kendi hür iradeleriyle tayin edeceklerini belirtti. Ve bunun karar tasarısına böylece yazılmasını istedi. Komisyon sözcüsü bu devrimci öneriyi açıkça reddedemedi. Fakat kendilerinin devrimci olmayan tasarılarında ısrar etti. Oral Çalışlar yeniden söz istedi. Kongre başkanı söz vermedi. Arkadaşımız bu sefer kongreden söz isteyince, kürsüden indirilmek istendi. Birçok delege arkadaş, özellikle Doğulu arkadaşlar bu duruma karşı çıktılar. Aren-Boran oportünistlerinin devrimci fikirleri susturmak için kongreye getirdikleri zorbalarla döğüştüler. «Kahrolsun şovenistler», «Halklara hürriyet» diye haykırdılar.

Oportünistlerin tasarısının milliyetler meselesini ele alan kısmına Doğulu delegeler de karşı çıktılar. Bu delegeler, Milli Demokratik Devrimi savunmanın TİP üyeliği ile bağdaşmadığını iddia eden bölüme oy vermediler. Tasarının bu bölümü sendikacı delegelerin de oyunu alamadı. 80'e karşı 120 oyla kabul edildi. Şimdi Aren-Boran kliği bu kararı uygulamaya kalkacaktır. Bu karara oy vermeyen bütün TİP'liler bu uygulamaya karşı mücadele etmelidirler. Kongrede kullandıkları oyların gerektirdiğini yapmalıdırlar.

TİP Kongresi bu şekilde, hiç bir devrimci sonuç alamadan dağıldı. Ve halkımızın devrimci mücadelesinin kongresi olmadı. Kongre proleter devrimcilerin oportünistlere karşı amansız mücadelesine şahit oldu.

TİP Kongresiyle aynı günlerde, Ankara'da başka bir toplantı düzenlendi. Aydınlık Revizyonist Dergi yöneticilerinin düzenlediği bu toplantıya bazı işçi ve köylü arkadaşlar da katıldı. Bunların bazıları TİP Kongre delegeleriydi. Bu arkadaşlar Mihri Belli'nin ve revizyonist tayfasının çağrılarına uyarak TİP Kongresine katılmadılar. Aren-Boran oportünizmine karşı mücadeleyi terk ettiler. Bu çok önemli bir hatadır. Bir kongre, öncelikle devrimci fikirlerin

yayılması ve kitleler tarafından benimsenmesi için, bütün yanlış, oportünist görüşlerle mücadele edeceğimiz bir yerdir. «Seçimleri nasıl olsa kazanamayacağım» diye kongreyi terk etmek. Aren-Boran oportünistlerince tuzağa düşürülmüş yüzlerce delegeye halkımızın isteklerini, devrimci politikamızı açıklamaktan vazgeçmek demektir. Bu anlayış, kongreyi sadece seçim yapılan bir yer olarak görme anlayışıdır. Mihri Belli'nin düzenlediği bu toplantıya katılan bütün işçi ve köylü arkadaşlar bu hatalarından dersler çıkarmalıdırlar. Devrimci mücadelemizin her anında, politik-ideolojik çalışmaya öncelik tanımalıyız. Politik-ideolojik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır. Devrimci propagandamızı yapacağımız ve politikamızı, şiarlarımızı açıklayabileceğimiz hiç bir fırsatı kaçırmamalıyız. TİP Kongresi devrimciler için, Aren-Boran oportünizmine karşı bir politik-ideolojik mücadele alanıydı. Bu mücadeleyi terk etmek sadece oportünist TİP yöneticilerinin ekmeğine yağ sürdü. Devrimciler ve halkımız bundan hiç bir şey kazanmadı.

İşçi ve köylü arkadaşlar, katıldıkları bu toplantıda halkımızın devrimci mücadelesiyle ilgisi olmayan uzun konuşmalar dinlediler. Aydınlık Revizyonist Dergi yöneticilerinin karanlık, bireyci kavgalarına tanık oldular. İşçi ve köylü arkadaşlar tartışmalara katılamadılar. Yapmak istedikleri eleştiriler geçiştirildi, örtbas edildi. Her türlü eleştiri «bölücülük» olarak suçlandı. Teşkilatlanma meselesinin görüşüleceği iddia edilen bu toplantı, parçalanan İlkesiz Birlik Cephesindeki tarafların karşılıklı olarak birbirlerini suçlamalarıyla başladı ve böyle sürdü gitti. Mihri Belli, revizyonist görüşlerini eleştiren konuşmacıları «Proleter Devrimci Aydınlık'ın tesirinde kalanlar» diyerek nitelendirdi. Mihri Belli'ye karşı sahte muhalefet yürütenler ise, eleştirilerinin Proleter Devrimci AYDINLIK'ın eleştirilerinden farklı olduğunu göstermek gayreti içinde, bin dereden su getirdiler. Proleter Devrimci AYDINLIK'a daha ağır sözlerle saldırarak farklarını belirtmeye çalıştılar. Mihri Belli'yi ve onunla birlik olanları «saflarımızdaki sağ

çizgi» olarak nitelendirdiler. İşçi ve köylü arkadaşlar bu sahte ve ikiyüzlü muhalefeti ibretle izlediler. Revizyonist yöneticiler bu toplantıyla bütün gerici yüzlerini açığa çıkardılar. Toplantı kişisel menfaat çatışmalarının dışında hiç bir şey getirmedi. Örgütlenme konusunda hiç bir çalışma yapılmadı. Hiç bir somut çözüm bulunmadı. Bu toplantıya iyi niyetlerle katılan ve halkımızın örgütlenmesi meselesine çözüm bekleyen işçi ve köylü arkadaşlar hayal kırıklığına uğradılar. Toplantı sonunda bir köylü arkadaş şöyle diyordu: «Bize TİP'in defterini kapatın dediniz. Kapattık. Şimdi ne yapacağız. Köyüme döndüğüm zaman ne söyleyeceğim?» Bu arkadaşın sözleri toplantıyı çok iyi özetlemektedir.

Halkımızın devrimci mücadelesi saflarında yer alan bazı işçi ve köylü arkadaşlara rağmen, Mihri Belli'nin düzenlediği bu toplantı da, TİP Kongresi gibi, bir aile toplantısıydı. Halkımızın devrimci mücadelesini temsil etmiyordu. Halkın davasını ileri götürmek amacıyla toplanmamıştı.

Çoğunluğun menfaatlerini, halkımızın menfaatlerini, dar klik veya zümre menfaatlerinden üstün tutmalıyız. Halk için çalışmalıyız. Halkımız, devrimciler, işçiler, köylüler devrim istiyor. Devrimci mücadelemizi ilerletecek bir parti istiyor. Bunun için, halkımızın menfaatlerini esas alan, halkımızın mücadelesine ışık tutacak, yol gösterecek bir kurultay toplanmalıdır. Halkımızın Sosyalist Kurultayı toplanmalıdır. Sosyalist Kurultay halkın mücadelesinden kopuk, paye ve mevki peşinde, kişi ve klik menfaatlerini her şeyden üstün görenlerin değil, gerçek devrimcilerin, işçi ve köylülerin kurultayı olacaktır. Devrimci işçi ve köylü iktidarının nasıl gerçekleştirileceğini, halk düşmanı hakim sınıfların nasıl bozguna uğratılacağını, emperyalizmin tahakkümüne nasıl son verileceğini kararlaştırmak, devrimci mücadelenin yolunu aydınlatmak için Sosyalist Kurultayın toplanması şarttır. Bütün devrimciler, bütün TİP'liler, işçiler ve köylüler Sosyalist Kurultay'ın gerçekleşmesi için yurdun her yerinde çalışmalı, küçük kurultaylar toplaya-

rak devrimci mücadelemizin meselelerini görüşmeli ve kararlarını bütün devrimci çevrelere ve halkımıza duyurmalıdır. Sosyalist Kurultay, bu çalışmaların ürünü olacaktır.

Gerek TİP Kongresi, gerekse İlkesiz Birlikçilerin toplantısı devrimci mücadelemize hiç bir yararı olmadan dağıldı. Yüzlerce işçi ve köylü arkadaş bu toplantılara devrimimizi ilerletmek ve halk düşmanlarının, gericilerin baskı ve saldırılarına rağmen mücadelemizi sürdürebilmenin yollarını bulmak amacıyla geldiler. Bu toplantılarda, gerek TİP Yöneticilerinin ve gerek Mihri Belli oportünist kliğinin kişisel menfaatlerini, klik menfaatlerini devrimimizin menfaatlerinden önde gördüklerine şahit oldular. Şimdi halkın davasına içtenlikle ve dört elle sarılan bütün devrimciler için yapılacak iş Sosyalist Kurultay için çalışmaktır. Sosyalist Kurultay için vargücümüzle çalışalım.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 26
s. 87-95

* TİP'in 4. Büyük Kongresi 29 Ekim 1970 günü tam bir örgütsel anarşi içinde toplanmıştı. İlkesiz Birlik Cephesi, 80'e yakın kongre delegesini başka bir yerde toplayarak, Aren-Boran revizyonistlerine en büyük yardımı yaptı. Bu delegelerin TİP 4. Büyük Kongresine katılması halinde Aren-Boran kliğinin TİP'in başından temizlenmesi kesindi. Ne var ki, İlkesiz Birlik Cephesi kongre öncelerinde yalnız tekkelerini izleyecek olanların sayısını hesaplıyor ve ideolojik mücadeleye güvenmiyordu. Çünkü Mihri Belli ve maceracı dostlarının TİP oportünist kliğini altedecek devrimci bir ideolojisi yoktu. Onların da mayası tıpkı Aren-Boran kliği gibi revizyonizmle yoğrulmuştu. Bu yüzden yalnız kaba kuvvete başvuruyorlar, gözleri kesmediği zaman da kongrelerden çekiliyorlardı.

Proleter Devrimciler, çok az sayıda delegeye sahip oldukları halde TİP 4. Büyük Kongresine katıldılar ve orada Aren-Boran revizyonizmine karşı etkili bir mücadele yürüttüler.

SOSYALİST KURULTAY : BİRLEŞMENİN YOLU MÜCADELEDEN GEÇER*

1 Aralık 1970

İşçi köylü yığınlarının mücadelesinin yükseldiği bir dönemde yaşıyoruz.* Türkiye büyük bir hızla sarsıntılı değişmelere gitmektedir. Bütün bu gelişmeler, proleter devrimci hareketin daha ileri bir örgütlenme düzeyine kavuşması ve halkımıza devrim yolunu göstermesi meselesine her zamankinden daha büyük bir önem kazandırmaktadır. Bütün oportünist ve revizyonist akımların etkilerini kırmak, ideolojik birliğimizi gerçekleştirmek ve ideolojik birliği, maddi birliğe, örgüt birliğine yükseltmek önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Bu sebeple Sosyalist

---

* 1960'larda yükselen halkın mücadelesi 15-16 Haziran işçi hareketinde doruğuna ulaşmıştı. 15-16 Hazirandan sonra görülen İstanbul'da Gislaved ile Gamak işçilerinin ve Çukurova tekstil fabrikalarındaki işçilerinin mücadeleleri ve Turanlar'daki köylü mücadelesi, kitle hareketinin bu doruk noktasındaki son atılımları ve ağırlaşan baskılara karşı halkın güçlü direnişleriydi. Bundan sonra, yani 12 Mart döneminde halk hareketi bastırıldı ve geri çekildi. Proleter devrimciler, Ekim sonlarında kitle mücadelesinin yükselmeye devam ettiğini söylüyorlardı ki, bu tahlil o zaman yanlış değildi. Çünkü yukarda belirttiğimiz önemli direnişler vardı ve geri çekiliş açık ve istikrarlı bir olgu olarak henüz ortaya çıkmamıştı. Proleter devrimciler, 12 Mart dönemindeki olgulara bakarak mücadele dalgasının geri çekildiğini tespit ettiler. — AYDINLIK Yayınlarının notu.

Kurultayı, oportünizme ve revizyonizme karşı ülke çapında amansız mücadele olarak ele almalıyız. Sosyalist Kurultay, ideolojik birliğe gerek duymaksızın birleşme önerisi değildir. Tam tersine, oportünizm ve revizyonizme karşı amansız mücadele ve Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi temelinde birleşme amacına yönelen bir öneridir.

Sosyalist Kurultay hazırlıklarının her türden oportünizm ve revizyonizme karşı şiddetli mücadeleyle beraber yürütülmesi gerektiğini kavramayan bazı arkadaşlar tutumumuzu eleştirdiler. Bu arkadaşlar, birleşme istendiğine göre mücadelenin bir kenara bırakılması gerektiğini savunuyorlar. Bu görüş, hiç şüphesiz yanlıştır. Sosyalist Kurultay, herhangi bir oportünist grupla uzlaşma değildir. Bütün yanlış görüşlerle sonuna kadar mücadele ve proleter devrimci düşünce temeli üzerinde birleşme noktasından hareket ediyoruz. Hedefimiz başından beri açıktır: Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini ülke çapında devrimci kadrolar elinde maddi bir güç haline getirme mücadelesi veriyoruz. Marksizmi, çağımızda ulaştığı en ileri düzeyinde yurdumuzda verilen devrimci mücadelenin tecrübeleriyle kaynaştırmak için çalışıyoruz. Bugün dünyada **bir tek** proleter devrimci tavır vardır: Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin gösterdiği yoldan ilerlemek. Bir harekete proleter devrimci karakterini veren **tek yol** budur. Bu ideolojik temel olmadan, proleter devrimci hareket olamaz. Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi bir bütündür. Bu bütünün feda edilecek bir parçası veya herhangi bir ilkesi olamaz. Devrimci teorinin ilkelerinden verilen taviz, teorinin bütününü inkara götürür. Dünya halklarının ve yurdumuzdaki devrimci hareketin tecrübeleri, devrimci teorinin bazı can alıcı esaslarını ortaya koymuştur. Bu esaslar, Marksizm-Leninizmle revizyonizm ve oportünizm arasındaki mücadelenin can alıcı noktalarıdır. Bir harekete, proleter ya da burjuva karakterini kazandıran bu noktalar üzerinde durmalıyız:

— Devrim, halkın hakim sınıfların baskı mekanizması-

nı ve iktidarını parçalayan ve onun zorbalık güçlerini yok eden devrimci mücadelesiyle gerçekleşir. Revizyonistlerin «parlamenter yolla iktidara gelme» ve «barış içinde geçiş» safsataları burjuva yoludur. Devrimci teori ve halkların devrimci mücadelesi, bu yolu mahkum etmiştir. Türkiye'de de devleti sınıflarüstü göstermeye çabalayan, hakim sınıfların baskı mekanizmasını parçalamadan, devlet kurumlarından yararlanarak iktidara gelme yollarına saplanmış burjuva ve küçük burjuva klikleri vardır. Parlamentoculuğu savunan Aren-Boran oportünist burjuva kliği, Yön-Devrim çizgisinin burjuva reformcuları ve oportünist Mihri Belli kliği bu türdendir.

— Emperyalizmin boyunduruğu altında yarı-feodal bir ülke olan Türkiye'de önümüzdeki devrim, milli demokratik (yeni-demokratik) devrimdir. Milli demokratik devrim, proletarya önderliğinde, işçi-köylü ittifakı temeli üzerinde halk savaşı yoluyla gerçekleştirilir. Halk savaşı, iktidarın köylük alanlarda parça parça kazanılması, devrimci üsler kurulması ve şehirlerin köylük alanlardan çevrelenip hakim sınıfların iktidarının ülke çapında yıkılması ve halkın devrimci iktidarının kurulmasıyla zafere ulaşır. Proletarya partisi, halk ordusu ve halkın devrimci cephesi, devrimin vazgeçilmez silahlarıdır.

— Milli demokratik devrim, zorunlu olarak sosyalizme götürür. Proletaryanın devrimci iktidarını sağlamlaştırmak için, burjuva ve küçük kalıntılarına karşı her alanda amansız bir mücadele vererek sosyalizm inşa edilir. Çağımızda bütün devrimler, Büyük Proleter Kültür Devriminin gösterdiği bu yoldan ilerler.

— Devrim, ancak halk yığınlarının gücü seferber edilerek zafere ulaştırılır. Proletarya partisi olmadan devrim başarılamaz. Emekçi yığınlar seferber edilmeden, Parti devrimin görevlerini yerine getiremez. Devrimci savaş, halk yığınlarının savaşıdır. Bu sebeple, yığınları devrim yolunda seferber etmeye yönelen bir çalışma tarzı, proletarya hareketini çeşitli reformcu, darbeci, maceracı ve terörcü akımlardan ayıran esaslardan biridir. Bir ülkede yürü-

tülen mücadelede, kendi halkının gücüne güvenmek bu esasa, yani kitle çizgisine sıkı sıkıya bağlıdır.

— Revizyonizme ve onun emperyalist bir karakter kazandığı Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı mücadele edilmeksizin devrimci mücadele kalıcı zaferlere ulaştırılamaz. Bu mücadele, proleter enternasyonalizminin emrettiği bir görevdir ve bütün dünyada kapitalizmin yıkılması ve sosyalizmin zafere ulaşması için zorunludur. Proleter enternasyonalizmi, ezilen dünya halklarının, dünya proletaryasının ve sosyalist ülkelerin yanında yer almak, emperyalizme karşı savaşmak demektir. Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasında bir «orta yol» olamaz. Çin ve diğer sosyalist ülkelerle devrimci dayanışma, Enver Hoca'nın da belirttiği gibi, «devrimin kaderi ve halkların kurtuluşu için tayin edici bir etkendir».

— Proleter enternasyonalizmini savunmak, halklar meselesini de Marksist-Leninist ilkeler ışığında çözmek demektir. Türkiye halkları emperyalizme ve yerli hakim sınıflara karşı omuz omuza mücadele ederek kurtuluşa ulaşacaklar, asırların sömürü zincirini ve millî baskıları yok ederek kaderlerini sosyalizm yolunda kendi ellerine alacaklardır.

İşte Sosyalist Kurultay hazırlıklarını Marksizm-Leninizmin bu can alıcı esaslarının mücadelesini vererek ilerletebiliriz. Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini ülke çapında güçlendirecek ve kadroları ülke çapında bu devrimci temel üzerinde birleştirecek tek ideolojik tutum budur. Halkımızın devrimci mücadelesinin ürünü olan devrimci kadroları revizyonizme teslim etmeyen yol budur. Mao Zedung, bir zaman oportünizmin ve revizyonizmin etkisi altında kalan devrimci kadroların, mücadele içinde Marksizm-Leninizm safında yer aldığını bize öğretmektedir. Kendi tevrübemiz safında yer aldığını bize öğretmektedir. Kendi tecrübemiz de bunu doğrulamıştır. Biz, oportünist ve revizyonist klikleri, halkın devrimci kadrolarından ayırıyoruz. Sosyalist Kurultay, bu devrimci kadrolar üzerindeki proleter olmayan ideolojilerin etkileri-

ni dağıtma, bu kadroların devrimci tecrübelerini birleştirme ve bu tecrübeleri kavrama mücadelesidir. Sosyalist Kurultayın aynı zamanda tekkeleri yıkma mücadelesi olması bundan ileri gelmektedir. Devrimci mücadelenin, proletarya ideolojisi temeli üzerinde birleşmesini baltalamak isteyenler bir avuçluk oportünist kliklerdir. Dar klik menfaatlerini halkın devrimci mücadelesinin üzerinde tutmak, onların karakterlerinin icabıdır.

Bütün bu izahlar Sosyalist Kurultay çalışmalarımıza ışık tutmaktadır. Bu kampanya, mahalli kadroları ve örgüt üyelerini toplayıp, «haydi Sosyalist Kurultay kararı alalım» demek değildir. Sosyalist Kurultayın gerekliliği yanında, devrimci kadrolara Marksizm-Leninizmin bize gösterdiği yol anlatılmalıdır. Halkımızın ve dünya halklarının mücadelesiyle ilgili Marksist-Leninist ilkelerin ve devrimci politikamızın esaslarının mücadelesi verilmelidir. Bütün bunlar yanında, ilkelerimizin tamamını kabul etmeseler dahi, mahalli kadroların ve örgütlerin Sosyalist Kurultay kararı almaları iyi bir şeydir. Onların bütün halkla ve devrimci hareketle birleşme isteklerini ve Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine açık olduklarını gösterir.

Sosyalist Kurultay, bilindiği gibi, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın icadettiği bir şey değildir. Bütün dünya halklarının tarihinde, hemen her ülkenin devrimci tecrübesinde sosyalist kurultaylar ve konferanslar toplanmıştır. Ülkemizde de Sosyalist gazetesi, 7 Şubat 1967 tarihli sayısında böyle bir çağrı yayınlamıştı. AYDINLIK da, Aralık 1968'de «Sosyalist Kongre»nin sözünü etmişti (Sayı 2, s. 104). Ancak, geçmişteki bu çağrıların mücadelesi verilmedi. Öneriler dergi sayfalarında kaldı ve ülke çapında bir kampanya yürütülmedi. Hiç şüphesiz bu öneriler, ortaya atılmakla halkın malı olmuşlardır ve bu öneriler üzerinde kimsenin patent hakkı veya tapusu yoktur. Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ de Sosyalist Kurultay fikrini bu anlayışla ileri sürmüştür. Sosyalist Kurultay kimsenin tekelinde değildir ve biz, Sosyalist Kurultay toplanması için yapılan çalışmaları birçok çevreyle ortak yürütmeye ha-

zırız. Bu ortak çalışma, aynı zamanda sonuna kadar ideolojik mücadeleyle birlikte yürütülecektir.

Proletarya ile burjuvazi ve küçük burjuvazi arasına kesin sınır çizilmesinin yolu budur. Bu sınırı çekmeden ideolojik birliği gerçekleştiremeyiz. Bu sınırın çizilmesi, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin yurt çapında güçlenmesi olacaktır.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 26
s. 136-138

* Bu yazı, Sosyalist Kurultayın bir ideolojik mücadele zemini olduğunu bir kere daha açıklamakta ve proleter devrimcilerin savundukları platformun temel maddelerini açıklamaktadır. Bu açıdan AYDINLIK'ta yayınlanan en önemli yazılardan biridir. Sosyalist Kurultay konusunda, bu derlemenin birinci cildinde yer alan ve 1 Eylül 1970 tarihli Proleter Devrimci AYDINLIK'ta yayınlanan ilk yazının notuna bakınız. (s. 338-345)

EGE BÖLGESİNDEN BİR KÖY HALKI TOPRAKSIZ VE YOKSUL KÖYLÜLER!*

12 Aralık 1970

Toprak ağalarının ve çiftlik beylerinin zulmü Türkiye'nin diğer köylüleri gibi bizim de canımıza tak dedi. Bıçak kemiğe dayandı. Karılarımızın, kızlarımızın, kendimizin ağaların, beylerin yanında, onların işinde boğaz tokluğuna çalıştığımız yeter! Onları sırtımızdan zengin ettiğimiz yeter! Borç harç içinde yüzdüğümüz yeter! Yarın ne yiyeceğiz, ne iş tutacağız? Hiç belli değil. Topraksızlıktan, fakirlikten, hayat pahalılığından oğlumuzu, kızımızı evlendirmek bile büyük dert oldu. Köylünün kanını emen, iliğini sömüren, karakullukçu olarak bizleri köle gibi çalıştıran ağalara, beylere boyun eğdiğimiz yeter! Yolumuz, izimiz iyice belli oldu. Çiftlik toprakları bizimdir. Hakkımızı verirler diye şimdiye kadar mahkemelere umut bağladık. Mahkemelerin, kanunların toprak ağalarının, çiftlik beylerinin menfaatine çalıştığını gördük. Jandarmanın yine ağanın, beyin yanında köylüye karşı salındığını gördük. Hükümet onların. Devlet onların. Jandarma, mahkeme, kanun onların. Halka bunlardan bir metelik bile hayır gelmeyeceğini gördük.

36 senedir süren bu toprak davamızın 33 kilo çeken evraklarını bir kenara attık. Doğru yolu, mücadele yolunu tuttuk. Babalarımızın ölüm döşeğinde bizlere, yemin alarak devrettiği toprak ve karakulluktan kurtulma mücadelesinde azimli olalım. Topraklarımızı ve hürriyetimizi

ağaların, beylerin elinden söke söke alalım. Ellerimizde ne varsa onunla toprak ağalarının ve çiftlik beylerinin topraklarına, çiftliklerine yürüyelim! Ağaların, beylerin topraklarına hayvanlarımızı salalım, pulluk atalım! Toprakların üzerine kız-kızan, erkek-kadın öbek öbek yayılalım! İşgal ettiğimiz toprakları koruyalım.

Tek taş duvar olmaz; beş parmaksız el olmaz. Köylü arkadaşlar; birleşelim, işçilerle, halkın davasına sarılanlarla elbirliği yapalım. Disiplinli bir şekilde teşkilatlanalım. Bizlerden önce toprak uğruna, ağaya, beye, patrona kölelikten kurtulmak uğruna şehit düşen arkadaşlarımızın kanlarının çizdiği mücadele yolundan ilerleyelim! Onlara layık olduğumuzu bütün dünya görsün. Ya ağaları, beyleri, yardakçıları ve onların iktidarını bu topraklardan süreriz, kendi iktidarımızı kurarız ya da ölürüz. Başka yol yok!

«Ağalara karşı isyan istiyoruz» diyen Polatlı köylüleri ile yüreğimiz, sesimiz birdir. Bütün köylerde bu sesi yükseltelim! AĞALARA BEYLERE KARŞI İSYAN İSTİYORUZ!

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 26
s. 1

* Bu bildiri, Germencik'in Turanlar köyü halkına aitti. Bildirilerinin İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 12 Aralık 1970 tarihli 26. sayısında yayınlanmasından bir buçuk ay sonra, Turanlar köylüleri ağa topraklarını işgal ettiler ve mücadelelerini 1971 yılı içinde de sürdürdüler. Bu derlemenin ileriki sayfalarında, Turanlar mücadelesini değerlendiren yazılar yer almaktadır. Proletarya hareketinin Toprak Devrimi Programı, bu mücadeleler temeli üzerinde adım adım şekillendi.

FAŞİZM TEHDİDİNE KARŞI DEMOKRATİK GÜÇBİRLİĞİ*

1 Ocak 1971

Halkımız üzerindeki baskı ve sömürünün son derece ağırlaştığı günlerde yaşıyoruz. Siyasi iktidarın kilit noktalarını elinde bulunduran ve halkımızın kanını emen tekelci burjuvazi, faşist bir diktatörlük hazırlama çabası içindedir. Tekelci burjuvazi bu diktatörlüğe halkımızın gelişen mücadelesini bastırmak, sömürüsünü ve zulmünü daha da yoğunlaştırmak ve diğer sömürücü sınıf ve zümreler üzerindeki hakimiyetini perçinlemek için ihtiyaç duymaktadır. Son günlerde yoğunlaşan baskılar, emekçi halka uygulanan zulüm, devrimci gençlik hareketi içindeki polis tertip ve tahrikleri tekelci burjuvazinin bu hazırlığının parçalarıdır. Bu baskılar, tertip ve tahrikler kamuoyunu faşizme hazırlamak, demokratik güçleri yıldırmak ve pasifleştirmek, devrimci hareketi yalnız bırakmak amacıyla sürdürülmektedir. **Bütün ilerici ve demokratik güçler: Faşizme karşı demokratik güçbirliğini bir an evvel gerçekleştirmeliyiz. Vargücümüzle tekelci burjuvaziye yüklenmeli, faşizmi tecrit etmeli, faşizmin halk düşmanı yüzünü teşhir etmeliyiz. Bütün devrimciler! Halkımıza güvenelim, teslimiyeti yıkalım, bütün anti-faşist güçlerle birleşelim. Faşizme karşı dişe diş bir mücadele verelim.** Önümüzdeki acil siyasi görevler bunlardır.

Faşizm Nedir?

Faşizm, hakim sınıfların en gerici, en emperyalist, en şoven kesimi olan tekelci sermayenin açıktan açığa halk

düşmanı, açıktan açığa zorba diktatörlüğüdür. Faşizm özünde bir burjuva diktatörlüğüdür ama alelade burjuva diktatörlüğünden, burjuvazinin parlamenter biçimlerle gizlenen diktatörlüğünden farklıdır. Faşizm burjuvazinin en gerici kesiminin **bütün** kısmi demokratik özgürlükleri kaldırması, bizzat parlamenter düzeni kaldırması demektir. Faşizm hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasındaki barışın da yok edilmesi, tekelci büyük burjuvazinin diğer sömürücü sınıf ve zümrelerle kendisi arasındaki menfaat çatışmalarını **zor** yoluyla çözümlemeye çalışması demektir.

Emekçi yığınların mücadelesinin gelişmesi ve burjuvazinin artık hakimiyetini parlamenter yollarla sürdüremez hale gelmesi, sömürücü sınıfların parçalanmasına ve dağılmasına yol açar. Siyasi mücadele içinde, hakim sınıflar hiç bir zaman **tam** bir menfaat ve görüş birliğine sahip değillerdir. Hakim sınıflar içinde çeşitli sınıf, zümre ve tabakaların menfaatleri arasında devamlı çelişme ve çatışma vardır. Parlamenter biçimlerle sürdürülen bir burjuva diktatörlüğünde, parlamento **hakim sınıflar içinde** bir denge ve uzlaşma aracıdır. Emekçi yığınların devrimci mücadelesi geliştikçe, hakim sınıflar içindeki çelişme ve çatışmalar önemli siyasi ayrılıklar haline gelir. Hakim sınıfların menfaat, görüş ve hareket birliği yıkılır. İktisadi buhran dönemlerinde hakim sınıflar arasındaki menfaat çatışmalarının keskinleşmesi, bu dağılmayı büsbütün hızlandırır. Halkın mücadelesi, sömürücü sınıfların bazı kesimlerini ve bazı örgütlerini diğerlerinden daha fazla yıpratabilir. Hakim sınıflar içinde, halkın mücadelesine karşı uygulanacak siyaset konusunda çatışmalar başgösterir. Burjuva düzeninin **bütününü** korumayı amaçlayan parlamenter mekanizma burjuva diktatörlüğünün gerçek niteliğini artık gizleyemez. Parlamento artık tekelci büyük burjuvazinin iktisadi ve siyasi amaçlarına cevap veremez. İşte böyle bir durumda, hakim sınıfların en gerici, en emperyalist, en şoven kesimleri faşist bir diktatörlük uygulama yoluna giderler. Parlamenter düzeni, yani hakim sınıflar arasındaki barışı bozarlar. Tekelci burjuvazinin faşist diktatörlüğü yalnız

halka karşı değil, aynı zamanda sömürücü sınıfların parlamenter düzene bel bağlayan, çıkarlarının parlamenter bir çerçeve içinde en iyi temsil edileceğine inanan kesimlerine de karşıdır.

> «Burjuvazi kampındaki fikir ayrılıkları ve zıtlıkları tasfiye etmeye girişen faşizm, bu zıtlıkları daha da şiddetlendirir.» (Dimitrov)

Bu nokta, faşizmin önemli bir zaafını teşkil eder.

Burjuvazinin parlamenter diktatörlüğü altında, emekçi yığınlar, gençlik ve aydınlar her şeye rağmen bazı sınırlı hak ve hürriyetlere sahiptir. İşçinin işgücünü kapitaliste hangi şartlar altında satacağı, burjuva kanunları önünde eşitlik, söz ve basın hürriyeti vb. burjuva hukuku tarafından düzenlenmiştir. Bu alanlarda halka tanınan kısmi serbestiler burjuva diktatörlüğünün **özüne** dokunmayan serbestilerdir. Ve aslında burjuvazi, diktatörlüğünü parlamenter bir görünüm altında gizleyebilmek için, halka bu kısmi serbestileri, burjuva özgürlüklerini tanımaya muhtaçtır da. Yine de halk, bu kısmi özgürlükleri ancak mücadele ile kazanabilir ve savunabilir. Burjuvazi, uğrunda mücadele edilmeyen hiç bir hakkı halka kendiliğinden tanımaz. **Çünkü mücadele ile kazanılan her hak, kısmi burjuva özgürlüklerinin genişletilmesi yolunda kazanılan her mevzi, mücadelenin daha da geliştirilmesi ve yayılması için emekçi yığınların elinde güçlü bir silah olabilir. Sınıf mücadelesinin uluslararası tecrübesi bize demokratik mevzilerin korunması konusunda ne öğretmektedir? Proleter devrimcileri,** bir yandan **burjuva demokratik olanaklardan** sonuna kadar **yararlanmaya çalışmak;** ama beri yandan **her şart altında mücadeleye hazır olmak görevindedirler.** Proletarya, burjuvazinin demokratik özgürlükleri kısıtlama ve kaldırma yolunda girişebileceği bütün teşebbüslere rağmen de mücadeleye devam edebilmelidir.

Proletarya, mücadelesinde ele geçirdiği demokratik mevzilerden sonuna kadar yararlanırken, burjuvazinin bu mevzileri ortadan kaldırmak için girişeceği karşı taarruzları asla gözden kaçırmamalıdır. Halkın mücadelesi ge-

liştikçe hakim sınıfların baskı ve zulmü de artar. Bu zulüm ve baskı, emekçi yığınların daha fazla sömürülmesinin yanı sıra, mücadele ile kazanılmış demokratik mevziler üzerinde ve devrimci hareketin ileri unsurları üzerinde yoğunlaşır. Böylelikle burjuvazi ilkönce, halkın parlamenter düzen içinde kazandığı hakları yine parlamenter düzen içinde geri almaya çalışır. Faşizmi, hakim sınıfların zulüm ve baskısının derece derece, ama henüz burjuva parlamentarizminin **sınırları içinde** yoğunlaştırılmasından **ayırdetmek** gerekir. Faşizm, zulüm ve baskının **en ileri** noktasıdır. Ancak, parlamenter diktatörlükle faşizm arasındaki fark, basit bir derece farkı değil önemli bir nitelik farkıdır. Dimitrov'un belirttiği gibi;

> «Faşizmin iktidara gelişi, bir burjuva hükümetinin yerine alelâde yoldan bir diğerinin gelmesi değildir. Faşizm, burjuvazinin sınıf hakimiyetini sağlayan bir devlet şeklinin, burjuva demokrasisinin yerini, başka bir devlet şeklinin, açık terörcü bir diktatörlüğün almasıdır.»

Faşizm Nasıl Gerçekleşir?

Bu nedenle, halkın mücadelesinin gelişmesi ve burjuvazinin zaafı karşısında faşizme yönelen tekelci burjuvazi, bu yönetim değişikliğini basit bir kararla gerçekleştiremez. Parlamenter düzenin yok edilmesi ve burjuva diktatörlüğünün biçim ve nitelik değiştirmesi yolundaki çabalar, halkın ve bütün parlamentarist unsurların şiddetli tepkisiyle karşılaşır.

> «...faşizmin iktidara gelişi, finans-kapitalin herhangi bir komitesinin belli bir gün faşist bir diktatörlük kararı alması şeklinde, dümdüz ve basit bir olay olarak tasavvur edilmemelidir. Faşizm, faşizmle eski burjuva partileri veya bunların belli bir kesimi arasında, hatta mücadele içinde faşist kampın kendi içinde, bazen silahlı çarpışmalara kadar varan şiddetli çatışmalarla iktidara gelir.» (Dimitrov)

Faşizm, iktidara gelebilmek için, kendisine yönelen tepkilerin bir kısmını pasifleştirmek, bir kısmını tecrit etmek, bir kısmını yıldırarak ezmek zorundadır. Faşizm, siyasi iktidarın bütün mevzilerinden kendisine karşı direnen demokrat burjuva unsurları atmak zorundadır. Faşizm, siyasi iktidarın merkezini olduğu kadar bütün ülke sathına yayılmış kollarını, kilit noktalarını da ele geçirmeye ve kendi kontrolü altında tutmaya mecburdur. Faşizme karşı direnen bütün unsurların, halkın olduğu kadar burjuvazinin bazı kesimlerinin de faşizme karşı bir birleşik cephe meydana getirmesi halinde, tekelci burjuvazinin faşist diktatörlüğü güçlü bir direnişle karşılaşır. Bu nedenle faşizm, böyle bir demokratik cephenin teşekkülünü önlemeye veya eğer gerçekleşmişse, böyle bir cepheyi bölmeye ve dağıtmaya çalışır. Bu çalışma, faşizmin kamuoyunu hazırlama çabasının özünü teşkil eder. Tekelci burjuvazi faşizm için ideolojik ve siyasi hazırlık yapmak zorundadır. «Siyasi **iktidarı ele geçirmek isteyen herhangi bir kimse, kamuoyunu hazırlamalıdır. Bu devrimci güçler için olduğu kadar karşı-devrimci güçler için de doğrudur.**» (Mao Zedung) Tekelci burjuvazinin ortamı faşizme hazırlamak, halkı aldatmak ve sömürücü sınıfların faşizme karşı olan kesimlerini pasifleştirmek yolundaki çabasına devrimci hareket, demokratik cepheyi gerçekleştirmek ve korumak, faşizmi teşhir etmek ve halkı tekelci burjuvaziye karşı seferber etmek çalışması ile karşı koymalıdır. Faşizmin gerçekleşip gerçekleşmemesi geniş ölçüde bu ideolojik ve siyasi mücadelenin sonuna, kamuoyunun ne tarafa meyledeceğine, ortadaki kararsız unsurların hangi tarafa geçeceğine bağlıdır. **Faşist bir diktatörlüğün kurulmasına kaderci bir gözle bakılamaz. Faşizmin mutlaka gerçekleşeceği yolundaki görüşler yanlıştır.** Faşist klikler tecrit edilerek yenilgiye uğratılabilir.

Hakim Sınıfların Zulmü Yoğunlaşıyor

Bugün ülkemizde tekelci sermaye, halkımız ve devrimci hareket üzerindeki baskısını her geçen gün yoğunlaştır-

maktadır. Geçtiğimiz ay içinde devrimci gençliğe uygulanan zulüm, tertip ve tahrikler şimdiye kadar görülmedik noktalara ulaşmıştır. Aralık ayının son iki haftası içinde üç şehit verdik. Hüseyin Aslantaş, Nail Karaçam ve İlker Mansuroğlu arkadaşlar faşist katiller çetesinin kurşunlarına hedef oldular. Devrimci gençler tutuklanmakta, türlü işkencelere maruz bırakılmaktadır. İktidarın katiller çetesinin saldırıları karşısında gençliğin can güvenliği kalmamıştır. Teoman Gözgün arkadaşımız Tarsus'ta «komünizm propagandası» iddiasıyla, Muzaffer Oruçoğlu arkadaşımız da Keşan'da «köylüyü silahlı isyana teşvik» iddiasıyla tutuklanmışlardır. İktidar son olarak Dev-Genç Başkanı Ertuğrul Kürkçü'yü ve diğer arkadaşları tutuklamış, işkence yapmıştır. Baskıların ve cinayetlerin daha da yoğunlaştırılması için hakim sınıflar yeni yeni teklifler getirmektedirler. Yeni bütçeye 10 bin yeni polis kadrosu daha konmasının yanısıra, jandarma toplum birlikleri kurulması için milyonlarca lira ayrılmıştır. Halk hareketlerini bastırmak amacıyla kurulmakta olan bu birliklerden Ankara ve İstanbul'a birer alay, 14 ile de birer bölük yerleştirilmesi düşünülmektedir. Tekelci sermaye, Cemiyetler Kanununu değiştirerek dernek kurma özgürlüğünü ve devrimci gençlik hareketini yok etmeye çalışmaktadır. Üniversite özerkliği iktidarın saldırısı altındadır. Üniversitelere polis karakollarının kurulmasına başlanmıştır. Tekelci sermaye, gençlik hareketine karşı giriştiği ve girişeceği bütün baskıları mazur göstermek için ardı arkası gelmeyen tertiplere başvurmaktadır. Amerikan Sefareti önünde polis memurlarına ateş açılması*, Türk-İş'e ve bir ...İngiliz'in evine bomba atılması bu tertiplerdendir. Bu gibi apaçık polis tertiplerinden devrimci gençlik sorumlu tutulmak istenmekte, böylece devrimci hareketin tecrit edilmesine çalışılmaktadır. Toplum Yayınevinin sahibi Remzi İnanç. TCK 142/4. maddesi sebep gösterilerek, Ho Şi Minh'in **Milli Kurtuluş Mücadelemiz** adlı kitabından 18 ay ağır hapse mahkum olmuştur. Uzun bir zamandır kitap yayınlamak yü-

---

* Daha sonra THKO bu eylemin sorumluluğunu yüklendi.

zünden verilen bu ilk mahkumiyet, Anayasal özgürlüklerin ne kadar şiddetli bir saldırı altında olduğunu göstermektedir.

Ülkemizde hakim sınıflar, emekçi halkı gitgide daha fazla sömürmekte ve ezmektedir. İşçi ve köylülerin hayatı dayanılmaz hale gelmiştir. Doğuda her yıl kış sonuna doğru başgösteren açlık, bu sene şimdiden geniş halk yığınlarını tehdit etmektedir. Hakkari ve Çukurca'da ekmeğin kilosu 2,5 liraya çıkmıştır. Köylüler ellerinde kalan son hayvanlarını da en ucuz fiyatlarla soygunculara kaptırmaktadır. Doğu bölgesinde köylülerin yoksulluktan intihar ettiği görülmektedir. Tekelci burjuva iktidarının Maliye Bakanının dahi itiraf ettiği gibi, iktisadi tedbirler bütün Türkiye'de köylülerin sırtına ağır yükler bindirmiştir. Toprak ağalarının ve tefecilerin köylüler üzerindeki sömürüsü ve emekçi halk üzerindeki devlet baskısı her geçen gün ağırlaşmaktadır. Tekelci sermayenin 1970 yılında işçi sınıfımıza karşı giriştiği saldırı şiddetlenmektedir. İşçilerin aldığı ücretlerin satınalma gücü hızla düşmektedir. Buna karşılık, işçinin direnme gücünün yok edilmesi için, grev ve sendika haklarının tamamen ortadan kaldırılması yolunda girişilen tertipler adım adım ilerletilmektedir. İşçi sınıfımızı Türk-İş'in sarı sendika çemberi içine hapsetmek isteyen tekelci burjuvazi, işçilerin iktisadi mücadele teşkilatı olan DİSK'i ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. İşçi sınıfının geniş yığınları, her dalda DİSK sendikalarına girme çabası içindedirler. Bu geniş yığınlara karşı en ağır şiddet ve baskı yolları uygulanmaktadır. Toplu işten atmalar her gün artmaktadır. Tekelci sermayenin en derin sefalete mahkum etmek istediği işsiz yığınları çoğalmaktadır. Dar gelirli memur yığınları ise, hızla yükselen fiyatlar karşısında büyük sıkıntı içindedirler.

Tekelci burjuvazi bunun yanı sıra, işçi sınıfını bölerek boyunduruğunu devam ettirmek için her türlü faşist tedbiri almaktadır. Tekelci burjuvazinin öteden beri işaret ettiğimiz şoven politikası, işçi sınıfı saflarını milliyetçilik yoluyla bölme çabaları yoğunlaşmaktadır. Milli baskılar

artmaktadır. Patronlar işçi sınıfını bölmek için işçi-işsiz ayrımı, Türk-Kürt ayrımı, Karadenizli-Doğulu ayrımı vb. etrafında sürekli tahrik ve tertipler yapmaktadırlar. En son olarak Tarsus'ta Çukurova Basma Fabrikasının sahibi olan, Çukurova'nın kan emicilerinden Karamehmetler, Arap ve Türk işçileri birbirine düşürerek işçi hareketini bölmeye, grevi kırmaya çabalamıştır. Ülke çapında Kürt halkına yapılan şoven baskılar şiddetlenmektedir. Beytüşşebap'ta uygulanan zulüm unutulmadı ve unutulmayacaktır. **Bütün bunlar gösteriyor ki: Tekelci burjuvazinin faşizme giden politikası, emekçi yığınların sömürüsünü son kerteye çıkarmayı ve ırkçılığı, şovenizmi en geniş ölçüde yaymayı esas almaktadır.** En zorba bir diktatörlük kurmayı amaçlayan tekelci sermaye, halk düşmanı yüzünü şimdiden ortaya koymaktadır.

Bütün bu baskı ve tertipler şunu gösteriyor: Emekçi halkımızın gelişen mücadelesi sömürücü sınıfların iktidarına ağır darbeler indirmektedir. Hakim sınıflar telaş ve zaaf içerisindedir! 1970 yılı, işçilerin, köylülerin, dar gelirli memurların ve gençliğin mücadelesinin hızla geliştiği, geniş boyutlara ulaştığı bir yıl oldu. Tekelci burjuvazinin ve diğer sömürücü sınıfların iktidarı, şimdi halkın kazandığı ileri mevzileri geri almaya, sınırlı demokratik özgürlükleri yok etmeye ve emekçi yığınları soluk alamaz hale getirmeye çalışmaktadır.

Ülkemizde Hakim Sınıflar İçindeki Mücadele Kızışmaktadır

Halkımızın güçlenen mücadelesi ve ekonomik buhran, hakim sınıflar içindeki çelişmeleri de keskinleştirmektedir.

Bu çelişmeler, çeşitli menfaat grupları ve siyasi akımlar arasında, hızla şiddetlenen çatışmalara yol açmaktadır. Hakim sınıflar, yığınların gelişen ve güçlenen mücadelesi karşısında parçalanmakta ve dağılmaktadır. **Orta burjuvazinin çeşitli kesimleri, tefeci-tüccar sermaye, toprak ağaları, spekülasyoncu unsurlar,** sanayiciler, ithalat ve ihra-

catçılar arasındaki menfaat mücadelesi, önemli siyasi ayrılıklar safhasına varmıştır.

Ülke çapında küçük sermaye sahipleri, tekelci sermaye tarafından yutulmakta ve öğütülmektedir. Küçük ve orta sermaye sahipleri arasında iflaslar çoğalmaktadır. Tekelci burjuvazi, sürekli olarak iktisadi hakimiyetini genişletmeye, burjuvazinin gitgide daha geniş kesimlerini hiyerarşik tekelci kapital örgütlenmesi içine sokarak kendine bağlamaya çalışmaktadır.

Tekelci burjuvazi bu amaçla devlet mekanizmasının bugün kendisine sağladığı bütün siyasi olanakları kullanmaktadır: Son vergiler, zamlar ve iktisadi tedbirler, emekçi halkın daha fazla sömürülmesini olduğu kadar, tekelci burjuvazinin hakimiyetine direnen spekülasyoncu «başıbozuk» unsurları ve orta burjuvazinin Anadolu kesimini hizaya getirmeyi de amaçlıyordu. Bu gelişme, geniş ölçüde Anadolu burjuvazinin menfaatini temsil eden **Demokratik Parti**'yi ortaya çıkarmıştır. Bu partinin Adalet Partisinin parlamenter iktidarını başlangıçta sanıldığından çok daha ciddi ölçüde yıpratacağı ve tehdit edeceği anlaşılmaktadır. Banka kredilerinin dağıtımında üvey evlat muamelesi gördükleri için AP'den soğuyan taşra bayileri, komisyoncuları ve tüccarları, bina ve arsa spekülasyonculuğuyla zenginleşen vurguncu unsurlar, Demokratik Parti çevresinde toplanmaktadırlar. Bu kanat, şimdi, iktisadi menfaatleri tekelci burjuvazi ile çeliştiği için, **parlamentarist** bir görünüm taşımaktadır.

Hakim sınıflar içinde çok önemli olan bir diğer unsur, CHP ve onun temsil ettiği iktisadi menfaatlerdir. CHP, bünyesinde tekelci burjuvazinin bazı kesim ve temsilcileriyle, büyümek isteyen orta burjuvazinin sanayici kesimini toplamaktadır. Küçük burjuva reformculuğu CHP'ye esas damgasını vuran bu unsurların menfaatine tabi kılınmıştır. Ecevit ve taraftarlarının «Ortanın Solu» hareketi, içinde başından beri tekelci sermaye de belli ölçüde mevzilenmiş olduğu halde, **esas olarak** reformcu orta burjuvazinin hareketidir. «Ortanın Solu» hareketinin «Modern sa-

nayi toplumu» ve «Toprak işleyenin, su kullananın» şiarları; dış ticaretin yeniden düzenlenmesi teklifi ve Ortak Pazara şimdi girilmesine karşı çıkışı ve bütün bunların yanında burjuvazinin ortak menfaatlerini inatla savunması, CHP'nin karakterini ortaya koymaktadır. Sanayi burjuvazisinin büyümek isteyen kesimlerinin menfaatleri, büyük ithalatçı ve ihracatçıların ve toprak ağalarının menfaatleriyle çelişmektedir. CHP programının amaçları arasında, tarım alanında yaratılan artı-değerin bütünüyle sanayiye aktarılması; dış ticaretteki sömürü ve kazançları da yine bu sanayi burjuvazisinin emrine verecek bir devletleştirmenin gerçekleştirilmesi sayılabilir. Emperyalizme bağımlı, çarpık bir ekonomik yapıya sahip olan ülkemizde sanayi burjuvazisinin bu programı, elbette **aslında** bağımsız bir sanayileşmeye değil, **ancak yine dünya tekellerine bağımlı bir sanayi burjuvazisinin hakimiyetinin yaratılmasına yönelebilir.** Bununla beraber, CHP ile faşizmi tezgahlayan tekelci sermaye çevreleri arasında önemli çelişmeler vardır. CHP yöneticileri, esas olarak **parlamenter biçimlerin korunmasından yanadırlar;** hakim sınıflara halkın ve devrimci gençliğin mücadelesini bu parlamenter çerçeve içinde de rahatça bastırabileceklerini vadetmektedirler. Bugün CHP yöneticileri, **bir yandan** iktidar mücadelesinde parlamenter kurumlardan azami ölçüde yararlanarak AP'yi yıpratırken, **beri yandan** hakim sınıflara, açıkça «askeri diktatörlüğe lüzum yoktur; devrimci hareketi biz bastırırız» vaadinde bulunmaktadır. Böylece CHP, **ya şimdiden ya da erken seçimlerden sonra** CHP'nin başrol oynadığı bir koalisyon hükümeti tezgahlama peşindedir. CHP yöneticilerinin devrimci gençlik hareketine yönelen tehditleri ve «bastırma» vaatleri, bizi **CHP'yi faşist klik ile aynı sayma gibi bir hataya sürüklememelidir:** CHP, burjuva diktatörlüğünü savunacaktır fakat faşist askeri diktatörlüğe karşıdır. Devrimci siyasetin bir görevi de CHP'nin faşizmle çelişen bu niteliğini korumak ve geliştirmek; faşizmin burjuva demokratlarını tarafsızlaştırmasına ve pasifleştirmesine engel olmak; burjuva demokratlarını mümkün olduğu kadar demokratik cepheye katmaktır.

Bunların yanı sıra, **Devrim** dergisinin temsil ettiği bir siyasi hareket de, yine reformcu burjuva ideolojisinin savunuculuğunu küçük burjuva radikalizmi ile kaynaştırmaya çalışmaktadır. Bu hareket, dış ticaret burjuvazisini ve toprak ağalarını esas hedef alarak, bir **tekelci devlet kapitalizmi** tezini geliştirmektedir. Bunların amacı, emperyalizme bağımlı tekelci kapitalizmin ortadan kalkması **değildir.** Amaç, tekelci kapitalizmin **biçim** ve **yönetim** değiştirmesidir; teklif, sözde sosyalizan bir görünüm de taşıyabilecek bir devlet kapitalizmi geliştirilmesi, bu devlet kapitalizmini **Devrim** dergisinin sözcülüğünü yaptığı siyasi hareketin yönetmesidir. Bu nedenle **Devrim** dergisi mesela banka yolsuzluklarını, tekelci burjuvazinin çevirdiği dolapları teşhir ederken **tekelci kapitalizmi değil, onun** bugünkü **israfçı, vurguncu kadrosunu hedef almaktadır.** Yine ülkemizin emperyalizme bağımlı çarpık bir yapıya sahip olması nedeniyle, bu tekelci devlet kapitalizmi **ister istemez** uluslararası tekelci sermayenin şu veya bu kesimine bağlı olacaktır.

Bunların yanı sıra, **Devrim** dergisi, programını, modern revizyonizmin «kapitalist olmayan kalkınma yolu» formülünden yararlanarak biçimlendirmeye ve sözde sosyalizan bir kisveye büründürmeye çalışmaktadır.

Devrim dergisinin sözcülüğünü yaptığı siyasi hareket, doğal olarak **anti-parlamentaristtir.** Çünkü önerdiği **tekelci devlet kapitalizmi** programı mevcut tekelci sermaye oligarşisini iktidardan uzaklaştırmayı, onun yerini bürokrat-kapitalist zümrenin almasını amaçlamaktadır. Bu değişiklik parlamenter çerçevede gerçekleştirilemez. Dolayısıyla, bu devlet kapitalizmi tezi, burjuva düzeninin bir başka kurumu içinde, ordu içinde kendine taraftarlar aramaktadır. Bu çalışmanın faşizmle mücadele açısından çok önemli sonuçları vardır. **Devrim** dergisi hareketi, tekelci burjuvazinin faşizm planlarına karşıdır. BU, MESELENİN BİR YÖNÜDÜR. Beri yandan, burjuva devletinin kurumları vasıtasıyla iktidara yönelmesi, **Devrim** dergisi hareketinin emperyalizme ve gericiliğe teslim olan yanını da tayin et-

mektedir. Hakim sınıflar içinde kuvvet toplamak uğruna her türlü tavizi veren **Devrim** dergisinin, radikal küçük burjuva yönü körelmekte, burjuva yönü ağır basmaktadır. **Devrim**, tekelci burjuvazinin baskısı altında «Türk halkının bölücü faaliyetlere karşı olduğunu», «Pekin ve Moskova uydusu hareket ve tavırları paylaşmadığını» belirtmektedir! BU, MESELENİN DİĞER ÖNEMLİ YÖNÜDÜR. Devrimci harekete düşen bir siyasi görev, bu meselenin BİRİNCİ yönünü mümkün olduğu kadar geliştirmek, İKİNCİ yönünü mümkün olduğu kadar geriletmektir. Bugün esas mücadele reformculuğa karşı değil, faşizme karşıdır; içinde bulunduğumuz dönemde reformculuğa karşı mücadele, **teslimiyetçiliğin eleştirilmesi, faşizme karşı uzlaşmaz bir tavrın desteklenmesi noktasında toplanmalıdır.** Bu yapılmaksızın, reformcu unsurların kendiliklerinden faşizme karşı kararlı bir tavır takınmaları, sonuna kadar mücadele vermeleri son derece güçtür.

Nihayet, tekelci burjuvaziyi ele alalım. Bu kesim, ülkemizde Amerikan emperyalizminin en yakın işbirlikçisi, onun sultasının baştemsilcisidir. Tekelci burjuvazi, halkımızın baş düşmanıdır. En gerici, en emperyalist, en şoven güç odur. Adalet Partisi iktidarı, Demirel ve onun çevresinde toplanan klik, esas olarak bu tekelci burjuvazinin menfaatlerinin savunucusudur. Yakın zamana kadar tekelci burjuvazi, AP iktidarı ve Demirel hükümeti çerçevesinde, halkın mücadelesini bastırmayı ve kendi iradesini diğer sömürücü sınıflara da kabul ettirmeyi belli ölçülerde başarıyordu. Bugün emekçi halkın mücadelesinin gelişmesi ve burjuvazi içindeki başta yukarda anlattığımız çatlakların belirmesi karşısında, tekelci burjuvazi faşist bir askeri diktatörlük hevesine kapılmıştır. Türkiye'deki menfaatlerinin zedelenmesinden korkan ABD emperyalizmi faşizm planlarının mihrakıdır. Tekelci burjuvazi bu yolda yoğun bir siyasi hazırlık içindedir.

Tekelci burjuvazi, **CHP içinde ve dışındaki burjuva demokratlarına karşı**, tarafsızlaştırıcı ve pasifleştirici çalışmalarını yoğunlaştırmaktadır. Polis tertip ve tahrikleriyle

«anarşik ortam!» görünümünü kuvvetlendirmeye çalışmakta, «Düzeni korumak, anarşiyi bastırmak» sloganıyla ortaya çıkmaya hazırlanmaktadır. Burjuva demokratlarını en ağır baskı tedbirlerini mazur gören bir hale getirmeye çabalamaktadır. Gitgide artan bir polis baskısı ve faşist komando bozuntularının tertipleriyle, **devrimci gençliği** yıldırmaya ve tecrit etmeye çalışmaktadır. **Burjuva ve küçük burjuva reformculuğuna karşı** olan mücadelesinde tekelci burjuvazi, «devletçilik», «devlet kapitalizmi» ve «ılımlı toprak reformu» hayallerini, kendi faşist diktatörlüğünü gizlemek için gerekli sloganlar olarak kullanmaya hazırlanmaktadır. Halka karşı, tekelci burjuvazi gitgide artan bir baskı ve zulüm uygulamaktadır. Sömürüyü alabildiğine yoğunlaştırmaktadır. **İşçi sınıfı** üzerindeki sarı sendikacılık terörünü geliştirmekte, Türk-İş'e bomba atmak gibi bazı tertiplerle işçi sınıfımızı sarı sendikacılığın peşinde faşizmin kucağına çekmeye çalışmaktadır. Tekelci burjuvazinin amacı, sarı sendikacılığı zamanında tam faşist sendikacılık haline dönüştürmektir. Tekelci burjuvazi halkın cephesini bölmek için **özellikle** Kürt halkı üzerindeki milli baskıları artırmakta, ırkçılığa ve şovenizme başvurmaktadır. Yine halka karşı, tekelci burjuvazi, işsizliğe ve sefalete ittiği milyonların «koruyucusu» pozuna bürünmeye hazırlanmaktadır. «Faşizm, kitleleri, **en acil zorluk ve ihtiyaçlarına** demagojik tarzda işaret ederek kazanabilmiştir.» (Dimitrov). Faşist bir askeri diktatörlük kurma çabası içinde, tekelci burjuvazi henüz parlamenter düzeni bütünüyle yıkmadan, «baskı tedbirlerinin yoğunlaştırılması» **tutumunu** bütün burjuva kampına kabul ettirmeye uğraşmaktadır. Burjuva demokratlarını ve reformcu unsurları taviz vere vere gerilemeye zorlamaktadır. Faşizme verilen her taviz ona yeni bir mevzi kazandırmakta, asıl hedefine yaklaşmasına yardım etmektedir. Tekelci burjuvazi büyük basın tröstleriyle faşizmin, «otoritenin», «askeri müdahalenin» kamuoyunu yaratmaktadır.

Tekelci büyük burjuvazinin planlamakta olduğu askeri diktatörlük, hiç olmazsa başlangıçta, **kendini kabul ettir-**

mek, demokratik güçleri bölmek ve azami «kitle desteği» sağlamak amacıyla, şu sloganlarla ortaya çıkabilir: «Anarşiye son», «huzuru sağlama», «aşırı uçları durdurma», «devleti kurtarma»; iktisadi düzeyde, belki «dış ticaretin devletleştirilmesi» ve «toprak reformu» palavraları. Bu askeri diktatörlük, bir yandan «gerçek Atatürkçü» olduğunu iddia ederken, diğer yandan halka ve devrimcilere karşı en karanlık ve zorba bir diktatörlük uygulama macerasını tezgahlamaktadır. «Devletin bölünmesini önlemek» için geldiğini ilan edecek, fakat emekçi halkı bölen milli baskıları ve şovenizmi şimdiye kadar görülmedik düzeylere çıkartacaktır. Bu askeri diktatörlük planı, belli ölçülerde reformcu burjuvazinin taleplerini dile getiriyor gibi gözükmesine rağmen, aslında tekelci burjuvazinin yönetim aracıdır. Faşist yönetim, bütün diğer sınıf ve zümrelerle arasındaki menfaat çatışmalarını zorla çözümlemeye çalışır.

Günümüzün acil meselesi, bu faşist diktatörlük planına karşı bütün halkı, bütün kamuoyunu ve bütün demokratik güçleri birleştirmek ve harekete geçirmektir.

Faşizme karşı mücadelede, uluslararası anti-faşist mücadelenin tecrübeleri bize ışık tutmalıdır.

Faşizme Karşı Demokratik Güçbirliği Derhal Gerçekleştirilmelidir!

> «Faşizm, zalimdir fakat sağlam bir iktidar değildir.» (Dimitrov)

Burjuvazi halkın mücadelesi karşısında **gerilediği için faşizme** başvurur. Faşizm, hakim sınıfların emekçi yığınların mücadelesini bastırmak için başvuracakları son çaredir. Gericilerin **açık** zorbalığa başvurmaları, kendi kendilerini **teşhir etmeleri** demektir. Başkan Mao'nun dediği gibi, sömürücülerin devrimci halka yaptığı baskılar **«son tahlilde ...yalnızca halk ihtilallerini daha geniş ve daha yoğun ölçüde hızlandırmaya yarar».** Faşizm, hakim sınıflar için artık dönüşü olmayan bir yoldur. Açık zorbalığa dayanan bu yönetim, zorbalıktan başka mücadele yöntemi

bilmez. Zorbalıkla iktidara gelir, zorbalık gücünü sürdürebildiği sürece ayakta durur ve iktidardan **ancak silah zoruyla yıkılıp gider.** Hiç bir yerde faşist bir yönetim kurulduktan sonra kendiliğinden parlamenter burjuva diktatörlüğüne dönülmüş değildir. Faşizmin zaafı, emekçi yığınlara karşı **açık harp** ilan etmesi, reformcu mücadele yöntemlerini kendi eliyle yok etmesi ve sömürücü sınıflar içindeki çatışmayı da şiddetlendirmesidir. Faşizme karşı mücadele, bu noktalara dayandırılmalıdır.

I. **Proletaryanın faşizme karşı mücadelesi: Faşizm henüz iktidara gelmeden önce, en geniş demokratik güçbirliğini gerçekleştirmek**; kamuoyuna halk düşmanlarının planlarını açıklamak, tertip ve tahrikleri teşhir etmek; faşizme karşı ideolojik seferberlik yaratmaktır. Yığınlarla faşist diktatörlük arasındaki menfaat çatışmasını ortaya çıkarmalı; tekelci burjuvazinin faşizm altında sömürü ve baskıyı nasıl yoğunlaştıracağını, nasıl gaddarca bir zulüm uygulayacağını anlatmalıyız. Faşizmin propagandasını yıkmalı, bu yolda sabırlı, inatçı, tahammüllü bir mücadele vermeliyiz.

Devrimci güçler, faşist kliğe karşı mücadelenin bu safhada amacının **faşizmin iktidara gelmesini önlemek** olduğunu unutmamalıdırlar. Anti-faşist mücadelenin amacı, devrimci iktidarı kurmak değildir. Demokratik mücadele hakim sınıfların farklı unsurlarına karşı mücadelenin **eşit düzeyde tutulmasını amaçlayamaz**; faşizm tehditleri karşısında böyle bir tutum, çelişmeleri ele almayan anti-Marksist bir tutum olur. Anti-faşist mücadele içinde faşizme karşı olan bütün unsurlarla güçbirliği, en azından onları tarafsızlaştırmak, **mümkün ve zorunludur**. Hakim sınıflar içindeki çelişmeler sabırla işlenmelidir; bu yapılmadan faşizmin gözükara ilerleyişi durdurulamaz. Devrimci güçler, en büyük sorumluluğun en devrimci olana düştüğünü unutmamalı; demokratik müttefiklerine karşı mümkün olan en büyük sabır ve açık yürekliliği göstermelidirler. **Bütün çalışmalar faşist kliğin tecrit edilmesi noktasında toplanmalıdır.**

Burada şu noktayı unutmayalım: Faşizm, gerçekleştiği her yerde, **proletaryanın zayıflığından ve sosyal-demokrasinin (burjuva-küçük burjuva reformculuğunun) felce uğratılmasından yararlanarak** iktidara gelmiştir. Faşizme karşı proletaryanın vargücüyle sosyal-demokrasiyi de harekete geçirmeye çalışması, onunla güçbirliğine gitmesi, sosyal-demokrasiye karşı mücadelesini de onun bu anti-faşist mücadelede gevşekliği ve kararsızlığı noktasında toplaması gerekir. Bu konuyla ilgili olarak, sosyal-demokrat gençliğe karşı izlenen politikada şu tutuma işaret etmeliyiz: Faşizm tehditlerinin söz konusu olduğu şartlarda SDDF'yi esas hedef sanmak, onunla kavgalı dövüşlü olmak, faşizmin yararlanacağı sorumsuz bir tutumdur. Böyle bir tutum, meseleleri yalnızca bir gençlik hareketinin çok kısa vadeli menfaatleri açısından düşünmek hastalığından doğmaktadır. Bu politika tertip ve tahrikçilerin işini kolaylaştırmaktadır. Devrimci gençlik hareketinin SDDF'ye karşı yürüttüğü hatalı politika yalnızca Dev-Genç'in tecrit edilmesine, burjuva demokratlarının faşizmin kucağına itilmesine, İnönü'nün baskı isteklerini artırmasına ve faşist diktatörlüğün kamuoyu nezdinde kuvvet toplamasına yol açmaktadır. **Faşizme karşı demokratik mücadelenin yürütülmesi için SDDF'ye karşı hatalı politika derhal düzeltilmelidir.** Faşizme karşı geniş gençlik yığınlarının birliğini sağlamalıyız. Dev-Genç'in bu yönde vereceği mücadeleleri sonuna kadar destekliyoruz.

Gençlik mücadelesi içinde şunu hiç akıldan çıkarmamalıyız: Hakim sınıfların örgütlü baskı ve zulüm mekanizması tamamen parçalanmadıkça, kazanılmış hiç bir demokratik mevzi «yüzde yüz emin» sayılamaz. Genellikle, halkın devrimci gücü, burjuva iktidarını yıkacak olan halk ordusu yaratılmadığı sürece, bu mevzilerin devrim anına kadar korunması son derece güçtür. Bu savunma **ancak** bütün demokratik unsurlarla güçbirliği içinde yapılırsa başarılı olabilir. Devrimci gençlik hareketinin üniversiteler konusundaki programı, üniversitelerde devrimci iktidar kurmaya kalkışmak ve er geç dağılmaya mahkum olan bir

yola girmek değil, **Demokratik Üniversite** sloganını savunmak, bütün demokratik güçlerin birliği ve faşizmin tecrit edilmesi için çalışmak olmalıdır. Anti-faşist, anti-emperyalist şiarlar etrafında demokratik bir gençlik hareketi yaratalım; gençliğin faşizm tarafından yıldırılmasına ve faşist tehdit karşısında can emniyeti için gene burjuva devletine sığınmasına meydan vermeyelim! Üniversiteleri devrimci hareketin tek ve yıkılmaz kalesi sayan, diğer demokratik güçlerden tecrit olan hesapsız politika eninde sonunda teslimiyete varır.

İşçi sınıfı ve en devrimci unsurlar, faşizme karşı savaşan bir ordu haline getirilmelidir. Bu, işçi sınıfının demokratik taleplerinin sonuna kadar savunulmasıyla gerçekleştirilebilir. Tekelci burjuvazinin işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırdığı baskılara: Ücretlerin satınalma gücünün düşmesine, toplu işten çıkarmalara, iş güvenliğinin yok edilmesine **vargücümüzle** karşı duralım. **DİSK'i demokratik mücadelesinde sonuna kadar destekleyeceğiz.** İşçi sınıfı içinde, ajanlar, polisler, yağcılar tecrit edilmeli, fabrikalardan atılmalıdır! Bildirilerle, broşürlerle, kitle yayın organlarıyla bu mücadeleyi en geniş ölçüde geliştirmeliyiz. İşçi sınıfının faşizme karşı savaşan bir ordu haline getirilmesi **bütün diğer demokratik güçleri de etkiler.** Bütün dünyada köylü yığınları içinde demagojik sloganlarla kendisi için bir destek yaratma çabasına giren faşizme karşı, somut köylü talepleriyle köylü hareketleri geliştirilmelidir. Bu hareketler faşizmi köylülüğe karşı zorba yüzünü gösterecektir. **Ama yalnızca işçilerin ve köylülerin demokratik taleplerini savunmakla yetinemeyiz.** Halkın mücadeleyle kazanılmış, 27 Mayıs Anayasasına geçmiş olan ve şimdi tekelci burjuvazinin saldırısı altında olan **bütün** demokratik hakları (dernek kurma hürriyeti, basın hürriyeti, toplanma ve gösteri yürüyüşü hakları, can güvenliği, iş güvenliği, işkence yasağı vb.) savunmak görevimizdir. **Biz işçi ve köylülerin demokrasisi için mücadele ediyoruz. Ama bununla beraber, faşist tehdide karşı 27 Mayıs Anayasasının sınırlı demokratik hürriyetlerini vargücümüzle savuna-**

cağız, çünkü proletarya mücadelesinin menfaatleri bize bunu emrediyor. Bu mücadeleyi önemsememek faşizme «hoş geldin» demekten başka bir şey değildir! **Gerek** işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının mücadeleye hazırlanması, **gerekse** anti-faşist güçbirliğini çalışmaları en yüksek bir azim, sabır ve soğukkanlılıkla yürütülmelidir. Bütün teslimiyetçi görüşleri birer birer eleştirmeli, reformcu görüşlerin pasifliğine karşı mücadele etmeli, ama kararsız ve yalpalayan unsurları faşizmin kucağına itmemeye dikkat etmeliyiz. Devrimci güçler gelip geçici öfkeyi ve kısa vadeli düşünmeyi kesinlikle terk etmelidirler.

> «Faşizmin galebesini önlemek üçüncü olarak işçi sınıfının köylülüğe ve şehir küçük burjuvazisine karşı doğru bir politika izlemesine bağlıdır. Bu yığınları oldukları gibi kabul etmeliyiz, arzu ettiğimiz gibi değil. Tereddüt ve yalpalamaları yalnız ve yalnız mücadele içinde giderilebilir. Ancak kaçınılmaz yalpalamalarına karşı tahammül gösterildiği ve proletarya onları politik yönden desteklediği zaman, devrimci bilinç ve faaliyetleri bir üst basamağa sıçratılabilir.» (Dimitrov)

II. **Faşizme karşı mücadele çok kararlı ve halkı mukavemete hazırlayıcı bir şekilde yürütülmelidir. Faşizm iktidara geldikten sonra esas olarak bir tek mücadele yöntemi vardır: Zora zorla karşı koymak.** Faşizmin siyasi iktidarı mevziden mevziye, kilit noktasından kilit noktasına sıçrayarak ele geçirdiğini söylemiştik. Faşizmin siyasi iktidarın merkezine veya bir kısmına sahip olduğu, henüz her kilit noktasını ve bütünü ele geçiremediği bir durum, faşizmin en zayıf olduğu andır. Bu durumda faşizm henüz bütün cephelerde birden dövüşmektedir; burjuva legalitesini ihlal etmiş ve kendini deşifre etmiştir; ama henüz devlet mekanizması tam olarak onun emrine girmemiştir. Toplum içindeki çeşitli iktidar mihrakları, örgütler, sendikalar, dernekler vb. henüz eline geçmemiştir. Böyle bir durumda bütün halk ve ilerici güçler **hemen, hiç te-**

reddüt etmeksizin mukavemete geçmelidirler. Ancak bu kararlı mukavemet, faşizme karşı henüz direnmekte olan bütün mevzileri ayakta tutabilir ve kazanabilir.

> «Faşizmin apansız bastırmasına müsaade etmemeliyiz. Ona insiyatif vermemeliyiz. O daha kuvvetlerini toplayabilmeden, kesin darbeyi vurmalıyız. Durumunu kuvvetlendirmesine imkan vermemeliyiz. Ona adım adım göründüğü her yerde mukavemet etmeliyiz. Fransız proletaryasının başardığı gibi, yeni mevziler ele geçirmesine izin vermemeliyiz.» (Dimitrov)

Geniş halk yığınları, gençlik ve aydınlar, bütün demokratik güçler, faşizme karşı mukavemete faşizm iktidara gelmeden çok önce hazırlanmalıdır. Faşist bir diktatörlüğe karşı, çalışan yığınlara doğru mücadele yolunu göstermeliyiz.

> «Ancak inanılmaz derecede dar kafalılar ve İkinci Enternasyonal'in en eski teorisyeni Karl Kautsky gibi burjuvazinin uşakları, işçilere çamur atar ve Avusturya ve İspanya'da silaha sarılmamalıydılar diye açıklamada bulunur.» (Dimitrov)

Proletarya, faşizme karşı birleşik cephe **taktiğini** daima halkın demokratik diktatörlüğü için devrim **stratejisiyle** birleştirmelidir. Bu yapılmazsa, demokratik mücadele havada kalır; Marksizm-Leninizmin düşmanlarına taviz vere vere geriler; faşizme karşı birleşik cephe görünümü altında, faşizme taviz vermek ve onu ilerletmek durumu ortaya çıkar. Proleter devrimci teoriye ve halkımıza güvenelim! İşçiler ve köylüler seferber edilmeden karşı-devrimci zorbalık yıkılamaz!

Şimdi önümüzde ilk görev, faşizme karşı bütün demokratik ve devrimci güçlerin birliğini derhal gerçekleştirmektir.

Faşizmi mukadder görmemeli, güçlerimizi toplamalı, halkı dağınıklıktan kurtarmalı, geniş bir demokratik seferberlik açmalıyız.

Teslimiyeti yıkalım, halkımıza güvenelim!
Halkın gücü, zulmün topunu tüfeğini yıkacaktır!
Yaşasın faşizme karşı demokratik güçlerin birliği!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 27,
s. 177-188

* Bu yazı, faşistlerin faaliyetlerini yoğunlaştırdıkları bir dönemde bütün devrimci güçleri ve halkı yaklaşan faşist darbe tehlikesine karşı uyarması açısından büyük önem taşımaktadır. O gün durum neydi?

Maceracı şefler gençlik hareketini yozlaştırmışlar, kitle mücadelesini baltalamışlar ve gençliğin mücadelesinin tecrit olmasına yol açmışlardı. M. Belli ve bütün darbeciler, çeşitli cuntaların kuyruğuna takılmışlar ve halkın mücadelesini tamamen bir yana bırakmışlardı. Devrimci güçler tam bir dağınıklık içindeydiler. Hakim sınıflar, devrimci saflara sızdırdıkları provokatörler aracılığıyla kitle mücadelesini bastırmaya çalışıyorlar ve bireysel terörizmi körüklüyorlardı. Demokrat güçler, gerek devrimci saflardaki sekter siyasetlerden, gerekse kendi içlerindeki teslimiyetçi eğilimlerden dolayı yaklaşan faşizm tehlikesi karşısında kararlı bir tutum alamıyorlardı. Her türden oportünist, yaklaşan faşizm tehlikesi karşısında tam bir vurdumduymazlık içinde kendi tekkelerinin hesaplarını yapmakla meşguldüler. İşte, PDA bu şartlarda durumu tahlil etti ve faşist darbe planlarını teşhir ederek bütün halkı uyardı. PDA, faşizmin geniş bir tahlilini yaptıktan sonra faşist demagojileri de açığa çıkarttı. Faşistlerin «Atatürkçü» ve «ilerici» maskesi takabileceklerini belirtti. Bu tespit 12 Marttan sonra tamamen doğrulandı.

Yazı, o gün devrimci saflarda yaygın olan «faşizm mukadderdir» görüşüne karşı çıktı, bu görüşün faşizme karşı mücadele etmeme, ona karşı direnmeme çizgisi olduğunu ortaya koydu. O günlerde saflarımızdaki tasfiyeciler de bu görüşe sarılıyorlar ve yaklaşan faşizm tehlikesine karşı

direnmenin boşuna olduğunu iddia ediyorlardı. Tasfiyeciler, hakim sınıflar içinde esas darbeyi faşist kliğe indirmenin hakim sınıfların reformcu kesimlerinin kuyruğuna takılmak olduğunu iddia ediyorlardı. Çünkü onlar, düşmanı teker teker yenme çizgisini reddediyorlar, herkese birden saldırmayı öneriyorlar, sonuç olarak faşist klikle-rin ekmeğine yağ sürüyorlardı.

Yazı, demokratik mücadelenin ve demokratik mevzilerin korunmasının önemine dikkat çekti, reformcuların ve demokrat unsurların teslimiyetçiliğini eleştirdi, hakim sınıflar içinde esas darbenin faşist kliğe vurulması gerektiğini önemle belirtti, halkın gücüne güvenmek ve halk kitlelerini seferber etmek gereğine dikkat çekti, aynı zamanda faşizme karşı birleşilebilecek bütün güçlerle birleşme çizgisini tespit etti. Bu yazının tespitleri hayat tarafından doğrulandı. Faşizmin mukadder olduğunu, onu önlemek için mücadelenin gereksiz olduğunu söyleyen bütün maceracı ve tasfiyeci akımlar 12 Mart'tan sonra da faşizme karşı mücadele edemediler, teslimiyet yolunu tuttular.

Yazıda üzerinde durulması gereken hata şudur: Faşizmin sınıf dayanağı olarak tekelci burjuvaziden söz edilmektedir. Tekelci burjuvazi teriminin kullanılmasının hatası bir yana, yarı-feodal ülkemizde toprak ağalığının faşizmin önemli dayanaklarından biri olduğu yazıda ihmal edilmiştir. O gün faşizmin tezgahlayıcısı olan güçler ve sınıflar şunlardı: Amerikan emperyalizmi, işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalığının en gerici, en şoven, en işbirlikçi, en gerici kesimleri.

Eylemi

NE DURUR*

8 Ocak 1971

Dinleyin sözümü fukara kullar
İşçiler şahlanmış köyler ne durur?
Erimiş dağlarda kar ile buzlar
Dereler çağlamış çaylar ne durur?

Başımıza binbir çorap örülmüş
Üstümüze kara bulut serilmiş
Sadak omuzumda kiriş gerilmiş
Oklar vızıldamış yaylar ne durur?

Domuzun etinden olur mu sucuk
Soğuktan donarım bulamam gocuk
Bineğine binmiş gelir bir çocuk
Atlar şaha kalkmış taylar ne durur?

Canlı cansız zaman ile değişir
Soyguncular birbiriyle boğuşur
Zalimlerle mazlum halklar döğüşür
Küçük büyük bütün şeyler ne durur?

Patronlar güçsüzdür işçiler güçlü
Köylüler haklıdır ağalar suçlu
Ezilen sınıflar düzene öçlü
Uzun kısa orta boylar ne durur?

İşçi köylü bütün halkım çok yaşa
Haydi canlar siz de gelin savaşa
Tutun bir ucundan ulaşsın başa
Ora babayiğit erler ne durur?

Eylemi halkına canın adıyor
Analar yavrusun kurban ediyor
Köylü kentli hepsi isyan ediyor
Kadınlar kükremiş erler ne durur?

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 27,
s. 4

* İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin, Mustafa Kuseyri arkadaşın anısına düzenlediği Devrimci Sanat Yarışmasına, Aşık Eylemi 8 Ocak 1971 tarihli 27. sayıda yayınlanan bu siiriyle katılmıştı.

TURANLAR KÖYÜ TOPRAK MÜCADELESİNDEN ÇIKAN DERS : HAREKETİ YOKSUL KÖYLÜ YÖNETMELİDİR!*

2 Şubat 1971

Tarihçe

Turanlar köyü, Aydın İlinin Germencik İlçesine bağlı dır. Eski adı «Asi Kürtler» köyüdür. Köyün bugünkü nüfusu 1850'dir. Köyün toplam arazisi 45 bin dönüm. Köyde esas olarak pamuk üretilmekte, küçük çapta hayvancılık yapılmaktadır. Toprağın birkaç elde toplanması oldukça eski tarihlere dayanır.

1925 yılında, Muzaffer Keskin ismindeki toprak ağası, Bucak Müdürü Süleyman Şevki'yle yakın dostluğuna ve devlet katındaki itibarına dayanarak Turanlar köyü halkının uzun süreden beri göz koyduğu topraklarını ele geçirmiştir.

Ağa, Turanlar köyüne sık sık gelerek, toprakların ele geçirilmesi için Muhtar Köseoğlu Mehmet'e ve İhtiyar Heyetine baskı yapar. Onların istifa etmesini ister. Muhtar ve İhtiyar Heyetinin direnmeleri uzun sürmez. İstifa ederler. Kurnaz ağa ve onun yardakçısı bucak müdürü köyden kendilerine itaat edecek bir muhtar ve İhtiyar Heyeti seçerler. Daha sonra, köy arazisi içindeki tapusuz ve hazineye ait topraklar tespit edilir. Bu toprakların ağa Muzaffer Keskin'e ait olduğu hakkında, muhtarın ve İhtiyar Heyetinin belgesi düzenlenir. Böylece ağa toprakların tapusunu alır.

Köylüler önce bu duruma karşı mücadeleye girişemezler. Ağanın sırtını dayadığı devletin baskısı onları durdurur. 1934 yılında köylüler toplu olarak mahkemeye başvurur. Ama kurnaz ağa, toprakları on sene içinde parça parça, dört kişiye satmıştır. Köylüler, ağalar tarafından topraklarının gaspedilmesi yanında, bir de zalim tefeciler ve kan emici tüccarların ağına düşer, bütün topraklarını kaybederler.

Toprak dağılımı bugün şu durumdadır. Altı ailenin elinde 2000-5000'er dönüm arazi vardır. İşgal edilen topraklardan 12 bin dönümü Germencik'te oturan ağalara aittir. Ayrıca on kadar ailenin elinde 200-400'er dönüm arasında toprak vardır. Bunlar topraklarında hem kendileri çalışmakta, hem de köylüleri ücretli olarak çalıştırmaktadırlar. Bunlar, zengin köylülerdir. On-on beş ailenin 1-10 dönüm arası toprağı vardır. Bunlar yoksul köylülerdir. Ürünlerinden aldıkları parayla geçinememektedirler. Mevsimine göre, çapa ve pamuk toplama işlerinde ücretli olarak çalışmaktadırlar. Köylünün yüzde 95'i topraksızdır ve amele olarak çalışmaktadır. Çalışma mevsimi altı aydır ve ücretler, günde 12-13 saat çalışma karşılığında 10-15 lirayı geçmemektedir.

Köyde Siyasi Mücadele

1960 sonrası hızlanan anti-emperyalist ve demokratik mücadelenin bu köyde de geliştiğini görüyoruz. TİP Germencik ilçe teşkilatının kuruluşunda yoksul köylüler vardır. Devrimci fikirler, köye ilk olarak bu unsurlar tarafından getirilmiştir. TİP'in kitlelerden kopuk, reformcu politikası ve seçimden seçime parlamentocu çalışmaları köyde olumsuz etkiler bırakmıştır.

Mücadele içinde olan yoksul köylüler devrimci mücadelemizin meselelerini yeni yeni kavramaktadır. Mücadele içinde önderlik edebilecek mahalli liderler yetişmektedir. Bunlar hareketimizin yayın organlarını ve broşürleri okumaktadır.

Son işgal hareketinden önce, köyde, devrimci arkadaşlar çalıştılar. Köylülere daima devrimci hedefler gösterdiler. Zengin köylülerin, mücadeleyi reformcu yola saptırmak için ileri sürdükleri fikirleri çürütmek için mücadele ettiler. İşgal hareketi, köyde oturan bir-iki toprak ağasının toprakları hedef alınmadığı için, bunlar işgale karşı açık düşmanlık göstermediler. Fakat hareketi yozlaştırmak için zengin köylülerin reformcu tutumunu benimsediler.

Zengin köylüler işgale karşıydılar. Mahkeme yolunu öneriyorlardı. Arkadaşlar, köylülere mücadele etmeksizin hiç bir şey elde edilemeyeceğini anlattılar. Türkiye'de gelişen köylü mücadelelerinden örnekler verdiler.

Köylüler, otuz altı senedir süren mahkeme dosyalarını bir kenara attılar. Toprakları işgal ettiler. Toprak ağasının traktörüyle toprakların bir kısmını sürdüler. Aynı şekilde ağaların uzun yıllardır gaspetmiş olduğu meraya köylüler el koydular ve hayvanlarını saldılar. Ağaların hayvanları bugün merada otlatılamıyor.

İşgal

İşgale yoksul köylüler karar verdiler. Orta köylüler onlarla beraberdi. Zengin köylüler kararsızdılar. Baktılar ki, yoksul ve orta köylüler kararlı, onlar da işgale katıldılar. İşgal, köyde oturmayan, çoğunluğu Germencik'te oturan toprak ağalarının topraklarının sürülmesi şeklinde yapıldı. Köyde oturan ağaların topraklarına dokunulmadı. Ancak, köyde oturan ağalar tedirgin oldular ve zengin köylülerin reformcu politikasının arkasına saklanarak işgali sona erdirmeye çalıştılar.

Köylüler bir işgal komitesi kurdular. Komiteyi yoksul ve orta köylüler oluşturdu. Zengin köylülerin bir adamı da komiteye girdi. Komiteye devrimci arkadaşlar yol gösteriyordu. İlk karar şu oldu: Köyün giriş çıkışını kontrol altına almak, köyde güvenliği sağlamak. İkinci karar olarak, yollara ve evlerin duvarlarına yazılar yazmak. Ve beyaz kireçle evlerin duvarlarına şunları yazdılar: «Kah-

rolsun toprak ağaları», «Kahrolsun tefeciler», «Ağalar ve tefeciler buradan içeriye giremez», «Topraklar bizimdir».

Komite, ağalara karşı mücadeleyi sonuna kadar yürütme kararı aldı. Kendilerini destekleyen devrimcilerin köye alınmasına karar verdi. Bu karar zengin köylünün komitedeki adamı tarafından hoş karşılanmadı. Buna rağmen yoksul ve orta köylüler devrimcilerin desteğini almakta direndiler. Devrimci bir arkadaş komite toplantılarına katıldı. Komiteye katılan arkadaş komite üyeleriyle birlikte çalışmalarında başarılı oldu. Fakat komite dışındaki yoksul köylülerle doğrudan temas kuramadı. Bu hatanın kaynağı oradaki kitleyi tanımamaktan gelen bir güvensizliktir. Zengin köylüler köydeki ağalar ve birkaç tefeci ittifak kurarak devrimcileri tecrit politikasını sürdürdüler. Devrimci arkadaşlar yoksul köylülerle doğrudan temas edemedikleri için bu politikanın yayılmasını önleyemediler. Ağalar ve birkaç tefeci şöyle diyordu: **«Devrimciler girerse köye siyaset girer.»** Bunlar diğer köylerden gelen ve Turanlar köylülerini destekleyen köylülere de karşı çıktılar. Dediler ki: **«Diğer köylüler de katılırsa bu iş bir isyan halini alır.»** Devlet kuvvetleri de dışardan baskıyı artırdı. Köye girmek istediler. Kaymakamı ve jandarma komutanını yoksul köylüler içeri sokmadılar. «İşgal hattının» dışında tuttular. Onların uzlaşma tekliflerini geri çevirdiler.

Köydeki ağalar ve zengin köylüler bozgunculuklarına devam ettiler. Dediler ki: «Bu iş, devlete karşı isyana dönüyor. Bir avukat tutalım. Davamızı alsın. Takip etsin. Mebuslarla konuşalım. Kaymakama, Valiye derdimizi anlatalım. Onlar halletsin bu işi.»

Aralarında para topladılar. Muteber birini Ankara'ya falanca bakanla görüşmeye saldılar. Arkasından köye il jandarma komutanı geldi. «İşgali bırakın» diye nutuk çekti. «Yoksa zor kullanırız» dedi. Köylüler direnişlerini sürdüreceklerini ilan ettiler. Ama eskisinden daha zayıf.

Zengin köylüler yavaş yavaş, komiteye de, köylülere de hakim olmaya başladılar. Yoksul köylüler esas gücün

kendilerinde olduğunu kavrayamadılar. Bu yüzden tereddütleri arttı. Onların tereddütü, öbürlerinin işini daha da kolaylaştırdı.

Devrimcilerle ilişkiler zayıfladı. Zengin köylü politikasının köyde kurduğu kesin hakimiyetle birlikte bu bağlar koptu.

İşgalin dördüncü günü, köye jandarmalar sökün etti. Söke, Aydın, Nazilli ve diğer ilçelerden birlikler geldi. Toplanan köylüyü bu jandarma birlikleri sardılar, jandarmalar köye zorla girdi. Kadınlar dipçiklendi, içlerinde yaralananlar oldu, dört kadın çocuk düşürdü. Turanlar köyü kadınları, jandarmanın vahşi saldırısına yiğitçe karşı koydu. 15-16 Haziran şanlı işçi hareketinin yiğit kadınları gibi cesaretle ve fedakarca mücadele etti.

Köylü, jandarmanın ağaların kolluk kuvveti olduğunu bir defa daha gördü. Rasgele toplanan on altı köylü daha sonra tutuklandılar. Biri serbest bırakıldı. Halen Germencik Cezaevinde tutuklu bulunan köylüler şunlardır: İsmet Akkayaoğlu, Mehmet Dönmez, Mustafa Balıkçı, Ahmet İzmir, Yalçın Bayraktar, Hüseyin Gülfidan, İsmail Karaçay, İbrahim Çıkmaz, Yusuf Ergün, H. Ali Ergün, İsmail Konyalı, Mehmet Çakır, Elvan Kulaksız, Ali Dönmez ve Recep Söke. Bu arkadaşlar Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanununa aykırı hareket ve devlet kuvvetlerine fiili mukavemetten yargılanmaktadır. 23 Ocak günü yapılan mahkemede kaymakam ve ağaların baskısıyla köylüler serbest bırakılmadılar. Köylü, mahkemelerin kime hizmet ettiğini otuz beş senelik toprak davası tecrübesinden esasen bilmektedir.

Mücadele Bitmedi Devam Edecek

Zengin köylülerin bozgunculuklarına rağmen köylü hareketi devam ediyor. Yoksul köylüler, tecrübeden gerekli dersleri çıkardılar. Mücadeleye devam edecekler. Devrimcilerle birleşme kararı aldılar. Çevredeki bütün yoksul ve topraksız köylülerin desteğini almak için çalışıyorlar.

Bütün halka, haklı mücadelelerini bir bildiri ile açıkladılar. Bildiride şöyle dediler: **«Biz yine mücadeleye atılacağız. Hem bu sefer geçmiş mücadelemizden dersler çıkararak. Tüm devrimcilerin, ilericilerin, tüm yurtseverlerin, tüm yoksul köylülerin, tüm ezilenlerin desteğini sağlayarak, onlarla birleşerek mücadeleye atılacağız. Zafer mutlaka bizim olacaktır.»**

Köyde son durum şöyledir: Ağalar ve adamları köye ve işgal edilen topraklara adımını atamamaktadır. Hareket ağalara korku salmıştır. Köylü işgal edilen toprakların bir kısmını sürmüş ve ekmiştir. Merada köylülerin hayvanları otlamaktadır. Köyün yönetimi köylünün bütününün elindedir. Ancak, orta hallinin üzerinde olan köylüler tecrübeleri ve itibarları dolayısıyla yönetimde ağırlığa sahiptir. Bunlar reformcu ve uzlaşmacı bir eğilim içindedir. Köyün büyük çoğunluğunu meydana getiren yoksul köylüler ise mücadelede kararlı gözükmektedir. Yoksul köylü durumunda olmayan, fakat sosyalizmi benimsemiş birkaç köylü yoksullarla beraber mücadeleye devam azmindeler. Bu kararlı çoğunluk mücadele ilerledikçe ve tecrübe kazandıkça köy yönetiminde kesin hakimiyet kurabilir. Köyde devrimci fikirler hızla yayılıyor. Gerici fikirler tamamen çökmüş durumda. Seçim ve parlamento yoluyla köylünün kurtulamayacağı biliniyor. Devrim yolu benimseniyor. Ancak **köylüye devrimin amansız, çetin ve uzun bir mücadeleyle zafere ulaşabileceğini çok iyi kavratma meselesi var. Köy gençleri bunu çok daha iyi görüyorlar.**

Turanlar köylülerinin mücadelesi, devrimci hareketimize önemli tecrübeler kazandırdı. Bu mücadeleyi esas olarak köylük alanlarda ağaların hakimiyetinin yıkılması, hakim sınıfların devlet iktidarının parçalanması açısından değerlendirmeliyiz. Köylü yığınlarının ve bütün halkın mücadelesine bakışımız, esas olarak halk savaşı yolunda ilerlemek olmalıdır. Devrimci üsler kurulması, iktidarın parça parça ele geçirilmesi ve en sonunda emperyalistlerin şehirlerde yok edilmesi meselesini somut olarak ele al-

mak, bunun Türkiye'deki kendine has gelişme yollarını aramak ve bulmak zorundayız.

Köylü İktidarının Organları: Köylü Komiteleri

Turanlar köylülerinin işgal hareketi ilk günler hakim sınıfların baskı ve kontrolünü kırmıştır. Köye ve işgal edilen topraklara ağalar ve devlet kuvvetleri girememiştir. Bu topraklarda kısa bir zaman için köylü iktidarı kurulmuştur. Bu köylü iktidarının organı, Köylü Komitesidir. Köyün yönetimini tamamen bu komite ele almıştır. İşgal edilerek ekilen ve ekilecek topraklardan kaldırılacak ürünün köy sandığına kalması ve köyün ihtiyaçları karşılandıktan sonra, haneler arasında eşit olarak paylaşılması kararlaştırılmıştır. Komite hakim sınıflara karşı gizlilik kuralını uygulamış, istihbarat ve propaganda görevlerine önem vermiştir. Birkaç ihbarcı ve ağalarla uzlaşan unsur dışında komite köylünün birliğini sağlamıştır.

Bütün bu özellikleriyle Turanlar köyü hareketi, köylülerin kendi köylerindeki iktidarı ele geçirme teşebbüsü olarak görülebilir. Köylünün bütün davranış ve teşkilatlanması, kendi bölgelerinde toprak ağalarının ve onların devletinin iktidarını parçalayıp ele geçirmek yönündedir. Tabiatıyla çeşitli şartlar bu davranış ve teşkilatlanmanın çok ilkel bir seviyede kalmasına yol açmıştır. Bu çeşitli şartlar arasında, proletarya önderliğinin eksikliği, köylünün teşkilatlanma düzeyi, köylü hareketine kesin olarak yoksul köylülerin hakim olmayışı, köylünün bilinç seviyesi, hareketin ülke çapında iktidar mücadelesinin bir parçası olmayıp tek başına bir köy tarafından yürütülmesi, hakim sınıflar içindeki çelişmelerin devlet mekanizmasını felce uğratan bir seviyede olmayışı vb. sayılabilir.

Burjuva Teorilerine Ağır Bir Darbe Daha İndi

Turanlar köyü mücadelesi reformcu ve revizyonist görüşlere, burjuva devlet teorilerine ağır bir darbe indirmiş-

tir. Devletin, ordunun, mahkemelerin sınıfsal niteliği bir kere daha ortaya çıkmıştır.

Köylüler «Ağalar toprağı ancak, bir tabur jandarma himayesinde sürdürebilir ve ektirebilir» diyor. Mesele kavranmıştır: «Turanlar gibi yüzlerce köy çıkınca, ağaların iktidarı bize jandarma yetiştiremez. Hem jandarmadan da bizim tarafa geçenler olacak.»

En gerici fikirlerin tamamen yıkıldığı köyde, bugün mücadele reformcu görüşlerle, devrimci görüşler arasında cereyan etmektedir. Durumu daha hallice olan köylülerin «jandarmanın köye girmesine ses etmeseydik, arkadaşlarımız hapse düşmezdi» demelerine karşılık, bilinçli köylüler **«direnişimiz ağalara korku saldı, kuvvetle direndiğimiz için ağalar topraklara ve köye yaklaşamıyorlar»** görüşünü savunmaktadırlar. Köyde hâlâ mahkeme yoluyla toprakları kazanma yolunu savunanlara tek tük rastlanmaktadır. Ancak bu yolu hiç kimse açıkça ve cesaretle savunamıyor. Köylüler otuz beş yıldır sonuca bağlanmayan mahkemeden gerekli dersi çıkarmışlardır. Mahkeme yolunu savunanlar, jandarmanın silah yönünden üstün olduğunu ileri sürmekte ve köylüler arasında teslimiyetçi fikirleri yaymaktadır. Bu sebeple mücadelenin kazanılmasında silahların tayin edici olmadığını köylü kitlelerine kavratmalıyız. Bir savaşın kazanılmasını tayin eden unsur insandır. Devrimci halk yığınları düşmanın topunu tüfeğini yerle bir eder. Daha birkaç gün önce düşmanın en modern uçaklarını bir baskınla imha eden Kamboçya Milli Kurtuluş Kuvvetleri bunu ispatladı. Kendi kurtuluş mücadelemizden, Vietnam halkının ve devrimci halkların mücadelelerinden örnekler verilerek, bu gerçek köylülere çok iyi kavratılmalıdır. Bütün teslimiyetçi eğilimlerin ve revizyonizmin kaynağında halk yığınlarının yaratıcı gücüne güvenmemek yatmaktadır.

Yoksul Köylülerin Komitelere Kesinlikle Hakim Olmasının Önemi

Yoksul köylülerin yönetime kesinlikle hakim olmala-

rı en önemli mesele olarak karşımızda durmaktadır. Proletarya önderliğinin sağlanması ve devam ettirilmesi ve mücadelenin devrimci bir yönde gelişmesi buna bağlıdır. Reformcu tutumların kesin olarak mahkum edilmesi ve proleter devrimcilerle köylü arasındaki bağların sağlamlaşması buna bağlıdır. Yoksul köylü durumunda olmamakla beraber sosyalizme inanmış köylü önderlerinin yoksul köylülerle sonuna kadar kader birliği etmeleri için çalışılmalıdır. Burada örnek bir davranış üzerinde durmalıyız. Sosyalist bir köylü arkadaş hapisteki köylülerin maneviyatını takviye etmek ve onları eğitmek için jandarmaya kendiliğinden teslim olmuş ve hapse girmiştir.

Köylü Mücadelesi Parlamentoculuğa Ağır Bir Darbe İndirdi

Turanlar köylülerinin mücadelesi, parlamentocu fikirleri yerle bir etmiştir. Köylü seçimlerle kurtulamayacağını bugün daha iyi kavramıştır. AP iktidarının ağaların iktidarı olduğu iyice kavranmıştır. Eskiden AP'nin en çok oy aldığı köyde AP'li kalmamıştır. Sınıf mücadelesi CHP'nin ipliğini de pazara çıkarmıştır. Toprakları işgal edilen ağaların çoğunluğu Germencik CHP teşkilatına kayıtlıdır ve teşkilata hakim durumdadırlar. Bu sebeple CHP hiç bir şekilde köylüden yana çıkamamaktadır. Ecevit'in «Toprak işleyenin, su kullananın» sloganının bir aldatmaca halinde kaldığını köylüler kendi mücadeleleriyle görmüşlerdir. Germencik teşkilatında azınlıkta olan bazı genç CHP'liler de bu durumdan yakınmaktadırlar. İşgalden sonra köye gelen CHP Genel Merkez heyeti «oyunuzu bize verin» propagandası yapmış ve köyden ayrılmıştır. Bu olay da CHP'nin ne mal olduğu konusunda köylülerin vermiş olduğu hükmü iyice perçinlemiştir. Toprak reformunu burjuva iktidarın bir hediyesi olarak gören anlayış çökmektedir. Köylüler, ancak devrimci mücadele yoluyla toprak devrimi yoluyla kendi güçlerine dayanarak kurtuluşa kavuşacaklarını görmektedirler.

Bir Kıvılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturur

Turanlar köylülerinin mücadelesi, Büyük Menderes ve Söke Ovasındaki köylerde dilden dile dolaşmaktadır. Daha onlarca köy halkı bu mücadeleden dersler çıkarmış ve tetikte beklemektedir. Köylülerin dediği gibi, **«Bir Turanlar köyünün mücadelesini bastırmak için Germencik jandarması yetmedi. Aydın, Söke ve Nazilli'den takviye birlikler getirdiler. Bütün ova köyleri ayağa kalkarsa, ağaların hali dumandır. Bütün Türkiye köylüleri bizimle beraber, işçiler, gençler ve bütün devrimciler bizimle beraber. Devrim zorlu bir mücadeleden sonra mutlaka zafere ulaşacak. Tedbirlerimizi almalı, hazırlıkları yapmalıyız.»**

Durum budur. Tecrübeler bize önemli görevler yüklüyor. Cesaretle ve devrimci coşkunlukla bu görevleri yerine getirmek için atılmalıyız. Özellikle çelişmelerin en keskin olduğu bölgelerde, Mao Zedung Düşüncesini köylülerin elinde devrimci bir silah haline getirelim. Toprak devrimini köylülere kavratalım. Bütün hareketleri köylük alanlarda devrimci iktidar hedefine ve en sonunda ülke çapında devrimci işçi-köylü iktidarının kurulması hedefine yöneltelim. Bunun için revizyonist ve reformcu eğilimleri, burjuva devlet tahlillerini yıkalım. Köylük alanlarda özellikle yoksul köylüleri örgütleyelim. Köylü hareketlerini yöneten komitelere yoksul köylülerin kesinlikle hakim olmasını sağlayalım.

Revizyonizmi Yıkalım

Kitlelere öğretmen olmadan önce kitlelerin öğrencisi olmalıyız. Köylük alanların esaslı bir sınıf tahlilini ancak sınıf mücadelesi içinde yapabiliriz. Böyle bir tahlili kitaplardan çıkaramayız. Marksizm-Leninizmi canlı bir şekilde uygulamalıyız. Bu meseleleri bugünden acil bir mesele olarak ele almayan her tutum, en sonunda revizyonizme varır. «Hele şehirlerde duralım, sonra kırlara çekiliriz» fikri, bugün Türkiye'deki en tehlikeli revizyonizmdir. Mihri Bel-

li kliğinden ayrılarak revizyonizmlerini gizleyeceklerini sanan ikiyüzlü unsurların piyasaya sürdükleri **kalp** teori budur. Köylük alanlardaki mücadele, bu mekanik sıralamayı yapanları beklemez. **Daha bugünden köylük alanlardaki sınıf mücadelesinin ateşi içinde çelikleşmezsek, yarın hangi tecrübe ve örgütlenme ile devrimci mücadelenin daha ileri görevlerini başarabiliriz? Devrimci mücadele bir saksı çiçeği değildir ki, onu ilkönce şehirlerde büyütüp daha sonra köylere götüresin. Devrimci mücadele ve örgütlenme, esas olarak hangi toprakta, hangi iklimde yetişir ve büyürse, o toprak ve iklimin mücadele şartlarına göre dayanıklılık ve tecrübe kazanır, sınıf ilişkilerini ve şartları mücadele içinde kavrar, kitleleri devrimci bir güç haline getirir ve halk savaşı yoluyla düşmanı alteder.** Bütün bu görevler, **daha bugünden** esas ağırlık köylük alanlara verilmek suretiyle ve köylerle şehirlerdeki mücadele halk savaşının gelişmesi hedefine bağımlı bir şekilde yürütülerek yerine getirilir. Köylük alanlardaki mücadeleyle şehirlerdeki mücadele arasındaki bağ, diyalektiktir, mekanik bir burjuva kafasıyla kavranamaz. Proletarya önderliğini işçi-köylü ittifakını, gerici iktidarın parçalanışında şehir ve köylük alanlardaki mücadelenin birbirini tamamlayan rolünü, ancak diyalektik bir kavrayışla anlayabilir ve sınıf mücadelesine uygulayabiliriz. Bugün Türkiye'de «Hele şehirlerde duralım, sonra kırlara çekiliriz» fikri, halk savaşı yolunun en ince ve aldatıcı biçimde inkarı, revizyonizmin en kurnazca ve sahtekarca savunulmasıdır. Bu gibi revizyonist tutumlar tutuşan bozkırın devrimci alevleri içinde kül olup gideceklerdir.

Turanlar tecrübesi bize bir kere daha gösterdi: Halkın devrimci gücüne güvenelim! Halka güvenmez ve köylü yığınlarını devrimci bir güç haline getirmek için çalışmazsak, ya parlamenter yola düşer veya devlet kuvvetleriyle sosyal barışı savunuruz ya da kitlelerden kopuk maceracı yollara hevesleniriz. Köylülük içinde bu sapmalara kaynak olacak sınıflar ve fikirler vardır. Bu sebeple kendiliğinden patlak veren köylü hareketleri, bozkır sıcağında

kuruyup kalan cılız bir dereye benzer. Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesiyle silahlanmış, proletarya partisinin yönettiği devrimci köylü fırtınası ise, kudretli bir sel olur, toprak ağaları ve tefecilerin hakimiyetlerini yıkar, dağıtır.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 28
s. 4-5

* Turanlar köyü toprak mücadelesi, 12 Mart öncesinin son önemli kitle mücadelesidir. Ülke çapındaki gerilemeye rağmen patlak verdi.

Turanlar mücadelesi, proleter devrimci hareket tarafından yönlendirilen ilk köylü hareketiydi. Bu bakımdan hem proleter devrimci hareket içinde önemli bir tecrübe oluşturuyordu, hem de köylü mücadelesinde önemli bir nitelik değişikliğini gösteriyordu. Köylü hareketi, o güne kadar kendiliğinden ve reformcu tarzda gelişiyordu. Turanlar köyü mücadelesi ise, kendiliğindenci köylü hareketi ile proleter devrimci önderliğin birleştiği ilk önemli mücadeledir.

Turanlar mücadelesi, yoksul köylülerin sahneye çıkması bakımından da önemlidir. 1960 sonrasının köylü hareketlerini yöneten sınıf çoğunlukla orta ve zengin köylülerdi. Turanlar mücadelesi, yoksul köylüleri sahneye çıkardı.

Turanlar mücadelesi, proleter devrimci hareketin Toprak Devrimi Programının oluşturulmasında önemli bir katkıda bulundu. Onun tecrübelerinden geniş ölçüde yararlanıldı. Köylerde devrimci örgütlenme bakımından Türkiye için yeni olan Köylü Komiteleri 1960 sonrasında ilk defa bu mücadelede ortaya çıktı.

Turanlar mücadelesi, köylülerin devrimimizdeki temel rolünü reddeden TİP'in, Kıvılcımlı'nın, Çayan'ın, Mihri Belli'nin ve diğerlerinin revizyonist fikirlerine ağır bir darbe indirdi. Turanlar mücadelesi, burjuva devlet ve ordu teorilerine karşı yürütülen mücadeleyi de güçlendirdi.

BÜYÜK PROLETER DEVRİMLERİNİN İZİNDE*

2 Şubat 1971

Son yıllarda dünya, çağımızın en büyük olaylarından birini yaşadı. Bu olay, bütün dünya halklarını ve uluslararası işçi sınıfı hareketini derinden etkilemiştir. **Büyük Proleter Kültür Devrimi** dünyanın büyük sarsıntılar geçirdiği ve hızla değiştiği çağımızda, dünya halklarına ve uluslararası Marksist-Leninist harekete yepyeni bir ufuk açtı. Bu devrim, bütün dünyayı derinden sarstığı gibi, Türkiye'deki işçi sınıfı hareketinin önemli bir atılımla ilerlemesi ve Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasına kesin bir çizgi çekilmesinde de son derece etkili oldu.

Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün temsil ettiği hareketimiz, Büyük Proleter Kültür Devriminin Türkiye'deki ürünüdür. Devrimci mücadelemiz, dünyada üçüncü büyük proleter devrimi olan Büyük Proleter Kültür Devriminin bir parçası, onun izleyicisidir. Emperyalizmin toptan çöküşe ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağımızda bir halkı devrim zaferine ulaştıran başka bir yol yoktur. Başka bir deyişle halkları devrim zaferine ulaştıran tek rehber Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesidir. İnsanlığın çağımızda ulaştığı bu en ileri düşüncenin aydınlattığı yolda ilerlemek, bir halkın devrimi başarmasında tayin edici etkendir.

Can Alıcı Mesele

Yayınımıza haftalık olarak devam ettiğimiz bu ilk sayıda bir kere daha belirtmeliyiz: **Marks** ve **Engels**, bilimsel sosyalizmin kurucularıdır. Sınıf mücadelesinin zorunlu olarak proletarya devrimine yol açacağını, bu devrimle kurulan proletarya diktatörlüğünün insanlığı sınıfsız topluma ilerleteceğini gösterdiler. Ve bu uğurda hayatları boyunca mücadele verdiler. Büyük ustalar daha o zamandan **devlet** teorisinin ve buna bağlı olarak **devrim ve proletarya diktatörlüğü meselelerinin Marksizmin can alıcı noktaları** olduğunu belirtmişlerdi. Şüphesiz bu esas, devrimin yığınların eseri olduğu gerçeğiyle sıkı sıkıya bağlıdır. Marks, proletarya düşüncesinin, bir kere yığınlar tarafından kavrandı mı, bütün dünyayı değiştiren maddi bir güç haline geleceğini belirtmişti. Ancak yığınların devrimci gücünün burjuva devlet cihazını parçalayabileceğini ve devrimci iktidarı kurabileceğini görmüştü. Bu esaslar o zamandan beri Marksizmle revizyonizmi birbirinden ayıran esaslar olmuştur. Bu sebepledir ki, **Lenin** Marksist olmak için proletaryanın devrimci iktidarı uğruna mücadele etmek gerektiğini belirtti ve emperyalizm çağında Marksizmi yaratıcı bir şekilde hayata uyguladı ve ilerletti. **Büyük Ekim Devriminde** işçi sınıfı ve geniş halk yığınlarını yönetti ve zafere ulaştırdı. Proletarya devrimi ve diktatörlüğüyle ilgili bir dizi temel meseleyi çözen Lenin, Marksizmi, **Leninizm** çağına ulaştırdı. İşçi sınıfı davasını Lenin'den devralan Stalin, emperyalizm çağında tek ülkede proletarya diktatörlüğünün korunması ve sosyalizmin kuruluşu yolunda Marksizm-Leninizmi emperyalistlere ve oportünistlere karşı savundu ve ilerletti.

Büyük Ekim Devrimi, bütün dünyada proleter devrimleri çağını açtı. Emperyalizmin boyunduruğu altındaki halklara proletarya önderliğinde ve dünya sosyalizmiyle birleşerek devrimi gerçekleştirme yolunu gösterdi. Bunun içindir ki, Çin devrimini yöneten **Mao Zedung** yoldaş, «**Çin halkı, her zaman için Çin devrimini, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin bir devamı saymıştır**» diyordu. Bu sayımızda

emperyalizme karşı savaş azmimizi bir kat daha çelikleştirerek andığımız M. Suphi de, daha elli yıl önce, halkımızın kurtuluşu için, Büyük Ekim Devriminin gösterdiği yolda mücadele ediyordu ve bu uğurda can verdi.

Çin halkı, Marksizm-Leninizmin ve Ekim Devriminin büyük tecrübelerini yaratıcı bir şekilde uygulayan ve geliştiren Mao Zedung'un önderliğinde, **ikinci büyük proletarya devrimini** zafere ulaştırdı. **Çin Devrimi**, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde devrim meselesiyle ilgili Lenin'in düşüncelerini zengin bir tecrübeyle geliştirdi ve halk savaşı öğretisini mükemmelleştirdi. **Mao Zedung** yoldaş, çağımızda proletarya diktatörlüğünün sağlamlaştırılması ve sosyalist ülkelerde burjuvazinin tezgahladığı iktidarı yeniden ele geçirme teşebbüslerinin siyasi bir devrimle ezilmesi meselesinde Marksizm-Leninizme büyük katkılarda bulundu. Bizzat Başkan Mao'nun yönettiği **Büyük Proleter Kültür Devrimi**, bu dahiyane katkıların muazzam bir uygulamasıdır. Dünya halklarına engin tecrübeler kazandıran ve yeni bir ufuk açan bu devrim, Büyük Ekim ve Çin Devrimlerinden sonra **üçüncü büyük proletarya devrimidir.**

Büyük Proleter Kültür Devrimi de, bütün devrimler gibi, Marksist-Leninist devlet ve devrim teorisinin ve yığınların devrimci gücünün harekete geçirilmesinin tarihte görülmemiş bir uygulamasıdır. Marksizm-Leninizm safında mücadele veren geniş halk yığınları, bu devrimde sosyalizmin kapitalizme karşı dünya çapında büyük bir zaferini kazanmışlardır.

Yığınların devrime olduğu kadar, devrimden sonra sınıf düşmanları üzerinde proletarya diktatörlüğünün uygulanmasına da aktif olarak katılmalarının zorunluluğu Proleter Kültür Devriminin zaferiyle ispatlanmıştır. Başkan Mao önderliğinde halk yığınlarının devrimci coşkunlukla yürüttükleri devrim, sosyalizm davasına eşsiz bir tecrübe kazandırmış, bütün dünyada Marksizm-Leninizmi ilerletmiş, yeni bir aşamaya, **Mao Zedung Düşüncesi** aşamasına ulaştırmıştır.

Hareketimiz Büyük Proleter Kültür Devriminin Ürünüdür

Büyük Proleter Kültür Devrimi proletarya hareketinin revizyonizme karşı dünya çapında açtığı uzlaşmaz mücadelenin ürünüdür. Birinci olarak Çin Halk Cumhuriyeti'ni dünya sosyalizminin kalesi haline getirmesi bakımından bu böyledir. İkinci olarak ise, bu devrim, bütün dünya ülkelerinde derin etkiler yaratmış, Marksizm-Leninizmle revizyonizm, yani işçi sınıfıyla burjuvazi arasına kesin bir çizgi çekmiştir. Büyük Proleter Kültür Devrimi, Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasındaki mücadelede büyük bir atılıma, devrimci bir sıçrayışa yol açmıştır.

Bugün dünyada milyonlarca işçi, köylü, aydın ve genç, çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesiyle silahlanmakta, örgütlenmekte, tarihi değiştirecek olan maddi gücü meydana getirmektedir. Dünya proletarya kampı, yeni ve hızlı bir örgütlenme içindedir. Ekim Devrimi, revizyonizmle Marksizmi birbirinden ayırmıştı. İkinci Enternasyonal oportünizmiyle her türlü bağını koparan dünya işçi sınıfı hareketi, her ülkede yeni Leninist partiler örgütleyerek Üçüncü Enternasyonal bayrağı altında toplandı.

Tıpkı Büyük Ekim Devriminden sonra olduğu gibi, Proleter Kültür Devriminden sonra, bugün de dünya işçi sınıfı hareketi, modern revizyonizmle her türlü bağını koparmakta, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi bayrağı altında birleşmektedir. Merkezinde Sovyetler Birliği Komünist Partisi yönetici kliği olan modern revizyonizm, ağır darbeler yemekte ve zayıflamakta, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi bütün dünya çapında örgütlenmekte ve güçlenmektedir. Çağımıza damgasını vuracak olan bu olay, milyonlarca devrimci halk yığınlarının eski dünyayı ezip paramparça etme ve yeni dünyayı kurma hazırlığıdır.

Marksizm-Leninizm, büyük ustaların başından beri can alıcı esas olarak belirttikleri Marksist-Leninist devlet ve

devrim teorisinin ve proleter enternasyonalizminin gösterdiği yoldan, Büyük Proleter Devrimlerinin izinden ilerlemekte, devrimci halk yığınlarını örgütlemektedir. Revizyonistler ise, bütün bu esasları **«bilimsel sosyalizm»** kisvesi altında inkar edip burjuvaziyle aynı safta yer almakta ve dünya halklarına ihanet etmektedirler. Tam çöküşe giden emperyalizmle, bütün ülkelerde zafere ilerleyen sosyalizm arasındaki mücadele şiddetlendikçe **«orta yol»** bulma hayalleri yıkılmaktadır.

«Siyasi ve ideolojik alanda ya doğu rüzgarı batı rüzgarını bastırır ya da batı rüzgarı doğu rüzgarını; ya proletarya burjuvaziyi alteder ya da burjuvazi proletaryayı. Bir orta yol yoktur.» (**Renmin Ribao**, 17 Mayıs 1968) Bu gerçeği Türkiye proleter devrimcileri de mücadele içinde kavradılar ve Büyük Proleter Kültür Devriminin derinden etkilediği ve sarstığı dünyanın bir parçası olarak Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi bayrağı altında birleştiler. Bu gelişme, şüphesiz Büyük Proleter Kültür Devrimi ile kendi tecrübelerimizin ürünlerinin birleşmesidir. Başka bir deyişle Mao Zedung Düşüncesinin evrenselliğinin sonucudur.

Revizyonizmle Mücadele

Türkiye'de de her türlü oportünist ve revizyonist akımla, Marksizmin can alıcı noktası olan devlet ve devrim teorisi üzerinde mücadele verdik. Buna bağlı olarak mücadele, devrimi zafere götürecek maddi gücün, devrimci halk yığınlarının meydana getirilmesi ve proleter enternasyonalizmi meseleleri üzerinde de cereyan etti. TİP yönetici kliği, parlamentarizmi ve reformizmi savundu ve bugün bir burjuva aydınları kulübü haline geldi. **Daha sonra «Aydınlık Sosyalist Dergi»** etrafında ilkesiz bir cephe kuran her türden revizyonizm ve oportünizmle ayrılığımız ise, «kitle çizgisi» konusunda başladı. AYDINLIK'ın 12. sayısında yayınladığımız ve halk yığınları içinde çalışmayı savunan «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim» bildiri-

sine hücum ettiler. Halk yığınlarını devrim safına kazanmak ve yığınlarla canlı bağlar kurmak için yayınlanan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini sinsice baltalamak istediler. Mihri Belli'nin oportünist-milliyetçi görüşleri etrafında toplanarak, proleter devrimci hareketimize karşı her türlü saldırıya giriştiler. Hakim sınıfların devletini ve ordusunu «ulusal ordu» olarak ilan ettiler. 15-16 Haziran şanlı işçi mücadelesinden sonra, işbirlikçi iktidarın Sıkıyönetimiyle uzlaştılar. Halk yığınlarına güvenmedikleri ve onu harekete getirmek hedefleri olmadığı için Kürt halkına yapılan baskılara boyun eğdiler. Bütün bunlara bağlı olarak Mao Zedung Düşüncesine saldırdılar ve proleter enternasyonalizmini reddettiler. Özet olarak burjuva teorilerine battılar ve parçalandılar. Sınıf mücadelesi ve devrimci fikirler onları çökertti.

Türkiye'de sınıf mücadelesinde karşılaştığımız bütün bu olaylarda Marksist-Leninist devlet ve devrim teorisini ve proleter enternasyonalizmini savunduk. Marksist olmak için sınıf mücadelesini kabul etmenin yetmeyeceğini, proletaryanın devrimci iktidarı uğruna mücadele etmek gerektiğini bugün daha iyi anlıyoruz. Proletaryanın devrimci iktidarı için mücadele etmekle, devrimin ancak hakim sınıfların devlet mekanizmasını parçalayarak zafere ulaştırılabileceği gerçeği arasındaki sıkı bağı bugün daha iyi kavrıyoruz. Devrimi başaracak muazzam gücün ancak ve ancak devrimci halk yığınları olduğu gerçeği kafamızda bugün daha da berraklaştı. Halkımıza güvenmekle proleter enternasyonalizmi arasındaki kopmaz bağı bugün daha iyi görüyoruz. Halk yığınlarını, ancak her türlü zulme karşı (bu arada Kürt halkı üzerindeki milli baskılara karşı) mücadele ederek devrime kazanabileceğimizi bugün daha iyi anlıyoruz. Tecrübelerimiz, bütün bu gerçekler arasındaki kopmaz bağı ve Marksist-Leninist teorinin bütünlüğünü bize öğretti. Aydınlık revizyonist dergide toplanan Mihri Belli ve etrafındakilerin «tarihi temsil etme» iddialarının ne kadar büyük bir sahtekarlık olduğunu da gördük. Türkiye işçi sınıfı hareketinin büyük önderleri

olan Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnülerin devrimci fikirlerini inceledikçe, revizyonist **Aydınlık**'ın burjuva görüşlerinin bu fikirlere taban tabana zıt olduğunu görüyoruz.

Revizyonizmin burjuva düşüncesi olduğunu mücadelemiz bize çok iyi öğretti. Bunu öğrenişimiz Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini kavrayışımızla beraber ilerledi. Hareketimizi, büyük proleter devrimlerinin ve en son olarak özellikle Büyük Proleter Kültür Devriminin bir ürünü haline getiren gelişme budur. Bu gelişme sayesinde bugün dünya Marksist-Leninist hareketinin safında yer alıyoruz. Bu bize büyük bir gurur veriyor. Aynı zamanda halkımıza hizmet etmenin sorumluluğu ve heyecanını da hararetle duyuyoruz. Azim, cesaret ve fedakarlık duygumuzun kaynağı da Mao Zedung Düşüncesidir. Tarih boyunca büyük kahramanlar yetiştirmiş, devrim uğruna nice kurbanlar vermiş devrimci işçi sınıfı hareketinin, cesaret ve fedakarlık ruhu Büyük Proleter Kültür Devriminden sonra bir kat daha çelikleşmiştir. Çağımız, devrim için ölümün üzerine yürüyen yığınların çağıdır. Bugün, işçi sınıfı davası uğruna canını feda eden Mustafa Suphi ve arkadaşlarını anmanın ve onların hatıralarını yaşatmanın önemini daha iyi anlıyoruz.

Devrimci yönde ilerlerken önemli hatalar yaptık. TİP yönetici kliğinin parlamentarizmine karşı mücadele ederken, Mihri Belli'nin milliyetçi fikirleri saflarımıza hakimdi. Milli demokratik devrimi küçük burjuva milliyetçi bir açıdan kavrıyorduk. Devrimci teoriyi öğrendikçe ve emekçi yığınlarla bağlarımız geliştikçe hatalarımızı gördük. İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini çıkarmamız, halkımızın meselelerini ve proleter devrimci düşünceyi kavramak yolunda bizi ilerletti. Bununla beraber, hatalarımızdan arınma yolunda attığımız en güçlü adım, revizyonizmle bütün bağlarımızı koparmak oldu. AYDINLIK'ın bölünmesi sonunda Proleter Devrimci AYDINLIK'ı çıkarma kararıyla, revizyonist ve milliyetçi fikirlerle uzlaşmanın verdiği ağırlığı sırtımızdan attık. Revizyonizme karşı açık mücadeleye girdik. Bütün hatalarımızı bir başka yazıda etraflı olarak ele alacağız. Hataları

doğru tespit edebilmek ve ilerde bunları tekrar etmemek için bunu en iyi bir şekilde yapmalıyız.

Geçen yıl yükselen işçi sınıfı hareketi, 15-16 Haziran şanlı işçi mücadelesi, hızla gelişen köylü hareketleri, Sıkıyönetim dönemi ve Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan milli baskılar, hareketimizi çelikleştiren başlıca olaylar oldu. Bu olaylar, bütün teslimiyetçi ve reformcu tutumları gün ışığına çıkardı. Halk yığınlarıyla kaynaşarak ve dünya işçi sınıfı hareketiyle birleşerek hatalarımızı yendik ve yeneceğiz. Eleştiri ve özeleştiri, hataları yenmede devrimci bir silah oldu. Bütün bu gelişme içinde, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin öğrenilmesi ve ülke çapında yayılmasına büyük önem verdik. Yayınlarımız on binlerce işçiye, köylüye ve devrimcilere ulaştı.

Halk yığınlarını Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesiyle silahlanmış devrimci bir güç haline getirmek için, çalışmalarımızı bir kat daha artırmalıyız. Marksizm-Leninizmin öğrenilmesi ve mücadeleye uygulanması. Türkiye'de işçi ve köylülerin devrimci iktidarının kurulması için tayin edici bir etkendir. Proletarya partisinin inşası ve yığınlar içinde çelikleşmesi görevlerini ancak Marksizm-Leninizm rehberliğinde başarabiliriz. Türkiye toplumunun tarihi içinde sınıfların etraflı bir tahlilini, ancak Marksizm-Leninizm ışığında yapabiliriz. Tarihimizi incelerken devrimci ile devrimci olmayanı birbirinden ayıran rehber Marksizm-Leninizmdir. Ancak devrimci teori ışığında tarihten ders çıkarabiliriz.

Dergimizin Önündeki Görevler

Bundan sonra haftalık olarak yayınlayacağımız dergimiz, bu görevlere hizmet edecektir. Hiç şüphesiz devrimci teorinin Türkiye şartlarıyla kaynaştırılması, yığınların devrimci mücadelesi içinde başarılacak bir görevdir. İŞÇİ-KÖYLÜ ve Proleter Devrimci AYDINLIK'ın Türkiye'deki gelişmelerde devrimci bir tavır alması, yığınların mücadelesiyle devrimci bağları olmasından ileri geliyordu. Bununla

beraber AYDINLIK'ta halkımızın mücadelesine doğrudan doğruya bağlı olmayan yazılar da çıktı. Bu hataya entellektüel eğilimler yol açıyordu. Hatamızı mücadele içinde kavradık. Özellikle Eylül ayından bu yana bu eğilimleri yok etmek için bilinçli bir mücadele yürütüyoruz. Dergimizi haftalık olarak yayınlama kararı da bu mücadelenin bir sonucudur. Pratikle daha canlı bağlar kurmak için, teori organımızın haftalık olarak çıkmasını gerekli gördük. Proleter Devrimci AYDINLIK, bundan böyle kısa, özlü ve vurucu yazılarla emperyalizme ve revizyonizme karşı daha güçlü bir mücadele yürütecektir. Dergide **«Etraflı olarak araştır, iyi öğren, kısa ve özlü yaz!»** ilkesini izleyeceğiz.

Proleter Devrimci AYDINLIK, işçi ve köylü önderlerinin, devrimci aydın ve gençlerin mücadelesiyle devrimci teori arasındaki birliğe hizmet edecek. Bu görev, dergimizin nasıl bir dile sahip olması gerektiğini de belirlemektedir. **Dimitrov**'un değerli öğüdünü hiç bir zaman akıldan çıkarmayalım:

> «Yazdığın ve konuştuğun zaman, daima seni anlaması, sesine inanması ve seni izlemeye hazır olması gereken işçileri düşünmelisin! Kimin için yazdığını, kime hitap ettiğini unutma!»

Halkımızın ileri unsurlarıyla dergimiz arasında daha canlı bağlar kurmada ve bu bağları geliştirmede, dergiyi okuyan devrimci arkadaşlara da görevler düşmektedir. Başkan Mao'nun sözünü daima uygulamalıyız:

> «Bir dergi, yayınlanır yayınlanmaz ciddiye alınmalı ve iyi yönetilmelidir. Bu açıdan yazarların ve okuyucunun sorumluluğu ortaktır. Okuyucuların, görüşlerini, beğendikleri ve beğenmedikleri yanları kısa mektuplar ve makalelerle iletmeleri çok önemlidir. Derginin başarısının tek ölçüsü budur.»

Geçen Eylül ayından beri önemle ele aldığımız **«Tartışma»** sütunu, eleştirilerin yurt çapında bütün arkadaşlara duyurulmasını sağlayacaktır.

Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ arasındaki görev bölüşümü devam edecektir. İŞÇİ-KÖYLÜ, geniş halk yığınlarının devrimci fikirlerle donatılması ve siyasi eğitim görevini canla başla sürdürecektir. Yurdun dört bir yanında halkımızın zulme ve sömürüye karşı yürüttüğü mücadeleyi birleştiren İŞÇİ-KÖYLÜ'yü hepimiz okumalıyız. Bazı aydın arkadaşlar, kendilerini beğenmiş bir tutumla, İŞÇİ-KÖYLÜ'nün kendisine yararlı olmayacağını sanmaktadır. Oysa, aydın arkadaşların İŞÇİ-KÖYLÜ'den öğrenecekleri çok şey vardır. Halk yığınlarının mücadelesini, bilinçlenme ve örgütlenme düzeyini, ancak İŞÇİ-KÖYLÜ'den öğrenebiliriz. İŞÇİ-KÖYLÜ ve Proleter Devrimci AYDINLIK birbirini tamamlayan bir bütündür. Tek tek her olayı, örneğin her grevi, her yığın hareketini, AYDINLIK'ta bulamayız. Arkadaşlar bunu bir eksik olarak görmemeli, İŞÇİ-KÖYLÜ'den izlemelidirler. Proleter Devrimci AYDINLIK, her hafta dört beş önemli konuyu ele alacak ve inceleyecektir. Dergimiz, dünya halklarının zengin tecrübeleriyle, Türkiye pratiğini birleştiren teorik organımızdır.

Dünya halklarının devrimci mücadelesine, bütün dünya ülkelerinde modern revizyonizmle her türlü bağını koparararak hızla örgütlenen dünya işçi sınıfı hareketine büyük önem vereceğiz. Eski dünyayı ezip paramparça edecek bu devrimci örgütlenmeyle halkımızın mücadelesi arasında kopmaz bağlar vardır. Kimileri dünya halklarının devrimci mücadelesine önem verilmesine tepki gösteriyorlar. Oysa Türkiye, Zühre yıldızında değildir ve dünya halklarından öğreneceğimiz çok şey var. Her ülkenin devrimci hareketi, her gerçeği kendi tecrübesiyle keşfetmez. Daha ileri mücadele ve örgütlenme düzeyine sahip olan halkların milyonlarca şehit vererek kazandıkları tecrübeler, birçok pratik meselelerimizin çözümünde bize yepyeni ufuklar açmaktadır. Dünyaya gözümüzü kaparsak, esas akımın DEVRİM olduğunu, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin çöküşe, sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediğini göremeyiz. Halkımıza güvenmeyen teslimiyetçi ve revizyonist eğilimlere kapılırız. Örneğin, Polonya işçi sınıfının müca-

delesini doğru kavrayamazsak, modern revizyonizmin nasıl burjuva iktidarına dönüştüğünü bilemeyiz; Türkiye'deki revizyonist akımların yaptığı gibi, burjuva iktidarlarını sosyalist olarak göstermeye devam ederiz. Kamboçya halkının dişine kadar silahlı emperyalizme ve gerici güçlere karşı nasıl zafer üstüne zafer kazandığını izlemezsek, gericilerin silah üstünlüğü karşısında teslimiyete kapılırız. Ve halk savaşını modern revizyonistler gibi «macera» olarak niteler, gerici hükümetlerle dostluk kurarız.

Proleter Devrimci AYDINLIK, halk yığınları içindeki çalışmaların yayınlanmasına, işçi köylü hareketlerinin tahliline daha büyük bir önemle sarılacaktır. Türkiye'nin sınıf tahlilinin yapılması ve tarihin incelenmesinde canlı fikirlere öncelik vereceğiz. Bu görevleri ancak sınıf mücadelesi içinde yerine getirebiliriz. Kimi revizyonistler, Proleter Devrimci AYDINLIK'ta yayınlanan köy çalışma raporlarıyla alay etmekte ve onları küçümsemektedir. Tabiatıyla burjuvazinin bu tutumu, bizi bu işe devam etmekten alıkoyamaz. Yığınlar içinde yaptığımız çalışmalar, sınıf tahlilimizin ve devrimci çalışma tarzımızın malzemesidir. Kitle içinde çalışan arkadaşları tecrübelerini yazmaya çağırmalı ve bu çalışmaları en saf ve ilkel şekilleriyle de olsa bütün arkadaşlara duyurmalıyız. Tecrübelerimizi birleştirmenin ve Marksizm-Leninizmle kaynaştırarak sistemleştirmenin yolu budur. Teori, burjuva aydınlarının sandığı gibi kapalı odalarda değil, sınıf mücadelesi içinde gelişir.

Bütün çalışmalarımızda somut durumu göz önünde tutmalıyız. Kafamızdaki kalıpları pratikte aramak, Marksist-Leninist bir tutum değildir. Somut durumla Marksizm-Leninizmi kaynaştırmalıyız.

Vardığımız teorik ve pratik noktada Proleter Devrimci AYDINLIK'a yön verecek esas ilkeler bunlar olacaktır.

Büyük proleter devrimlerinin izinde, halkımızın kurtuluşu için devrimci görevlere canla başla sarılalım.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 28
s. 1

* Proleter Devrimci AYDINLIK, 1971 yılı başından itibaren haftalık olarak yayınlanma kararı aldı. Haftalık olarak çıkan ilk sayı 2 Şubat 1971 tarihini taşıyor ve kapağında bu yazıya yer veriyordu.

«Büyük Proleter Devrimlerinin İzinde» başlıklı yazı, AYDINLIK'ın savunduğu ideolojik temeli bir kere daha derli toplu ortaya koydu. Bu yazı, İlkesiz Birlik Cephesi revizyonizmine karşı mücadelede de kendini gösteren can alıcı meseleye bir kere daha dikkat çekiyordu. Bu can alıcı mesele, Marksizmin devrim ve proletarya diktatörlüğü konusundaki öğretisi idi. Yazı, ayrıca bir bilanço yaparak mücadelenin kazançlarını ve hataları tespit ettikten sonra, proleter devrimci hareketin önündeki görevleri tespit ediyordu.

PROLETARYANIN BAĞIMSIZLIĞI*

9 Şubat 1971

Ülkemizde sınıf mücadelesinin gitgide sertleştiği günlerde yaşıyoruz. Halkımızın devrimci mücadelesinin Amerikan emperyalizmine ve yerli ortaklarına indirdiği ağır darbeler, sömürücü sınıfları zayıflatmış, hakim sınıflar içindeki menfaat çatışmasını keskinleştirmiştir. Sunay'ın ve Demirel'in bütün toparlama çabalarına rağmen, hakim sınıflar ittifakı her geçen gün biraz daha dağılmaktadır. Bugün hakim sınıfların çeşitli kesimleri, özellikle burjuva reformcuları, iktidar talebiyle ortaya çıkıyorlar. **Proletarya hareketinin siyasi bağımsızlığını koruması, her geçen gün daha hayati bir önem kazanmaktadır.** Proletarya saflarını ideolojik ve örgütsel bakımdan çelikleştirerek bütün teslimiyetçi, kuyrukçu ve revizyonist eğilimlere karşı dişe diş bir mücadele vermeliyiz. Proletarya, ancak bu takdirde emekçi halkımızı devrim yolunda ilerletmek görevini yerine getirebilir. Önümüzdeki günlerde proleter devrimci hareketi, burjuvazinin kuyruğuna takılan bütün parlamentocu, milliyetçi ve revizyonist kliklerden, bu tutum ayırdedecektir.

Proletaryanın Bağımsızlığı Neye Dayanır?

Proletarya ile burjuvazi tarih sahnesine çıkalı beri, aralarında toplumsal hayatın bütün alanlarını kapsayan amansız bir mücadele sürmektedir. Çeşitli biçimlere bürü-

nerek ve bütün ülkeleri, bütün diğer sınıf ve zümreleri kavrayarak gelişen bu mücadele, bizi emperyalizmin toptan çöküşe gittiği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ilerlediği çağımıza getirdi.* Proletarya, sosyalizmi gerçekleştirme görevini yerine getirmek için, burjuvazinin siyasi ve askeri güçlerine karşı olduğu kadar, burjuva ideolojisine karşı da amansız bir mücadele vermelidir. Burjuvazi, emekçi yığınlar üzerindeki sömürüyü sürdürmek için, baskı ve zulüm yanında, proletarya kampına sızan ajanları vasıtasıyla proletaryayı devrim yolundan saptırmak çabasına da başvurur. Proletaryanın devrim yolunda başarıya ilerlemesi ve bütün insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirmesi, burjuvazinin bütün bu çabalarını yerle bir etmesine ve saflarını çelikleştirmesine, **kendi bağımsız politikasını sonuna kadar izlemesine bağlıdır.** Burjuvazinin kendi politikasını kabul ettirme ve emekçi yığınları kendi dümen suyundan götürme çabasını, ancak bağımsız siyasi örgütümüz ve diğer bağımsız siyasi mücadele araçlarımızla yıkabiliriz.

Proletarya partisi, devrimci mücadelenin yönetim merkezi, genelkurmayıdır. **Proletarya partisinin devrim yolunda örgütleyeceği ve seferber edeceği güç, emekçi yığınlardır**, devrim isteyen milyonlarca ve milyonlarca halktır. Proletarya partisi. iktidar yolunda kullanılması gereken **taktikleri** somut durumlara göre tayin eder ve kumanda

---

* Devrimci saflarda tasfiyecilerin yaydığı bu Lin Biaocu formülü proleter devrimci hareket hiç bir zaman muhteva olarak benimsemedi ve özünde «üçüncü bunalım dönemi» teorisiyle aynı olan bu «yepyeni çağ» kavramından çıkartılmak istenen sübjektivist, iradeci, Mao Zedung Düşüncesini Marksizm-Leninizmden kopartıcı sonuçlara kapılmadı. Bununla beraber Lin Biao'nun ve Çaru Mazumdar'ın etkileri, ancak tasfiyecilerin bu ve benzeri formülleri bölük pörçük bir şekilde bazı yazılara sokuşturabilmelerine yol açtı. Proleter devrimci hareket, 1971 yılında tasfiyeciliğe karşı patlak veren açık mücadele içinde, bu hatalı görüşleri temizleyerek, bütün bu konulardaki doğru anlayışını berrak bir şekilde ortaya koydu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

ettiği devrimci güç vasıtasıyla uygular. **Bunlar olmaksızın proletaryanın siyasi bağımsızlığından söz edilemez.**

Proletarya İle Burjuvazi Arasında Orta Yol Yoktur

Burjuvazinin proletarya içindeki ajanları vasıtasıyla ve burjuva ideolojisinin çeşitli biçimlerini kullanarak yürüttüğü saldırı, özellikle proletaryanın bağımsızlığını ortadan kaldırma amacına yönelir. Burjuvazi ile proletarya arasında kararsız kalan küçük burjuva ideologları ve burjuvaziye teslimiyeti savunan revizyonistler, proletaryanın bağımsız siyasi partisinin yaratılmasına karşı çıkarlar. Partinin ideolojik temeli olan Marksizm-Leninizm yerine kendi oportünist ve revizyonist görüşlerini yerleştirmeye çalışırlar. Proletaryayı devrimci iktidar hedefinden uzaklaştırıp reformcu yola hapsetmeye, burjuvazinin şu veya bu kesiminin peşine takmaya, proletaryaya tarihi görevini unuttırmaya çalışırlar. Revizyonistler halkın devrimci gücünün yaratılmasına kesinlikle karşı çıkarlar. «Kuvvetler dengesi»nden dem vururlar ve bunun sonucu olarak, burjuvazinin şu veya bu kesimiyle proletarya hareketini baltalamak için işbirliği yaparlar. **Çünkü revizyonistler halka güvenmezler, emekçi yığınların muazzam devrimci gücüne güvenmezler, proletarya partisi tarafından yönetilen işçi ve köylülerin ne büyük mucizeler yaratabileceğini görmek istemezler. Çünkü onlar proletarya iktidarından değil, burjuva diktatörlüğünden yanadırlar.**

Burjuvazi için çalışan revizyonistlerin bu faaliyetini bozguna uğratmak ve proletarya hareketinin bağımsız karar ve hareket kabiliyetini korumak, çetin ve amansız bir çalışmayı gerektirir. Marksizm-Leninizm, proletarya partisinin ideolojik temelidir. Birliği ve disiplini bu temele dayanmayan hiçbir örgüt, devrim mücadelesinin genelkurmayı olamaz. Proletaryanın ve emekçi halkın yönetim merkezi, burjuvazinin değil proletaryanın dünya görüşünü ve çalışma tarzını esas alır, bu dünya görüşü ve çalışma tarzında ustalaşır. Yalnız başına ideolojik birlikle, emekçi yığınları devrim yolunda zafere götürmek mümkün değildir.

Proletarya partisi, proleter devrimcileri arasındaki ideolojik bağın maddi bir bağa, bir otorite ve disiplin bağına dönüştürülmesi, böylece daha yüksek bir düzeye çıkartılması demektir. Proletarya hareketinin ideolojik ve örgütsel inşası ancak sınıfların yeryüzünden kalkmasıyla son bulacak bir süreçtir. İdeolojik gelişmenin ve örgüt disiplininin çelikleşmesinin durması, **hatta yavaşlaması,** bizzat proletarya hareketi içinde, burjuvaziye, mevziler hazırlar. **Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine sonuna kadar bağlı kalmak proleter devrimci disiplini ve çalışma tarzını benimsemek; halka güvenmek ve emekçi yığınlarla birleşmek; proletarya hareketinin bağımsızlığını korumanın tek yolu, işte budur.**

Revizyonizm Burjuvaziyi Temsil Eder

Bugün, emekçi halkımızın şiddetlenen mücadelesi karşısında, hakim sınıflar içindeki menfaat çatışmasının keskinleştiğini görüyoruz. Dağılan hakim sınıflar ittifakı içinde iktidar için mücadele eden başlıca iki akım çıkıyor. Bunlardan biri, sömürücü sınıfların en gerici, en emperyalist, en şoven kesimlerini temsil eden faşizm heveslisi akımdır. İkincisi, mevcut devlet mekanizmasından yararlanarak «devrim» veya «düzen değişikliği» yapmak iddiasında olan burjuva reformcusu akımdır. Hakim sınıfların en gerici güçleriyle çelişme halinde olan reformcu burjuvazi, bu mücadelede proletarya hareketinin siyasi bağımsızlığını ortadan kaldırmaya ve proletaryayı burjuvazinin politikasının bir aleti durumuna düşürmeye önem vermektedir. Burjuva - küçük burjuva reformcuları kendilerinin «devrimci iktidarın» eşiğinde olduklarını, kendi kuracakları «devrim partisi»nin yeteceğini ve bağımsız proletarya partisinin «lüzumsuz» olduğunu beyan ederek, proletaryanın siyasi bağımsızlığına doğrudan doğruya karşı çıkıyorlar. Onlar gerektiği zaman en gerici unsurların anti-komünist ve şoven şiarlarını kullanmaktan çekinmiyorlar. Kurmayı umdukları reformcu burjuva diktatörlüğünün garantisini burada görüyorlar. **Burjuvazinin bu politikasının sosyalist hareket**

içindeki destekçileri revizyonistlerdir.

Revizyonist kliklerin proletaryanın devrim yolu ile burjuvazinin reformcu yolunu aynı şeymiş gibi gösterme çabaları şu noktalarda ortaya çıkmaktadır: Proletaryanın siyasi bağımsızlığına yönelen en açık saldırı, başta TİP yönetici kliği olmak üzere parlamentarizmi savunan bütün oportünist unsurlardan gelmektedir. Aydınlık Revisyonist Dergi kliği, proletaryanın mücadelesinin «legalite uğruna mücadele» olduğunu ilan ederek halkın devrimci özlemlerini burjuva legalitesi sınırları içine hapsetmeye çabalıyor. Aynı klik, proleter devrimcilerinin «devrimci milliyetçiler» olduğunu iddia ederek proletarya saflarında burjuva düşüncesini hakim kılmaya çabalıyor. Revizyonizmin çeşitli türleri, burjuvazinin şu veya bu kesimiyle işbirliği uğruna, Kürt halkı üzerindeki milli baskılara ses çıkarmıyor, hatta emekçi Doğu halkına zulme boyun eğmeyi öğütlüyor. Revizyonizmin çeşitli türleri, hakim sınıflar ordusunun «devrimci» olduğu fikrini yayıyorlar. Böylece halkın gücüne değil hakim sınıfların devlet mekanizmasına bel bağlamayı haklı göstermeye çabalıyorlar. Ve nihayet, revizyonizmin ülkemizdeki bütün türleri ağız birliği etmişçesine proleter enternasyonalizmine ve Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine saldırıyorlar.

Mücadele içinde bütün bu revizyonist kliklerin teslimiyet politikalarını çok daha ileri noktalara vardırdıklarını göreceğiz. Bugün ülkemizde burjuvaziyle uzlaşan, burjuvazi ve toprak ağalarının Kürt halkına yaptığı baskılara karşı çıkmayan, modern revizyonizme sırtlarını dayayan unsurlar, yarın reformcu bir burjuva iktidarının halka ve devrimcilere yapabileceği bütün baskılara alkış tutabilirler. Bugün emekçi yığınların mücadelesine sırt çeviren ve hakim sınıfların devlet mekanizmasına bel bağlayan unsurlar, yarın bütün halk hareketlerinin karşısında ve burjuvazinin yanında yer alabilir, etrafa «isyan kışkırtıcılığı» ve «devleti bölücülük» suçlamaları yağdırmada tekelci sermaye ile yarış edebilirler. Bugün proleter enternasyonalizmi ve Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine saldıran,

Kemalizmi, «devrimci milliyetçiliği» göklere çıkaran unsurlar, sınıf mücadelesinin kritik bir anında, proletaryanın bağımsız hareketine kahpece darbeler indirmeyi umabilirler. Bu gelişmeler hiç bir proleter devrimciyi şaşırtmayacaktır.

Proletaryanın Bağımsızlığını Sonuna Kadar Savunacağız

Proletaryanın bağımsızlığını koruma meselesinde tarihimizden öğreneceğimiz çok şey var. Milli Kurtuluş Savaşına bütün gücüyle katılan işçi sınıfımızın devrimci hareketi, bağımsızlığını korumaya hayati bir önem vermiştir. Mustafa Suphi proletarya partisinin işçi ve köylüleri örgütleyerek bağımsızlığını koruyacağını ve devrim yolunda ilerleyeceğini elli yıl önce belirtti ve bu uğurda can verdi. Şefik Hüsnü önderliğindeki devrimci işçi sınıfı hareketi, proletaryanın bağımsızlığını sinsice baltalamak isteyen opportünistlere hiç bir zaman aman vermedi.

Bu tarihi tecrübeler ve dünya halklarının devrimci mücadelesi, bize ışık tutuyor.

Burjuva legalitesine değil, proletarya partisinin inşasına güveniyoruz.

Hakim sınıfların devlet mekanizmasına değil, halk yığınlarının devrimci gücüne güveniyoruz.

Burjuva milliyetçiliğine değil, proleter enternasyonalizmine güveniyoruz.

Proletarya hareketinin bağımsızlığını sonuna kadar savunacağız.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 29
s. 1-2

* 1970 yılı boyunca ve 1971'in başlarında, sınıf mücadelesi giderek sertleşti ve faşizm eğilimi ile reformcu burjuva darbeciliği arasındaki çatışma şiddetlendi. Henüz çok küçük ve zayıf olan proleter devrimci hareket, hakim

sınıflar içindeki faşist kanadın olduğu gibi, burjuva darbecilerinin de ideolojik ve siyasi saldırılarına uğradı. Bu ideolojik ve siyasi abluka, proleter devrimcileri özellikle Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini temel almaktan, proletarya partisini inşa etmekten, Marksist devlet teorisini yaymaktan, işçi-köylü ittifakına dayalı halk savaşı yolunu savunmaktan ve Kürt milleti üzerindeki baskıya karşı çıkmaktan vazgeçirmek noktalarında yoğunlaşıyordu. Kısacası bu abluka, proletaryanın ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını yok edip işçi sınıfının devrimci mücadelesini bastırmaya yöneliyordu. Proleter devrimci hareket, 15-16 Haziran 1970'ten Nisan 1971'de yayın organlarının 12 Mart Sıkıyönetimi tarafından kapatılmasına kadar olan bütün dönemi, ideolojik alanda bu cereyana göğüs germekle geçirdi. Yukarıdaki beş temel meselede görüşlerimizi haftalık Proleter Devrimci AYDINLIK'taki bir dizi yazıda olsun, İŞÇİ-KÖYLÜ'de olsun kararlılıkla savunduk ve en küçük bir taviz vermedik. Çünkü çeşitli siyasi durum tahlillerinden de açıkça görüldüğü gibi, önümüzde çok ağır şartların, çok çetin bir mücadele döneminin bulunduğunu ve sözkonusu ilkelere sarılıp sarılmamanın gelecek açısından, bizzat proletarya hareketinin varlığı ve bağımsızlığı açısından tayin edici olacağını biliyorduk.

Gelişmeler, gerek bu tespitleri, gerekse 12 Mart darbesinden topu topu bir ay önce yayınlanan bu yazıda yer alan «mücadele içinde bütün bu revizyonist kliklerin teslimiyet politikalarını çok daha ileri noktalara vardırdıklarını göreceğiz» şeklindeki öngörüyü tamamen doğrulamıştır. O dönemde Kürt halkını baskılara karşı savunmayan, emekçi yığınlara sırt çeviren, hakim sınıfların devletine ve ordusuna bel bağlayan, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine saldıranlar, 12 Mart terörü karşısında teslim oldular ve 12 Mart'tan sonra bu revizyonist gidişe karşı çıkmayanlar giderek sahte TKP'nin güç kaynağı haline geldiler. Proleter devrimci hareket ise, o günlerde gösterdiği ideolojik ve siyasi kararlılığın yoğurduğu mayasıyla bugünlere geldi.

İLKESİZ BİRLİK CEPHESİ ÇÖKTÜ! REVİZYONİST KLİK İKİYE BÖLÜNDÜ. AL BİRİNİ, VUR ÖBÜRÜNE*

9 Şubat 1971

Halkımızın emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı mücadelesi ve devrimcilerin oportünizme karşı mücadelesi TİP'in başına çöreklenen Aybar-Aren-Boran revizyonist kliğini çökertmiş, ikiye bölmüştü. Aren-Boran kliği, Aybar'a karşı sözde ateş püskürdü. Ama revizyonizmi devam ettirdi.

Halkımızın devrim mücadelesinin karşı konmaz seli ve Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ'nün revizyonizme karşı mücadelesi de İlkesiz Birlik Cephesini çökertti. İlkesiz Birlik Cephesi ancak bir yıl dayanabildi. Mihri Belli revizyonist kliği ikiye bölündü. Şimdi ortaya çıkan yeni klik, Mihri Belli'ye karşı sözde ateş püskürüyor.

Dün «Mihri Belli arkadaşla aramızda küçük görüş ayrılıkları vardır; bunlar devrimci saflardaki ayrılıklardır» diyenler, bugün «Oportünizmi ayakta tutmanın bir yolu da onun önemini küçültmektir, 'küçük görüş ayrılıkları' diyerek meseleyi savuşturmaktır!» (Ertuğrul Kürkçü, Yusuf Küpeli, Münir Aktolga, Mahir Çayan, **Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup**, s. 17) diyorlar. Dün «Mihri Belli arkadaşın milliyetçilik konusundaki görüşlerine tamamen katılıyoruz; revizyonizmle ilgili görüşlerinde aramızda önemsiz bir ayrılık var» diyenler, bugün Mihri Belli'yi sağ oportünistlikle suçluyorlar. Bu muhalefet sahte

bir muhalefettir. Aren-Boran'ın Aybar'a muhalefetinden farklı değildir. Aren-Boran suçu Aybar'ın sırtına yıkıp savuşmak istemişlerdi. Yeni klik de suçu Mihri Belli'nin sırtına yıkıp savuşmak istiyor.

Yeni kliğin sözcüleri, **Aydınlık Sosyalist Dergi**'den ayrıldıklarını, Dev-Genç toplantılarında okuttukları, sonra da bastırdıkları bir «Açık Mektup»la açıkladılar ve görüşlerini ortaya koydular. Bu görüşler, sözde Mihri Belli'nin görüşlerinden ayrılmakta, fakat özde aynı çizgiyi devam ettirmektedir.

Yeni kliğin sözcülerine göre, sömürülen ülkelerde «Leninistler» devrimin «proletaryanın ideolojik öncülüğünde» temel güç olan köylülerin «kırlardan şehirlerin fethi rotasını izleyen bir halk savaşı» vermeleriyle zafere ulaşacağını savunurlar. «Çağdaş reformistler» ise, devrimin temel gücü olarak işçi sınıfını kabul etmekte ve «kırlardan şehirlerin fethi» teorisini «köylü çeteciler» vs. şeklinde küçük burjuva hareketi» olarak kınamaktadırlar. «İşte sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin solundaki ideolojik ayrılığın temeli budur. 'Kastrist', 'Maoist', 'Guevarist' vs. ayrımları ise, özde hiç bir şey ifade etmeyen, gerçek durumu yansıtmayan, sahte ve suni ayrımlardır.» (s. 35-37) Yani, proleter devrimciler ile modern revizyonistler arasındaki mücadele, devrimin «şehirlerde» işçi sınıfına dayanarak mı, yoksa «kırlarda» köylülere dayanarak mı olacağı konusunda bir taktik ayrılıktır. Bazı kimselerin hata yaparak «savaş alanını yanlış seçmelerinden» (s. 42) ileri gelmektedir.

Bu görüşler doğru görüşler midir? Hayır. Marksist-Leninistlerle modern revizyonistler arasındaki ayrılık, devrim istemekle devrime karşı olmak arasındaki bir ayrılıktır. Proletaryayla bujuvazi arasındaki bir ayrılıktır. Marksist-Leninistler hakim sınıfların devlet cihazının parçalanması, onu yerine işçi sınıfı önderliğinde halk devletinin kurulması için savaşırlar. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde bunun yolunun, işçi sınıfı (onun partisi) önderliğinde halk savaşı yolu olduğunu savunurlar. Burjuvazi-

nin temsilcileri olan revizyonistler ise, hakim sınıfların devlet cihazının parçalanmasına, dolayısıyla devrime karşıdırlar. Burjuvazinin önderliğinde «kapitalist olmayan yoldan sosyalizme barış içinde geçiş»i öne sürerler. Bu birbirine taban tabana zıt iki politikayı, **devrim yapmak için** işçileri ve şehirleri temel almakla, köylüleri ve kırları temel almak arasındaki bir ayrılık olarak göstermeye çalışmak, meselenin özü üzerinde kafaları bulandırmaktır.

«Kastrocu», «Guevaracı» akımlar, proletarya partisinin, dolayısıyla proletaryanın önderliğini reddederler. Silahlı halk kitlelerinin değil, üstün silahlarla donatılmış bir avuç aydının devrim yapacağını zannederler. Proletarya partisine ve kitlelere güvensizlik, onların ideolojilerinin özünü meydana getirir. Çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesini ve Mao Zedung'un halk savaşı teorisini savunan proleter devrimci çizgi ile burjuva ve küçük burjuva radikallerinin anarşist çizgisini aynı şey gibi göstermeye çalışmak, yine meselenin özü üzerinde kafaları bulandırmaktan başka bir şey değildir.

«Açık Mektup»u yazanlara göre, bütün ülkelerdeki «sosyal reformistler» gibi, Türkiye'de de Mihri Belli devrimde «köylülüğü değil de işçi sınıfını temel güç kabul ederek», «işçi sınıfının ideolojik öncülüğünü» değil de «fiili öncülüğünü» ileri sürerek, devrimin «şehirlerden kırlara doğru bir rota» izleyeceğini savunmaktadır. Bu kolay bir iş olmadığı için de, uzun vadede işçi sınıfına güvenmekle beraber, «kısa dönemde» başka güçlere bel bağlamaktır (s. 35-39). Bu yüzden Mihri Belli «sağcı bir devrim teorisi»ne sahiptir(!).

Bu görüşler doğru mudur? Gerçekten Mihri Belli bu fikirleri mi savunmaktadır? Bu fikirleri savunduğu için mi bir revizyonisttir? Hayır. Mihri Belli, proletarya önderliğinde demokratik devrimi reddettiği için, burjuva önderliğinde sözde «kapitalist **olmayan yoldan» sosyalizme** «barış içinde geçiş»i savunduğu için bir revizyonisttir. Mihri Belli. uzun süre «küçük burjuva bürokrasisinin» devrimciliğini savundu. Daha sonra yoksul köylülerin işçilerden

daha fazla sömürüldüğünü, bunun için daha devrimci olduklarını savundu. Şimdi de işçi sınıfını ağzından düşürmüyor .Bu onun burjuva önderliğini savunduğu gerçeğini gizleyebilir mi? Burjuva devlet cihazını savunduğunu, burjuva ordusunu ve burjuva bürokrasisini devrime önder olarak göstermesini gizleyebilir mi? «Legalite uğruna mücadele» tezinin teslimiyetçiliğini örtebilir mi?

«Açık Mektup»u yayınlayanlar, Mihri Belli ile «aramızdaki çelişki, çağdaş reformizm ile Leninizm, klasik sol partilerle Leninist partiler arasındaki ideolojik ayrılıktan başka bir şey değildir» (s. 39) diyorlar. «Mektup»ta bol bol halk savaşının lafını ediyorlar, ama Mao Zedung'un ve Lin Biao'nun adını ağızlarına almıyorlar. «Çağdaş reformistler», «sosyal reformistler», «klasik sol partiler», «revizyonist akım» vs. diyorlar ama modern revizyonizmi ağızlarına almıyorlar. Modern revizyonizmin merkezi olan Sovyet sosyal-emperyalizmini ağızlarına almıyorlar. Onlara göre revizyonizm burjuva ideolojisi değil de, adeta Marksizm-Leninizmin değişik bir türüdür; hatalı bir çeşit Marksizmdir. Kaypak ve tamamen ikiyüzlü bir tutumla Mao Zedung Düşüncesine sinsice ve gizlice saldırıyorlar. Tıpkı Mihri Belli gibi, Marksist-Leninistlerle modern revizyonistler arasındaki mücadeleyi, proletarya ile burjuvazi arasında sınıf mücadelesi olarak değil de «solun içinde bir ideolojik ayrılık» (s. 35-37) olarak göstermeye çalışıyorlar.

Mihri Belli'ye karşı muhalefetlerinin sahte bir muhalefet olduğu, Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerine karşı takındıkları tavırdan da bellidir. Yıllardır, temel çalışma alanı olarak şehirleri ve devrimin temel gücü olarak işçi sınıfını savunan Hikmet Kıvılcımlı'yı «Türkiye'nin sınıfsal ilişki ve çelişkilerine ilişkin... ışık tutacak, değerli teorik çalışmalar» yapmış bir kimse olarak göklere çıkarıyorlar (s. 20-21).

Bu tutumları, «şehirleri temel alanlar revizyonisttir» şeklindeki görüşlerinde ne kadar ikiyüzlü olduklarını göstermiyor mu?

İkiyüzlüler, Mao Zedung'un halk savaşı teorisi üzerinde de kafalarda bulanıklık yaratmaya çalışıyorlar. Halk savaşını, sadece şehirlerde emperyalizmin güçlü olması gibi taktik bir zorunluluğa bağlıyorlar. Mao Zedung'un halk savaşı teorisi, askeri zorunluluklara değil, yarı-feodal ve yarı-sömürge ülkelerdeki sınıf çelişmelerinin tahlilline dayanır. Halk savaşı teorisi, bu toplumlarda, hakim sınıfların devlet cihazının parçalanması ve işçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulması teorisidir. Emperyalizme bağımlı bir kapitalist gelişmenin yer aldığı bu ülkelerde, yarı-feodal ilişkiler içinde yaşayan köylü kitleleri nüfusun ezici çoğunluğunu meydana getirir. Bu ülkelerde, baş çelişme sömürülen köylü yığınlarıyla, yarı-feodal sömürücüler arasındaki çelişmedir. Devrime, yani burjuva devlet cihazının parçalanmasına giden yolda çözümü ilk olarak ele alınması gereken çelişme, budur. Bunun için bu ülkelerin önündeki devrim aşaması, özü toprak devrimi olan demokratik devrimdir. Toprak devrimi, ancak işçi sınıfının (onun partisinin) önderliğinde zafere ulaşabilir. Bunun için hakim sınıfların devlet cihazı parça parça ele geçirilir. Köylük bölgelerde kurtarılmış bölgeler kurulması, bu yolla şehirlerin kuşatılması ve nihayet bütün ülkede iktidarın ele geçirilmesiyle zafere ulaşılır. Halk savaşı, halkın, esas olarak köylü kitlelerin seferber edilmesine dayanır. Onun için halk savaşı, dağlarda, bayırlarda ya da ormanlarda değil, köylü kitleleri neredeyse orada verilir. Bir kır savaşı değil, bir halk savaşıdır. Modern silahlarla donatılmış ve onları kullanmasını bilen «askeri eğitim» görmüş «uzmanların» değil, halk kitlelerinin savaşıdır.

«Açık Mektup» şöyle diyor: «Türkiye devrimi Vietnam, Çin, Küba devrimlerinden farklı bir yol izleyecek, önce şehirler, sonra kırlar temel olacaktır»; «Son duruşma kırlarda cereyan edecektir» (s. 58-59). «Açık Mektup»u yazanlar ne olduğu belli olmayan «Emperyalizmin 3. bunalım döneminin özelliklerinden ve Türkiye'deki üretici güçlerin gelişme seviyesinden dolayı», halk savaşı teorisini te-

petaklak ediyorlar.

«Hele şehirlerde duralım, sonra kırlara çekiliriz» fikri, bugün Türkiye'deki en tehlikeli revizyonizmdir. Mihri Mihri Belli kliğinden ayrılarak, revizyonizmlerini gizleyeceklerini sanan ikiyüzlü unsurların piyasaya sürdükleri kalp teori budur. Köylük alanlardaki mücadele bu mekanik sıralamayı yapanları beklemez. **Daha bugünden köylük alanlardaki sınıf mücadelesinin ateşi içinde çelikleşmezsek yarın hangi tecrübe ve örgütlenme ile devrimci mücadelenin daha ileri görevlerini başarabiliriz? Devrimci mücadele bir saksı çiçeği değildir ki, onu ilkönce şehirlerde büyütüp daha sonra köylere götüresin. Devrimci mücadele ve örgütlenme, esas olarak hangi toprakta, hangi iklimde yetişir ve büyürse, o toprak ve iklimin mücadele şartlarına göre dayanıklılık ve tecrübe kazanır, sınıf ilişkilerini ve şartları mücadele içinde kavrar, kitleleri devrimci bir güç haline getirir ve halk savaşı yoluyla düşmanı alteder.** Bütün bu görevler, **daha bugünden** esas ağırlık köylük alanlara verilmek suretiyle ve köylerle şehirlerdeki mücadele halk savaşının gelişmesi hedefine bağımlı bir şekilde yürütülerek yerine getirilir. Köylük alanlardaki mücadele ile şehirlerdeki mücadele arasındaki bağ, **diyalektiktir. Mekanik** bir **burjuva kafasıyla** kavranamaz. Proletarya önderliğini, işçi-köylü ittifakını, gerici iktidarın parçalanışında şehir ve köylük alanlardaki mücadele**nin birbirini tamamlayan** rolünü, **ancak** diyalektik bir kavrayışla anlayabilir ve sınıf mücadelesine uygulayabiliriz. Bugün Türkiye'de «Hele şehirlerde duralım, sonra kırlara çekiliriz» fikri, halk savaşı yolunun en ince ve **aldatıcı** biçimde inkarı, revizyonizmin en kurnazca ve sahtekarca savunulmasıdır. (Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 28, s. 5)

Mao Zedung Düşüncesi üzerinde bulanıklık yaratmaya çalışan bu sahte muhalefetin amacı nedir?

Halkın ve proleter devrimcilerinin mücadelesi her geçen gün Mihri Belli revizyonizminin ve onun uluslararası kaynağı olan modern revizyonizmin niteliğini ortaya ko-

yuyor. Devrim isteyen bütün unsurlar gün geçtikçe Mao Zedung Düşüncesinin halkımızın kurtuluş yolunu aydınlattığını kavrıyor.

Sahte muhalefet Mao Zedung Düşüncesiyle devrim isteyen kadrolar arasına bir duvar çekmeye çabalıyor. Revizyonist görüşlere sözde saldırıyor, ama bütün revizyonistlerle Mao Zedung Düşüncesine karşı birliği savunuyor. Devrim isteyen bütün unsurların anti-faşist eylem birliğinin sağlanmasının başlıca devrimci görev olduğu şu dönemde, ikiyüzlü klik proleter devrimci harekete saldırarak, devrim isteyen ve eninde sonunda proleter devrimci saflara katılacak olan gençler arasında hareketimize karşı düşmanlık körüklüyorlar.

Revizyonist klikler içinde en sinsi olanı budur. Çünkü ikiyüzlüdür. Bütün çabası, devrim isteyen unsurları aldatmak, zehir saçan revizyonist fikirlerin etkinliğini korumaktır. Bütün revizyonist klikler gibi yıkılmaya mahkumdur.

Devrim isteyen bütün kadrolar er geç Mao Zedung Düşüncesi temeli üzerinde birleşecektir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 29
s. 3

* Proleter devrimci hareketin oportünizme karşı mücadelede özellikle Mihri Belli'nin sağcı revizyonist görüşlerini topa tutması üzerine, İlkesiz Birlik Cephesi 1971 başında parçalandı. Mahir Çayan, Yusuf Küpeli, Münir Aktolga ve Ertuğrul Kürkçü, Aydınlık Sosyalist Dergiye Açık Mektup başlıklı bir broşür yayınlayarak Mihri Belli'den örgütsel bakımdan koptular. Bunu yaparken de, maceracı görüşlerini iyice sistemleştirdiler, Marksizm ile revizyonizm arasındaki ayrımı bulandırdılar ve esas ideolojik sınır çizgisini Marksizm-Leninizm ile kendileri arasına çektiler. Böylece, dağılan revizyonist kamptan kopan dürüst, devrim isteyen unsurların proleter devrimci hare-

kete katılmasının önünde yeni bir duvar oluşturdular. Bu yöntem, o günden bu yana THKP.C, THKO, Kurtuluş, Devrimci Gençlik, Militan Gençlik, Halkın Kurtuluşu, Emeğin Birliği, Halkın Yolu, TİKKO, Acilciler, Devrimci Kurtuluş, Halkın Birliği, Devrimci Yol, Devrimci Halkın Yolu vb. vb. şeklinde **çoğalarak ve ufalarak** kademe kademe uzanan ara akım barikatlarının tümünün ağababasını ve ideolojik beslenme kaynağını doğurdu.

Proleter devrimci hareket, sistemleşen maceracılığa karşı mücadelede, onun **aşırı sağcı, revizyonist özünü** açığa çıkarmaya önem verdi. İlkesiz Birlik Cephesinin parçalanmasından hemen sonra Proleter Devrimci AYDINLIK'ta yayınlanan bu yazı, Çayan-Küpeli-Aktolga kliğinin Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine düşmanlığı; Marksist devlet teorisini, proletarya partisini ve işçi-köylü ittifakına dayalı halk savaşı yolunu reddetmesi; seçkin silahşörlere dayalı «öncü savaş» ve «foko» anlayışı; devrimin köylerden şehirlere doğru ilerlemesini bir askeri taktik sorunu olarak görmesi gibi temel noktalar üzerinde durmaktadır. Yazıda, modern revizyonizmin merkezinin Sovyet sosyal-emperyalizmi olduğunun belirtilmesi ve maceracıların bu meseleyi ağızlarına bile almadıklarına işaret edilmesi, hayati önemdedir ve maceracılığın bütün sonraki gelişmelerine ışık tutmaktadır. Bunun yanı sıra, bu yazıda, o sıralarda devrimci safları etkilemekte olan Lin Biao'cu, Çaru Mazumdar taraftarı tasfiyeci anlayışların izleri de mevcuttur. Lin Biao'nun da sanki halk savaşı teorisine bir katkısı varmış gibi zikredilmesi; şehirleri temel almanın «en tehlikeli revizyonizm» olduğu ileri sürülerek Kruşçev-Brejnev revizyonizmini hedef almak anlayışına bulanıklık getirilmesi; köylü yığınlarıyla toprak ağaları arasındaki çelişmenin bütün ezilen ülkelerde, her zaman baş çelişme olduğunun dogmatik bir şekilde ileri sürülmesi ve bu çelişmenin emperyalizm ile olan çelişmeden kopartılması; Çin'de siyasi iktidarın parça parça ele geçirilmesi sürecinin Türkiye'ye kopyacı bir şekilde aktarılması, bu yanlış anlayışların örnekleridir.

Burada bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz: Proleter devrimci hareket, bu yazının içinde, şehirleri temel almanın «en tehlikeli revizyonizm» olduğunu ileri sürdüğü paragrafta bile, tasfiyeci fikirlerin aşırı şekillerine karşı çıkmış ve köylerdeki mücadele ile şehirlerdeki mücadele arasında diyalektik bir bağın varolduğunu vurgulamıştır. Kısacası, proleter devrimci hareket ile revizyonizm ve maceracılık arasındaki mücadelenin bir belgesi olan bu yazıya, proleter devrimci hareket içinde Marksizm-Leninizm ile tasfiyecilik arasında gelişmekte olan iki çizgi mücadelesi de yansımaktadır.

İKİYÜZLÜLÜĞÜN BELGELERİ*

9 Şubat 1971

Bugün Mihri Belli'ye sözde ateş püsküren ikiyüzlü klik, daha dün Mihri Belli'nin görüşlerinin hararetli savunucusuydu. Aşağıdaki seçmeler ikiyüzlülerin daha iki üç ay önceki tutumlarının aynısıdır.

★ ★ ★

«İşçi-Ordu El Ele, Milli Cephede sloganı direniş yürüyüşlerinin en etkili sloganı oldu. Türk Ordusu tarihi geleneğine bağlı kaldı ve Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi bir iktidarın emrinde kendi emekçi halkına karşı koymadı.»

İmza: **Aydınlık Sosyalist Dergi** (Sayı 21, s. 197)
Sahibi: **Münir Aktolga**
Yazı Kurulu Üyeleri: **Mihri Belli, Mahir Çayan** vs.

★ ★ ★

«Büyük direniş günleri Amerikan danışmanlarının telkiniyle Demirel iktidarının uygulamaya çalıştığı Türk Ordusunun milli güçlere karşı bir baskı kuvveti olarak kullanmak planı genellikle uygulanamadı. O günler «İşçi-Ordu El Ele, Milli Cephede» sloganı etkili bir slogan oldu... Türk ordusunun montaj ve ambalaj sanayii işverenlerinin elinde işçiye karşı bir baskı aracı rolünü oynatmak kolay bir iş değildir... Türkiye'de millici ve devrimci bir geleneğe sahip Atatürkçü Türk ordusunun varlığı faşizmi özle-

yenlerin önüne dikilen büyük bir engeldir... Halkımız kendi ordusu saydığı Türk ordusuna karşı güven ve sevgi beslemektedir...»

İmza: **Aydınlık Sosyalist Dergi** (Sayı 22, s. 266-267)
Sahibi: **Münir Aktolga**
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: **Mahir Çayan**

★ ★ ★

«Şu tarihi anda, Türkiye'de, proleter devrimci hareketin en önemli bir meselesi legalite uğruna mücadeledir. Legalite uğruna mücadele Filipin demokrasiciliğinin sınırlarının aşılması, güneş altındaki yerimizin dost-düşman tarafından tanınması uğruna, demokrasi uğruna mücadeledir... Bizim gizli hesabımız yoktur. Hesabımız açıktır, ortadadır. Türkiye'nin bugünkü şartlarında gizlenmek bize düşmez. Varsın vatan satıcıları gizlensinler.»

İmza: **Aydınlık Sosyalist Dergi** (Sayı 24, s. 433)
Sahibi: **Münir Aktolga**
Yazı Kurulu Üyeleri: **Mahir Çayan, Yusuf Küpeli vs.**

★ ★ ★

«Mihri Belli arkadaşın 'Devrimci Milliyetçilik ve Proleter Enternasyonalizmi Birbirini Tamamlar' başlıklı yazısının milliyetçilikle ilgili olan kısmına tamamen katılıyoruz. Revizyonizmle ilgili ikinci kısım konusunda aramızda nüans farkları (önemsiz, küçük görüş ayrılıkları) var.»

Mahir Çayan ve Yusuf Küpeli
1970 Ekim ayında SBF'de yapılan «Revizyonizm» konulu tartışmalı konferansta.

★ ★ ★

«Biz, Proleter Devrimci AYDINLIK gibi Pekin ağzıyla konuşamayız.»

Mahir Çayan, Yusuf Küpeli ve Münir Aktolga
«Revizyonizm» konulu tartışmalı konferansta ve

1970 Ekim ayındaki Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Kurulunda.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 29
s. 3

* Proleter devrimciler, İlkesiz Birlik Cephesine karşı mücadelede esas darbeyi Mihri Belli'nin revizyonist görüşlerine yönelttiler. Bu ideolojik mücadelenin etkilerinin kendini göstermesi üzerine, Yusuf Küpeli, Münir Aktolga, Ertuğrul Kürkçü ve Mahir Çayan bütün suçu Mihri Belli'nin sırtına yıkarak sorumluluktan kurtulmaya çalıştılar ve Marksizm-Leninizme karşı yeni bir barikat kurmak için harekete geçtiler. Bunun üzerine Proleter Devrimci AYDINLIK ,onların ikiyüzlü tutumlarını bu kısa yazı ile belgeledi.

ÇUKUROVA İŞÇİ MÜCADELESİNİN ÖĞRETTİKLERİ*

9 Şubat 1971

Amerikancı AP iktidarının işçi sınıfımızın mücadelesini bastırmak için giriştiği bütün çabalara rağmen, 15-16 Haziran büyük işçi mücadelesinin etkileri bütün yurtta devam etmektedir. Çukurova'da da, dokuma işçilerinin yoğun olduğu fabrikalarda bu etki kendini göstermiştir. Artan hayat pahalılığı karşısında, düşük olan işçi ücretleri artık işçileri geçindiremeyecek bir duruma gelmiştir. Sarı sendikacıların patronlarla tam bir anlaşma içinde oldukları gerçeğini her geçen gün daha iyi kavrayan Çukurova işçileri günlerce süren mücadelelere atıldılar. Bu mücadelelerdeki çalışmalarımızı gözden geçirmeliyiz. İşçilerin ve bizlerin kazandığımız tecrübeleri değerlendirmeliyiz. Böylelikle ileride daha doğru çalışmak, mücadeleyi ilerletmek mümkün olacaktır.

Çukurova'da ilk hareket 613 işçinin çalıştığı Tarsus Basma Fabrikasında oldu. Grevi DİSK'e bağlı Tüm-İş Sendikası yönetti. 72 gün süren grev boyunca, patron işçiler arasındaki birliği baltalamak için gizli-açık, kanunlu-kanunsuz her yola başvurmuştur; grevde bulunan sendikanın başkanını ve yöneticilerden bazılarını satın aldı. Grevci işçiler arasında çok az sayıda da olsa faşist unsurlar vardır. Bütün bunlara rağmen, 72 günlük mücadele boyunca işçilerin birliği sürdürüldü. Bu ilk grev, dokuma işçileri arasında ilk kıvılcımı attı. Yıllardır sarı sen-

dikalar tarafından patronlara satılan Güneyli işçilerin gözünü açtı.

İlk bakışta grev sonunda elde edilen ücret zamlarının bundan önceki toplu iş sözleşmelerine oranla daha yüksek olduğu göze çarpmaktadır. Ama bu durum aldatıcıdır. Çünkü bu yıllarda artan hayat pahalılığı bir kasırga gibidir. İşçilerin elde ettikleri bütün ücret zamları bir göz boyamadan öte bir anlam taşımamaktadır.

Grevci sendikanın yöneticilerinin patronun adamı olması yüzünden işçilerle temas etmemiz önce güç olmuştur. Çünkü bu gibi sendikacılar, proleter devrimcilerinin grevci işçilerle temas etmelerinin onların patronla yapacağı pazarlığı(!) bozacağını, işçilere mücadele bilincini aşılayacaklarını bilmektedirler. Bu yüzden bu gibi gerici sendikacılar daima, bizlerle işçiler arasına bir duvar çekmek istemektedirler. Bu duvar aşılmaz değildir. İşçi kitleleri arasında çalışmaya azmetmiş bir devrimci için bu, ancak küçük bir engel olabilir. Yeter ki bizler işçi kitlesinin isteklerini doğru olarak kavrayalım ve işçi haklarının tavizsiz savunucusu olalım; işçi sınıfının genel hedeflerinin yanında işçilerin yakın hedeflerini eksiksiz savunalım. Önce ileri işçilerle temas kurarak, onlar aracılığıyla işçi kitlesiyle konuşma imkanını bulduk. İşçilere birlik olmaları gereğini anlattık. Birliği bozmak isteyenlere karşı onları uyardık. İşçilere siyasi gerçekleri anlattık. İşçi sınıfının kurtuluş yolunu açıkladık. Patronların yardakçıları bizim işçi kitlesiyle temasımızı engellemek için çok gayret sarfettiler. Ama bu çabaları boşa çıkarmayı bildik. İşçilerle devrimcilerin arasına girmek isteyenlerin gerçekte mücadeleyi desteksiz bırakmak amacında olduklarını anlattık.

Çalışmalarımızdan Çıkardığımız Sonuçlar

Grevci işçileri desteklemek ve onlarla devrimci bir birlik kurmak istiyorsak, mutlaka grev mahalline toplu olarak gitmek gerekmez. Tersine, bu durum çoğu zaman

sakıncalı olmaktadır. En iyisi, siyasi bilinci ileri işçi arkadaşlarla ortak çalışma yapmaktır. İşçi kitlesi içinde bulunmak, görünüşte kitleler içinde olmak gibi gelebilir. Ama gerçekte birçok sakıncalar doğurmaktadır. Arkadaşlarımızı tecride kadar varabilir. Gösterişçi çalışma yerine, disiplinli ve sistemli çalışma şarttır. Devrimci işçi arkadaşlarla grevin yakın hedefleri doğru tespit edilmeli ve grevdeki bütün olumlu ve olumsuz şartlar göz önüne alınmalıdır. Devrimci işçi arkadaşlara insiyatif tanımalıyız. Bu şekilde patronların satın aldığı yardakçıların tertiplerini ve polisin devrimcileri gözaltına alarak etkisiz bırakma çabalarını boşa çıkarmak da mümkündür. **Devrimci işçi arkadaşlara sorumluluk vermek onlarda önderlik yeteneklerini geliştirir.**

Tarsus'ta grev devam ederken birdenbire Adana'da büyük işçi olayları patlak verdi. DİSK bu bölgede dokuma fabrikalarında örgütlenme çalışmasına henüz başlamıştı. Ancak, yıllardır Teksif tarafından üç-beş kuruşa satılan işçiler başkaldırdılar. Hareketin böyle birdenbire patlak verişi, DİSK yöneticilerini dahi şaşırttı. Gelişmeler süratli oldu. Kanlı işçi mücadelelerinin zaman zaman başıboş geliştiği görüldü. İşçiler kendiliklerinden örgütlenip mücadeleyi sürdürdüler.

Adana'da işçi hareketi başlar başlamaz çalışmalarımızı oraya kaydırdık. Adana ve çevresinde terör vardı. Bu terör bizi daha dikkatli kıldı. Tarsus'ta yaptığımız hataları burada yapmadık. Birkaç ileri işçi ile temas kurduk. Bu arkadaşlarla devamlı meseleleri tartıştık. Onlarla tam bir birlik kurarak çalışmaya koyulduk. İleri işçilerle birlik yanında, işçi kitleleriyle doğrudan teması da kaybetmedik. İŞÇİ-KÖYLÜ'yü bütün fabrikalara ulaştırdık. Patronların ve polisin baskıları hep boşa çıktı. İŞÇİ-KÖYLÜ elden ele dolaştı. Helalarda gizli okundu. Gazeteleri işçi evlerine ulaştırdık.

Adana'daki arkadaşlarımız hâlâ işçiler içinde aktif olarak çalışmaktalar. Her fabrikada işçiler içinde komiteler oluşturmak hedefimizdir. Bu komiteler işçilerin en ileri

unsurlarından oluşacaktır. İşçilere gazetemiz, dergilerimiz ve broşürlerimiz dağıtılmaktadır.

Patronlar ve onların yardakçıları işçilerin birliğini bölmek için her yola başvurmaktadırlar. Adana işçi mücadelesinde Kürt ve Türk işçileri birbirine düşürerek bundan faydalanmak istediler. Kürt işçileri geri bilinçlerinden ötürü kendi saflarına çekmek istediler. Kürt işçiler arasında da ileri bir işçi arkadaşımız vardı. Bu arkadaş işten atılmıştı. İstanbul'da yeni bir iş bulmuştu. İşçiler bu arkadaşın gitmesine engel oldular. Aralarında topladıkları paralarla arkadaşımızın ihtiyaçlarını karşıladılar. Böylece işçi kardeşliğinin güzel bir örneğini gösterdiler. İşçilerin mücadele azmi ve tutkunlukları bize de güç katmaktadır. İleri bilinçteki bu işçi arkadaş, Kürt işçileri mücadele saflarında toplamamızda bize yardımcı oldu. Kürt işçiler de böylece halkımızı ve işçi sınıfını bölmek için hakim sınıfların oynadıkları oyunu gerçek hayatta gördüler. Onlara Kürt ve Türk halklarının devrimci mücadeledeki birliğini anlattık. İşçilerin ortak menfaatlerini gösterdik. Bütün Türkiye işçilerinin kardeşliği olmaksızın kimsenin kurtuluşunun gerçekleşemeyeceğini açıkladık. Sonunda patronun bölücülüğünü boşa çıkardık.

Dokuma işçilerinin mücadelesi sürerken, Tarsus Beyaz Çimento fabrikasında işgal başladı. Burada çalışmamız daha kolay oldu. Hem pratiğimiz ilerlemişti, hem de buranın işçileri genellikle daha ileri idi. Çünkü çevrelerinde olup biten işçi mücadelelerinden dersler çıkarmışlardı. İşçilerin mücadelesine devrimcilerin desteğinin şart olduğunu kavramışlardı. İşgalci işçi arkadaşlara yardımcı olacak iki grevci arkadaş seçtik. Bunlar, oradaki çalışmayı geniş ölçüde sürdürdüler. İleri işçilere kitap ve broşürlerimizi veriyorduk. Geceleri ve elverişli zamanlarda ileri işçilerle, işçi sınıfının ve halkımızın kurtuluş yolunu tartışıyorduk. Fabrikadaki işçilerin çoğunluğu Kürt işçilerdi. Türk olsun Kürt olsun, işçilerin devrimci birliğini savunduk. Onlara bölücülerin davranışlarına karşı uyanık olmalarını anlattık. İşgalci işçilere, grev olan fabrikadan her gün ye-

mek gönderiyorduk. Bu yemek verme işine sendika yöneticileri karşı çıktılar. Ama işçiler bunu severek yapmaktaydılar. Bu, işçi kardeşliğinin güzel bir örneğidir. İşgal hâlâ devam etmektedir.

Siyasi Çalışma

İşçiler içinde siyasi çalışmalarımızda önce bazı sloganlar atıyorduk. Sözgelimi: «**Devlet sömürücü sınıfların baskı aracıdır**», «**Kurtuluşumuz için siyasi iktidarın ele geçirilmesi şarttır**». Daha sonra açıklıyorduk. İşçiler açıklamalarımızı büyük bir dikkatle dinliyorlardı. Tartışmalarda, onların yaratıcı görüşleri hepimiz için yararlı oluyordu. **Önce önemli siyasi sloganları belletmek ve sonra da bunları kavratmak için açıklama** ve **tartışmalar yapmak,** bizim tecrübemizden çıkardığımız bir derstir.

Birlikte çalıştığımız ileri işçi arkadaşlara, devrimci çalışma tarzının nasıl olması gerektiğini bizzat uygulayarak öğretmeye çalışıyorduk. İşçilerin toplu üretimde bulundukları için, birçok aydının zorlukla kavrayacağı çalışma tarzını hemen benimsediklerini görüyorduk. Hatta geri işçiler bile hemen buna uyuyorlardı. Disiplinli ve örgütlü çalışmaya genel olarak yatkındılar. **Çalışmalarda her zaman eleştiri ve özeleştiriyi uyguladık.** Bu, **bizi ilerleten bir şeydi.** Eleştiri ve özeleştiriyi göstermelik olsun diye uygulamadık. Bu yöntemi hatalarımızı yenelim diye uyguladık. Birçok işçi arkadaş haklı olarak bizi eleştiriyordu. Biz hatalarımızı hemen kabul ediyor ve düzeltmek için gayret sarfediyorduk. Bu, işçilerin devrimci harekete olan güvenlerini artırıyordu. Bir işçi arkadaşa söz verdiğimiz saatte gidemedik. Arkadaş bizi eleştirdi. Gevşekliğimizden ötürü özür diledik. Bir daha da söz verdiğimiz saatte bulunmaya dikkat ettik. Bundan çıkardığımız sonuç, **disiplinli çalışmak, verdiğimiz sözü tutmak ve örnek bir çalışma yapmaktır.**

Toplantılarda işçi arkadaşlar bize kulaklarına çalınan devrimci hareket içindeki ayrılıkları soruyorlardı. Bizler de onlara mümkün olduğu ölçüde, anlayabilecekleri şekil-

de anlatmaya çalıştık. Mücadeleleri çoğu defa işçi ve köylü hareketlerinin geçmiş tecrübelerini anlatarak kavratabiliyorduk. Hiç bir zaman işçiler bunu anlayamaz gibi gerici bir tavıra düşmedik. İşçiler yanlış görüşleri gördükçe doğruları kavrıyorlardı. Bir toplantıda işçilerin isteği üzerine **Kurtuluş** gazetesinin eleştirisini yaptık. İşçiler İŞÇİ-KÖYLÜ ile **Kurtuluş'u** karşılaştırarak gerçeği kavrıyorlardı. Bundan çıkan sonuç şudur: **Siyasi çalışmalarımızda her türlü revizyonist** ve **oportünist görüşün üzerini küllendirmeden bunları pratiğe bağlı olarak yıkmak şarttır.**

Çalışmalarımızda işçi arkadaşlara köylerdeki mücadeleyi ve işçi-köylü ittifakını anlattık. İşçiler bunu iyi kavradılar. Çünkü grevdeki fabrikanın sahibi 108 bin dönüm toprağa sahipti. Tıpkı fabrikadaki işçiler gibi, tarım işçileri ve yoksul köylüler de aynı patron tarafından sömürülmektedir. Bunun yanında fabrikadaki işçilerin birçoğunun köylülükle ilişkisi henüz kopmamıştır. Birçokları hâlâ köylerde oturmakta ve fabrikaya gidip gelmektedir.

İşçilerin mücadelesini bastırmak için gerici propagandalar yapan patron: «Benim binlerce dönüm toprağım var. Fabrikanın makinalarını çürütürüm de yine dönmem. Bana topraklar yeter» diyormuş. Bunu bize bir işçi arkadaş nakletti. Ve dedi ki: «Böyle söylüyor patron. Patronun belini köylerden kırmak gerek. İşçiler ve köylüler birlik olmalı.»

Hatalarla Mücadele

Çalışmalarımız sırasında saflarımızda birçok hatalı görüş ortaya çıktı. Bunlardan en önemlisi şu idi: «Şehirlerde çalışmak, işçi sınıfı arasında çalışmak, revizyonist bir çalışmadır.» Bu görüşlerin kaynağının entellektüel eğilimler olduğunu tespit ettik. Bu görüşlere karşı tavizsiz, doğruları savunduk. Çalışmalarımıza devam ettik. Ama bu hatalı görüşlerin sahipleri olan arkadaşlar, evlerine kapanıp kitaplar arasına daldılar. Onlar, **«gerçeği somut ol-**

gularda aramak» yerine kitap kurdu olmayı seçtiler. Elbetteki bu yanlış bir yoldu. Saflarımızda yetişkin kadrolara çok ihtiyacımız olduğu bir sırada böylesine eğilimler bizi epey sarstı. Onları ikna etmek için çalıştık. İşçi içindeki mücadeleye katılmayıp evlerinde oturup kitap okumakla «gerçeği» kavrayamayacaklarını söyledik. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Başkan Mao bize böyle söylüyor.

İşçi arkadaşlar bizim içimizdeki hatalı görüşlerin farkına vardılar. Çünkü arkadaşların bazıları hiç çalışmalara katılmıyordu. Bize durumu sordular. Biz de anlattık. Kendi düşüncelerini açıkladılar. Bu hatalı tutumların devrimci mücadeleye zararlı olduğunu onlar da kavradılar.

Çukurova'daki çalışmalar için önemli bir tespit işçilerin köyle bağlarının devam etmesidir. Eğer bu gerçeği göremezsek, şehirde mücadelesine sırt çevirdiğimiz işçiyi, köyde karşımızda görürüz. Ve o işçi bizim devrimciliğimizin şüphe götürdüğünü hayatındaki olaylarla köylülere tam olarak açıklayabilir. İşçi mücadelelerinde bağ kurduğumuz işçi arkadaşlar aracılığıyla da köylere devrimci fikirlerimiz ulaşabilir. İşçiler aracılığıyla köylülerle bağ kurulabilir.

Buna bir örnek verelim: Fabrikalarda kurulan komitelerin dağıttığı gazetelerimiz köylere de ulaştı. Bir fabrikada, çalışan her işçiye beş gazete düşmek üzere dağıtım yapılmış. Sonradan öğrendik ki, işçiler fazla gazete alarak bunları köylere ulaştırmışlar. Şimdi Çukurova'nın köylüleri de işçi mücadelesinin derslerini öğrenmektedir. Onlar da işçi sınıfının devrimimizdeki görevini anlama yolundadır.

Bugün en çok sıkıntısını çektiğimiz şey nedir? Köylük alanlarda uzun süreli çalışma yapabilme imkanı bulmaktır. Köylüler arasında kök salmaktadır. Yetişkin bir işçinin kendi köyü ile ilişki kurması ve burada devrimci çalışma yapması güç olmayacaktır. Bu, meselenin bir yönüdür. Diğer yön ise, işçi sınıfının devrimimizin önderi olduğunun mücadeleyle gösterilmesidir. İşçi sınıfı iktisadi ve siyasi mücadele içinde bilincini geliştirir. Devrimin ön-

cüsü olduğunun bilincine varır. Devrimin, köylülere önderlik yaparak gerçekleşeceğini anlar. Bu nokta meselenin can alıcı bir noktasıdır. Biz bu gerçeklere hiç bir zaman gözümüzü kapayamayız.

İşçi-köylü ittifakını bu bütünlük içinde ele almalıyız. İşçi sınıfının mücadelesini köylük alanlardaki sınıf mücadelesinin geliştirilmesi yönüne sevketmeliyiz. İşçi sınıfı mücadelesinin köylük alanlardaki mücadeleyi geliştirmeye yönelmesi de esas çalışma alanında, köylük bölgelerde çalışmakla olur. Şüphesiz ki, köylülere sadece işçiler aracılığıyla gitmeyi düşünemeyiz.

Meseleyi doğru olarak kavrayamayan, entellektüel tartışmalarla ve evlerine kapanıp kitaplar arasında vaktini geçirenlere bizler, «Eh, madem öyle istiyorsunuz, buyurun köyler sizı bekliyor» demedik. Çünkü bu faydasız olurdu. Nitekim, böyle düşünen arkadaşlar da bu yolu tutmadılar.

Bölgedeki işçilerin yaşama şartlarına kısaca dokunalım. İşçiler içinde lumpen eğilimler de vardır. Bizim bölgede işçilerin küçümsenmeyecek ölçüde bir kısmının esrar kullandığını tespit ettik. Bu hem işçilerin kafaca ve bedence mücadelelerini engelleyen bir şeydir ve hem de bu durumu bilen patronlar ve polis bu işçileri kendilerine bağımlı kılarak devrimci mücadeleden alıkoymaktadır. İşçiler polis baskısından korkmaktadırlar. İşçiler içinde bu gibi kötü alışkanlıklarla da mücadele etmeliyiz. İleri bir işçi arkadaşı biz ikna ederek böyle kötü alışkanlıklarından vazgeçirdik.

Kadın işçiler arasında çalışmalara özel bir gayret ve dikkat sarfetmeliyiz. Kadın işçilerle kız arkadaşlar ilişki kurmalıdır. Kız arkadaşlar kadın işçi aracılığıyla kadın erkek bütün işçilerin mücadeleye katılmalarını sağlamak için çalışmalıdır. Gericilerin, hayasızca yalanlarına ve iftiralarına karşı uyanık olmak gerekir. Kız arkadaşlar, erkek işçiler arasında çalışmaya zorunlu olmadığı zamanlarda katılmayabilirler. Grevci işçiler en çok kadınların desteğinin alınmasını şart görüyorlardı. Mücadele sırasında, evlerinde ağlama ve sızlamalar yerine onları destek-

leyen birer eş bulmak istiyorlardı. Çalışmalarımız olumlu olmuştur. Adana olaylarını İŞÇİ-KÖYLÜ'den okuyanlar bilirler. Çok kere kadınların atılgan davranışları erkek işçilere cesaret vermiştir. Bazen kadın işçiler en önde mücadele ettiler.

DİSK'in Tutumu ve İlişkiler

Sarı sendikalar tarafından yıllarca haraca kesilen ve patronlara üç-beş kuruşa satılan işçiler DİSK'e bir kurtarıcı olarak sarılmaktadırlar. Şartlar onları buna zorlamaktadır. Bir fabrikada en ufak bir olay çıksa hemen DİSK'e koşuyorlar. Çoğu zaman da katılmak için karar bile alıyorlar. Adana'da çıkan hareketlere bu açıdan bakmalıyız. Hareketler bir patlama ile ve kendiliğinden başladı, gelişti; DİSK'in çalışmaları böylesine bir sonucu hedef alınamıştı. Bu şunu da göstermektedir: İşçi sınıfının üzerindeki sömürü ve baskılar arttıkça mücadeleye olan azmi gelişmektedir. En ufak bir kıvılcım geniş işçi kitlelerini harekete sokmaktadır.

Gelişen işçi olayları göstermektedir ki, sarı sendikacılık çökmektedir. Yerine işçilere yol gösterecek devrimci sendikalar şarttır. DİSK işçi mücadelesinin başlangıcında çoğu kere aktif rol almaktadır. Ama bundan sonra reformcu yolu tutmakta ve kitlelerin eğitimine sırt çevirmektedir.

Bizler, bugün yararlı bir görevi yerine getiren DİSK'in sarı sendikalarla olan mücadelesini işçi mücadelelerini ilerlettiği için desteklemeliyiz. Hiç bir arkadaş bunu küçümsememelidir. Ancak, bunun yanında bizler, mücadelenin ekonomik mücadele sınırları içine hapsolunmamasına dikkat etmeliyiz. İşçilere devrimci yayınları götürmeli ve işçiler arasında devrimci propagandayı önemle yürütmeliyiz. İşçi mücadelesinde DİSK yöneticilerinin kaypak ve teslimiyetçi yanlarıyla mücadele etmeliyiz.

DİSK yöneticilerinin harekette bizleri tecrite yönelen tutumları yanlıştır. Devrim davamıza zararlıdır. Hatta kı-

sa vadede işçilerin menfaatlerine de zararlıdır. O halde, bizler DİSK'in bu tutumuna karşı işçilerle birlikte mücadele etmeliyiz. Ama asla sekter bir tutuma ve DİSK'i kötüleme durumuna da düşmemeliyiz. Bizler mücadele sırasında sendikacılara değil, işçilere güvenmeliyiz. İşçilerin ileri kesimlerinin hareketi yönetmelerini sağlamalıyız.

Arkadaşlarımız, bu işçi olayları sırasında epeyce yol aldılar. Birçok tecrübe kazandılar. Zaman zaman işçi dalkavukluğu ve zaman zaman da aydın tavırları, işçilere tepeden bakma hataları oldu. Bunlar hep giderildi.

İşçilerin öncü kesimlerinde devrimci düşüncenin kavranması ilerlemektedir. Devrimci yayınları okuyorlar. Aralarında tartışıyorlar ve öğrendiklerini diğer işçilere aktarıyorlar. Çalışmalara aktif olarak katılıyorlar. İşçilerin geniş kesimleri ise, birçok meseleyi kavradılar. Birlikte hareket etme bilincine vardılar. Aralarındaki bölücü unsurlarla mücadelenin şart olduğunu gördüler. Devlet kuvvetlerinin; jandarmanın, polisin, valinin, emniyet müdürlerinin patronların emrinde olduğunu anladılar. Çünkü mücadeleleri silah ve zorbalıkla bastırılmak istendi. Sarı sendikacıların başları ezilecek yılanlar olduğu daha da açık görüldü. Bunlar, bütün sınıf düşmanlarıyla sıkı bir işbirliği yapıyorlardı. İşçiler üzerine kiralık katiller gönderen bunlardı. Nihayet işçiler, siyasi mücadelenin gereğini de gördüler. Onlara devrimci yayınlarımız ve İŞÇİ-KÖYLÜ gazetemiz yol gösterdi. Gazetemizin bu olayları geniş olarak anlatan sayısı işçiler arasında on bin adet dağıtıldı.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 29
s. 4-5

* 12 Mart'a doğru, tasfiyeciliğin görünüşte keskin, özünde aşırı sağcı mücadele kaçaklığı gelişirken, proleter devrimci hareketin önderliği, buna şiddetle karşı çıktı. Lin Biaocu dogmatizme karşı «gerçeği somut olgularda aramak»ta; şehirlerde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın «re-

vizyonizm» olarak gösterilmesine karşı işçi sınıfı içinde çalışmaya büyük önem vermede ve işçi-köylü ittifakını savunmada; yayın organlarını kapatmak isteyen anlayışa karşı Proleter Devrimci AYDINLIK'ın ve (bu yazıda olduğu gibi) İŞÇİ-KÖYLÜ'nün vazgeçilmezliğini vurgulamada; sendikaları terketme ve herkesi karşıya alma tutumuna karşı özellikle DİSK içinde faaliyet göstermenin gereğini belirtmede sebat ettik. Bugüne bıraktığı en değerli miras dogmatizme karşı gerçeği somut olgularda aramak şeklindeki Marksist-Leninist anlayış olan bu iki çizgi mücadelesi, 1970-1971 kışında Çukurova'da patlak veren işçi mücadelesi üzerine yazılmış olan bu yazıda bütün açıklığıyla mevcuttur. Bu yazı, özet olarak, tasfiyecilikle mücadeleyi esas almaktadır.

EMPERYALİST BASIN DEV-GENÇ YÖNETİCİLERİNİN KÜRT MESELESİYLE İLGİLİ MİLLİYETÇİ TUTUMUNU ÖVÜYOR*

16 Şubat 1971

İngiliz tekelci sermayesinin önde gelen siyasi organlarından **The Economist**'in haftalık özel yayını **Foreign Report**, «Türkiye İçin Kader Yılı mı?» başlıklı bir yazı yayınlamıştır. Bu yazıda «Kürt Huzursuzluğu» arabaşlığı altında şu satırlar yer almaktadır:

«Hükümet, bir yandan da, sayıları iki milyonu bulan Kürt toplumunda gittikçe artan huzursuzlukla karşı karşıyadır. Kürt öğrenci liderleri Marksist öğrencilerle birleşmişlerdir ve 'Yeni Kurtuluş Savaşı' için çağrıda bulunmaktadırlar. İki grup da **'Türkiye halklarının faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesi'nden** bahsetmektedirler. Bu hareket, Türkiye'nin bütünlüğünü kutsal sayan ve azınlık topluluklara özerklik verilmesine karşı olan orduyu harekete geçirmektedir. (Ayrı topluluklar kurulması Kıbrıs için düşünülebilir, fakat Ankara için düşünülemeyecek bir konudur.) Kürt propagandasının tonu, daha sorumlu olan Devrimci Gençlik Örgütü 'Dev-Genç' liderlerini bile telaşa düşürmüştür.»

Bu satırlar, emperyalizmin revizyonizmi nasıl kendine yakın bulduğunu açıkça göstermektedir. Halkın gelişen mücadelesi, burjuva-milliyetçi fikirlere sırt dayayan revizyonistleri, emperyalist tekellerle aynı safta «telaşa» düşürüyor.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 30
s. 3

* Maceracıların, Kürt milli meselesi karşısında hakim sınıflarla birleşen tutumunu sergilemesi bakımından Proleter Devrimci AYDINLIK'ın **The Economist**'ten aktardığı yorumu yayınlıyoruz. Bugün «sömürge» teorileri savunan eski maceracıların nereden nereye geldiğini göstermesi açısından ibret verici.

IRKÇI-MİLLİYETÇİ BASKIYA BOYUN EĞMEYELIM!*

16 Şubat 1971

Türkiye'de hakim sınıflar asırlardır Kürt halkına karşı özel bir baskı ve zulüm politikası uygulamaktadır. Bu baskı ve zulüm her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Son aylarda özel olarak yetiştirilmiş askeri komando birlikleri Doğuda köyleri basıyor, köylülere saldırıyor ve en akla gelmedik işkenceler yapıyor.

Bu baskı ve zulmü tezgahlayan hakim sınıfların sözcüleri, ağız birliği ederek şöyle diyorlar:

Son olaylar **«Aşırı uçların... millet ve memleketi bölücü faaliyete giriştiklerini ve hatta intikamcı bir tutuma girdiklerini açıkça göstermektedir».** (C. Sunay)

«Bir kısım gafillerin Türkiye halklarından... pervasızca söz edecek cesarete ulaştıklarını ibret ve nefretle izlemekteyiz.» (M. Tağmaç)

«Aşırı sol 'Türkiye halkları' deyimiyle Türk milletini bölmek isteğindedir.» (T. Feyzioğlu)

«...Vatanın bütünlüğünü bozmak için Türk halkı yerine 'Türkiye halkları' terimini çıkarmışlar, Türk devletinin miletler ailesinin barışçı, medeniyetçi bir üyesi olmak idealini tahrip etmeyi ilk hedef almışlardır.» (İ. İnönü)

Hakim sınıf sözcülerinin «vatan ve milletin bütünlüğünün bozulması» dedikleri şey, kendi sömürü çarklarının «bozulması», halkımızın zulme karşı birleşmesidir. Kürt

halkını eritme ve milli baskı politikalarının açığa çıkması, hakim sınıfları telaşa düşürmüştür. Onlar, halkların kardeşliğinden, zulme karşı birlikte başkaldırmalarından korkuyorlar.

Emperyalizm ve işbirlikçileri, sömürüyü devam ettirmek için her zaman en gerici ideolojilerin halk üzerinde hakimiyet sağlamasına çalışırlar. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin sömürü ve zulmünün bir parçası olan Kürt halkı üzerindeki milli baskılar da, en geri ideolojilere sırt dayanarak haklı gösterilmeye çalışılmaktadır. Bu ideolojiler, ırkçılık ve milliyetçiliktir. Kürtleri bir milliyet olarak eritme ve yok etme politikası, Kürtleri aşağı gören ırkçı bir ideolojiye dayanır.

Kürt halkının varlığını kimler kabul ediyor, kimler inkar ediyor? Halkların birleşerek emperyalizmin boyunduruğunu kırmasını, işçi ve köylülerin devrimci iktidarının kurulmasını isteyenler Kürtlerin varlığını savunuyor. Halkı bölmek ve ezmek isteyenler ise, Kürt halkının varlığını inkar ediyorlar. Bu nokta, devrimle karşı-devrimi birbirinden ayıran esas noktalardan biridir.

Halkların varlığı ve kardeşliği sonuna kadar savunulmadan, baskı ve sömürü mekanizması kırılamaz. Çünkü devrim, halk üzerindeki her türlü baskı ve sömürüye karşı mücadele edilerek başarıya ulaştırılabilir. Halkı devrim saflarına kazanmanın başka yolu olamaz. Milli baskılar da hakim sınıfların sömürü ve baskılarının bir parçasıdır. Milli baskılara karşı mücadele verilmeden, halkların birliği ve kurtuluşu sağlanamaz. Tarihte de böyle olmuştur.

Emperyalizme karşı Milli Kurtuluş Savaşımız, Türklerin ve Kürtlerin birliği ve kardeşliği savunularak zafere ulaştı. Mustafa Kemal Sivas Kongresinde Kürtlerin varlığını tanıdı. Lozan'da İsmet İnönü barış masasına Türk ve Kürtlerin temsilcisi olarak oturdu. Emperyalizme karşı mücadele ancak bu anlayışla başarıya ulaşabilirdi. Ama burjuva önderliği kurtuluş mücadelesinde dayandığı halkların varlığına ve kardeşliğine daha sonra karşı çıkmaktan da geri kalmadı. Milli Kurtuluş Savaşından sonra iş-

çi ve köylüler üzerinde kurulan diktatörlük, Kürt halkı üzerine milli baskı uyguladı.

Bugün Kürtlerin varlığını tanımayan İnönü, Kurtuluş Savaşındaki durumu şöyle anlatıyor: **«Kürtler, Türk vatanının, bilhassa Doğuda, Ermeni tehlikesine maruz kalacağını biliyorlardı. Milli Mücadelenin devamınca canla başla beraberlik gösterdiler. Sonra Lozan muahedesi yapılırken de, Kürtler, vatansever olarak Türklerle beraber bulunmuşlardır... Hatta biz Lozan'daki konuşmalarımızda, milli davalarımızı 'biz Türkler ve Kürtler' diye bir millet olarak müdafaa ettik ve kabul ettirdik.»** (**İnönü'nün Hatıraları, Ulus**, 31 Nisan 1969)

Bugün İnönü, Türkiye halklarından söz edenlerin «Türk devletinin milletler ailesinin barışçı, medeniyetçi, bir üyesi olmak idealini tahrip ettiklerini» ileri sürüyor.

Hangi **barışçı**, hangi **medeniyetçi** ideal?

Diyarbakır'ın Düvel köyünden Dursun Yanardağ, komandoların işkence ettiği oğlunun üzerine kapandığı zaman, kafasına yediği dipçik darbeleriyle ölmüştür. Çocukları korkudan köyü terk etmişlerdir. Bu mudur barışçı ideal, bu mudur medeniyetçi ideal?

Midyat'ın Arnas köyünde, Hıristiyan köylüler yerlere yatırılmış, zorla sünnet edilmek istenmiştir. Bu mudur barışçılık, bu mudur medeniyetçilik?

Abdülkadir Acar, komando subayı tarafından barış ve medeniyet ideali uğruna mı öldürüldü?

Bir yandan Kürt halkı yoktur deniyor. Diğer yandan yüz binlerce emekçiye Kürt oldukları için eziyet ediliyor. Kürtçe konuşmaları yasaklanıyor. Kürtler bir milliyet olarak eritilmek ve yok edilmek isteniyor.

Bölücüler meydandadır. Emperyalizm, tekelci burjuvazi ve toprak ağaları bölücülerdir. Bunlar, milli baskı politikasını amansızca sürdürerek, ırkçı ve milliyetçi fikirleri yayarak emekçi halkları bölmek ve sömürmek istiyorlar. Halkların devrimci mücadelesini durdurmak istiyorlar. Biz bir kere daha açıkça söylüyoruz: **Kürt halkı vardır.** Türk ve Kürt halkları bütün dünya halklarıyla

birleşerek, emperyalizmi ve bütün gericileri altedecektir. Türkiye'de işçi ve köylülerin devrimci iktidarının gerçekleşmesi yolunda' sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Burjuvazinin şoven milliyetçi tehditlerine karşı herkes safını tayin etsin! Revizyonistler gibi, hakim sınıfların baskılarına boyun eğmeyelim. Azgınlaşan burjuva milliyetçiliğine teslim olmayalım. Kürt halkına yapılan baskılara karşı Türkiye emekçilerinin ortak kurtuluş davası için birleşelim.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 30
s. 3

* Devrimciler, milli zulme karşı mücadele ederken, hakim sınıfların revizyonistlerin ve Türk milliyetçisi unsurların «bölücülük» suçlamalarını da teşhir ettiler. Gerçekten de halkı bölen ve emperyalistler karşısında zayıf düşürenlerin ve böylece gerici diktatörlüklerini sürdürenlerin bizzat emperyalistler ve hakim sınıflar olduğunu gösterdiler. Revizyonistler ve diğerleri de onlara hizmet ediyorlardı. Bu yazıda da görüleceği gibi proleter devrimciler; başta İnönü olmak üzere, Kürtlerin varlığını reddeden ve milli zulmü savunan Türk hakim sınıflarının tutumunu teşhir ettiler.

Onların kendi sözleriyle, yalanlarını açığa çıkardılar. Bu mücadele etkili oldu. Bugün Metin Toker gibi hakim sınıf sözcüleri bile Kürtlerin varlığını inkar edemez duruma geldiler.

O gün, Doğuda milli zulmü destekleyerek, devrimcilere «bölücü» diye saldırarak emperyalizmle uzlaşan revizyonistler, bugün de sosyal-emperyalizmle işbirliği ettikleri için halkı bölmeye, her iki milliyeti birbirine kırdırtmaya çalışıyorlar.

ABDÜLKADİR'İ KOMANDO YÜZBAŞISI AYHAN DENİZ ÖLDÜRDÜ*

16 Şubat 1971

Kardaşlar,

İşbirlikçi iktidarın Kürt halkı üzerindeki baskısı bütün iğrençliğiyle devam ediyor. Size Mardin İline bağlı Nusaybin İlçesinde yapılan baskıların bir tanesini açıklayacağım.

18 Ocak 1971 Pazartesi sabahı Abdülkadir adlı yoksul bir kardaşımız işi nedeniyle kaza merkezine yakın Çuva köyüne gidiyor. İşini bitirdikten sonra ilçeye dönmek üzere İpek yoluna çıkıp araba bekler. Bu sırada İlçe Jandarma Komutanı Ayhan Deniz emrinde bir müfreze asker Abdülkadir'e rasgeliyorlar. (Eskiden Yüzbaşı Ayhan Deniz'in işlediği bir cinayetin görgü şahidi Abdülkadir idi.) Yüzbaşı arabasından inip Abdülkadir'i zorla, döve döve arabaya alıyor. Buradan döve döve İstitil nahiyesine götürüyor. Karakolda hunharca dövdükten sonra eşkıya avına çıkmış gibi dolaşmaya başlıyor. (Bunu Abdülkadir'i istediği kadar dövmek, böylece onu komaya sokmak için yapmıştır. Çünkü şehirde fazla dövemezdi.) İstitil köyüne yakın Harbe köyüne gidiyor ve hem köylülerin evlerini zorla arıyor, hem de Abdülkadir'i kıyasıya dövüyor. Orda aynı mürettebatla yanlarında Abdülkadir, Tinat köyüne gidiyorlar. Tinat köyünde canavar yüzbaşı, arkadaşı dövmeye devam ediyor. Bununla da faşist hislerini tatmin edemeyen katil iktidarın yüzbaşısı Ayhan Deniz, Abdülkadir'i

bu sefer arabasına alıp Tinat köyü ile Çale köyü arasındaki bir vadiye getiriyor. Orada masum insanı arabadan indirip etrafa jandarmalarını dikiyor ve Abdülkadir'i dövmeye devam ediyor. Burada bizzat yüzbaşı arkadaşı komaya sokuncaya dek hunharca dövüyor. Çünkü gözleri kana susamış bir insandı ve işbirlikçi iktidarın uşağıydı. Artık Abdülkadir'in öldüğüne kanaat getirdiğinden onu arabanın bagajına aldırıp bir çadıra sardırıyor ve şoförüne «Götür bunu, kimsenin göremeyeceği bir yere at» demekle son canavarlığını yapıyor. Şoför sivildir. Gece karanlığında Abdülkadir'i alıp Nusaybin'e yakın Girincik köyü civarına atıyor. Koma halinde olan yiğit arkadaşımız gecenin ayazında tam dört saat kalıyor. Abdülkadir'in götürüldüğü saatlerde ilçe kaymakamlığı, savcılık ve il valisi telefonla haberdar edilmişse de hiç bir tedbir alınmamıştır. Ayrıca olay İl Jandarma Komutanlığına da bildirilmiştir.

Bunların hepsini bizzat Abdülkadir'in ağzından dinledik. Daha sonra saat 22.30 sıralarında askeri araba hızla şehre girmiş ve Abdülkadir'in atıldığı yer öğrenilmiştir. Bunun üzerine bir pikapla dört kişi Abdülkadir'i aramaya çıkmış ve koma halinde, Girincik köyü yakınında yerde uzanmış olarak bulunmuştur. Oradan alınıp kaymakama gösterildikten sonra hastaneye götürülmüştür. Doktor müdahalesinden sonra Abdülkadir ifadesini verir hale gelmiş ve yukarıda belirttiğimiz gibi başından geçenlerin hepsini anlatmıştır.

19 Ocak 1971 Salı günü sabahı saat 8'i 5 geçe Abdülkadir işbirlikçi iktidarın yüzbaşısı Ayhan Deniz'in attığı dayağın tesiriyle beyin kanamasından can vermiştir.

İşte arkadaşlar bizim yaşantımız böyledir. Buralarda Anayasa yerine komando-yasa işler.

Bütün bunlar Kürt halkının gelişen demokratik mücadelesini önlemek için yapılıyor. Ancak bu baskılar salt Kürt halkı üzerinde tatbik edilmiyor. Bunun nereden geldiğini biz devrimciler çok iyi biliriz.

Doğuda jandarma (komando) dipçiği ile halkı sindir-

meye çalışan Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi iktidar ve onun çömezleri, Batıda yiğit proleter kardeşlerimizi ve üniversite gençliğini polis ve faşist komandolarla sindirmeye çalışıyor. Ama bunların hepsinin nafile olduğuna inanıyoruz. Çünkü dünya halklarının demokratik mücadelesinin bir parçası olan Türkiye halklarının mücadelesini hiç bir kuvvet önleyemez.

Son zamanlarda faşizmin dişlerini göstermeye başladığı dönemde devrimcilere düşen görev, faşizme karşı geniş halk kitlelerini bilinçlendirmek, örgütlemek ve ona karşı vargüçleriyle dövüşmektir.

Bu olaylardan sonra Nusaybin'de bir miting düzenlemek istedik, ama ağalar siyasi iktidarla birlikte önlediler. Ama biz yine de yılmayacağız. Ağalar şunlardır: AP İlçe Başkanı Hacı Selahattin Ay, Hasan Yıldırım (Demokratik Parti İlçe Başkan Adayı), Süleyman Aslan vs. Bunlar önce mitinge bütün güçleriyle katılacaklarını söyledikleri halde geri çekilmişlerdir. Bunlardan başka bir şey de beklenemezdi. Çünkü bunlar geniş nüfuzları olan toprak ağalarıdır.

Olayın yankıları devam etmektedir. Önemli şeyler olunca sizleri haberdar ederiz.

Olayı İŞÇİ-KÖYLÜ gazetemizde neşredeceğiniz umuduyla devrimci selamlar.

Yaşasın Türkiye halklarının devrimci mücadelesi!

Yaşasın **halk** savaşının **zaferi!**

Kahrolsun Amerikan emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri ağalar, beyler ve zalimler!

Nusaybin'in köylerinden bir arkadaş.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 30
s. 3

* Maceracıların, Mihri Belli ve TİP oportünistlerinin Türk hakim sınıflarıyla birleştiği sırada, Doğuda Kürt halkı üzerinde ırkçı baskılar hüküm sürüyordu. Proleter Dev-

rimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ, Kürt halkının milli zulme karşı mücadelesinin de en etkili araçlarıydı. Devrimcilerin bu kararlı enternasyonalist tutumu, Türk ve Kürt halkları arasındaki devrimci birliğin harcını oluşturuyordu. Oportünist ve maceracı akımların hangi zulümle birleştiğini göstermek bakımından bir okuyucu mektubunu yayınlıyoruz.

ORDUNUN ROLÜ VE ANLAMI*

23 Şubat 1971

Çalişan halkı, genel olarak burjuvazinin özel olarak emperyalist burjuvazinin etkisinden kurtarma mücadelesi «devlet» konusunda oportünist önyargılara karşı mücadeleden ayrılmaz.

LENİN

Marksist devlet teorisine göre ordu, devlet iktidarının temel unsurudur.

MAO ZEDUNG

TİP, Türkiye'deki son gelişmelerle ilgili bir bildiri yayınladı. Bu bildiri şöyle diyor:

«Ordu devletin tarafsız gücü olacaksa, işçi ve emekçi sınıflar ile burjuvazi arasındaki mücadeleye karışmaması, taraf tutmaması ve sadece yurt savunmasıyla ilgilenmesi gerekir.»

Bu görüşler, onuncu yılını dolduran TİP'in bir burjuva kliği tarafından yönetildiğinin son belgesidir. Görüldüğü gibi TİP yöneticileri, emperyalizme bağlı burjuvazinin ve toprak ağalarının «özel baskı gücü» olan devletin sadık bir savunucusudur. TİP burjuva yönetici kliği, hakim sınıfların «özel baskı gücünü», gene hakim sınıfların istediği gibi, sınıfları uzlaştıran bir araç olarak görmek istiyor. Emekçi sınıfların gözüne perde çekmek için icat edilen «sınıflararası barış» ve «sınıflararası uzlaşma» tez-

leri, TİP yöneticilerinin dilinden düşmüyor. TİP yöneticilerinin parlamenter yoldan iktidara gelmesi için, ordunun «taraf tutmaması» gerekmektedir. Aslında böyle bir endişe duymamaları gerekirdi. Her türlü reformcu burjuva iktidar, barış içinde ve ordunun teminatı altında, emekçi sınıflar üzerindeki diktatörlük dizginlerini ele alabilir.

Ordu, «işçi ve emekçi sınıflarla burjuvazi arasındaki» mücadelede «tarafsız» olabilir mi? Böyle bir ordunun, sadece «yurt savunmasıyla ilgilenmesi» ne demektir?

Bu soruların cevabını, ezilen halk yüzyıllardır edindiği tecrübeyle çok iyi biliyor. İşçi sınıfımız, 15-16 Haziran mücadelesinde ve onu izleyen Sıkıyönetim döneminde gerçeği bir kere daha gördü. Sendika hürriyeti ve grev hakkını ortadan kaldıran baskı kanunlarına karşı mücadele eden işçiler, hangi güçle baskı altına alındı? İşçi sınıfımız fabrikalarda silah zoruyla çalıştırılmadı mı? Bugün, işçi sınıfı mücadelesini bastırmak için özel komando birlikleri eğitilmektedir. Yıllardır jandarma dipçiği altında ezilen köylüler de artık meseleyi biliyor. En son, toprak ve hürriyet için mücadele bayrağını kaldıran Turanlar ve Kayabaşı köylülerinin üzerine jandarma gönderildi. Özel yetiştirilmiş komando birlikleri, emperyalizme bağımlı devletin baskı gücü olarak, Doğu bölgesinde halka her türlü zulmü yapmaktadır.

Ordu, ABD Emperyalizmine Bağlıdır

Ordu, NATO'nun ve ABD askeri «danışmanlarının» kontrolu altındadır. İkinci Dünya Savaşından sonra dünyaya hakim olmak için saldırıya geçen ABD emperyalizmi, özellikle Orta Doğudaki büyük petrol menfaatlerini güven altına almak ve bu bölgedeki milli kurtuluş hareketlerini bastırmak amacıyla, Asya ve Avrupa'yı birleştiren stratejik bir bölge olan yurdumuzu boyunduruğu altına aldı. Türkiye'nin, ABD emperyalizminin elinde bir oyuncak olan saldırgan NATO blokuna sürüklenmesi ve ABD emperyalizmiyle yapılan elli dört ikili anlaşma so-

nucunda, yurdumuzda iki yüzden fazla irili ufaklı ABD ve NATO üssü kuruldu. Yurdumuza 20 binden fazla ABD askeri yerleştirildi. Böylece ABD emperyalizmi, Türkiye'yi Orta Doğudaki en önemli askeri üssü ve Türk ordusunu da en önemli askeri kuvvet haline getirme amacını gütmüştür. Halkımızın omuzlarına yüklenen 500 bin kişilik bir orduyu besleme yükü, ABD emperyalizminin bu amacına bağlıdır.

ABD emperyalistleri, askeri «yardım» adı altında, ordunun bütün araç ve gereçlerini kendi savaş endüstrilerinin standartlarına bağlamışlardır. Her tankın, her radarın, her telsiz makinası veya uçağın parçaları, ABD'den gelmektedir. ABD tekelleri, istediği anda, bütün bu araç ve gereçleri bir hurda yığını haline getirebilir. Ordunun istihbaratı, tamamen ABD emperyalizminin elindedir. Bütün istihbarat servisleri, radar, dinleme vs. araçları, ABD emperyalistlerinin kontrolundadır. Ordunun ikmali de, ABD emperyalizmine bağımlı kılınmıştır. Johnson'un Kıbrıs buhranındaki «uçak benzini vermeme» tehdidi hatırlardadır. Bütün bu gerçekler, ordunun ABD emperyalizminin menfaatlerine bağımlı kılındığını gösteriyor. O ABD emperyalizmi ki, dünya halklarının ve halkımızın baş düşmanıdır, halkımızı boyunduruğa vuran ve yerli hakim sınıflarla ortaklaşa ezen ve sömüren emperyalist devlettir.

TİP'in Son Bildirisi Burjuva Devletine Sadakat Belgesidir

Ve TİP'in burjuva yöneticileri, ordu, sınıf mücadelesine karışmasın, «sadece yurt savunmasıyla ilgilensin» diyorlar.

Emperyalizmin saldırgan örgütü NATO'ya bağımlı ordudan, «yurt savunmasıyla ilgilenmesi» isteniyor. Anayurdun savunulması, kutsal bir kavramdır. ABD emperyalizminin boyunduruğu altında olan yurdumuzu, kime karşı savunacağız? ABD emperyalizminin saldırgan örgütü olan NATO emrinde, yurt savunması olabilir mi? Bütün ikmal, istihbarat ve teçhizatı ABD'ye bağlı bir ordu, yurt savun-

ması yapabilir mi? Anayurdun kurtuluşu ve savunması, ABD emperyalizminin emrinde değil, ona karşı verilen bir savaştır. Lenin, sosyal-şoven akımı çok iyi tanımlamıştır:

> «...Sözde sosyalist, pratikte şoven olan bu akım, 'sosyalizm önderlerinin', sadece 'kendi' milli burjuvazilerinin değil, ayrıca 'kendi' devletlerinin de çıkarlarına alçakça ayak uydurmalarıyla karakterize edilir.»

TİP'in burjuva yöneticileri, «yurdun savunulması» yalanı arkasında emperyalist burjuvazilerin peşine takılan İkinci Enternasyonal oportünistlerine taş çıkartıyor, emperyalist tekellere «alçakça ayak uyduruyor».

Aren-Boran burjuva kliği, bu tutumlarıyla, en gericisinden en reformcusuna kadar bütün burjuvazinin yüzünü güldürmekte ve alkışını kazanmaktadır. Reformcu burjuva yazar Çetin Altan, «...Şimdi orduyu burjuva sınıfının yanındaymış gibi göstermek isteyenlere karşı en açık ve doğru bildiriyi bu parti yayınlamaktadır» diyor ve ekliyor: «Parti hızla sağlam bir rotaya doğru dönmektedir.» (Akşam, 13 Şubat 1971) Tekelci burjuvazinin gazetesi Milliyet'in yazarı Ali Gevgilili, özet olarak TİP Programını «radikal» olarak niteliyor ve üzüntüyle ekliyor:

«On yıllık yaşantısı süresince TİP... çeşitli sosyalist kanatlardan da eleştirilere uğramıştır. Geçen süreyle birlikte TİP'in uluslararası sosyalist hareket önündeki yeri gittikçe netleşmiştir.»

Bu burjuva yazarın memnunlukla tespit ettiği son nokta, gerçekten önemlidir: «TİP'in uluslararası sosyalist hareket önündeki yeri» açıktır. TİP'in bulunduğu yer, burjuvazinin yanıdır; gerici burjuva parlamentoculuğunun yanıdır; modern revizyonizm batağının da ortasıdır. Bu bakımdan burjuvazi, TİP konusundaki görüşlerinde haklıdır. Lenin, hain Kautsky'nin dönekliğini sergilerken şöyle diyor:

«Oportünizm ile sosyal-şovenizmin politik muhtevası aynıdır. Yani sınıfsal işbirliği, proletarya diktatörlüğünün tanınmaması, devrimci eylemin tanınmaması, burjuva kanuniliğinin kayıtsız şartsız kabulü, burjuvaziye güven ve proletaryaya güvensizliktir.»

Ve devamla:

«Sosyal-şovenizm, son biçimini almış bir oportünizmdir. Burjuvazi ve genelkurmaylarıyla açık ve çok bayağı bir ittifak içinde olgunlaşmıştır.»

Revizyonistler, Burjuva Devletine Hangi Ortamda Sarılıyorlar?

TİP oportünizmi burjuvaziye dönüşmüştür. Parlamento yoluyla «barış içinde» iktidara gelme politikası, sınıflar arası barış ve sosyal-şovenizmle tamamlanarak, geri dönülmez bir burjuva yolunu tutmuştur. Çetin Altan'ın sözünü ettiği «partinin hızla sağlam bir rotaya dönmesi» budur. Ne var ki, tutulan burjuva rotası çoktan bellidir. Çetin Altan, bunu ordu konusundaki son bildiriden mi öğreniyor?

Ordunun niteliği konusundaki burjuva görüşleri, özellikle hangi ortamda gemi azıya almaktadır? Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, ordunun gerici-şoven kanadından tehditler yağdığı ve buna karşı ordu içindeki reformcu unsurların müdahale ihtimallerinin geliştiği bir ortamdayız. Bu ortam, oportünist ve şoven kliklerin açıkça ortaya atılmak gereğini duydukları bir ortamdır. Tehditler karşısında renklerini belirtmeleri gerektiği için böyle yaptıkları gibi, reformcu burjuva iktidarlarının kuyruğuna takılma ihtimallerinin gelişmesi de, bu oportünist burjuva tutumunu destekliyor.

Sınıf mücadelesi, proletarya ile burjuvazi arasındaki ayrılığı her zaman, her yerde derinleştirmiştir. Lenin şöyle diyor:

«...devletin anlamı ve rolü meselesi, pratik bakımdan acil bir eylem sorunu, üstelik bir yığın eylemi sorunu olarak bütün genişliğiyle ortaya çıktığı zaman, Sosyalist-Devrimciler ile Menşeviklerin hepsi, hemen ve gözlerini kırpmadan, sınıfların devlet tarafından uzlaştırılması küçük burjuva teorisine dört elle sarıldılar.»

Bugün Türkiye'de de, devletin ve ordunun **anlam ve rolü**, pratik bakımdan tespit etmemiz gereken **acil** bir meseledir. Ya proletaryanın devrimci yolunu seçeceğiz ya da burjuvazinin reformcu yolunu. Proletarya yolunu seçmek, hakim sınıfların devletini parçalayarak devrimi başarmak ve halkın devrimci devletini kurmak yoludur. **Reform** yolu, **devlet ve ordunun rolü ve anlamı** üzerine burjuva teorilerini yaymak ve hakim sınıflar içindeki çatışmada reformcu burjuvazinin kuyruğuna takılmak yoludur.

Doğan Avcıoğlu'na **Devrim** gazetesinin baş sütununda **«orduya saldıran eller kırılır»** (**Devrim**, Sayı 69) diye şoven yazılar yazdırtan reform yolu budur. **Aydınlık Sosyalist Dergi** ve **Kurtuluş'a**, **«ordu tarafsız olmalıdır»** yollu manşetler attıran revizyonist burjuva yolu budur. H. Kıvılcımlı'ya, ordunun devrimde «vurucu güç» olduğunu ispatlamak için «orijinal» tarih tezleri yazdırtan da budur. Revizyonistler, dünyanın her yerinde, aydınların ve ordunun kuracağı iktidarların **«kapitalist olmayan yol»**dan «barış içinde **sosyalizme**» varacağı yalanını yaymaya çalışıyorlar.

Burjuvazinin menfatine olan bütün bu teorileri kesinlikle reddediyoruz. Ordunun anlam ve rolünü, halkımızın menfaatleri açısından tespit ediyoruz. Ordu, hakim sınıfların baskı aracıdır. Halkın mücadelesi ilerledikçe, ordu içindeki yurtseverlerin halkla birleşmesi, bu anlam ve rolü değiştirmez. Ancak bir şeyi gösterir: Halkımızın mücadelesi ilerlemektedir ve hakim sınıfların baskı kurumları çözülmekte, halkın devrimci safları güçlenmektedir. Ordu

içindeki bütün yurtseverler gerçekleri kavramalıdır. Mensup oldukları ordunun ABD emperyalizmine bağımlı niteliğine boyun eğmemelidir. Emperyalistlerin ve sömürücülerin halkı ezme yolundaki emirlerini dinlememelidirler. Emperyalizme karşı halkımızla birleşmelidirler.

Reform mu, Devrim mi?

Bütün oportünist ve revizyonist kliklerden, temelde bu noktada ayrılıyoruz. Devlet ve ordunun anlamını emekçi yığınlara kavratmak, bugün en önemli mesele olarak karşımıza çıkıyor. Çünkü bu mesele, reformcu veya revizyonist yolla devrim yolunu ayırıyor. Bütün oportünist ve revizyonist klikler, Lenin'in belirttiği gibi, sınıf mücadelesi sertleşince «hemen ve gözlerini kırpmadan, sınıfların devlet tarafından uzlaştırılması küçük burjuva teorisine dört elle sarıldılar». Biz de Marksizmin devlet ve devrim teorisine sıkı sıkıya sarılalım, devrimci teorinin aydınlattığı halkımızın kurtuluş yolunda cesaretle ve fedakarlıkla ilerleyelim!

Reformcular ve revizyonistler, burjuvaziye ve onun kurumlarına umut bağlıyorlar. Biz, esas olarak kendi halkımızın devrimci gücüne güvenelim! Bütün dünya halklarının ve dünya sosyalizminin ABD emperyalistlerine karşı halkımızla beraber olmasına güvenelim! Yenilmez proletarya düşüncesinin Türkiye işçi ve köylüleri ve bütün ezilen halk elinde, gerici düzeni paramparça edip bağımsız ve demokratik Türkiye'yi gerçekleştirecek maddi bir güç olması için mücadele edelim!

Dünya halklarının mücadelesi her gün bir defa daha ispatlıyor: **Halkın gücü, zulmün topunu tüfeğini yerle bir eder.**

Hindiçini halkları, dişine kadar silahlı ABD emperyalistlerini ve kuklalarını yerden yere vuruyor.

Bütün dünya halkları mutlaka zafere ulaşacaktır!

ABD emperyalizmi mutlaka yerle bir olacaktır!

Halkımız, ABD emperyalistlerini mutlaka altedecek ve zafere ulaşacaktır!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 31
s. 1

* 12 Mart 1971 arifesinde, reformcu darbe ihtimalinin söz konusu olduğu günlerde, bütün oportünistler orduyu «kurtarıcı» ilan etmekteydiler. Bu şartlarda Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ, ordunun rolü ve anlamı üzerinde durmayı temel bir mesele olarak ele alıyorlardı. Bu yazı, «burjuva reformcularından ve revizyonistlerden bizi ayıran temel mesele» üstbaşlığı altında yayınlanıyordu.

Proleter devrimciler, bu yazıyla aynı zamanda, ordu konusundaki revizyonist görüşlerin teorik temellerine karşı da bir mücadele açtılar. Doğu Perinçek arkadaşın Kıvılcımlı'nın devlet, ordu ve tarih tezlerini çürüten yazıları, bu yazıyla aynı sayıda yayınlanmaya başladı. Bu yazılar **Kıvılcımlı'nın Burjuva Devlet ve Ordu Teorisinin Eleştirisi** adlı kitapta toplandığı için derlememize alınmadı. Ancak belirtmek gerekir ki, Kıvılcımlı Eleştirileri proleter devrimci hareketin ideolojik inşasında önemli bir yere sahiptir.

ZULÜM GÖREN KÜRT KÖYLÜLERİYLE KONUŞTUK*

28 Şubat 1971

İşçi Köylü Ekibi Bildiriyor

Kozluk mitingine katıldıktan sonra komando zulmüne uğrayan Nusaybin İlçesine gittik. Zulüm gören köylülerle konuştuk.

Bir köylü şöyle dedi: **«Beni Nibil köyünde falakaya yatırdılar. Uzatmalı çavuş Mustafa Duyar ve Mustafa Koç ile Müştak Başçavuş beni dövdü. Köy halkının önünde cebinden bir tabanca çıkardı. 'Bu tabanca senin' dedi. Ben 'Hayır' dedim. 'Benim ruhsatlı tabancam var.' 'Şimdi görürsün' dedi. Tekrar dövmeye başladı. Ben de sonunda tabancanın benim olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.»**

Aynı köylü, Yüzbaşı Ayhan Deniz'in kendisine **«Şark'ta Kürtçülük yayılıyor. Halkı daha önce kırmak lazım. Hükümet böyle emir verdi. Biz de bunu uyguluyoruz. Masum, suçlu, kadın ,erkek ayrımı yok»** dediğini anlattı.

Kaburgaları kırıldığı için hırlayarak nefes alan ve zorla konuşan Nibil köyünden bir köylü bize şunları anlattı **«Öküzüm kayboldu. Evim Berrabana mağaralarına yakındı. Baktım orada yoktu. Ben de orada oturdum. Öğle ile yatsı arası dışarıda köpekler havlamaya başladı. Bir Yüzbaşı ve Uzatmalı Çavuş içeri girdi. 'Tamam Bedii var. Bu bize yeter' dedi. Beni yere yatırdı. Falakaya bağladılar. Koca bir sopayı onbaşıya verdi. Kendisi seyre oturdu. Çok bağırdım. Çırpınırken ayağım falakadan çıktı. Yüzbaşı**

kalktı. 'Vay namussuz oğlu namussuz' diyerek potiniyle kafama vurdu. Kanlar akmaya başladı. Ağzıma gözüme girdi. Yüzbaşı göğsüme çıktı. Tepinmeye başladı. Nefes alamaz oldum. Kaburgalarımın çatırdadığını duydum. Dört defa potinle kafama vurdu. Sonra beni evime götürdü. Bir hayvan kestirdi. Kendisine ziyafet çekti. İki gün evden çıkamadım.»

Köylülere veda ederek Haferi köyüne gitmek için evden ayrıldık. Evdeki köylülerden biri heyecanla yanımıza geldi. Her şeyi gördüğünü, içerde utandığı için anlatamadığını söyledi. Bizimle beraber gelerek kasabadan çıkınca anlatmaya başladı: **«Komandolar ve Yüzbaşı Ayhan Deniz köye geldiler. Yanlarında H.'nin karısı vardı. Dağa kaldırmışlar, dört gün yanlarında sürüklemişler. Kadın yürüyemiyordu. Yüzbaşı kadını sırtıma yükledi, yürüyerek Berrabana mağaralarına geldik. İhtiyar bir kadın mağaranın önünde yün büküyordu. Yüzbaşı kadının ayağa kalkmamasına kızdı. İhtiyar kadının üstüne yürüdü. Fistanını başına geçirdi. Donunu yırtarak kadını çıplak etti. Sırtüstü yere yatırdı. Sopayla dövdü. Sırtını simsiyah etti. Kadın 'havare, havare' (imdat) diye bağırıyordu. Kızını da niçin ağlıyorsun diye dövdüler. Yüzbaşı elindeki bastonu kadının mahrem yerine soktu. Sonra elini de soktu. Kadını bacağından tutarak mağaranın arka tarafına sürükledi. Komandolara 'Bu kahpeyi s....' dedi. Sonra ne yaptığını göremedim.»**

Konuşarak yürüyorduk. Nibil köyünden genç bir fakir köylü anlatmaya başladı: **«Komando köye geldi. Kadın çocuk erkek hepimizi köyün dışına topladı. Komandolar köye girdiler. Eşyaları, döşekleri hep dışarılara attılar. Buldukları paraları, altınları aldılar. Bu komandolar eşkıyadan da eşkıya çıktı. Eşkıyalar hiç olmazsa namusumuza dokunmuyordu. Zulümden kasabaya kaçtım. Üç yüz elli lira para harcadım. Beş kuruş param yok artık. Açım. Köye dönüyorum.»**

Üç buçuk saat yürüdükten sonra Haferi köyüne vardık. Komandonun zulmettiği bir yoksul köylüyle karşılaştık.

Bizi evine davet etti. Mağara gibi bir yere girdik. Karanlığa gözlerimiz alışınca anlatmaya başladı. Kıt Türkçesinin yetişmediği yerde, yerlere yatarak, el kol işaretleri yaparak, kendisine nasıl eziyet edildiğini anlattı:

«Cemse çıkmış köye geliyordu. Biz içeriye girdik. Bir adam geldi. 'Yüzbaşı seni çağırıyor' dedi. Camiye gittik. Bir komandoyla beraber Yüzbaşı, sorgusuz sualsiz beni sopayla dövdü. Beni yakamdan tutarak döve döve Hırbezil köyüne götürdüler. Hırbezil'de erkekleri ve kadınları bir araya topladılar. Bizzat Yüzbaşı Ayhan Deniz kadınları kendi eliyle çıplak ediyordu. Bakamadım. Ayhan Deniz hamile bir kadını çağırdı. Donunu dizine kadar indirdi. Sonra A. adlı bir erkek köylünün donunu çıkardı. Kıçına bastonu soktu. A. ile beni Hırbe'den Zırney'e götürdüler. Said'e misafir gelen üç kadından birini Yüzbaşı çağırttı. Donunu çıkarttı. Ağzını ve dişlerini döve döve kırdılar. Sonra bizi Şabane'ye götürdüler. Beni tekrar falakaya yatırdılar. Şabane halkının gözü önünde beni dövdüler. Gece sat on ikide döve döve ve koştura koştura Bezek'e götürdüler. Ayaklarıma basamıyordum. Oradan saat birde Hesinmeryem'e götürdüler. Bir daha falakaya yatırdılar. Sabaha karşı dizlerimin üzerinde emekleyerek kaçtım.» Tabanını göstererek **«Aha ayağımın bütün derisi soyuldu»** dedi.

Zulme ve hakarete uğrayan köylüleri gördük. Bunları dinledik. Zalimlere karşı hıncımız daha da artarak geri döndük.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 29
s. 1-3

* Doğuda Kürt halkına uygulanan milli zulmü, İŞÇİ-KÖYLÜ ve Proleter Devrimci AYDINLIK, Türkiye ve dünya kamuoyunun gözleri önüne serdi. O sıralarda Doğan Avcıoğlu'nun **Devrim** dergisi, Doğuda zulüm yapan komando subaylarının yazılarını tefrika ediyor ve komando baskılarının köylülere değil, ağalara yöneldiği yalanını yayıyordu.

KAHROLSUN HALKLARA YAPILAN ZULÜM*

28 Şubat 1971

Bütün halkımızı sömürüp ezen hakim sınıfların Kürt halkı üzerinde uyguladıkları özel zulüm politikası her geçen gün azgınlaşarak devam ediyor. Son iki yıl içinde iktidarın Kürt halkı üzerinde giriştiği baskı ve zulüm dayanılmaz hale gelmiştir. Son aylarda özel olarak yetiştirilmiş komando birlikleri Doğuda köyleri basıyor, köylülere saldırıyor ve akla gelmedik işkenceler yapıyor.

Diğer taraftan hakim sınıfların temsilcileri ağız birliği ederek demeçler veriyorlar. Demirel, Sunay, Tağmaç, Feyzioğlu, İnönü hep bir ağızdan «Kürt halkı yoktur» diyorlar. Sömürü ve zulümden kurtulmak için Türk ve Kürt halkının birleşmesi, omuz omuza vermesi için mücadele edenlere «bölücüler, gafiller» diyorlar. Halkların kardeşliğini savunanları ezmekten söz ediyorlar.

İşte Kürt Halkına Yapılan Zulüm

Yalnız şu son iki yılda Kürt halkına yapılan zulümlerden birkaç örnek verelim. Ağustos 1969'da Tunceli'de polis halkın devrimci bir tiyatro eserini seyretmesini önledi. Halk bunu protesto etmek için karakola yürüdü. Polisler halka ateş açtı. Mehmet Doğan Kılan vurularak öldü.

Nisan 1970'te yapılan komando baskınlarında, Silvan İlçesinde özel işkence kampları kurularak halka 16 saat işkence edildi.

Bismil İlçesi köylerine yapılan baskılarda, bir köylü işkencelere dayanamayarak intihara teşebbüs etti. Yarı ölü bir halde kurtarıldı. İki kişi komaya sokuldu. İnsan pisliği yemeye zorlanan bir kişi direnince falakaya yatırıldı. Sonra yarı ölü bir durumda hastaneye kaldırıldı.

Diyarbakır köylerinde bir yurttaş yediği dayağın tesiri ile kaldırıldığı hastanede öldü. Ailesi korkudan köyü terk etti.

Mardin'e bağlı köylere defalarca baskın yapıldı. Köylüler karılarıyla birlikte çırılçıplak soyuldu. Çeşitli işkencelere uğratıldı. Burada bir köyde kocasına yapılan işkenceye karşı çıkan bir kadın dövülerek öldürüldü. Hıristiyan yurttaşlar zorla sünnet edilmek istendi. Köylerdeki bazı kadın ve kızlar dağa kaldırıldı. Sonra çırılçıplak bir vaziyette köy meydanına bırakıldı. Bir yurttaş oğluna yapılan işkenceye dayanamayarak kalp krizi geçirerek öldü. Bir ihtiyar yediği dayağın etkisi ile öldü. Bir köy muhtarı hayalarına taş bağlanarak dört saat koşturuldu.

Siirt'in Eruh İlçesi köylerinden bir kadın dövülerek öldürüldü. Köy halkının büyük bir kısmı Türkiye'yi terk etti.

25 Ekim'de yapılan sayımda sayım memurlarına Doğuda istisnasız herkesin ana dilinin Türkçe yazılması emri verildi.

21 Eylül 1970 günü Hakkari'nin Beytüşşebap İlçesi kayınakamı Barbaros Denizeri, «İnsan avına çıkıyorum. Belki bu sayede vahşi Kürtleri adam ederim» diyerek köylere gitti. Purosan köyünde bir köylüyü hiç sebep olmadığı halde öldürdü. Hemkan köyünde de başka bir suçsuz köylüyü öldürdü.

25 Aralık 1970 tarihinde, Siverek'te ağa Halit Gürpınar kiralık adamlarına Ali Rıza Keskin'i öldürttü. Ali Rıza köylülerin hakkını aradığı için öldürüldü. Ağa hâlâ elini kolunu sallayarak dolaşmaktadır.

Bir komando birliği 4 Ocak 1971 gecesi Siirt'in Şirvan İlçesine bağlı Cumek köyüne baskın yaptı. Komandolar köy erkeklerini dövdüler, kadınlara hakaret ettiler. Salih adlı

bir yurttaş ve iki kardeşi, Botan çayı üzerinde bir yere götürüldüler. Eşkıya kılığına sokularak bir muhabire fotoğrafları çektirildi. Eşkıyalıkla ilgileri olmayan bu üç vatandaş, kamuoyuna eşkıya olarak yutturulmak istendi.

Aynı saatlerde Reşat köyüne de bir baskın yapıldı. Köy halkı soğuk havada evlerinden çıkarılıp bir meydana toplandı. Erkekler başka bir köye götürüldü. Kadınlar komandoların silahları altında bekletildi ve dövüldü. Soğukta bekletilen on günlük bir çocuk üşüyerek öldü.

Aynı zulüm Gele köyünde de uygulandı. Köylüler falakaya yatırıldı. Erkeklerin parmakları arasına mermi konularak işkence edildi. Yaşlı bir kadının parmakları kırıldı.

Kevsan köyünde de köylüler caminin içinde dövüldüler. Dayaktan komaya giren Köy muhtarı tedavi için götürüldüğü Siirt hastanesine alınmadı.

Singar köyünde köylüler köy okuluna toplandı ve tehdit edildi. Köylüler evlerinden silah getirmeye zorlandı. Köylüler baskılar karşısında köyü terkettiler.

İşte hakim sınıfların temsilcilerinin olmadığını söyledikleri Kürt halkına yapılan zulüm ve işkencelerden bazıları bunlardır.

Kürt ve Türk Halkları Zafere Omuz Omuza Yürüyecektir

Bu zulmün sebebi nedir? Bütün Türkiye halkı sömürüye karşı ayaklanıyor, hakim sınıflar iktidarının her geçen gün yıkılmakta olduğunu görüyorlar. Kürt halkının her geçen gün güçlenen mücadelesini zulümle ezmek istiyorlar. Kürt ve Türk halkını aynı sınıflar ezmektedir. Kürt ve Türk halkını emperyalizm, işbirlikçi patronlar, toprak ağaları ve tefeciler ezmektedir. 15-16 Haziranda işçileri kurşunlatan, Turanlar köylerini jandarma dipçiği altında inleten ve Kürt halkına kan kusturan aynı iktidardır. Kürt ve Türk halkının bu gerçekleri görerek birleşmesini, omuz omuza zulmü yerle bir etmesini önlemek için Kürt hal-

kına işkence ediliyor. Halkımızın gerçek düşmanlarını görmesini engellemek için milliyetçi baskılar yapılıyor. İşte gerçek bölücüler bu zulüm ve baskıları yapanlardır. Kürt ve Türk halklarının kardeşliğini yıkmaya çabalayanlardır. Bunlar sömürülerinin sona erdirilmesinden korktukları için halkların kardeşliğini savunanlara «bölücü» diyorlar. Tepinmeleri asırlardır uyguladıkları Kürt halkını eritme ve Türk halkı ile arasına düşmanlık sokma politikalarının açığa çıkmasındandır. «Boş fıçı çok langırdar» demişler. Hakim sınıf temsilcilerinin tehditleri halkımızı yolundan döndüremez. Kürt ve Türk halkının omuz omuza vereceği mücadeleyi durduramaz.

Bugün Kürt halkının varlığını kimler kabul ediyor? Kimler inkar ediyor? Halkların birleşerek emperyalizmin boyunduruğunu kırmasını, işçi ve köylülerin devrimci iktidarının kurulmasını isteyenler Kürt halkının varlığını savunuyor. Halkı bölmek ve ezmek isteyenler ise Kürt halkının varlığını inkar ediyorlar.

Emperyalizme karşı Milli Kurtuluş Savaşımız, Türklerin ve Kürtlerin kardeşliği savunularak kazanıldı. Mustafa Kemal Sivas Kongresinde Kürtlerin varlığını tanıdı. Lozan'da İsmet İnönü barış masasına Türklerin ve Kürtlerin temsilcisi olarak oturdu. Şimdi de emperyalizm ve ortaklarının sömürü ve zulmü Türk ve Kürt halklarının kardeşliği ve omuz omuza mücadelesi ile yok edilecektir. Kurtuluşun başka bir yolu yoktur.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 29
s. 1-3

* İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin bu yazısı, hakim sınıfların, revizyonistlerin ve darbecilerin devrimci harekete karşı başlattıkları «bölücülük» karalaması kampanyasına karşı somut mücadelenin bir örneğidir. Bu kararlı ve geri çekilmeyen tutum, daha sonra 12 Mart faşistleri tarafından sürdürülen ırkçı kampanyanın iflas etmesine hizmet etti.

KAHROLSUN IRKÇI BASKILAR*

Kozluk'ta Miting Yapıldı

28 Şubat 1971

8 Şubatta Diyarbakır'ın Kozluk İlçesinde binlerce köylü ve genç, iktidarın Kürt halkı üzerindeki zulmüne karşı yürüdü. İktidar kuvvetlerinin, jandarma ve polisin bütün önleme çabalarına rağmen Kozluk köylerinden, Diyarbakır, Batman, Ergani ve Silvan'dan yüzlerce kişi mitinge katıldı. Jandarma Sason'dan gelenlerin yolunu keserek kasabadan çıkartmadı. Kozluk yol kavşağını kesen jandarmalar arabaları kanunsuz olarak aradılar.

Mitinge yol açan olay şuydu: 29 Aralık 1970'de Gümüşörgü (Tumok) köyünden 80 yaşındaki devrimci Molla Abdullah Garzan, Kozluk Merkez Karakoluna getirildi. Suçu ana dili olan Kürtçe ile halka hitap etmesi idi. Molla Abdullah Garzan, Kozluk Devrimci Doğu Kültür Ocağının* açılışında Kürtçe konuşma yapmıştı. Konuşmasında halkı savunan Molla Abdullah, «Eğer halka yapılan baskı, zulüm, hakaretlere karşı çıkmak, mücadele etmek komünistlikse, ben komünistim» demiştir. Kozluk kayma-

---

* Devrimci Doğu Kültür Ocakları (DDKO), yükselen kitle mücadelesinin bir ürünü olarak Kürt gençlerinin kurduğu örgütlerdi. Milliyetçi bir platforma sahip olan bu örgütler, çok değişik siyasi eğilimlerden gençleri ve bir ölçüde de emekçileri birleştiriyor ve milli baskılara karşı mücadele ediyordu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

kamı Halil Tiryaki, ana dilini konuşuyor diye Molla Abdullah'ı feci şekilde dövdü. Kaymakam döverken, başçavuş ve üsteğmen ihtiyarın ellerini tuttular. Halkın görüp ayaklanmasını önlemek için zalimler Molla Abdullah'ı kaçırıp köyüne bıraktılar. Köyden çıkmaması için tehdit ettiler.

Mitingten bir gün önce Devrimci Doğu Kültür Ocağı jandarma tarafından basıldı. Gazete, kitap ve broşürlere el kondu. Duvarda asılı duran İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini başçavuş Recep kendi eli ile yırttı. Bu çavuş daha önce de devrimcilere baskılar yapmış ve tehditler savurmuştu. Halk düşmanı Recep, devrimci arkadaşlara «Bu gazeteyi size okutmayacağız» diye bağırdı. Gazetede şunlar yazılı idi:

Çizmeli kamçılı beyler
Çarkınızı kıracağız
Güvendiğiniz iktidarı
Bir gün mutlak yıkacağız

Kahrolsun Irkçı Politika Güdenler

Mitingte, Amerikancı iktidarın Kürt halkı üzerindeki zulmüne karşı bütün halk şöyle haykırdı: **«Faşizme nihayet, halklara hürriyet»**, **«Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği»**, **«Komando zulmüne son, jandarma dipçiğine son»**, **«Kahrolsun ırkçı politika güdenler»**, **«İşçi, köylü, gençlik el ele».**

Mitingte senelerdir devrimci mücadele veren Edip Karahan, Ankara, İstanbul ve diğer ocak temsilcileri ile gazetemiz temsilcisi söz aldılar. Konuşmacılar kurtuluş için **Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini** savundular. İktidarın zulmünü dile getirdiler. Kürtçe şiirler okudular.

Diyarbakır Devrimci Doğu Kültür Ocağı başkanı Ömer Çetin şöyle dedi: **«Batıda işçi ve köylülerin bilinçlenmesi, örgütlenmesi, Doğuda ise Kürt halkının demokratik haklarını bilinçli ve kararlı bir şekilde talep etmesi ve talep-**

lerini gerçekleştirmek için mücadeleye hazırlanması, hakim sınıfların iktidarını korkutmaktadır.»

Ömer Çetin Kürt halkına yapılan zulmü şöyle dile getirdi: **«Özel şekilde yetiştirilmiş komando adı verilen askeri birlikler, silah ve eşkıya arama kisvesi altında, Doğu'daki Kürt halkına istilacı orduların dahi yapamayacağı zulüm ve baskıyı yapmaktadır. Köylerde kadınlar soyulmakta, dağa kaldırılmakta, erkekler dövülmekte, mahrem yerlerine cop sokulmakta ve hatta öldürülmektedir.»**

«Ama bu tertipler bizi yıldırmayacaktır. Biz devrimciler, omuz omuza vererek halk iktidarı kuruluncaya kadar, Türkiye'deki halkların kardeşliğini tam olarak sağlayıncaya kadar mücadele edeceğiz.»

Daha sonra İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesini temsilen bir arkadaşımız konuştu. Arkadaşımız şöyle dedi: **«Bugün Türk ve Kürt halkları baskı, sömürü ve zulüm altında inlemektedir.** Kürt halkı ayrıca milli baskı altındadır. Komando zulmü Kürt emekçilerine kan kusturuyor. Bütün bunlara boyun eğecek miyiz? Hayır kardeşler. Ağaların, büyük patronların, faizcilerin ve onların devletinin polisine ve jandarmasına karşı mücadele edeceğiz.»

«Türk ve Kürt emekçileri hakim sınıflara ve Amerikancı AP'ye karşı her geçen gün daha şiddetle mücadele ediyorlar. 15-16 Haziran şanlı işçi mücadelesi, Adana işçi mücadelesi zalimleri korkudan titretti. Türkiye'nin dört bir yanında köylüler toprak ağalarına karşı mücadele bayrağını yükselttiler. Kürt halkı da milli baskılara karşı yiğitçe mücadele ediyor.

«Kürt ve Türk halklarının düşmanları ortaktır. Türkiye halkları işçi ve köylülerin devrimci iktidarını kurmak için omuz omuza mücadele edecektir.»

Köylüler Gazetemizi Kapıştı

Mitingten sonra İŞÇİ-KÖYLÜ gazetemiz dağıtıldı. Ortalık birdenbire karıştı. Köylüler büyük bir coşkunlukla ga-

zetemizi kapıştılar. Gazeteler kapanın elinde kaldı. Görülecek bir manzaraydı.

Siirt yolunda bekletilen 12 kamyon ve 2 cip dolusu komando miting dağıldıktan sonra Kozluk'a girdi. Miting alanına gelerek silahlı gösteriler yaptılar. Halkı korkutmaya çalıştılar.

Korksunlar yürüyen halktan
Çığ gibi geliyor toptan
İstanbul Diyarbakır Sivas'tan
Yürür bir gün inadına

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 29
s. 1-3

* Kozluk mitingi, Doğuda şiddetlenen ırkçı-faşist baskılara karşı yapılan mitinglerin başlıcalarındandır. Yazı incelendiğinde görüleceği gibi, proleter devrimci hareketin ve İŞÇİ-KÖYLÜ gazetesinin Kürt halkı içinde yüksek bir itibarı vardı.

ORDU HAKİM SINIFLARIN BASKI GÜCÜDÜR*

Sömürücüleri, Halk Ordusu Yıkar

28 Şubat 1971

Bugün ülkemizde sömürücü sınıflar büyük bir telaş içindeler. İşçi sınıfımızın grevleri, fabrika işgalleri, gösterileri, şiş göbekli patronlara ve sarı sendika ağalarına korku salıyor. Köylülerin toprak işgalleri ve mücadeleleri, toprak ağalarını ve tefeci tüccarları önüne katıp darmadağın ediyor. Bütün emekçi halkımızın, devrimci gençlerin ve aydınların mücadeleleri gün geçtikçe hızlanıyor. Bu mücadele ülkemizi sömüren Amerikan emperyalizmini ve onun işbirlikçisi AP iktidarını kof bir ağaç gibi sallıyor.

Bu durum karşısında sömürücüler ne yapıyorlar? Onlar, halkın mücadelesini zulüm ve zorbalıkla bastırabileceklerini sanıyorlar. Bugün işbirlikçiler, halkımızın sırtından geçinen bütün sömürücüler, halka karşı askeri faşist bir diktatörlük kurmak istiyorlar. Her gün kasabalarda kan emici tefeciler ve zalim ağalar, şehirlerde şiş göbekli patronlar şöyle feryat ediyorlar: **«Ordu ne duruyor?»**; **«Ordu duruma müdahale etsin»**; **«Ordu gelmeli, bunları kesmeli»**. Daha geçenlerde, iktidarın baş sorumlularından Sunay ve Tağmaç, birer bildiri yayınladılar. Halkı şöyle tehdit ettiler: **«Yeter artık! Ordunun sabrını taşırmayın!»**

Bazı ilericiler ise ordu konusunda yanlış fikirler ileri sürüyorlar. Mesela bir **Kurtuluş** gazetesi, **«Ordu ulusun ordusudur!»** diye başlık atıyor. Mihri Belli'nin **Aydınlık** Sos-

yalist Dergi'si ise, ordunun devrimci geleneğe sahip olduğunu ve halktan yana olduğunu iddia ediyor. Hikmet Kıvılcımlı'nın Sosyalist gazetesi ise şöyle diyor: «**Türkiye'de bütün devrimci hareketler ordudan gelmiştir. Ordu devrimin vurucu gücüdür.**» TİP yöneticileri de, ordunun «**sadece yurt savunmasıyla uğraşmasını**» istiyorlar; «**ordu, işçi ve patron arasındaki sınıf mücadelesinde tarafsız kalmalıdır**» diyorlar.

Bu görüşler doğru olabilir mi? Hayır, olamaz. Emekçi halkımızın haklı mücadelesini zulüm ve zorbalıkla bastırmak isteyen sömürücülere karşı, nasıl mücadele edeceğiz? Her şeyden önce, onların bu kadar bel bağladığı ordunun ne olduğunu doğru bir şekilde kavramalıyız. Sonra, işçilerin ve köylülerin devrimci iktidarını kurmak için ne yapmak gerektiğini anlamalıyız. Bunları yapmazsak, karanlıkta rasgele yumruk sallayan bir adam gibi, nereye vurduğumuzu bilemeyiz; Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçilerinin zulüm ve sömürü çarkını kıramayız.

İşçiler ve Köylüler Orduyu Nasıl Tanıyor?

İşçiler ve köylüler, her gün, her saat, her dakika, kendilerini sömüren patron, ağa ve tefecilerle mücadele ediyorlar. Bu mücadeleler içinde çok zengin tecrübeler kazanıyorlar. Bu tecrübelere bakarak, ordunun ne olduğunu kolaylıkla kavrayabiliriz.

İşçi sınıfımız orduyu nasıl tanıyor?

İşçi sınıfımız işbirlikçi iktidarın baskı ve zindan kanunlarına karşı ve sarı sendika çemberine karşı şanlı 15-16 Haziran direnişini yaptı. Bir çığ gibi yürüyen on binlerce işçi, işbirlikçi patronları ve uşaklarını bucak bucak kovaladı. O zaman patronların, ağaların ve tefecilerin iktidarı Sıkıyönetim ilan etti.

İstanbul, İzmit ve Karabük'te ordu idareyi ele aldı. Yüzlerce işçi ve devrimci hapislere atıldı. Jandarma ve polis karakolları ve kışlalar işkence yuvaları haline getirildi. İşçiler fabrikalarda süngü zoruyla çalıştırıldılar. Ordunun

bekçiliğine güvenen patronlar, yüzlerce işçiyi işten attılar. Ordu, patronların hizmetinde, sarı sendika çemberinin yiğit işçi sınıfımızın boğazına daha fazla geçmesine yardım etti.

Şanlı 15-16 Haziran direnişinden ve Sıkıyönetimden sonra iktidar İstanbul'a komando birlikleri yerleştirdi.

Gislaved fabrikasında zalim patrona ve sarı sendikaların baskısına karşı işçiler grev yaptılar. Sabaha karşı polisle birlikte bu komandolar fabrikayı sardılar. Ordu birlikleri buldozerlerle fabrika duvarlarını yıktı; açılan gediklerden polis içeri girdi. İşçiler dövüldü. İşgal kaldırıldı. Hüseyin Çapkan arkadaş burada şehit edildi.

Çukurova işçilerinin mücadelelerini bastırmak için, işbirlikçi iktidar Adana'yı tankla topla kuşattı. Bossa işçilerinin direnişi, ordu ve polis kuvveti tarafından kanla bastırıldı.

Bunun daha nice örnekleri var: Eski İzmir Şimendifer grevinden, Vinileks'e kadar...

İşçi sınıfımız, orduyu patronların tatlı kârlarının bekçisi olarak tanıdı.

Yoksul ve topraksız köylüler, rençberler, karakullukçular orduyu nasıl tanıyorlar?

Turanlar köylüleri, zalim ağaların gasbettiği toprakları almak için mücadeleye atıldılar. Bunun üzerine köyü jandarma sardı. Germencik'ten gelen bir jandarma albayı şöyle dedi: «**Burada devletin silahlı gücüyle karşı karşıyasınız. Topraklardan çıkmazsanız, devletin gücü sizi ezer.**» Sonra jandarma köylüye saldırdı.

Bu yalnız bir örnek. Daha niceleri var: Kayabaşı köyünden, Diyarbakır'a; Nusaybin'den, Beytüşşebbap'tan, Purosan'dan, Fahri Tanman'ın özel karakol kurduğu Söke'ye kadar...

Köylüler de orduyu aynen işçilerin tanıdığı gibi tanıyor: Ordu, ağa topraklarının bekçisi, kan emici tefecilerin koruyuculuğu görevini yapıyor. Emekçi Kürt halkı da köylerinin komando birlikleri tarafından çevrildiğini, karılarının bacılarının anadan doğma soyulup işkence edildiği-

ni kendi gözleriyle gördü. Komando birlikleri tarafından falakaya yatırıldı, kurşunlandı.

Bütün bu durumlarda ordu, jandarma, polis, iktidarın emri üzerine harekete geçtiler. Sömürücüleri korudular. Halkı zulmettiler.

Bütün bunlardan emekçi halkımız şunu öğrendi ve her geçen gün yeniden öğreniyor: **Ordu, sömürücü sınıfların halkı ezmek için kullandıkları bir baskı aracıdır.** Ordu, jandarma, polis, mahkemeler, hapishaneler: Bütün bunlar hakim sınıfların sömürü çarkını korumak için kullandıkları vasıtalardır. Eğer sömürüden ve zulümden kurtulmak istiyorsak, bu baskı ve zulüm vasıtalarını parçalamalıyız.

Sömürücü sınıfların ellerindeki bu baskı ve zulüm vasıtalarına karşı ne yapmalıyız? Hakim sınıfların ordusunu hangi güç yenebilir?

Hakim sınıfların ordusunu yenebilecek tek güç, halk ordusudur. Halk ordusu, emekçi yığınlarının ordusudur. Sömürülen ve ezilen halk kitleleri birleşmelidir. İşçiler, köylüler, askerler, gençler, aydınlar ve ordu içindeki yurtseverler birleşmeli ve saflarını sıklaştırmalıdırlar. Onlar birleştikçe hakim sınıfların ordusu dağılır, halkın ordusu güçlenir.

Devrimi başaracak olan, halk ordusudur. Sömürücü sınıfların zalim iktidarını yıkacak olan, bu ordudur.

Dünyada işbirlikçilerin çemberini kırmış olan halklar, bunu nasıl başardılar? Tarih ve dünya halklarının mücadelesi bize ne öğretiyor?

Halk Orduları, Emperyalizmi Yerden Yere Vuruyor

Tarih içinde ordu, daima hakim sınıfların baskı gücü olmuştur. Toplum, sömürenler ve sömürülenler diye ikiye ayrıldığından beri bu böyledir. Ezen sınıflar, kendi hakimiyetlerini korumak için silahlı bir güç yarattılar. Bu ordudur. Tarih içinde zulme ve sömürüye başkaldıran emek-

çi yığınlar daima hakim sınıfların ordusuyla karşı karşıya geldiler.

Çağımızda sömürücü sınıfların ordularına karşı birçok ülkede halk orduları zafere ulaşmıştır.

Çin halkı emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı bir halk savaşı vermiştir. İşçi-köylü iktidarını kurarak sosyalizme yönelmiş, bugün dünya sosyalizminin kalesi haline gelmiştir. Çin halkı bu büyük zaferleri, işçi sınıfı partisi önderliğindeki Çin Halk Kurtuluş Ordusu'na borçludur. Çin halkı, Japon emperyalistlerinin ve Çan Kayşek gericilerinin ordularını, bu orduyla altetmiştir. Halk Kurtuluş Ordusu, Çin'de halk iktidarının temel direğidir.

Arnavutluk halkı, faşist emperyalistlere ve yerli hainlere karşı bir kurtuluş savaşı vermiş, halk iktidarını kurmuştur. Arnavutluk, Avrupa kıtasında sosyalizmin kalesidir. Arnavutluk halkı bütün bu şanlı zaferlerini, işçi sınıfı partisi önderliğindeki Arnavutluk Halk Ordusuna borçludur. Arnavutluk halkı, faşistlerin ve Kral Zogo'nun gerici ordusunu, bu orduyla altetmiştir. Arnavutluk Halk Ordusu, işçi-köylü iktidarının temel direğidir.

Vietnam, Laos ve Kamboçya halkları omuz omuza, Amerikan emperyalistlerine ve yerli uşaklarına karşı halk savaşı veriyorlar. Her gün emperyalistlere ve gericilere karşı akıllara durgunluk veren büyük zaferler kazanıyorlar. Her üç halkın milli kurtuluş ve sosyalizm yolundaki mücadelelerinin ana silahları, Vietnam, Laos ve Kamboçya Halk Ordularıdır. Bu üç halk Amerikan emperyalistlerinin ve yerli hainlerin kukla ordularını, halk ordularıyla eziyorlar. Bu ordular Vietnam, Laos ve Kamboçya'da halk iktidarının temel direkleridir.

Halk Ordusu Yenilmez

Halk orduları, sömürücü sınıfların ordularının zıddıdır. Halk orduları, bir avuç sömürücünün değil, geniş kitlelerin çıkarları için savaşırlar. Halka hizmet ederler. Halk ordularının görevi, sadece savaşmak değildir. Kit-

leleri emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı ayaklandırır, teşkilatlandırır ve silahlandırırlar. Halk orduları, içinden doğdukları halkın ayrılmaz bir parçasıdır. Bu ordu, fabrikada ve toprakta çalışan işçi ve köylülerden meydana gelir. Üretimdeki emekçi aynı zamanda devrim uğruna ve anayurdun savunması için silaha sarılır. Halk ordusunun neferi olur.

İşte halk ordusu bu sebepten yenilmez. Çünkü o, halktan ve üretimden koparılmış bir silahlı güç değildir. Halkın kendi öz gücüdür. Kökü tarlalarda ve fabrikalardadır.

İŞÇİ-KÖYLÜ, Sayı 29
s. 2

* Reformcu darbe söylentilerinin, orduyu sınıflar üstü gösteren revizyonist fikirlerin, darbeci hayallerin ortalığı kapladığı bir sırada, tam da 12 Mart arifesinde, Proleter Devrimci AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ, bu görüşlere karşı mücadele açtı. Marksist devlet ve ordu tahlillerini savundu. O sırada her türden revizyonist ve darbeci, ordunun «tarafsız» ve hatta «devrimin vurucu gücü» olduğu yalanını yayıyordu. Devrimci hareket, bütün bu revizyonist safsatanın çürütülmesine büyük önem verdi. 15-16 Haziran sonrasında başlayan bu konudaki mücadeleyi sürdürdü. Artan faşist darbe tehlikesi karşısında devrimcilerin ve halkın önünü kararan bu revizyonist ve darbeci anlayışa karşı kampanya açtı.

Devrimci hareketin ordu konusundaki görüşleri, Doğu Perinçek tarafından, AYDINLIK'ın 23 Şubat 1971 tarihli 31. ve 2 Mart 1971 tarihli 32. sayılarında ortaya kondu. Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerinin eleştirisinin esas alındığı bu önemli ve uzun eleştiriyi AYDINLIK Yayınları **Kıvılcımlı'nın Burjuva Devlet ve Ordu Teorisinin Eleştirisi** adı altında yayınladığı için bu derlemeye almıyoruz.

12 Mart darbesi ve faşist diktatörlük ordu hakkın-

daki revizyonist ve reformcu-darbeci hayalleri paramparça etti. Ordudan «devrim» bekleyenler ordunun «kılıcı» altında teslim oldular. Oysa onlar yıllardan beri proleter devrimci hareket hakkında «cuntacı, darbeci vs.» yalanları yayıyorlardı. Bu yazının incelenmesi bu bakımdan da öğreticidir.

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN ACİL MESELESİ*

Zulme Karşı Bütün Gençliğin Birliğini Sağlamak ve Halk Kitleleriyle Kaynaşmak

2 Mart 1971

Münevver ve inkılâpçı gençlerimiz beyaz yakalı frenk gömleklerini ve parlak kılınçlarını omuzlarından atarak eli nasırlı mazlum halkımızın arasına girerler ve komünist fırkası saflarında bütün hayat ve mevcudiyetlerini biçare, bahtsız işçi ve çiftçilerimizin açlık, karanlık ve kulluktan kurtulmaları yolunda feda ederlerse halkımız hakiki ve içtimaî inkılâba doğru yükselecek, memleket yağmacılar elinden tamamen kurtulmak iktidarını gösterecek ve böylece komünistler Şarkta büyük bir amele fırkasının mümessilleri sıfatıyla beynelmilel inkılâpçılar arasında hürmetli bir yer tutmağa hak kazanacaklardır.

MUSTAFA SUPHİ
(Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti ve Komünist Fırkası, 1920)

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Yönetim Kurulu yakında toplanıyor. Ülkemizde iktisadi ve siyasi buhranın gün geçtikçe derinleştiği bir dönemdeyiz. Emekçi halkımızın yükselen mücadelesinin sarstığı hakim

sınıflar, faşist bir diktatörlük planlıyorlar. İşçiler ve köylüler üzerindeki zulüm ve sömürü günden güne ağırlaşıyor. Bu arada ,işbirlikçi iktidarın saldırısı, özellikle devrimci gençlik üzerinde yoğunlaşıyor. Bugün ilerici gençlik hareketi, son derece kritik bir noktadadır. Dev-Genç Genel Yönetim Kurulu, ülkemizdeki pratik durumdan tamamen kopuk, emekçi yığınlara ve halkımızın menfaatlerine sırt çevirmiş bir «post kavgasına» mı sahne olacak; yoksa, gençlik kitlelerinin mücadelesini ilerletecek ve anti-emperyalist, anti-faşist birleşik cepheyi güçlendirecek kararlar mı alacak?

İşçi sınıfımızın ve bütün emekçi halkımızın menfaatleri, bütün yurtsever ve anti-faşist güçlerin menfaatleri, bizzat devrimci gençliğin menfaatleri, gençlik saflarının dağınıklıktan kurtarılmasını ve anti-emperyalist demokratik geniş bir gençlik KİTLE hareketinin yeniden yaratılmasını emrediyor. Dev-Genç Genel Yönetim Kurulu bu çok kritik şartlarda sorumluluğunun bilinciyle hareket etmeli. bu yönde ilk ve acil tedbirleri derhal almalıdır.

Bu tedbirler nelerdir? Bunu kavramak için, gençlik hareketinin bugünkü durumunu doğru tespit etmeliyiz.

Hataları Cesaretle Tespit Edelim

Bütün gençliğe, bütün ilericilere, bütün yurtsever aydınlara sesleniyoruz: Gerçekleri açıkça söylemekten korkmayalım. Gerçek, devrimcidir. Yanlışları düzeltmenin yolu onları örtbas etmek ve görmezlikten gelmek değil, onları cesaretle tespit etmek ve düzeltmek için açık yürekli davranmaktır.

Ülkemizi saran sınıf mücadeleleri içinde emekçi yığınların devrimci heyecanının ve siyasi bilincinin hızla yükselmesine karşılık, hakim sınıfların sürekli saldırısına maruz kalan devrimci gençlik hareketi bir bütün olarak 1967, 1968, 1969 ve 1970 yılının ilk yarısına göre gerileme durumundadır. Anti-emperyalist güçlerin en atılgan, en

dinamik bir kesimi olan gençlik, bugün gitgide daha pasif kalmakta, **kitle eylemlerinden** uzaklaşmaktadır. Daha bir yıl önce, gerici güçlerin en ufak saldırısı, gençliğin **büyük gösterileri**, yurtsever güçlerin **toplu ve birleşik mukavemetiyle** karşılaşırdı. Büyük forum, yürüyüş ve mitinglerde, geniş gençlik **kitlelerini** saran anti-emperyalist mücadele heyecanı dile getirilirdi; **toplu eylemlerde** bu heyecan gerçekten yığınları kavrar, gençlik saflarının mücadele azmini, bilincini, cesaretini yükseltirdi. Bugün gençlik hareketinin içine düştüğü dağınıklığın en kesin ifadelerinden biri, gençlik hareketinin gitgide **kitle eylemlerinden** uzaklaşması ve **bireyci** küçük burjuva anarşizmine saplanmasıdır.

Bugün gençlik, geniş işçi köylü yığınlarıyla kaynaşmaya değil, halktan kopuk eylemlere itilmek istenmektedir. İşçi köylü kitlelerinin devrimci eylemlerine karşı olan, reformcu burjuvazinin bazı kesimleri gençliği bu yolda teşvik ediyor. Gençliği, reformcu burjuvazinin kuyruğuna takmak istiyor. **Devrim** dergisi «öfkeli aydınların» Marksizm-Leninizme aykırı şehir gerillacılığını neden uzun uzadıya övüyor. (Bkz. **Devrim**, Sayı 70, s. 1 ve 6) Bu, devrimci gençlik için uyarıcı olmalıdır.

Gençlik içindeki kısır çekişmeler de, reformcu burjuvazinin işine yarıyor. Gençlik hareketine hakim olan dağınıklık ve ilgisizlik, Dev-Genç'in genel üye toplantılarında açıkça görülüyor. Bu toplantılar, kendi içinde parçalanmış bir küçük yönetici grubun, birbirlerine karşı sonu gelmez suçlamalarına; pratikten, sınıf mücadelesinden ve halkın acil ihtiyaçlarından uzak entellektüel tartışmalara; açıkçası, bireyci bir post kavgasına sahne oluyor. Dev-Genç'in tabanı, Dev-Genç'i fiilen gençliğin yöneticisi durumuna getirmiş olan saflar, bu toplantılardan bezgin, heyecansız, halkımızın mücadelesini ilerletecek hiç bir şey öğrenmeden, toplantının sonuçlanmasından çok önce ayrılıyorlar. Parçalanmış olan yönetici klikler arasındaki çekişmeye, devrimci gençler haklı olarak ilgisiz kalıyor.

Gençlik Yığınlarının Mücadele Ruhunu Canlandıralım

Devrimci gençlik hareketinin halktan koparılması, faşist diktatörlük hevesinde olan en gerici güçlerin «Kamuoyunu hazırlama» planlarına yaramaktadır. **Başkan Mao** diyor ki: **«Siyasi iktidarı ele geçirmek isteyen herhangi bir kimse, kamuoyunu hazırlamak zorundadır. Bu, devrimci güçler için olduğu kadar, karşı-devrimci güçler için de doğrudur.»** Faşizmin kamuoyunu hazırlama planlarını yıkmak için hatalardan arınmalıyız. Dev-Genç'i bütün gençlik kitlelerinden, devrimci gençliği emekçi halktan tecrit eden anarşizme son vermeliyiz. Gençlik yığınlarını gericilere karşı bütün halkla birleşerek, seferber etmeliyiz. Gençliğin emperyalizme karşı yakın geçmişteki **kitle halinde** mücadele ruhunu canlandırmalıyız.

Devrimci gençlik hareketi, 1965'ten sonra ülkemizde çok önemli bir rol oynadı. Anti-emperyalist mücadele heyecanıyla tutuşan **geniş gençlik kitleleri**, toplu eylemleriyle bütün halk yığınlarını etkilediler ve ülke çapında devrimci birikim yarattılar. 29 Nisan 1968'de Ankara'da devrimci gençlik kitlelerinin gericileri önüne katıp kovalayan anti-emperyalist gösterisi, on binlerce gencin 6. Filoyu protesto eden Dolmabahçe mücadelesi, 1969 Haziranında İstanbul'da gençliğin polisi darmadağın eden kitle hareketi; devrimci gençliğin emekçi yığınlarla omuz omuza başardığı çeşitli mücadeleler, Amerikan emperyalizmini teşhir etti, işbirlikçilerin yüreğine korku saldı ve geniş halk kitlelerinin sıcak desteğini sağladı. Devrimci gençlik hareketi bütün yurtsever güçlerin yürekten desteklediği, bütün gerici saldırılara karşı sonuna kadar savunduğu bir hareket oldu.

Demokrasiyi Sağlayalım Disiplini Kuralım

Devrimci gençlik hareketinin bugünkü, işçi köylü **kitlelerinden** kopuk, demokratik güçlerden tecrit olmuş hali, «Böyle olması mukadderdi», «Ne yapalım, bu kadar

yapılabiliyor», «Elimizdeki imkanlar bu kadar», «Ülke çapında güçler dengesi budur» gibi mazeretlerle açıklanamaz. Bu sonucu doğuran, gençlik içinde anarşist, bireyci, dağınıklıktan yana eğilimlerin alabildiğine körüklenmesi olmuştur. Geniş bir anti-emperyalist gençlik hareketi yaratmak ve gençlik kitlelerini işçi köylü kitleleri içinde eğitmek yerine, gençliğe dalkavukluk yapıldı. Gençliğin siyasi bakımdan gelişmesinin önüne engeller çıkarıldı. Gençliğe dürüstlüğü, disiplini, kollektif çalışmayı hakim kılmak yerine, ona sürekli olarak her çeşit burjuva, küçük burjuva hastalığı, bireycilik, disiplinsizlik, tembellik aşılandı. Gençlik hareketine ideolojik sağlamlık yerine teori düşmanlığı, açık ideolojik mücadele yerine hizipçilik sokuldu. Bir gençlik örgütünde mutlaka olması gereken demokrasinin yerini hotzotçuluk aldı. Çeşitli demagojilerle gençliğe dalkavukluk yapanlar, «Devrimci eylemi seçkin militanlar yürütür; gençlik yığını onları izleyen bilincsiz sürüdür» ideolojisini yaydılar ve uyguladılar. Üniversitelerde bütün ilerici güçlerle birleşmek yerine, sekter bir tutumla sosyal-demokrat gençler üzerinde küçük burjuva hotzotçuluğu uygulandı. Daha sonra bu sekter hareketlerin «teorisi» yapıldı. Emekçi yığınlarla birleşmek, işçilerin ve köylülerin acil ihtiyaçlarını dile getiren şiarları ve çalışmayı gençlik yığınlarına mal etmek yerine, halka ve geniş gençlik kitlelerine sırt çeviren, küçük bir grubun «sembolik eylemleri» kitle eyleminin yerine kondu ve geniş kitle eylemsizleştirildi. Faşizmin merkezinin ,emperyalizm olduğu, en gerici, en şoven güçleri olduğu unutuldu. Anti-faşist mücadele, Ülkü Ocaklarına karşı mücadeleyle sınırlandı ve işçi köylü gençlik kitleleri içinde faşizme karşı siyasi çalışma ihmal edildi.

Gençlik hareketini bugünkü buhrana sürükleyen hatalar ne zaman başladı? Bu hatalar yeni değildir. TİP yönetimindeki sağ sapmaya karşı mücadele, içinde sol hataları da taşıyordu. Proleter devrimci hareket, bir buçuk yıl önce küçük burjuva anarşizmine karşı mücadele açtı. Küçük burjuva anarşizmine karşı mücadele, Mark-

sizm-Leninizmle revizyonizm arasına kesin bir sınır çizme mücadelemizin ilk önemli aşaması oldu. Ekim 1969'da, AYDINLIK'ın 12. sayısında yayınlanan «Proleter Devrimci Safları Çelikleştirelim!» başlıklı Yazı Kurulu Bildirisi gençliğin işçi köylü kitleleriyle kaynaşmasını, halk içinde erimesini, devrimin halk yığınlarının eseri olacağını savundu; küçük burjuva anarşizmini mahkum etti.

Bugün, ne büyük işler başarılmakta olduğu yolunda parlak laflar, ne bitmek tükenmek bilmeyen «savaşçı örgüt» tartışmaları, ne de «emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi»ne ilişkin uzun nutuklar, devrimci gençlik hareketinin aktif ve etkili bir rol oynamaktan gitgide uzaklaştığını, uzaklaştırıldığını; durumu kurtarmak için de yeni yeni «teoriler», yeni yeni modalar, halkın davasına hiç bir şey kazandırmayan «sembolik eylemler» icadedilmekte olduğunu gözardı edemez.

Acil Tedbirler

Yakında toplanacak olan Dev-Genç Genel Yönetim Kurulu devrimci gençlik hareketini hatalardan arındırmak ve devrim yoluna sokmak yönünde kararlar almalıdır.

- Dev-Genç içinde çeşitli klikler arasındaki post kavgasına derhal son verilmelidir.
- Dev-Genç içinde hotzotçuluğa ve devrimci gençler arasında düşmanlığın körüklenmesine son verilmelidir.
- Devrimci yayın organlarının satışını engelleme gayretleri durdurulmalıdır.
- İlerici gençliğin faşizme karşı en geniş birliği sağlanmalıdır.
- Bu amaçla, faşizme karşı olan gençlik kitleleri içinde demokrasi hakim kılınmalı, sosyalist olmayan demokratik gençlik kesimlerine de söz hakkı tanınmalıdır.
- Sosyal-demokrat gençlik, özellikle faşizmle uzlaşma noktalarında eleştirilmeli ve onları kararlı demokrasi

saflarına kazanmak için çalışılmalı, bu konudaki sekter tutumlar terk edilmelidir.

● Örgüt içinde tüzük mutlaka hakim kılınmalıdır. Bütün Dev-Genç örgütlerinde demokrasi düşmanı ve örgüt yıkıcısı tutumlara son verilmelidir. Bu yolla, demokrasi temeli üzerinde sıkı bir disiplin kurulmalıdır.

● Belirli bir kliğin hakimiyetini sağlamak için yapılan bütün ihraçlar iptal edilmelidir.

● Bütün örgütlerde yapılacak demokratik kongrelerde seçilecek delegelerin katılacağı Dev-Genç Olağanüstü Kurultayı en kısa sürede toplanmalıdır.

● Bu Olağanüstü Kurultay toplanana kadar, bütün grupların güvenini kazanmış kimselerden oluşan ve gençlik kitlesi üzerinde otorite kurabilecek olan bir Merkez Yürütme Kurulu, İstanbul ve İzmir için aynı nitelikte Bölge Yürütme Kurulları seçilmelidir.

● Dev-Genç geniş gençlik yığınlarını birleştiren ve halk yığınlarıyla kaynaşan bir politika uygulamalıdır. Dev-Genç'i pasifizme sürükleyen küçük burjuva anarşizmine son verilmelidir.

Post kavgasına son!

Dev-Genç içinde demokrasi ve disiplin!

Bütün ilerici gençlik içinde demokrasi ve güçbirliği!

Uzlaşmacı tutumlarla mücadele!

Küçük burjuva anarşizmine paydos! Halk yığınlarıyla kaynaşarak aktif devrimci mücadele!

Halkla birleşen devrimci gençlik bütün güçlükleri yenecektir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 32
s. 3 .

* Maceracı şefler, devrimci gençlik **hareketinin yö**netimini ele geçirdikten sonra hızla gençlik ağaları durumuna geldiler. Geniş gençlik kitlesinden tamamen koptular. Devrimci gençlik kitlesini dağıttılar. Küçük bir azın-

lığı ise terörist eylemlere yönelttiler, örgüt içinde demokrasiyi yok ettiler, örgütleri dağıttılar ve gençliği devrimci mücadelenin dışına ittiler. Kapandıkları birkaç fakülte ve yurtta ise klikler arasında gittikçe şiddetlenen bir çete mücadelesine sürüklendiler. Gençlik kitlesinin mücadelesi hızla zayıfladı. Birkaç bin kişi bir araya getirilemez oldu.

Proleter devrimciler, faşizm tehlikesinin büyüdüğü o günkü şartlarda geniş gençlik kitlelerini yeniden birleştirebilmek ve aktif mücadeleye seferber edebilmek için «acil tedbirler» içeren bir program ortaya attılar. Bu program, küçük broşür olarak da basılmıştı. Gençliğin hâlâ, aynı sorunlarla yüz yüze bulunması bu programa tarihi bir önem kazandırmaktadır.

EGE'DE TÜTÜN ÜRETİCİLERİNİN MÜCADELESİ *

9 Mart 1971

Ege bölgesinin tütün üreticileri, bu yıl yeni mücadelelere giriştiler. Tütün üreten köylülerle sınıf düşmanları arasındaki mücadele şiddetlendi. Toprak ağaları, tefeci tüccarlar, Tekel ve yabancı şirketlerle, bütün bunları temsil eden Amerikancı iktidar, köylüler üzerindeki baskıları artırdı. Üreticiler, birleşmenin ve mücadele etmenin gereğini her geçen gün daha iyi kavrıyorlar.

Köylülerle devrimcilerin ortak çabasıyla, Ege'de tütün üretilen bütün bölgelerde Tütün Üreticileri Sendikasının (TTÜS) şubeleri açılmaktadır. Mahalli devrimci kadrolar sendikanın gelişip güçlenmesi için çalışıyorlar. İŞÇİ-KÖYLÜ gazetemizin yayını olarak çıkan «**Tütün Üreticileri Birleşelim, Mücadele Edelim**» adlı broşür 6 bin adet dağıtıldı, on binlerce üretici bu broşürdeki devrimci fikirleri okudular. Devrimci fikirler sınıf mücadelesi içinde hızla kavranıyor.

Bu yazıda, tütün üreticilerinin mücadelesini inceleyeceğiz. Hareketimizin başarılarını, hatalarını açık yüreklilikle ortaya koyacağız. Bu başarı ve hatalar önümüzdeki mücadeleye ışık tutacaktır.

Sınıf Mücadelesinde Gerçeğe Dayanmalıyız

Üretici köylüler her yıl piyasanın açılmasından önce mitingler yapar, fiyatların sabit kalışını, Tekel'in ve yerli-yabancı şirketlerin oyunlarını, tefeci-tüccarların sömürüsü-

nü protesto ederler. Bu yıl da, piyasanın açılmasından önce mitingler tertip etmek için karar alındı.

Devrimciler, her yıl olduğu gibi bu yıl da üreticilerle omuz omuza çalıştı. Mitinglerin başarılı olması için ve diğer devrimci görevlerin yerine getirilmesi için çaba harcadı.

Amacımız, kitlelerin somut isteklerinden hareketle onlarla birleşmektir. Geniş köylü yığınlarının devrimci yolda ilerlemesi buna bağlıydı. Bunu başarabilmek için araştırıcı ve tahlilci olmaya özel bir dikkat gösterdik.

Tütün üreticilerinin mücadelesine bizimle beraber CHP'ye mensup reformcu ve revizyonizmin etkisi altında olan unsurlar da katıldı. Bu durum bir yandan gerici sınıfların karşı-devrimci propagandalarıyla, diğer yandan reformcu politikacıların ve revizyonizmin zararlı görüşleriyle mücadele etmemizi gerektirdi.

CHP'li politikacıların amacı üretici köylülerin sömürüye karşı mücadelesini geliştirmek değildi. Onlar bakımından üretici köylülerin mücadelesi oy avcılığı için iyi bir ortamdı. Bu fırsattan faydalanmaya çalıştılar.

Reformcu politikacılar ve revizyonistler özellikle sınıf mücadelesinin henüz zayıf olduğu yerlerde etkili oldular. Sınıf mücadelesinin su yüzüne çıktığı köylerde hiç bir etkinlik sağlayamadılar. Reformcu ve revizyonist politikalar temelde, zengin köylünün menfaatini savunuyordu. Ürün fiyatlarının artışı hedefi, bu politikaların tek hedefiydi. Arkadaşlarımız özellikle yoksul köylülerle birleşmek için çalıştılar. Bunun için temel politikamız, ürün fiyatlarının artışı değil, yoksul köylülerin özlemi olan ve orta köylülerin büyük bir çoğunluğunun şimdiden desteğini kazanan, toprak ağalığının ve tefeci-tüccar sömürüsünün yok edilmesi için mücadeleyi ilerletmekti. Bu temel politika içinde, kitlelerin acil taleplerini savunmak elbette zorunludur.

Bunları başarabilmemiz için, kitlelere güvenmemiz ve kitlelerden kitlelere ilkesine pratikte uymamız gerekiyordu. Üreticilerle yaptığımız ortak çalışmalarda bu ilkeyi da-

ha iyi kavradık. Eskiden onun gerekliliğini sık sık söylerdik. Buna inanırdık. Ama gördük ki, pratikte buna uymadığımız da oluyor. Bu yüzden hatalar yaptık. Başlıca hatamız, kalabalık önünde konuşmalar yaparken, temel politikamızı tam bir açıklıkla koyamamamızdı. Bunun yanında tek tek görüştüğümüz yoksul köylülere meseleyi daha daha iyi anlatabiliyorduk. Kendi ülkemizden canlı örnekler vermek yerine, sadece dünya halklarının mücadelelerini anlatıyorduk.

Hiç şüphesiz, dünya halklarının devrimci mücadeleleri halkımıza örnek gösterilmelidir. Ama öncelikle halkımızın kendi tecrübelerini değerlendirmek şarttır. Halkımız devrimci düşünceyi böyle daha iyi kavrar. Devrimci harekete güveni artar. Hareketimizin bugünkü seviyesine bakarak asla küçümsememeliyiz. Küçük başarılar büyük başarıların habercisidirler. İşçi sınıfımız 15-16 Haziran'dan önce sayısız mevzi mücadeleler verdi. Yer yer başarılar kazandı. İşte bunlar 15-16 Haziran Şanlı İşçi Mücadelelerinin bugün de halkımızın mücadelesinin her alandaki tecrübelerini değerlendirmek, işte bu bakımdan önem kazanır. Bir tek köye ait olsa bile başarılı bir mücadeleyi örnek alarak göstermek, köylü kitlelerinin mücadele azmini güçlendirir.

Köylük alanlardaki çalışmalarımızda, bölgeden bölgeye hatta köyden köye değişen, sınıf ilişkilerini doğru değerlendirmeliyiz. Aktarmacılığa, tercümeciliğe kaçmamalıyız. Gerçeğin yerine kendi arzularımızı koymamalıyız. Sübjektivizm, bizi devrimden uzaklaştırır. Gerçekçilik, o bölgeye veya köye has ilişkileri doğru değerlendirmemizi sağlar. Olayların iç bağlantısını ancak böyle kavrayabilir ve sınıf mücadelesinin gelişmesini doğru değerlendirebilir ve ancak böylece doğru önderlik yapabiliriz. Aktarmacılık, tercümecilik, sübjektivizm bizi gerçeklerden uzaklaştırır. Gerçeklerden uzaklaşmak ise devrimden uzaklaşmak demektir.

Tahlillerimizi, «araştırma» merakımızı tatmin etmek için, gerçeği öğrenmek ve sınıf mücadelesinde doğru tavır almak için yapmalıyız. Gittiğimiz köylerde incelemeler ve

araştırmalar yaptık. Bizden önce birçok kereler buralarda araştırmalar yapılmıştı. Ayrıca dergi ve broşürlerde buralar hakkında bazı araştırmaları ve incelemeleri okumuştuk. Bunlardan faydalanma gibi doğru bir tutumu kulak ardı etmedik. Gözlemlerimiz sonucu sınıf ilişkilerini tütün üretilen bölgelerde şöyle tespit ettik.

Tütün Üretilen Bölgelerde Sınıflar

Yoksul ve Topraksız Köylüler

Tütün üretilen bölgelerde nüfusun yüzde 60-65'ini yoksul köylüler teşkil etmektedir. Bunların içinde on dönüme kadar toprağı olanlar da var. Yoksul köylülerin çoğunluğu üretim araçlarına sahip değil. Onların tarım araçları ise oldukça ilkeldir. Hiç bir teknik imkana sahip değiller. Yoksul köylüleri kendi içinde iki bölümde incelemeyi uygun gördük.

Ortakçı Yoksul Köylüler: Bunlar köylülük sınıfları içinde en yoksul olan kesimdir. Toprak kiralayacak kadar para bulamıyorlar. Toprak ağalarının ve zengin köylülerin yanında ortakçılık yapmaktadırlar. Mevsimine göre de ücretli işçi olarak zengin köylülerin işlerinde çalışmaktadırlar. Beş kişilik bir ortakçı yoksul köylü ailesinin eline geçen para, yılda iki bin lirayı bulmuyor. Bunların en çok üç-beş dönüm toprağı vardır.

Kiracı Yoksul Köylüler: Bunlar köylük alanlardaki sınıflar içinde çoğunluktadır. On dönüme kadar toprağı olanlar vardır. Bunlar esas geçimlerini toprak kiralayarak temin etmektedirler. Ağalardan dönümü 200-400 liraya toprak kiralıyorlar. Kiraladıkları topraklarda ve kendi topraklarında tütün yetiştiriyorlar. Her yıl kasırga gibi gelen hayat pahalılığı altında eziliyorlar. Durumları kötüye gidiyor. Topraklarını kaybediyorlar, çünkü borçlarının ağır faizleri bellerini büküyor. Bunlar da ücretli işçi olarak çalışırlar.

Orta Köylüler

Orta köylüler nüfusun yüzde 25-30'unu teşkil etmektedir. Bunlar da iki kesimde incelenmelidir:

Aşağı-orta köylüler: Yaşama şartları bakımından kiracı yoksul köylülerden ayrılması güçtür. Gittikçe yoksullaşmaktadırlar. Bunlar yoksul köylüler gibi ücretli işçi olarak çalışmamakta daha çok kendi topraklarında ya da kiraladıkları topraklarda çalışmaktadırlar. Tüketim mallarının fiyatlarının hızla artması, gübre, ilaçlama, tarım araçlarının, tohumluk gibi masrafların hızla artması, bu kesimi yoksullaştırıyor. Çünkü ürünlerinin fiyatları hiç bir zaman bu oranda artmıyor. Bu bakımdan aşağı-orta köylüler mücadelede daha kararlı tutum alıyorlar.

Yukarı-orta köylüler: Bunlar, genel olarak kendi emekleriyle geçimlerini sürdürür çapa işlerinin hemen yapılması gerekli olduğu sıralarda bir kısım işçi çalıştırırlar. Bunların bir kısmının durumlarının iyiye gittiği görülmektedir. Genellikle pamuk üretimi yapan bu kesim kitle hareketlerinde önce kararsız kalmaktadır. Çekingen durmaktadır. Zengin köylülerin görüşlerine yatkın olabilirler. Gelişme içerisinde tefeci-tüccar sömürüsünün, bankaların ve tekelin sömürüsünün etkisiyle ve toprak ağalarının baskısıyla devrim yönünde hareket edeceklerdir.

Orta köylüler, halk düşmanı gericilerin propagandalarına en çok mülkiyet meselesi açısından açıktırlar. Her türlü mülkiyetin bir anda ortadan kaldırılacağı şeklindeki yalanlara kananlar vardır. Devrimcilerin köylük alanlardaki çalışmalarında özel bir dikkat göstermeleri gerekir. Onlar üzerindeki gerici propagandaları tespit etmek ve bunları bir bir yıkmak gerekir. Sabırlı ve ikna edici olmak gerekir.

Zengin Köylüler

Zengin köylüleri de kendi içlerinde iki kısımda incelemek gerekir. Birinci kısımdakiler, büyük topraklara sahiptir. Bunlar topraklara miras yoluyla sahip olmuşlardır. Eski soylu ailelerden gelirler. Toprak ağalarıyla ilişkileri iyidir. Çok toprakları olmasına rağmen, teknik imkanlara

sahip değillerdir. Modern işletmecilik yapmamaktadırlar. Modern tarım aletlerini de uzun boylu kullanmıyorlar. İçlerinde toprak kiraya verenler de bulunuyor. Bunlar eski günlerin hayaliyle yaşıyorlar. O günlerin hasretini çekiyorlar. Bunların içinde tefecilikle uğraşanlar vardır. Yoksul köylüleri ücretli işçi olarak çalıştırıyorlar. Köylerde karşıdevrimci propagandanın yayılmasında birinci derecede «görev» yapıyorlar. Hemen çoğunluğu AP ve diğer gerici siyasi partilerde çalışıyorlar.

Zengin köylülerin ikinci kesimi, birincilerden daha az toprağa sahip. Buna karşılık, modern tarım aletleri kullanıyorlar. Teknik imkanlardan faydalanıyorlar. Bunlar kapitalizmin gelişmesinden yana çıkıyorlar. Genellikle CHP'ye kayıtlıdırlar. CHP'nin reformcu politikasını benimsiyorlar.

Zengin köylüler topraklarında pamuk ekiyorlar. Bir miktar da tütün ekmektedirler. Bunlar Sendikaya, yönetimi ele geçirmek için girmek istiyorlar. Biliyorlar ki, yoksul köylülerin yönetimindeki bir hareket, kendilerinin topraktaki sömürülerini tehlikeye düşürür. Zengin köylüleri, yabancı şirketler, tekel, bankalar ve tefeci-tüccarlarla çelişkilerini işleyerek, mümkün olduğu ölçüde kazanmalıyız. Bununla beraber, bunların hareketin yönetimini ele geçirmelerine asla müsade etmemeliyiz. Çünkü, bunlar reformcu ve parlamenter yolları öne sürerler, devrimci mücadeleyi her an saptırabilirler. Bunların teslimiyetçi yanlarıyla mücadele etmek şarttır.

Toprak Ağaları

Bunlar kasabalara, nahiyelere çöreklenmişlerdir. Birbirlerinden kız alıp vererek topraklarını genişlettikleri gibi, yoksul ve orta köylülerin topraklarını borçlandırma yoluyla ipotek ederek gaspetmektedirler. Bunlar köylerin ortak mülkü olan çayırlara, hazine arazilerine el koyarak topraklara sahip olmuşlardır. Bugün de buna devam ediyorlar. Hazine arazilerini ele geçiremedikleri zaman, mahalli devlet memurlarıyla anlaşarak, bu arazileri işletiyorlar. Tefe-

cilik yapıyorlar. Büyük bir çoğunluğunun kasabalarda, nahiyelerde ticarethaneleri vardır. Bazılarının küçük çapta imalathaneleri vardır. Sabun, yağ, çırçır fabrikaları gibi. Bunun yanında kasabalardakiler arsa vurgunculuğu yapıyorlar. İhracatçı firmalarla ortaklık kuruyorlar.

Bütün bu işleri yapan toprak ağaları, yoksul ve orta köylülerin kanını bir sülük gibi emiyorlar. Ağanın topraklarında ortakçılık, kiracılık yapan bir yoksul köylü ailesinin eline bir yılda geçen para 2 bin liradır. Tefeci-tüccarlar, bankalar, toprak ağaları ve tekelin kurduğu soygun ağı yoksul köylüleri eziyor. Ortalama faiz oranı yüzde 30' dur. Bu faiz bankalar içindir. Tefeci-tüccarların ise yüzde 50'den az değildir. Burada en önemli mesele, tefeci - tüccar sermayesiyle büyük toprak mülkiyetinin birbiriyle bir bütün teşkil ettiğidir. Bunlar bir bütünün parçalarıdır.

Tütün üretilen bölgelerde ücretler çok düşüktür. Her yıl 50-100 kuruş ücret artışı sömürünün azaldığını göstermez. Fiyat artışlarının yanında, bu devede kulak kalmaktadır.

Sömürü her yıl büyük bir hızla yükselmektedir. Öte yandan hava şartlarının müsait olmaması işgününü kısaltmaktadır. Çoğu zaman yarım günlük bir çalışmadan sonra yağmur yağıyor. İşi bırakmak zorunda kalıyorlar. Dışarıdan gelen mevsimlik işçiler her yıl çoğalıyor. Bu da ücretlerin düşmesini doğuruyor. Bunun yanında ürün fiyatlarının düşmesi de ücretlerin düşmesini doğuruyor.

Köylük alanlardaki çalışmalarımızda, geniş köylü yığınlarına hedef olarak toprak ağalarını, tefeci-tüccarları göstermeliyiz. Genel politikamız ,ağaların ve tefecilerin köylük alanlardaki politik hakimiyetine darbeler indirmek olmalıdır. Onların politik hakimiyetini yıkacak esas güç; hareket içindeki yoksul köylülerdir. Şimdiye kadar, pratiğimiz bize oldukça değerli tecrübeler kazandırdı. Sınıf mücadelesinin geliştiği köylerde, onların sadece politik itibarları sarsılmakla kalmamış, ekonomik yönden de ağır darbeler indirmiştir. Devrimci köylüler bunların çiftliklerini basıyor, traktörlerini ve çiftlik evlerini dağıtıyorlar. Hay-

vanlarını köy topraklarının içine sokmuyorlar. Ağalar daha çok direnirse, hayvanları yakalayıp köye getiriyorlar. Ekinlerine girdiği için, hayvan başına 20 liraya kadar ceza almadan bırakmıyorlar.

Bu gibi yerlerde ağalar rahat yaşayamıyorlar. «Baldırı çıplak» yoksul köylüler dedikleri, ağaların «HUZUR»larını kaçırmaktadır. Eski günler geride kalmakta, yeni bir toplumun tohumları serpilmektedir.

Revizyonist Hatalar

Revizyonistler, çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesini inkar ediyorlar. Teorinin ve pratiğin birliği ilkesini hiçe sayıyorlar.

Bütün köylülüğü tek bir sınıf olarak görüyorlar. Böyle olunca ister istemez reformcu görüşler ağır basıyor. Üreticilerin mücadelesini ekonomik mücadele seviyesine hapsetmek istiyorlar. Tütünde taban fiyat konması vb. gibi istekleri esas hedef olarak gösteriyorlar. Oysa, üreticilerin ekonomik mücadelesi siyasi mücadelesiyle birleştirilirse başarıya ulaşabilir. Geniş köylü yığınlarının kurtuluşu ancak böyle gerçekleşir. Devrime yönelmeyen her hareket, geri bilince mahkum olur. Zengin köylülerin reformcu görüşlerini dile getirir. Reformcu burjuvazinin köylük alanlardaki bir parçası olur. Revizyonistler, bu gerçeği köylük alanlarda geniş yığınların kurtuluşunun devrimle gerçekleşeceği gerçeğini örtbas ediyorlar.

Böylece üreticilerin yüzde 65'ini teşkil eden yoksul köylülerin devrimci talèpleri ikinci plana itiliyor ve bir süs olarak kalıyor. Pratikte başlıca şu hataları yapmaktadırlar:

İşin kolayına kaçmak: Kitleler içinde uzun ve sabırlı bir çalışma yürütmeden, büyük gruplar halinde mitinglere katılıyorlar, miting biter bitmez de dönüyorlar. Köylü mitinglerine geniş gençlik kitlelerinin katılması iyi bir şeydir. Onları doğrudan halkla temasa getirir. Halkla birleşmenin zorunluluğunu gösterir. Ama sadece mitinglere katılmanın yeterli olduğunu sanmak, işte bu

devrimin kolayca gerçekleşeceğini sanmaktır. Bu mitinglerden önce uzun bir çalışma yapılmamışsa, miting sonrası önder köylülerle tekrar hareketin eleştirisi yapılmamışsa, bu kitlelerin bilincini geliştiremez. Köylülerin kitle örgütlerini geliştirip, yöneticilerini eğitmek uzun bir çalışmayı gerektirir. Bu yapılmaksızın hakim sınıflar, tütün üreticilerinin mücadelelerini baltalayan ve saptırmak isteyen hareketleri boşa çıkarılamaz. Hakim sınıflar üreticilere teslimiyetçi propagandaları en geniş araçlarla yapıyorlar.

Kitlelerin ihtiyaçlarını doğru tespit edememek: Kitleler içinde uzun bir çalışma yapmaksızın onların somut ihtiyaçlarını tespit edemeyiz. Onların yaşayışları hakları hakkında bilgilerimiz yüzeyde kalır. Bu ise bizi kitlelerden koparark devrimcilikten uzaklaştırır. Kitlelerin ihtiyaçları nasıl tespit edilir? Bu ancak köylük alanlarda doğru bir sınıf tahlili yapılarak tespit edilebilir. Bu yapılmaksızın, tütün üreticilerinin isteklerini taban fiyat, randıman tespiti vb. gibi olarak düşünmek ve buna bağlı olarak sadece bunları savunmak, işte reformculuk budur. Burada bir noktaya daha parmak basalım: Elimizde Başkan Mao'nun «Köylük Alanlarda Sınıflar Nasıl Tahlil Edilir» makalesi olmalıdır. Burada biz, köylük alanlarda sınıfları birbirinden ayırmanın esaslarını öğrenmeliyiz. Kendi çabalarımızla da gerçeği tespit etmeliyiz. Ama Başkan Mao'nun düşüncesine sırt çeviren revizyonistler, köylük alanlardaki sınıfları tahlil etmeyi akıllarına bile getirmiyorlar.

Geri bilince mahkum olmak: Kitle çalışmasında kitlenin çoğunluğunun bilinç seviyesi dikkate alınarak konuşmalar yapmalıyız. Bunu yapmayanlar, hep geri bilince mahkum oluyorlar. Hatta bunlar anti-komünizm batağında debelenip kalıyorlar.

Kitle çalışmalarında burjuva alışkanlıklarını devam ettirmek: Köy çalışmalarında ciddi olmayan tavırlarını sürdürenler, kötü alışkanlıklarını devam ettirenler oluyor. Sözgelimi, köylülerle birlikte yemek yerken onun bunun lok-

masını kapmak, açgözlülük, hep bireyci davranışlardır. Birbirlerine karşı fedakarca davranan yoksul köylülerin davranışlarına taban tabana zıttır. Yine, evlerde otururken rahatı seçmek, hep kendi konuşup, başkasının konuşmasına imkan vermemek, kendini övmek gibi. Bunları kesinlikle yenmek gerekir. Yenmek için fedakarlık ruhunu içimize sindirmemiz gerek. Proleter Kültür Devrimini kavramadan, bunu gerektiği gibi yapmak mümkün değildir.

Teori düşmanlığı: Revizyonist fikirlerin etkisi altında olanların hemen tümü kitap, dergi, gazete okumama, konusunda birbirleriyle yarış halindedir. Özellikle Türkiye pratiğini anlatan dergi ve gazeteleri hiç okumuyorlar. İçlerinde bununla övünenler bile çıkıyor. «Kendi dergimizi ve gazetemizi bile okumuyoruz» diyorlar. Kitap, gazete okuyanlar ise kötü bir iş yapmış gibi kınanıyor.

Bunlar, devrimci teorinin yol göstericiliği olmaksızın devrimci pratiğin olamayacağını göremiyorlar. Karanlıkta el yordamıyla yürür gibi, düşe kalka gidiyorlar. Bu dar pratikçiliktir. Devrime zararlıdır.

Tekkecilik: Revizyonistler, halkın menfaatlerinin yerine kendi dar klik menfaatlerini koyuyorlar. Her şeyin başında kendi tekkelerinin reklamını düşünüyorlar. Halkın mücadelesinin ilerlemesini önlemek pahasına, proleter devrimci yayınların halk kitlelerine ulaşmasını engellemeye çalışıyorlar. Oysa halkın mücadelesinin menfaatleri dar klik menfaatlerinin üzerindedir. Onların dar klikçi davranışlarıyla çelişir. Onlar bu çelişmeyi kendi tekkeciliklerine sarılarak çözeceklerini zannediyorlar. Oysa bunların uzlaşması mümkün değildir.

Lumpenlik: Lumpenlikle, proleterleşme birbirine karıştırılmamalıdır. Tespih çekmemek bunlar için büyük bir eksiklik oluyor. Bazen kahvedeki bir toplantıda tespih sesinden başka bir ses duyulmuyor. Konuşmalarda sokak kabadayılarının kullandığı bir dili kullananlar var.

Sarhoşluk: Proleter devrimci niteliği kazanmamış olanlar, fırsat buldukça, ya bir sendika yöneticisiyle ya da ayyaş bir köylüyle «kafaları çekiyorlar». Bir seferinde gırt-

lağına kadar şarap dolu birisinin yanındakine «küçük burjuva alışkanlıklardan nasıl kurtulabiliriz» konulu bir konferans çektiğini gördük.

Şüphesiz hiç kimse doğuştan devrimci değildir. Yine hiç kimse, şüphesiz kimse kendini durduk yerde proleter devrimci yönde geliştiremez. Ama buna azmetmiş bir kimse kendini bu yolda geliştirebilir. «Yol yürümekle biter.»

Bütün hatalar giderilebilir. Yeter ki bizler eleştiri-özeleştiri metodunu doğru kullanalım.

Toplantı ve Mitingler Reformculuğun ve Revizyonizmin Maskesini Düşürdü

CHP'li parlamenterler, üretici köylülerle bir toplantı yaptılar. Bu toplantıya, yukarı-orta köylüler ve bazı zengin köylüler katıldı. **«Tütün Üreticileri Kurultayı» adı** altında toplananlar, CHP'lilerin parlamentarizm aldatmacasını dinlemek zorunda kaldılar. Kurultayda, köylüler de söz alıp konuşmalar yaptı. Köylüler mevcut düzeni en sert biçimde eleştirdiler. Ağalara, tefeci-tüccarlara karşı kinlerini ortaya döktüler. Tekel'in yabancı şirketlerin aleti olduğunu, devletin zenginleri desteklediğini, köylülere yabancı evlat muamelesi yaptığını belirttiler. İçlerinden daha ileri konuşmalar yapanlar çıktı. Onlar devletin, ağaların ve tefeci-tüccarların devleti olduğunu söylediler. CHP'li reformist politikacılar telaşa kapıldılar. Devletin kutsallığı üzerine hamasi nutuklar attılar. Kurultaydan ayrılan köylüler, bizimle yaptıkları konuşmalarda bu toplantının kendi meseleleriyle ilgili bir kurultay değil CHP'nin oy toplamak için tezgahladığı bir toplantı olduğunu söylediler.

Köy çalışmalarında kendini gösteren revizyonizm, mitinglerde de ortaya çıktı. Bunun en belirgin örneği, **Dev-Genç, YİS, İPSD ve Devrimci Kadınlar Birliği'nin** ortak yayınladığı bir bildiridir. Bildirinin önemli bir kısmını bir ibret vesikası olarak aktarıyoruz:

«Halkın haklı mücadelesini destekleyen, halkın dertlerini kendine dert edinmiş, namuslu gençlerle köylülerin arasını açmak için gizli emniyet teşkilatı, AP komandoları, tüccarlar beyannameler dağıtıyor... Bugün Türkiye'de kabaca bir soyanlar sınıfı, bir de soyulanlar sınıfı vardır... Onlar soyanlar sınıfı, biz soyulanlar sınıfıyız... Gençler diyor ki... (NATO) bizi soymak için kurulmuştur. Amerikan 6. filosu, Amerika'nın menfaatlerini korumak için Akdeniz'de dolaşmaktadır. Amerikan 6. filosu İzmir'e, İstanbul'a geldiği zaman meseleyi bilenler, bizim limanlar Amerikan gavuruna genelevi olamaz, dedi mi, Türk kızlarını Amerikalılara 10000 - 15000 liraya satan kodaman pezevenkler 'Amerika bizim dostumuz, biz Amerikasız yaşayamayız' diye avazları çıktığı kadar bağırıyorlar. Amerika bizi komünizme karşı koruyor diyorlar. Amerika komünist düşmanı diyorlar. Bakıyoruz Amerika'da komünist partileri var. Bu partilerin yüz binlerce üyeleri var. Amerikan Anayasasında bu partiler serbest. Madem komünist düşmanı niye kendi ülkesinde parti kurduruyor? Amerika dinimize saygılı, insanların hür yaşamasını ister diyorlar. Onlara sorun, Amerika'daki Müslüman Zenciler nasıl yaşıyormuş... Kıbrıs'a çıkartma yapacağımız zaman bize 'Benim verdiğim silahları kullanamazsınız, benden müsaade aldınız mı?' deyip jetlerimizin benzinini kesmedi mi? Öyleyse bu ne biçim dost?»

Bu bildiri, **«M. Belli'den ayrıldık, kamburumuzu attık»** diyen revizyonist kliklerin ikiyüzlülüklerinin ve hâlâ revizyonizm kamburunu bütün haşmetiyle üzerlerinde taşıdıklarının en açık bir belgesidir.

Bildiri, görüldüğü gibi, burjuva milliyetçiliğinin batağına batmış, anti-komünizm propagandasına teslim olmuş ve hatta ona katılmıştır.

Halkımız üzerindeki Amerikan boyunduruğu bir «genelev» meselesine indirgeniyor. Emperyalizme karşı mücadele, sınıf mücadelesidir. Halk sınıflarının, emperyalizme ve ona bağlı gerici sınıflara karşı mücadelesidir. Halk sınıflarının, emperyalizme ve ona bağlı gerici sınıflara karşı

mücadelesi sınıf bilinci verilerek zafere ilerler. «Türk kızlarının Amerikalılara satılması», «pezevenklik» bütün bunlar tek başlarına ele alındığında dar milliyetçilik içinde kalınır. Bir tütün mitinginde milyonlarca tütün üreticisinin somut meselesini, emperyalizmle düşmanla çelişkisini bir yana bırakıp meseleye bu bildiri gibi bakmak, halka devrimci bilinç vermez. Bu tutum anti-emperyalist mücadeleyi tek başına ırz ve namusu koruma mücadelesine indirgiyor. Halka sınıf düşmanlarını ve emperyalizmin karakterini gösteriyor.

İkinci olarak bildiri, Amerika'nın bizi komünizme karşı korumadığını ispat etmeye çalışıyor. Bildiri, bu tutumuyla, komünizm düşmanlığında Amerikan emperyalizmini bile geride bırakmakta ve onu bu açıdan suçlamaktadır. Revizyonizm, en gerici burjuva düşüncesine bile taş çıkartmaktadır.

Üçüncü olarak bildiri, Amerika'nın dinimize saygılı olmadığını göstermeye çalışmakta, halk içindeki geri bilince ve dini duygulara teslim olmaktadır. Bildiriyi en çok Amerika'daki Müslüman Zenciler ilgilendiriyor.

Mitinglerde tabiatıyla devrimci bildiriler de dağıtıldı. TTÜS'ün bildirisi buna örnektir. Bu bildiride tütün üreticisinin gerçek sesi, köylünün özlemlerini dile getiriyor:

«Bütün bir yıl boyunca emek ve göz nuru dökerek, ürettiğimiz tütünler yine yok pahasına satın alınacak. Bir avuç vurguncu tüccar, Tekel ve yabancı şirketler bir sülük gibi kanımızı emmek ve 10-11 liraya malettiğimiz tütünümüzü 3-4 liraya satın almak isteyecekler. Bu soyguncu gidişe dur demek için birleşelim. İzmir'in, Kocaeli'nin, Adana'nın, İstanbul'un yiğit işçileri gibi birleşelim. Soyguncu tüccarlara, tefecilere, karaborsacılara, onların iktidarına karşı, mücadele bayrağını açalım. Birleşip mücadele ettiğimiz zaman soyguncular korkacaklar. İşçisiyle, köylüsüyle bütün Türkiye halkı birleştiği zaman kaçacak delik arayacaklar. İşçilerin, köylülerin devrimci mücadelesi kendi iktidarlarını kurana dek devam ede-

le açıkladı: «**Sizin gazeteniz kitlelere silahlı mücadele yolunu hedef gösteriyor. Biz henüz, köylü kitlelerine anayasal haklarını kullanmalarını öğretmeye çalışıyoruz. Dolayısıyla bu gazeteyi satmanız provokasyondur.**» Arkadaşlarımız gazete satışı için direndiler, gazeteyi sattılar. Yoksul köylüler, tütün üreticilerinin mücadelesi içinde doğmuş ve üreticilerin haklı sesini dile getiren gazetemizi ilgiyle aldılar.

Mitingte yoksul köylülerde konuştular. Gazetemizi sürekli okuyan bir köylü şunları söyledi: «**Ağaların topraklarını işgal etmeliyiz. Ağaların bize ettiklerini yanlarına koymayalım. Topraklarımızı geri alalım. Topraklar bizimdir.**» Yine İŞÇİ-KÖYLÜ'yü sürekli okuyan bir yoksul köylü şunları haykırdı: «**Tanyeri ağarıyor. Yakında güneş doğacak. Kardeşler, bizi 15-16 Haziran Şanlı İşçi Mücadelesinin yolu kurtaracak. Mücadelemiz ölüm pahasına da olsa durmayacak. Sömürücülerin iktidarını yerle bir edinceye kadar sürecektir.**»

Yoksul köylülerin bu konuşmaları da bozkırda yanmaya başlayan devrim ateşinin kıvılcımlarıydı.

Akhisar Köylü Mücadelesinden Çıkardığımız Dersler

Bütün bunlardan şu dersleri çıkarmalıyız:

1 — Köylük alanlardaki çalışmalarımızda elden bırakmayacağımız silah Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesidir.

2 — Köylük alanlardaki sınıfların yapısını devrimci teorinin ışığında araştırmalı ve bunu yaparken, gerçeğin yerine kendi arzularımızı koymak hatasına düşmemeli, ya da kafamızdaki kalıpları aramamalıyız. Gerçeğe dayanmalı ve bunu, yaratıcı Marksist-Leninist ruhla başarmalıyız.

3 — Köylük alanlarda reformcu ve revizyonist görüşlerle mücadeleye önem vermeliyiz. Bu mücadele her türden reformcu ve revizyonist görüşün yıkılması ile birlikte, proletaryanın öncülüğünün sağlanması hedefine yö-

nelmelidir. Köylük alanlardaki mücadelemizin dayandığı temel; yoksul köylülerdir. Oysa reformcu ve revizyonist politikalar zengin köylülerin çıkarlarını savunur. Devrime zararlıdır.

4 — Kitlelere öğretmen olmadan, kitlelerin öğrencisi olmalıyız. Köylülerin somut ihtiyaçlarını ve durumlarını kavramalıyız. Kitlelerle kaynaşmalı, onların içinde erimeli, bütün köylülerle ve özellikle yoksul köylülerle devrimci bağlar kurmalıyız.

5 — Köylüler içinde sürekli olarak ideolojik çalışma yapmalıyız. Çünkü, köylü kitlesinin devrimci yolda ilerlemesinde onlara yön verecek olan ideoloji, politika ve örgütlenmedir. Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini kavramış köylü önderlerinin yetişmesi ve genel olarak köylü kitlesinin devrimci fikirlerle silahlandırılması son derece önemlidir.

Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesi, geniş halk yığınları tarafından kavranıldığı zaman, gerici sınıfları yerle bir edecek tükenmez bir devrimci güç olacaktır.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 33
s. 4-6

* Bu yazı, o sıralarda M. Belli'den ayrılmış olan maceracıların köylü hareketlerinde nasıl kitle kuyrukçusu bir yol izlediklerini göstermesi açısından dikkatle okunmalıdır. Yazıda «revizyonistler» diye sözü geçenler o dönemde Dev-Genç'in başında bulunan maceracılardır. Maceracılar, gerçekten de revizyonist bir yol izliyorlar, bütün keskin laflarına ve görünümlerine rağmen, köylü hareketinin devrimci bir tarzda gelişmesini önlemeye çalışıyorlar, köylülere düzenin sınırları içinde reformcu mücadele yollarını gösteriyorlar, yoksul köylülerle değil zengin köylülerle birleşiyorlardı. Terörizm, köylülerle karşılaşınca ekonomizme dönüşüyordu.

KİMDİR BÖLÜCÜ?

Bölücüler Kürt Halkına Irkçı Baskı Yapanlardır!

19 Mart 1971

AP iktidarı Kürt halkına en ağır baskı ve zulümleri yaptı. Hakim sınıflar Kürt halkı üzerinde asırlardır eritme politikası uyguluyor. Zalim AP bu politikayı en azgın bir şekilde devam ettirdi. İŞÇİ-KÖYLÜ gazetemizin 29. sayısında, son iki-üç ayda Kürt halkına karşı girişilen saldırıları ve yapılan işkenceleri bir bir yazdık. Bunları tekrar tekrar okuyalım. «Birlik», «beraberlik» yalanları savuran bu işkenceci canavarların gerçek yüzünü meydana çıkaralım.

Baskı ve zulmün baş sorumlusu olan AP ve diğer hakim sınıf partileri «Kürt halkı yoktur», «Kürt halkından bahsedenler bölücüdür» diyorlar. Kürt halkı yok da bu canavarlar kime zulmediyor? Doğu'da komando birliklerini saldırttıkları köylerde kim oturuyor? Meydanlara toplanarak tüyler ürpertici işkencelere uğratılanlar kim? Camilere doldurularak «Silah getirin yoksa hepinizi yakacağız» diye tehdit edilenler kim? Bu saldırgan ırkçılar sonra da en utanmaz yalanlarla ortaya çıkıyor. «Birlik»çi, «beraberlik»çi görünmeye çabalıyorlar.

Asıl bölücüler zalimlerdir. Kürt köylerinde kadınları dağa kaldırıp, bir hafta sonra çırılçıplak salıverenlerdir. Asıl bölücüler ihtiyar kadınların parmakları arasına mermi sıkıştırıp kıranlar ve kırdırtanlardır. Asıl bölücüler, en ha-

yasız işkencelerle Kürtleri köylerini terk etmeye zorlayanlardır. En alçak bölücüler Abdülkadir'i ve sayısız köylüyü vuranlar ve vurdurtanlardır. Ana dili ile türkü söylediği için öğrencileri okuldan atanlar ve attıranlardır. Asıl en utanmaz ve işkenceci bölücüler hakim sınıflardır. Amerikancı patronlar, zalim toprak ağaları, kan emici tefeciler. Onların iktidarları ve onların partileridir.

Bunların «bölünme» dedikleri kendi iktidarlarının ve sömürü çarklarının bölünüp parçalanmasıdır. Kürt ve Türk halkının omuz omuza zulmü ve sömürüyü bölüp parçalamasıdır. Zulüm sebebi budur. Halklar arasına nifak tohumları ekmek için çırpınmalarının sebebi budur. Bütün çırpınmaları, Kürt ve Türk halkı birleşince ne muazzam bir güç meydana geleceğini bildikleri içindir.

Mustafa Kemal, Sivas Kongresinde Kürtlerin varlığını tanıdı. Lozan'da İsmet İnönü, barış masasına Kürtlerin ve Türklerin temsilcisi olarak oturdu. Milli Kurtuluş Savaşımızın zaferinde Türk ve Kürt halkının kardeşliği büyük rol oynadı. İşte halk düşmanları bu yüzden zulmediyor ve halkları düşman etmeye çabalıyor.

Türk ve Kürt halkı mutlaka birleşecektir. En fazla Kürt ve Türk emekçilerinin birleşmeye ihtiyacı ve hasreti vardır. Çünkü düşmanları aynıdır. Düşman bir avuç sömürücü zalimdir. Bunlar Türk halkına da, Kürt halkına da zulmedip onları eziyor ve sömürüyor. İki halkın birleşmesini önlemek için Kürt halkına ayrıca bir de ırkçı zulüm yapıyorlar.

Sömürücüler her zaman en aşağılık yalanlarla zalimliklerini örtbas etmek isterler. Bunlar, işçilerin köylülerin davasını savunanlara da «milleti işçi, köylü, sömürücü diye bölüyorsunuz» diyorlar. Bir avuç zalim sömürücü kendini halktan göstermeye çabalıyor. İkiyüzlülükleri ve zalimlikleri ortaya çıkınca, halk uyanıp ayağa kalkınca başlarına geleceği biliyorlar. Onun için ezerken, sömürürken, işçileri ve köylüleri bölüp birbirine düşürmek için ellerinden geleni yaparlar. Fabrikalarda Kürt ve Türk işçileri bir-

MARKSİZM-LENİNİZM Mİ, KÜÇÜK BURJUVA TERÖRCÜLÜĞÜ MÜ?*

(Marighella'nın **Şehir Gerillası** Kitabının Eleştirisi)

23 Mart 1971

KOMİNTERN PARTİLERİNİN BOLŞEVİKLEŞTİRİLMESİ HAKKINDA

«Rus Bolşevizmi de, oportünizme karşı olduğu kadar küçük burjuva 'sol' devrimciliğine karşı mücadele içinde doğmuştur.» (Komintern Genişletilmiş İcra Komitesinin İttifakla Aldığı Karardan, Mart/Nisan 1925)

Bugüne kadar, **Savaş Anıları** (Che Guevara), **Gerilla Günlüğü** (Che Guevara), **Gerilla Nedir?** (Alberto Bayo), **Milli Kurtuluş Cephesi** (Douglas Bravo), **Anarşizm** (Cohn Bendit) çeşidinden eserlerin başlıca yayıcılığını yapan Ant Yayınları, son olarak Carlos Marighella'nın **Şehir Gerillası** adlı kitabını yayınladı.

Ülkemizde devrimci hareketi Marksizm-Leninizmden ve işçi köylü kitlelerinden koparma çabası içinde olan çeşitli revizyonist mihraklar sinsice bu kitapta yer alan ideolojinin bayraktarlığını yapıyorlar.

Kendi amaçları için gençlik hareketinden yararlanmak isteyen bir kısım burjuva reformcuları da **Şehir Gerillası**'na alkış tutuyor. **Devrim** dergisi **Şehir Gerillası** üzerine başyazı yayınladı: «İktidarın vahşetine karşı dikilen toplumun uyanık kesimleri devrimcilerin safında cesaretle yer aldığı

ölçüde ‚gerillanın yenilmez bir güç halini alacağı»nı, «Türkiye'de şimdi bu koşulların hızla oluştuğunu» (23 Şubat 1971 tarihli sayı) iddia etti. Aynı dergi bir süreden beri şehir gerillası üzerine tefrikalar yayınlayarak, şimdi «Brezilya, Uruguay ve Arjantin'de ikili iktidarın ortaya çıktığını», şehir gerillasının «devrimci bilinç ve örgütlenmeyi canlandırdığını» yazıyor. (Aynı sayı, s. 6)

Revizyonistlerin ve reformistlerin şimdi geniş çapta propagandasına giriştiği, Marksizm-Leninizm'e karşı olan küçük burjuva anarşist ideolojiyi açığa çıkarmalı ve mahkum etmeliyiz.

* * *

Yüce Lenin, «Sol» **Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı** adlı büyük önem taşıyan eserinde, «İşçi Sınıfı Hareketi İçindeki Hangi Düşmanlara Karşı Mücadele, Bolşevizmin Gelişmesine, Güçlenmesine ve Çelikleşmesine Yardımcı Oldu» başlığı altında şunları yazıyor:

> «İlk olarak ve öncelikle, 1914'te kesinlikle sosyal-şovenizme dönüşen ve kesinlikle burjuvazinin yanında proletaryaya karşı saf tutan oportünizmle mücadele. Tabiidir ki, oportünizm, [Lenin İkinci Enternasyonal revizyonistlerini ve onların Rusya'daki temsilcilerini kastediyor] Bolşevizmin işçi sınıfı hareketi içindeki baş düşmanıydı. Uluslararası alanda baş düşman, hâlâ oportünizmdir. Bolşevikler bu düşmana karşı büyük bir dikkat göstermişlerdir. Bolşevik faaliyetlerinin bu yönü, şimdi Rusya dışında da oldukça iyi biliniyor. Ama, Bolşevizmin işçi sınıfı hareketi içindeki diğer düşmanı bakımından durum farklıdır. Başka ülkelerde, Bolşevizmin, anarşizm kokan ya da anarşizmden bir şeyler alan ve bütün esas meselelerde tutarlı bir proleter sınıf mücadelesinin şartlarına ve gereklerine ters düşen **küçük burjuva devrimciliğine** karşı uzun yıllar süren bir mücadele içinde şekillendiği, geliştiği ve çelikleştiği pek bilinmez... Kapitalizm

toplantıyı Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesine karşı bir saldırı kürsüsü haline soktular. Revizyonistler bazen «gerillacıları» gerici yönetimlerle pazarlıkta koz olarak kullandılar; bazen de «gerillacıların» başarısızlıklarından silahlı mücadele aleyhinde propaganda için faydalandılar.

Marighella, Debray'ı Nasıl Derinleştirdi?

Marighella, 1966'da sahte Komünist Partisinden istifa ettikten sonra, Castro'ya gönderdiği bağlılık mektubunda, «Benim seçtiğim yol, kırlardan başlatılacak olan... gerilladır» diyordu. O günlerde henüz «gerilla fokoculuğu»na bağlıydı. Ancak 1965'te ve 1967'de Brezilya'da girişilen iki «fokocu» deneme yenilgiye uğrayınca, yakın arkadaşı Conrad Detrez'in ifadesiyle, Marighella «Kastrizmi derinleştirme denemesine» (Carlos Marighella, Şehir Gerillası, Ant Yayınları, İstanbul 1970, s. 39) girişti. Yine Detrez şöyle diyor: «Marighella'nın foko teorisinin katı bir yorumunu yapanların soktuğu çıkmazdan kurtulma isteği açıkça ortadaydı. Kastrizme katkısı bu çizgide olmuştur. Bu, Che Guevara'nın ölümünden sonra ortaya çıkan, devrimci hareketteki zayıflama kadar önemli bir katkıdır.» (s. 43).

Marighella'nın katkısı şudur: «Brezilya'nın kıtasal boyutları 'fokocu' teoriyi elverişsiz kılar.» (s. 68) Onun için, «Başarısı üç evrenin tamamlanmasına bağlı olan gerilla, Brezilya'da devrimci mücadele stratejisidir: 1. Gerilla planlaması ve hazırlığı, 2. Gerillanın başlatılması, 3. Ulusal Kurtuluş Ordusunun oluşumuyla beraber gerillanın konvansiyonel savaşa dönüşümü». (s. 79) Bu stratejinin esası, kırsal alanlardaki gerillanın Ulusal Kurtuluş Ordusu haline gelip, şehirleri kırlardan kuşatmasıdır. Yani, devrim kırlardan şehirlere doğru bir rota izleyecektir. (s. 85) Ancak, gerilla önce şehirlerde başlatılmalıdır. Çünkü en iyi hazırlık burada yapılabilir. Burada, gerilla savaşçıları eğitilecek ve denenecektir. Üstelik, şehirlerde propaganda imkânı çok daha fazladır. (s. 63)

Marighella, Debray'ın «gerilla fokoculuğu» teorisinden nerede ayrıldığını şu sözlerle açıklıyor: **«Bizim çarpışma biçimlerimiz yenidir; Brezilya'da kesinlikle gerilla fokosu yaratmaya niyetimiz yok.»** (s. 46) Böylece, Marighella'nın kurduğu Ulusal Kurtuluş Hareketi, Detrez'in sözleriyle **«yadsımaksızın Kastrizmi aşmaya çalışarak, Castro-Guevaristler' çıkmazından kurtulma yollarını arayarak»** örgütlenmiştir (s. 45).

Marighella'nın «Şehir Gerillası», Debray'ın Marksizm-Leninizme Taban Tabana Zıt Teorilerinin Bir Devamıdır

Carlos Marighella'nın «şehir gerillası» teorisi, Regis Debray'ın kitabında yer alan Marksizm-Leninizme taban tabana zıt görüşlerin her alanda devamından başka bir şey değildir. (Debray'ın Marksizm-Leninizme düşman görüşlerinin etraflı eleştirisi için bkz. Halil Berktay, «Proleter Devrimci Çizgi ve Bazı Yanlış Eğilimler», **Proleter Devrimci AYDINLIK**, Sayı 2-16, Şubat 1970, s. 296)

Marighella, aynen Debray gibi, proletarya partisini, dolayısıyla devrimde proletarya önderliğini açıkça reddetmektedir. **«Ulusal Kurtuluş Cephesi asla bir 'parti' ya da 'öncü' olmak iddiasında değildir... Kristalize olmuş 'demokratik merkeziyetçi' katı bir organizasyon söz konusu değildir.»** (s. 12) Parti, bürokratik bir teşkilattan başka bir şey değildir. Mücadeleyi baltalar. **«Öncülüğü eylem yapacaktır... Öncü, gerilla savaşı olacaktır.»** (s. 10) **«Öncüyü eylem yaratır...»** (s. 74) **«Yönetim, en açık görüşlülerin... en cesurların elindedir. Örgüt sonra gelir.»** (s. 61)

Şehir gerillacılarına göre, devrim halk kitlelerinin eseri değildir. Halk kitleleri **«öncü gerilla»**yı desteklemekle görevli bir sürüdür. **«Öncü gerilla»** halkın desteğini nasıl sağlar? **«Vatandaşların oldukça büyük bir bölümü eylemi ciddiye aldığı andan itibaren, zafer garantilenmiştir. Dikta, baskıyı artırmaktan başka bir şey yapamayacaktır.»** Bunun karşısında, **«Halk zorlukları yenmek için, muhaliflerin**

reddüte düşmesine yol açmaktadır» (s. 119); yani halk, devrimcilerle haydutları ve faşistleri birbirinden ayıramamaktadır!

Tıpkı Debray gibi Marighella'ya göre de, Mao Zedung'un halk savaşı teorisi, sadece Çin bakımından geçerlidir. Carlos Marighella, bir gazetecinin «Maocu musunuz?» sorusunu şöyle cevaplandırıyor: «Brezilyalıyım.»

Marighella İdeolojisi Burjuvaziye Hizmet Eder

Marighella'nın bütün bu görüşleri, üzerinde hiç bir yorum yapmaya ihtiyaç bırakmayacak şekilde, bu ideolojinin özünün Marksizm-Leninizme düşmanlıktan ibaret olduğunu ortaya koyar. **«Ya proletarya ideolojisi ya burjuva ideolojisi. İkisi ortasında bir ideoloji yoktur.»** (Lenin)

Devrim, daima bilinçli kitlelerin eseri olmuştur ve her zaman öyle olacaktır. Tarihi yapan bir avuç «kahraman» değil, halktır. Halkın mücadelesi ancak, proletarya rehberliğinde zafere ulaşabilir. Proletarya önderliğini Marksizm-Leninizmle silahlanmış, demokratik merkeziyetçiliği, eleştiri ve özeleştiri metodunu uygulayan, kitleler içinde kök salmış bir parti gerçekleştirir. Devrim yolu, silahlı halk savaşı yoludur. İşçilerin ve köylülerin proletarya önderliğinde bir halk savaşı vererek, hakim sınıfların devlet cihazını parçalaması ve onun yerine kendi devletini koymaları demektir. Modern revizyonistler, proletarya partilerini halktan koparrarak, Marksizm-Leninizmi kapı dışarı ederek, burjuva önderliğini açıktan açığa kabul ederek, proletarya önderliğini reddettiler. Halkın teşkilatlandırılıp ayaklandırılması yolunu değil, «barışçı evrim» yolunu kabul ettiler. Aynı şekilde, küçük burjuva anarşizmi de proletarya partisini, dolayısıyla proletarya önderliğini ve burjuvaziyi devirebilecek olan tek gücün, halkın gücünün seferber edilmesini reddediyor. Halkı devrim yolundan saptırmaya çalışan bu her iki politika da burjuvazinin hizmetindedir. Her iki politika da burjuvazinin devlet cihazının parçalanmasına değil, muhafazasına hizmet eder.

Küçük burjuva anarşistlerinin, revizyonistlerin parlamenter yolu reddetmeleri, asla onların devrimci olduklarını göstermez. Reformculukla devrimcilik arasındaki ayrılık, silahlı mücadele ile parlamentarizm ya da mücadelenin şehirlerden kırlara doğru mu yoksa kırlardan şehirlere doğru mu gelişeceği konusundaki ayrılığa indirgenemez. Reformculukla devrimcilik arasındaki ayrılık, burjuva devlet cihazının muhafazası ile parçalanması ve yerine işçi-köylü devletinin konması arasındaki ayrılıktır.

Burjuvazinin devlet cihazını ancak proletarya partisi önderliğinde silahlı halk kitleleri, yani halk ordusu yıkabilir. Bunun bir avuç «seçkin»in ferdi kahramanlığıyla, cesaretiyle başarılabileceğini savunmak, halkı aldatmak, halkın burjuvaziye karşı silahlandırılmasını önlemektir. Silahlı mücadele başlı başına bir amaç ya da bir siyasi program değildir.

İşçi sınıfı hareketinin sağdan ve «sol»dan saldırıya uğradığı Brezilya'da, Marksist-Leninist Brezilya Komünist Partisi, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesinin yüce bayrağını yükseltiyor. İşçi sınıfının devrimci partisi daha 1962 yılında kurulmuştur. O günden bu yana revizyonizme ve küçük burjuva anarşizmine karşı mücadele içinde güçlenmiş ve çelikleşmiştir.

Parti, 1964 Ağustosunda silahlı mücadele yolunu kabul etti ve bu yolda halkı seferber etmek üzere faaliyetlerine başladı. 1966'da, 6. Milli Kongresinde, silahlı mücadele yolunu, proletarya partisi önderliğinde halk savaşı olarak tespit etti. Brezilya devriminin temel meselesinin, köylü meselesi olduğunu, devrim yolunun işçi-köylü ittifakını kurarak, halk kitlelerini seferber etmek olduğunu ilan etti. Amerikancı faşist diktatörlüğün ancak halk savaşı yoluyla yıkılacağını gösterdi.

Bütün dünyada ve ülkemizde Marksist-Leninist hareket, bir yandan kuyrukçu eğilimlerle, öte yandan terörist eğilimlerle mücadele içindedir. Marksist-Leninistler bu iki eğilime karşı mücadele ede ede, bunları yenerek zafere ulaşabilir. Marksist-Leninist hareketin, kuyrukçu ve terö-

rist eğilimlerle mücadelesi, sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesinin en yoğun biçimlerinden biridir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 35
s. 2-3-7

* AYDINLIK, bir yandan pasifizm ve kuyrukçuluğa karşı mücadele ederken, diğer yandan terörizmin revizyonist karakterini ortaya koydu. Gene AYDINLIK, revizyonistlerin, devrimci mücadeleyi yenilgiye sürüklemek, devrimcileri kitlelerden kopartmak ve teslimiyeti güçlendirmek için maceracılığı kışkırtma politikası izlediğini gösterdi. Marighella eleştirisinin önemi burada yatmaktadır. Bizzat Ant gibi revizyonist yayınevleri tarafından «devrimcilik» diye piyasaya sürülen fokoculuk ve şehir gerillacılığı, Marksizm-Leninizmin inkarı ve revizyonizmi besleyen devrim düşmanı bir çizgi olarak ortaya çıktı. Devrimcileri ve kitleleri bu konuda ilk uyaran proleter devrimciler olmuştur.

PASİFİZM VE KUYRUKÇULUĞU YIKALIM!*

23 Mart 1971

Şiddetlenen sınıf mücadelesi, Türkiye'deki her türden oportünist ve revizyonist kliğin maskesini bir kere daha indirdi. Çelişmelerin şiddetlendiği son buhran döneminde bu klikler pasifizmin batağına iyice saplandılar ve «burjuvaziyi ürkütmeyelim» teorisini savunarak burjuvaziyle işbirliği yolunda ilerlediler.

Bir burjuva aydınlar kliğinin hakimiyeti altında olan TİP, son buhrana tamamen seyirci kaldı. Eskiden dar klik menfaatleri sebebiyle bütün ilerici güçlere karşı sekter bir tutum takınan TİP yöneticileri, sertleşen sınıf mücadelesi şartlarında bütün «keskin sosyalizm» palavralarını bir yana bıraktılar. Gerici parlamentarizmin savunulmasında Sunay, Tağmaç, Demirel, İnönü ve diğer hakim sınıf partileri kervanındaki yerlerini aldılar. «Proletarya partisi» olmak iddiasında bulunan TİP, buhran anlarında yalnız burjuvazinin fikirlerini yansıtan bir bildiri yayınlamakla yetindi. Böylece, parlamentarizmin ve pasifizmin batağında bir burjuva partisi haline getirildiğini bir kere daha ispatladı.

Sınıf mücadelesinin sertleşmesi ve proleter devrimcilerinin ideolojik mücadelesi karşısında Mihri Belli'den kopan ikiyüzlü oportünist Dev-Genç yönetici kliği ise, gizlemeye çalıştığı pasifist karakterini ortaya koydu. İkiyüzlü oportünist klik, patlak veren buhranı ilk önce şaşkınlıkla karşıladı. Sonra samimiyetsiz bir şekilde Proleter Devrimci

AYDINLIK'ın tahlillerini lafta savundular ve tutum olarak da bu tahlillere en zıt olan yolu seçtiler. Pasifizme battılar. Gençlik yığınlarını halkın talepleri yönünde mücadeleye sokmanın büyük önem kazandığı ve bunun için şartların elverişli olduğu bir sırada, Dev-Genç merkez kliği, gençlik yığınlarının aktif mücadelesinin önünde bir engel olarak ortaya çıktı. Bütün kabadayılıklar ve bütün burjuva palavraları, bütün entellektüel «emperyalizmin üçüncü bunalım dönemi» tahlilleri, bütün kariyerist «devrim için savaşmayana sosyalist denmez» sahtekarlıkları, şiddetlenen mücadele şartlarında pasifizme dönüştü. Bu tutumun ideolojik temeli nedir? Marksizm-Leninizme dayanmayan ve emekçi yığınlarla birleşmeyen küçük burjuva aktivizmi, her an yerini yılgınlığa ve pasifizme bırakabilmektedir. Bu klik, Dev-Genç'in merkez yönetimini ele geçirdiğinden beri ısrarla geniş gençlik yığınlarını horgören, o yığınları harekete geçirmek yerine, küçük bir «seçkinler» grubunun sembolik eylemlerini öneren bir tutum izlemiştir. Bu teori, Dev-Genç yönetimini halk yığınlarından ve gençlik yığınından koparmıştır. Ve aslında palavracı aydınlar olan söz konusu «seçkinler» de sertleşen mücadele karşısında sınıf mücadelesinin kenarında kalmışlardır. Şimdi bütün yapmaya çabaladıkları, uydurma teorilerle bazı samimi gençleri kendi pasifist yollarında sürüklemektir. Tabanın baskısıyla yapılan son forumlar, gençliğe mücadele azmi vermek, onu halkla birleştirmek ve harekete geçirmek yönünde değil, gençliğin potansiyelini heder etmek yönünde kullanıldı. Bu klik, Dev-Genç merkezini bir «bildiri ve basın toplantısı merkezi» haline getirmiştir. Halkın mücadelesinden tamamen kopuk olarak «Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi» gibi yazılar yazıyorlar. Ama pratikte, üniversite salonlarında pasifizmin mevzilerine yattıkları ortaya çıkmıştır. Böyle olduğu içindir ki, gençlik tabanı Dev-Genç'in bugünkü merkez yöneticilerine hiç bir güven duymamaktadır ve bir-iki fakültede toplanan hakimiyetleri de gençliğin aktif mücadelesiyle her geçen gün çözülmektedir. Devrimci gençlik, mücadeleyi baltalayan kendi klik menfaatlerini

her şeyin üstüne çıkaran bu yöneticileri merkezde de mutlaka yıkacaktır.

TİP ve Dev-Genç yönetici klikleri pasifizmin batağına gömülürken, Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli revizyonist klikleri de burjuvaziyle işbirliğine sarılmaktadırlar. Bu tutumlarını son buhranla beraber daha hareketlendirdiler. M. Belli kliği proleter devrimcilerinin mücadelesinden şöyle yakınıyor: «...sağımızdaki millici güçlerden bizi tecrit etmek isteyen Maocular...» (Aydınlık Sosyalist Dergi, Şubat 1971) «...Memduh Tağmaç'a devrimcileri tecrit eden malzeme vermekle meşguller...» (Ankara TÖS'de yaptığı konuşmadan) Bu yakınmaların anlamı nedir? Tağmaç, devrimcileri «tecrit etmek» için hangi malzemeyi kullanacakmış? Mihri Belli, proleter devrimci hareketimizin devlet ve ordunun anlamı, proleter enternasyonalizmi ve emekçi Kürt halkına yapılan zulüm konusundaki kararlı tavrını kastediyor. Bu Marksist-Leninist tavır, devrimcileri kimden tecrit eder? Proletarya önderliğine, halk yığınlarının örgütlenmesine, Marksizm-Leninizme ve halkların ortak devrim yoluna karşı olan burjuvaziden ve toprak ağalarından, hakim sınıflardan tecrit eder. Marksist-Leninist ilkeleri kararlılıkla savunmak, devrimcileri kiminle birleştirir? İşçiler, köylüler ve ezilen bütün halklarla. Mihri Belli'nin yakınmaları, proleter devrimci hareketimizin burjuvazinin kuyruğuna takılma yolundaki bütün eğilimlere karşı amansız bir mücadele vermesindendir. Mihri Belli, devrimcilerin gerçekleri görmesi karşısında burjuvaziyle işbirliği yolunda yalnız kaldığı için sızlanıyor.

Kıvılcımlı'nın tavrı da farklı değildir. O da proleter devrimci hareketimiz hakkında şöyle diyor: «...vurucu güçlerle gençliğin ve halkın arasını açmak isteyen bozguncular...» (Kıvılcımlı'nın Ankara Konferansı, Sosyalist, 16 Mart 1971) Aynı sayıda, Komutanların Muhtırasına ilişkin olarak, «Ordu Kılıcını Attı!» başlığını ve altında şu sözleri görüyoruz: «Asker siyasetle uğraşmasın... Ya kim uğraşsın...» Devam ediyor: «Ordu kurmazsa, kim kuracak Demokratik Hükümeti?» Hikmet Kıvılcımlı halkın müca-

delesi hakkında tek söz söylemiyor. Sosyalist gazetesi yığınların mücadelesi için şartların elverişli olduğu geçen hafta içinde, işçi ve köylü kitlelerine bir tek somut hedef göstermedi. Ankara konferansında, Hikmet Kıvılcımlı proleter devrimci hareketimizin «şu anın devrimcilere yüklediği görevi» göremediğini iddia etti. Hikmet Kıvılcımlı «devrimci görev» olarak, emekçi yığınları seferber etmeyi değil, emekçi yığınları mücadeleye sokmayı değil, emekçi yığınlara burjuva devlet teorilerini aşılamayı, burjuvaziyle işbirliği yapmayı ve ordu içindeki reformcu unsurların kuyruğuna takılmayı görüyor.

Önümüzde iki yol var: Halka güvenmek ve devrim yolunda işçi-köylü yığınlarının muazzam gücünü seferber etmek veya burjuvaziyle işbirliği yapmak ve bu uğurda Marksizm-Leninizmi feda etmek. Halkın davasını savunmak, burjuvaziyle işbirliği yolunu dinamitler. Burjuvaziyle işbirliği yoluna girmek ise, kişiyi halkın davasından uzaklaştırır. Böyle olduğu içindir ki, Kıvılcımlı Kürt meselesi hakkında sorulan suallere iki defadır «Bu konuda sıkmıyor da ondan konuşmuyorum» diye cevap veriyor. Evet, sınıf mücadelesi «sıkı»dır. «Sıkmayanlar», burjuvaziyle işbirliği ederler. Reformcu subaylara bel bağlayan bir aydın çevresinin mensupları da, Kıvılcımlı ve Mihri Belli ile aynı şeyleri savunuyorlar. Proleter devrimcilerine şöyle diyorlar: «141-142. maddelerin kalkmasından ve Kürt halkına yapılan baskıların son bulmasından söz etmenin zamanı mı?» Evet, tam zamanıdır. Bunun zamanı değildir de, burjuvazinin kuyruğuna takılmanın mı zamanıdır?

Buhranın derinleştiği şartlarda proleter devrimci tutum nedir? Halka yapılan baskı ve zulme sonuna kadar karşı çıkmak, halkın taleplerini sonuna kadar savunmak, geniş halk yığınlarını somut hedefler etrafında seferber etmek ve halkın gücünü ortaya koymak. Halkı, ancak sınıf mücadelesi içinde devrim saflarına kazanır ve örgütleriz.

Sınıf mücadelesinin her şiddetlenişinde, her derinleşen buhran anında, opportünist ve revizyonist kliklerin hal-

kın davasına sırt çevirdikleri gün ışığına çıkıyor. İşçi sınıfımızın şanlı 15-16 Haziran mücadelesi, İlkesiz Birlik Cephesi yönetici kliğinin hakim sınıfların devletine nasıl teslim olduğunu ortaya koymuştu. Halkın mücadelesinin tamamen dışında kalan revizyonist yönetici klik, orduyu «Ulusun ordusu» ilan etmişti. Aynı klik, Kürt halkına yapılan baskılar karşısında burjuvaziyle işbirliği yapmış ve emekçi yığınlara boyun eğmeyi öğütlemişti. İlkesiz Birlik Cephesi yönetici kliği bunun için parçalandı. Şiddetlenen sınıf mücadelesi, bugün de aynı rolü oynamaktadır. Mücadele TİP ve Dev-Genç yöneticilerinin pasifizme battığını gösteriyor. Mihri Belli ve Kıvılcımlı revizyonistlerinin ise, burjuvaziyle işbirliği yollarını açığa çıkarıyor. Revizyonist ve oportünist klikler de burjuvazi gibidir. Vurmayınca yıkılmaz. Onların halkın mücadelesine sırt çeviren tutumlarını bütün devrimci arkadaşlara göstermeli ve bu klikleri yıkmalıyız. Revizyonist klikler yıkıldıkça, samimi olan devrimciler Marksizm-Leninizm saflarında birleşecekler ve devrim yolunda ilerleyeceklerdir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 35
s. 2

* 12 Mart darbesi karşısında, proleter devrimci hareket dışındaki bütün diğer akımlar tam bir şaşkınlık, dağınıklık ve pasifizm içine düştüler. 12 Mart darbesi, sınıf mücadelesinde önemli bir dönemeç, oportünist akımlar açısından da bir dönüm noktası oldu. Darbe karşısında içine düştükleri pasifizm, daha sonraki teslimiyet ve ihanetin önemli bir işaretiydi. Proleter Devrimci AYDINLIK, bu yazıyla bu önemli olguya işaret ediyordu.

YUSUF ASLAN VE DENİZ GEZMİŞ ARKADAŞLARA!*

23 Mart 1971

Bu mektubu size arkadaşça ve açık yüreklilikle yazıyoruz. Böyle olduğu içindir ki, her şeyden önce eleştirilerimizi ulaştırmak bir arkadaşlık görevi oluyor. Devrimcilerin birbirlerine dalkavukluk etmelerinin, birbirlerinin sırtlarını sıvazlamalarının ne kadar zararlı bir davranış olduğunu, olaylar hepimize öğretmiştir. Arkamızda önemli dersler çıkaracağımız ve birçok tecrübeler kazandığımız bir mücadele var. Devrimciler, mücadelenin her dönemecinde geçmişin muhasebesini yaparlar, hataları tespit ederler ve bu hatalara karşı şiddetli bir mücadeleye girişirler.

Esas hatamız neydi? Esas hatamız, asırlardır kökleşmiş zulüm ve sömürüyü, kişisel kahramanlıkla yenebileceğimizi düşünmekti. Hepimizin bildiği gibi, baskı altında olan yalnız devrimci aydınlar ve gençler değildir. Halkımızın büyük bir çoğunluğunu meydana getiren işçiler ve köylüler ağır bir sömürü ve zulüm altındadır. Halkımız, zalimlere, sömürücülere ve bunların iktidarına karşı her geçen gün daha büyük bir hınçla dolup taşıyor. Halkımız için hayat dayanılmaz bir hale gelmiştir ve bıçak kemiğe dayanmıştır. Köylüler isyan istiyorlar. İşçi sınıfımızın mücadelesi yeni devrimci fırtınaları müjdeliyor. Her geçen gün daha büyük saflar halinde mücadeleye giren halkımızın, bugün en çok neye ihtiyacı vardır? Halkımızın gerici iktidarı yıkmak için, kendisine uzun ve zorlu kurtuluş

savaşında önderlik edecek kararlı ve doğru bir öncüye ihtiyacı vardır. Bizim görevimiz, bu Marksist-Leninist öncünün bir neferi olarak, hakim sınıfların köhnemiş baskı mekanizmasını param parça edecek muazzam gücü seferber etmek ve halkın en ön safında savaşmaktır.

Biz davranışımızla, halk yığınlarını seferber etmek için onların içinde erimemiz gerektiğini kavrayamadık. Tek güveneceğimiz gücün devrimci halk yığınları olduğunu anlayamadık. Bunu sözle kabul etsek bile, uygulamamız aksi yönde oldu. Halk yığınlarının devrimci fikirlerle hızla silahlanıp, mücadeleye atılmaya hazırlandığı bir dönemde, devrimci bir önderliğe şiddetle ihtiyaç duyduğu bir dönemde onlardan koptuk. Devrimi zafere ulaştıran esas gücün işçi ve köylü yığınları olduğunu görmedik. Halkla sağlam devrimci bağları olmayan, halk içinde erimeyen bir grup insan, ne kadar çok ve modern silahlara sahip olursa olsun, ne kadar kişisel kahramanlık vasıflarını taşırsa taşısın devrim yolunda ilerleyemez. Silaha, insandan daha büyük bir önem verdik. Oysa, halk yığınları devrim safında kararlı olarak mücadeleye girdiler mi, onların silahlanması hiç bir güçlük tanımaz. Ve yığınların şiddeti, hiç bir şeye benzemez. Sömürü ve zulmün hakim olduğu köhnemiş toplumu parçalayan şiddet o şiddettir. Çalışma esasına dayanan, kardeşliğin hüküm sürdüğü, barışçı ve ileri toplumu kuran şiddet, yığınların şiddetidir. Halktan kopuk bir insan grubunun şiddeti, bizi proletaryanın devrimci iktidarı hedefine götürmez. Şiddet, nihai hedefimizden soyutladığımız zaman, tek başına bir mana ifade etmez.

Yusuf ve Deniz arkadaş,

Devrimci gençliğin içinde ve önünde yiğitçe savaştınız, halkımıza hizmet ettiniz. Bütün devrimciler gibi, hatalar yaptınız. Son bir kaç ay yaptığınız işler ise, büyük hatalar taşımaktadır. Önümüzde daha zorlu ve amansız bir mücadele dönemi var. Bu mücadelede bize ancak Marksizm-Leninizm doğru yolu gösterir. Hatalarımızı yenmede, halk yığınlarıyla birleşmek ve muazzam gücü seferber et-

mede cesur ve kararlı olmalıyız.

Sınıf mücadelesi, hiç bir yerde ve hiç bir zaman durmaz. Bunu davranışlarınızla gösterdiniz. Deniz arkadaş, şişgöbekli patronların ve aşağılık toprak ağalarının İçişleri Bakanının karşısında devrimci vakarla davrandı, boyun eğmedi. Devrimcilerin, kelepçeye vuruldukları zaman bile, sömürücülerden daha güçlü olduğunu ispat etti. İçişleri Bakanının zavallılığını ortaya koydu. O zaman polis kurşunu ve jandarma dipçiğine göğüs geren bütün halkın yüreği Deniz arkadaşla beraberdi. Yusuf arkadaş, hastanede gözünü açar açmaz, halkın davasını savunmaktan vazgeçmeyeceğini ifade etti. Devrimcilerin en ağır şartlarda, ölümle mücadele ederken dahi halka hizmet etmeyi düşündüğünü dosta düşmana gösterdi. Bu davranışı bütün devrimcilerin yüreğine kuvvet verdi. Halk düşmanlarını ise, hiç şüphesiz endişeyle düşünmeye sevketmiştir. Her ikinizin bu davranışları, devrimcilere örnek oldu.

Sınıf mücadelesinin her yerde, her zaman, her şart altında devam ettiğini gösterdiniz. Bundan böyle de bu şekilde davranacağınıza güvenimiz tamdır. Kişi, bir hapishane hücresinde tek başına yatarken dahi sınıf mücadelesini sürdürebilir. Kendi hatalarına karşı, hepimizin içinde var olan bireyciliğe karşı şiddetle savaşabilir. Hatalarımızı yenmede amansız olmak da bir sınıf mücadelesidir. Çok iyi bilirsiniz, hapishaneler sömürü düzeninin ezdiği insanlarla doludur. Hakim sınıfların zulmü, hapishanelerde somut olarak gözler önündedir. Taş duvarlar halinde yükselir. Sınıf mücadelesi orada da mahkemelerde de devam edecektir. Halkın davasını savunacağınıza, ezilen halkımıza hizmet edeceğinize güveniyoruz.

Enternasyonal'in büyük önderi Dimitrov, hapisteki devrimcilere şöyle hitap ediyor:

«Mücadele arkadaşlarımız! Sizinle beraberiz! Hayatımızın her saatini, kanımızın her damlasını sizin ve bütün emekçilerin, alçak faşist rejimden kurtuluşu için vermek istiyoruz.»

Halkımız, kararlı, sabırlı ve zorlu bir mücadeleyle zulüm zincirini parçalayacak ve kurtuluş zaferini mutlaka kazanacaktır.

Devrimci selamlar ve kardeşlik duygularıyla.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 35
s. 5

* Yusuf Aslan ve Deniz Gezmiş yakalandıkları zaman, Proleter Devrimci AYDINLIK bir yandan onları baskı ve zulme karşı savunurken, öte yandan maceracılığı eleştiren bu açık mektubu yayınladı.

HİKMET KIVILCIMLI'NIN SON KONFERANSININ ELEŞTİRİSİ*

H. Kıvılcımlı Eleştirisi - 3

23 Mart 1971

Hikmet Kıvılcımlı 6 Mart 1971 Cumartesi günü Ankara'da Hukuk Fakültesi Konferans Salonunda bir konuşma yaptı. «Devrimci Derleniş ve Proletarya Partisi» başlığını taşıyan konuşmada Kıvılcımlı **Sosyalist** gazetesi dışındaki bütün hareketleri eleştirdi; çeşitli konulardaki görüşlerini ortaya koydu. Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerinin eleştirisine, bu sayımızdaki bu konferansın eleştirisiyle devam ediyoruz.

«Taklitçilik ve Dogmatizm» İthamının Altında Revizyonizm Yatıyor

Hikmet Kıvılcımlı, konuşmasında «siyasi iktidar savaşı yapacak parti yolcuları olması gerekenlerin bugünkü tutumlarının anlamını» ele alacağını bildirdi. «Parti yolcusu sosyalistlerin», «ikinci kerte bölünmeler» dışında, beş parça olduğunu söyledi. Kendi ifadesiyle, bunlar: «TİP, Ak Aydınlık, Al Aydınlık, savaş ve örgüt denemelerinde bulunan gençlik yığınlarımız» ve **Sosyalist** gazetesi etrafındaki harekettir.

Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerine en fazla açıklık getiren, onun proleter devrimci hareketimize karşı yönelttiği hücumlardır.

Proleter Devrimci AYDINLIK hakkında Hikmet Kıvıl-

cımlı bu hareketin «uykuda gezer», «olaylar içinde böyle bir bunalımları olan çocukların... ama biraz münafıkça çocukların» hareketi olduğunu söyledi. Babaca bir tavır takınmaya çalışan Hikmet Kıvılcımlı, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın «sapıtmalarının» özet olarak iki noktada toplandığını söyledi:

«Somutluk, objektiflik yok... bol bol okuyorlar... kendi toprağımız, kendi insanımız yok... Mao'nun, Castro'nun (???) yazdığı gerçeklikler dururken biz ne arayacağız tavrı takınıyorlar... insana yakışan taklit değil yaratıcı düşüncedir... Bir tekerleme tutumu içindedirler... devrimci görevleri anlamıyorlar; ilkel gerçekleri tekrarlayıp duruyorlar... Marksizmin bütün canlılığını yokeden yobaz tutumlar içindedirler... boş sözden kurtulamıyorlar... Örnek vermeyeceğim; hepiniz biliyorsunuz... kendi söyledikleri hakikatleri çürütüyorlar... Ana çizgisi budur.»

Hikmet Kıvılcımlı'nın «pratikten kopukluk» ve «yobaz Marksistlik» iddiası, böylesine genel laflarla, Sosyalist gazetesinde üç buçuk sütun dolduruyor.

Proleter Devrimci AYDINLIK için «Türkiye pratiğinden kopukluk, soyutluk» ithamı doğru mudur? «Başka ülkelerden taklitle yetinmek» ithamı doğru mudur? Gerçeklere bakalım! Proleter Devrimci AYDINLIK daima Türkiye pratiği içinde yoğrulmuş; Marksizm-Leninizmi kullanarak Türkiye şartlarını, sınıf güçlerini ve birbirleriyle ilişkilerini; hakim sınıflar içindeki çelişmeleri ve işçi köylü yığınları içindeki pratiği tahlil etmiştir.

Türkiye ekonomisinin yapısını, gelişmesini, dış ilişkilerini inceledik. Bu yazıların birkaçı: «Türkiye Ekonomisinin Temel Meselesi» (4-18), «Türkiye'de İşçi Sınıfının Durumu» (6-20), «Emperyalizm ve Türkiye Ekonomisi: Enflasyon, Vergiler ve Zamlar» (7-21), «Paranın Değerinin Düşürülmesi Halk Yığınlarının Yoksullaşmasını Hızlandıracaktır» (9-23), «Emperyalizm; Üretim Tarzı, Sınıflar ve Baş Çelişme» (26), «TİP Programında Zengin Köylü Politikası» (26), «Hikmet Kıvılcımlı'nın Osmanlılarda Sınıflarüstü Devlet ve Ordu Teorisi» (32) dir.

Türkiye'de hakim sınıflar içindeki çelişmeleri izledik ve bugüne kadar gelen bir siyasi tahlil oluşturduk. Finans kapitalin en gerici, en şoven, en emperyalist kesiminin faşizm hazırlığı ile reformcu burjuvazinin çeşitli kesimlerinin parlamenter veya diğer yollarla giriştikleri iktidar hazırlıklarını; bu çelişmeleri nasıl ele almak geektiğini açıkladık. Bu tahlil, bütün diğer sol hareketleri de etkiledi. Bu yazılar: «En Geniş Saflarla, İşbirlikçi AP İktidarına Karşı Devrimci Mücadele» (3-17), «Sıkıyönetim Tekelci Sermayenin Halkımız Üzerindeki Baskı Aracıdır» (7-21), «CHP İçindeki Unsurlar Açık Mücadeleye Girmelidirler» (7-21), «Emperyalizmin Sıkıyönetimine Karşı Birleşelim» (8-22), «CHP'deki Gelişmeler Üzerine» (8-22), «Bütün Devrimciler! Bütün TİP'liler!» (10-24), «AP Kongresi ve Tekelci Sermaye» (25), «Devrimci Gençlik Hareketinin Tecrübeleri ve Dev-Genç Kurultayı» (25), «TİP Tüzük ve Programının Eleştirisi» (25), «TİP Kongresi, İlkesiz Birlik Kurultayı ve Revizyonist Kliklerin Çöküşü» (26), «Halkın Gücü Zulmün Topunu Tüfeğini Yerle Bir Eder» (27), «Hakim Sınıfların İktidar Formülleri Bir Bir Çökecektir» (28), «Proletaryanın Bağımsızlığı» (29), «İlkesiz Birlik Cephesi Çöktü» (29), «Halkın Davasını Savunmaya Kararlıyız» (30), «Ordunun Rolü ve Anlamı» (31), «En Gerici Mihrak; Sunay-Tağmaç-Demirel Ortaklığı» (32), «Zalimlerin Eli Kanlı İktidarına Karşı Birleşelim, Halkın Yenilmez Gücünü Seferber Edelim» (33).

En önemlisi Türkiye'de yürütülen devrimci kitle çalışmasının tecrübelerini özetleyen tahliller, Proleter Devrimci AYDINLIK'ta geniş yer tuttu. Bu yazılardan birkaçı: «Tütün Üreticileri Sendikasını Bütün Yurda Yayalım» (3-17), «İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika» (5-19), «Kitle Silahımız İŞÇİ-KÖYLÜ Gazetesini Bütün Yurda Yayalım» (5-19), «Kurtuluş Gazetesinin Eleştirisi» (8-22), «Ege Köy Çalışmalarından Çıkan Sonuçlar» (9-23), «İşçi Sınıfı Mücadelesi Yeniden Yükseliyor» (26), «İŞÇİ-KÖYLÜ Gazetesi İstanbul İşçi Bürosu Raporu» (26), «Trakya, Aydın, Çukurova, Tunceli, Konya, Ankara Köy Çalışmalarından Çıkan Sonuçlar» (27), «Turanlar Köyü Toprak Müca-

delesinden Çıkan Sonuç: Hareketi Yoksul Köylü Yönetmelidir» (28), «Çukurova İşçi Mücadelesinin Öğrettikleri» (29), «Erzincan'ın İki Dağ Köyünde Yapılan Çalışma» (31), «İstanbul'da İşçi Sınıfı Hareketi Kuvvet Topluyor» (32), «Ege Tütün Üreticilerinin Mücadelesi» (33), «Proletarya Sanatı Mücadele Meydanında Doğuyor» (33).

Hareketimiz kitle mücadelesini ele alırken, hiç bir zaman tasvirci ve dışarıdan bakan bir yaklaşım yansıtmadı. Tam tersine: Olayların içinde yer aldık ve olayların iç bağlantılarını, mücadele tecrübesinin özünü ortaya koymaya çalıştık. Dergimizin ve İŞÇİ-KÖYLÜ gazetemizin bütün çalışması, kitleler içinde gün geçtikçe daha derin kökler salan, fedakar, azimli, halkla birleşme yolunu seçmiş proleter devrimci kadroya dayanır.

Hikmet Kıvılcımlı, şimdiye kadar hep «Türkiye'nin incelenmediği» konusunda kıyametler koparırken, bir yandan bu kitle çalışmasını ve sistemleştirilen ürünlerini gözardı etti; yığınlar içinde kök salan İŞÇİ-KÖYLÜ gazetemizi gözlerden kaçırmaya çalıştı. Hikmet Kıvılcımlı'nın kendisi, oturduğu yerden ve tamamen bireyci bir çalışmayla «Türkiye'yi incelemek» iddiasındadır. Bu onu zorunlu olarak «tarih tezi» gibi sınıf mücadelesine aykırı düşen sonuçlara götürüyor. Sınıf tahlili nasıl yapılır? Araştırma ve inceleme nasıl yapılır? Her şeyden önce, kitlelerle omuz omuza sınıf mücadelesi içinde yapılır. Bugün Türkiye'de proleter devrimcileri, Türkiye'nin sınıf yapısını ve sınıf mücadelesini, bölge bölge, il il, köy köy, mücadele içinde tespit ediyorlar. Halen elimizde yayınlanmamış birçok çalışma mevcuttur Bu çalışmaların sonuçları, sınıf mücadelesi içinde tecrübe edilen bir sınıf tahlilinin ortaya çıkmasına hizmet ediyor.

Gerçeğin tek kıstası pratiktir. Türkiye'de sınıf mücadelesinin her yükselişi ve sertleşmesi, kimin, ülkemiz pratiğine yakından bağlı olduğunu; kimin, yığınlar içinde derin kökler saldığını; kimin ise, kapalı kapılar ardında tamamen ferdiyetçi ve entellektüel bir çalışmayla «yaratıcı Marksizm» ve «bilim» yaptığını ortaya koyuyor! Komutan-

lar Muhtırası karşısında, sınıf mücadelesine değil, sınıflarüstü devlet ve ordu teorisine bağlı kalan Hikmet Kıvılcımlı «**Ordu Kılıcını Attı**» şiarıyla öne çıktı. Bu şiar daha **Sosyalist** gazetesinin çıktığı gün yalanlanmıştı ve şu şekilde düzeltilmesi gerekiyordu: **Ordunun kumanda zincirini elinde tutan gerici mihrak, önce ilerici bir kısım subayları atlattı, sonra onlara «kılıcını vurdu» ve gerici parlamentarizmi destekledi.** Hikmet Kıvılcımlı'nın «Ordu Kılıcını Attı» tutumunun, Sıkıyönetim sırasında «Ordu ulusun ordusudur»; «Sıkıyönetim tarafsız kalmalıdır» gibi teslimiyetçi çığlıklar atan **Aydınlık Sosyalist Dergi** yöneticilerinden ne farkı var? Sınıf mücadelesinin dışında kalan bütün unsurlar, olayları seyirci gibi izliyor ve kitlelere hiç bir mücadele hedefi göstermiyorlar. Bütün söyledikleri, Kıvılcımlı'nın bu yazısında olduğu gibi «...**Meclislerimizden kendi kendini düzeltmesi mi beklenir? Besbelli ki Ordu onu ummuyor. Onun için süratle idareyi üzerine alacaktır. Muhtıradan başka anlam çıkmıyor. Haydi hayırlısı**» demekten ibaret oluyor.

Hikmet Kıvılcımlı «Haydi hayırlısı» tahlilini geliştirirken, proleter devrimci hareketimiz ülke çapında ne yapıyordu? Başından beri yaptığımız tahlile ve çalışmamıza uygun olarak, kitlelerin acil taleplerini ortaya koyduk ve bunları bütün halka mal etmek için azimli bir çalışma verdik. Dört gün içinde AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ peşpeşe, mücadele hedefleriyle çıktı. Yığınlar içinde kök salan kadrolar, binlerce bildiri dağıttılar, propaganda yaptılar, afiş yapıştırdılar. Mücadele azmini körüklediler. Hikmet Kıvılcımlı, proleter devrimci hareketimize «uykuda gezer» sıfatını yakıştırmış. Komutanlar Muhtırası üzerinde sayfalarca hayalperest spekülasyon döşenen «hayır» dileyici Hikmet Kıvılcımlı, uykuda gezer görmek için **kendi kendisine** bakmalıdır.

«Taklitçi düşünce, ilkel gerçekleri tekrarlamak, yobaz tutumlar, yaratıcılığın olmayışı» ithamlarının anlamı nedir? Elbette, Marksizm-Leninizm bir dogma değil bir eylem kılavuzudur. Elbette, Marksizm-Leninizm «oku hedefine

yollamak için», kendi ülkemizdeki şartların somut tahlilini yapmada ve doğru strateji ve taktikleri tespit etmede kullanılmalıdır. Elbette, dünya halklarının tecrübesine karşı, taklitçi tutum takınmamalıyız. **Hikmet Kıvılcımlı, bizim bu basit ilkeleri ihlal ettiğimizi gösterebilir mi?** Bu, genel laflarla ve «örnek vermeyeceğim; herkes biliyor» demekle olmaz.

Beri yandan, şunu hiç unutmayalım: Bütün dünyada, her dönemde, revizyonistler Marksizm-Leninizmin temel gerçeklerine karşı çıkarken ve Marksizmi «tashih» ederken, böyle ithamlarda bulundular. **Proleter Enternasyonalizmini, bütün ezilen halkların ve dünya işçilerinin ortak devrim yolunu ve Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini,** «taklitçilikten kaçınmak, yobazlığa karşı çıkmak ve yaratıcı düşünce getirmek» adı altında, **yok etmeye** çalıştılar. Revizyonistler, «Marksizm-Leninizmi dogma olarak ele almamaktan» söz ederken, aslında Marksizm-Leninizmi değil, burjuva ideolojisini **eylem kılavuzu** almak istiyorlardı.

Hikmet Kıvılcımlı da bu genel ithamlarla, Marksist-Leninist ilkeleri bu şekilde yok etmeye çalışıyor. İstediği «yaratıcılık» bu tip bir yaratıcılıktır. Hikmet Kıvılcımlı, «taklitçilikten uzak durmak» önerisiyle (örneğin, «Marksist dogmadan uzak olduğunu» söyleyen bir Allende gibi), büyük proleter devrimcilerinin ve ezilen dünya halklarının kurtuluş mücadelelerinin tarihi çizgisinin dışında ve ona zıt bir yol öneriyor.

Mihri Belli : Sağımızdaki Millici güçlerden bizi tecrit etmek isteyen «Maocular» diyor. Hikmet Kıvılcımlı: «Vurucu güçler gençliğin ve halkın arasını açmak isteyen bozguncular» diyor.

Hikmet Kıvılcımlı'nın proleter devrimci hareketimize yönelttiği ikinci hücum da şöyleydi: «Bunlar silahlı halk savaşıyla hemen (???) zafere ulaşmak istiyorlar... En son tutumları iki noktada toplanıyor... Vurucu güçle gençliğin ve halkın arasını açmak; ilkel doğruları yan yana dizip akıllarınca adam kandırmak istiyorlar... Bozgunculuk

yapıyorlar...»

«İkinci nokta»yı bir an için sonraya bırakıp, ordu meselesini ele alalım. Yukarıdaki sözleriyle Hikmet Kıvılcımlı, Türkiye'de ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğu yolundaki görüşlerini tekrarlamış ve buna, bu görüşe karşı çıkmanın «bozgunculuk» olduğu iddiasını eklemiş oluyordu.

Hikmet Kıvılcımlı, proleter devrimci hareketi «şu anda bize siyasî kurtuluşun yüklediği devrimci görevleri anlayamamakla» itham etti. Neymiş bu «devrimci görevler?» Kıvılcımlı şöyle devam etti:

«Halbuki, bugünkü şu anın devrimcilere yüklediği görev nedir? Bunu biraz düşünseler; gençlikle ve halkla Vurucu Güçlerin arasını açar gürültüler çıkarmak, tamamen bir bozgunculuk yaratmaktadır.»

Bütün bunların anlamı nedir? «Devrimciyim» diyen herkesin önünde iki yol vardır: Ya, halk yığınlarına güvenmek; onları devrimci düşünceyle silahlandırmak ve halkın demokratik diktatörlüğü yolunda örgütlü muazzam bir güç haline getirmek. Ya da, burjuvaziyle işbirliğine gitmek. Birinci yol, Marksist-Leninist ilkelerden en ufak bir taviz vermemeyi emreder. Burjuvaziyle işbirliği yolu ise proletarya ideolojisinin yıpratılmasını; gizli veya açık tahrif edilmesini; onun yerine «yaratıcı» oportünizmin konulmasını ve proletaryanın, burjuvazinin kuyruğuna takılmasını gerektirir. Hikmet Kıvılcımlı, hangi yolu tutuyor? Aman diyor, «Vurucu Güç» ile gençliğin ve halkın arasını açmayın! Aman, diyor, burjuvazi ile işbirliği yapmamıza engel olmayın! Önümüzdeki görev, diyor, halk yığınlarını proletarya düşüncesiyle teçhiz etmek değil, burjuvaziyle «aramızı açmamak»tır. Lenin, **İki Taktik** kitabını, «aman burjuvaziyi ürkütmeyelim» diyen Menşevikleri yere çalmak için yazdı. Halkın davasını savunduğumuz zaman «orduyla aramızı açıyorsunuz, bu bozgunculuktur» diye feryat eden Hikmet Kıvılcımlı ve Mihri Belli, Türkiye'nin halis Menşevikleridir.

Hikmet Kıvılcımlı, Marksist-Leninist ordu tahlili hakkında da şöyle diyordu: «Bunlar hep olağanüstü doğrular-

dır... Ancak, Türkiye'de ordu meselesi başkadır, genel olarak devlet ve ordu meselesi başka... Söylediklerıniz alfabetik doğrulardır ama kitabi kalıyorsunuz...»

Bu tavrın, bir zamanlar «Bizim dediklerimiz sosyalist literatürde yazmaz. Bunlar Türkiye gerçekleridir» diyen Mehmet Ali Aybar'ın Marksizm-Leninizm düşmanlığından ne farkı vardır?

Bu tavrın, «teori iyi, güzeldir, ama o başkadır, pratik başka» diyen bütün oportünistler ve reformcılardan ne farkı vardı?

Bunların yanı sıra Hikmet Kıvılcımlı, tartışma içinde ordunun yalnız Türkiye'de değil, başka ülkelerde de «devrimin vurucu gücü» olduğunu ilan etti. Halk savaşı konusunda sorulan bir suale ilişkin olarak şöyle dedi: «...ABD'nin ödü, asıl Latin Amerika'da da ordu vurucu güç olduktan sonra patlamaya başladı...»

Eğer genel olarak ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğu iddia edilecekse, Türkiye'ye özgü ayrıntılı bir «tarih tezi»ne ne lüzum vardı? Dünya çapında böyle bir tez mevcuttur. Modern revizyonizmin ünlü «kapitalist olmayan kalkınma yolu» tezine göre: Az gelişmiş ülkelerde sınıflarüstü bir rol oynamaya başlayan ordu, dengenin ve ilerlemenin dayanağı olur. Ordu, darbeyi vurur; milli demokrasiyi kurar; ardından, genel dünya durumu, iç ve dış etkiler, orduyu gitgide sola iter, sosyalizm de böyle gelişir.

Latin Amerika'da ordu «devrimleri» konusunda Hikmet Kıvılcımlı şöyle dedi:

«En gerici ordu bile, iktidara gelince finans kapitali devletleştiriyor... İktidarda kalmak için ne yapacak? Nerden gelir temin edecek? İster istemez ilerici bir rol oynuyor... Dünya ve ülke şartları onları buna itiyor... Olayları bırakıp da kitapla düşünürsek bunu anlayamayız.»

Hikmet Kıvılcımlı'nın «vurucu güç» teorisinin modern revizyonizmden ne farkı var?

Hikmet Kıvılcımlı, kendisinin orduya karşı tavrını da şöyle açıklamaya çalıştı:

«Bir uyarı yapmak istiyoruz... Sizinkisi hazır yiyici tu-

tumu !??? Halkı mücadeleye hazırlamak mı hazır yiyici tutumdur, yoksa orduyu 'devrimci' ilan etmek mi?!!! ...Formüllere batıyorsunuz... en küçük olanaklardan yararlanmamız gerek...»

Yani Hikmet Kıvılcımlı, kendi tavrının ordu içindeki çelişmelerden yararlanmaya, bütün olanakları kullanmaya yarayan diyalektik bir tavır olduğunu iddia ediyordu. Proleter devrimci hareketimizin ise orduyu yekpare bir blok olarak karşıya almak gibi metafizik bir düşünceye saplandığını öne sürüyordu.

Çelişmelerden faydalanmak nasıl olur? Halkı mücadeleye hazırlamayı amaçlayan Marksist-Leninist ilkelerden taviz vererek olmaz!

Bütün büyük proleter devrimlerinin tecrübesi ve ezilen dünya halklarının mücadelesi, herhangi bir «taktik gerekçeyle» Marksist-Leninist ilkeleri tahrif etmenin veya yok saymanın sonunun, revizyonizm ve burjuvaziye teslimiyet olduğunu kanıtlamıştır.

Devrim yolunda şaşmadan sonuna kadar yürümek ve geniş halk yığınlarını siyasi iktidar yolunda seferber etmek için, Marksist-Leninist ilkelere sadık kalmak şarttır.

Marksist-Leninist devlet ve devrim teorisinin amacı nedir? Bu, yalnızca bir «kitabi bilgiler yığını» mıdır? Yoksa proletaryaya ve ezilen yığınlara, kurtuluş için hakim sınıfların devlet mekanizmasını parçalamak ve yerine halk iktidarını kurmak gerektiğini gösteren bir rehber midir? Hiç şüphesiz ki ikincisidir. Halk yığınlarına devlet ve ordu hakkında gerçeği söylemezsek, onları devrim yolunda mücadeleye nasıl sevkedebiliriz? Onlara, devrim zorunluluğunu, işçi-köylü iktidarı zorunluluğunu nasıl kavratabiliriz? Bir yandan her gün konuşma yoluyla, yazı yoluyla ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğunu halka ilan ederken, beri yandan bu tavrımızla «çelişmelerden faydalanmakta olduğumuzu; bir kere ordu vursa, gerisini proletaryanın getirebileceğini» iddia edebilir miyiz? Açılan gedikten faydalanacağını iddia edilen o proletaryanın, o ha-

reketin, o örgütün, ordunun «devrimci olduğu» iddiasıyla silahsızlandırılmış reformize boğulmuş olamayacağını nasıl düşünebiliriz? Hikmet Kıvılcımlı, «ordu devrimin vurucu gücüdür» demekle, burjuvaziye başka şey, proletaryaya başka şey söylediğini mi zannediyor? Marksizme değil revizyonizme yönelirse, proletarya hangi siyasi tecrübeyle, hangi devrim hedefine yürüyecek?

Bugün ülkemizde geniş emekçi yığınlarının mücadelesi hızla gelişiyor. Hakim sınıflar **kendiliklerinden değil**, işçilerin, köylülerin ve şehir küçük burjuvazisinin ağır darbelerini yedikçe parçalanıyorlar. Hakim sınıflar **genel olarak**, halkın mücadelesini devletin örgütlü baskı gücüyle kana boğmak istiyorlar. İşçiler, köylüler, gençler, emekçi Kürt halkı, ordunun niteliğini kitaplardan değil, **hayatın kendisinden** öğreniyorlar. İstanbul işçilerinin, Turanlar, Kayabaşı köylülerinin, Beytüşşebap, Nusaybin halkının bilgileri mi «kitabi bilgiler», yoksa Sayın Hikmet Kıvılcımlı'nın «tarih tezi» mi?

Beri yandan, hakim sınıflar içinde keskinleşen menfaat çelişmeleri, farklı siyasi önerilerin ortaya çıkmasına yol açıyor. En gerici unsurlar, faşist bir askeri diktatörlüğün planlarını yaparken, reformcu burjuvazinin bir kanadı da, Peru-Bolivya tipi bir iktidarın hazırlığı içinde gözüküyor. Orduyu «devrimin vurucu gücü» ilan eden Hikmet Kıvılcımlı, faşist bir askeri diktatörlük halinde, işçi sınıfına ve tüm halkımıza ne diyecektir? Onları faşizme karşı mücadeleye hazırlamış, doğru yolu göstermiş olacak mıdır?

Reformcu burjuva iktidarı söz konusu olduğu takdirde, Hikmet Kıvılcımlı bu iktidarı «devrimci» mi ilan edecektir? Halk yığınlarının sömürücülere karşı sertleşen mücadelesine nasıl bir tavır takınacaktır? Burjuva devlet teorilerinin varlık **nedeni**, devleti ve orduyu sınıflarüstü, halktan yana, kamu gücü olarak göstererek halkın devrimci mücadelesini önlemek, bastırmaktır. Marksist devlet teorisinin varlık nedeniyse, burjuva ideolojisinin etkisini yıkmak ve halk yığınlarına devrim yolunu göstermektir. Şimdi Hikmet Kıvılcımlı, bu teoriyi «kitabi bilgi» ilan ediyor.

Hikmet Kıvılcımlı, Lenin'in ismini hiç ağzından düşürmüyor, ama proletaryayı siyasi iktidar mücadelesine hazırlamak iddiası içinde, proletaryaya Lenin'in teorisini değil, burjuvaziye hizmet eden burjuva devlet teorilerini sunuyor. Revizyonizmin bundan açık bir ifadesi olabilir mi?

Burada, ordu içindeki çelişmelerden yararlanmak meselesini nasıl gördüğümüzü de belirtmek isteriz.

Birincisi, ordu, ülke içinde ve dışındaki hakim sınıflardan kopuk olarak, o hakim sınıfların meydana getirdiği kumanda zincirinden kopuk olarak ele alınamaz. İkincisi, ordunun içindeki unsurların sınıf niteliğini de göz önünde bulundurmak gerekir. Devrim, devlet mekanizmasını parçalamak ve halkın devletini kurmak olduğuna göre, orduya kimin hükmettiği, hangi sınıflara bağlı olduğu, halk hareketine karşı nasıl davranacağı konusunda kitlelere gerçeği anlatmadan hiç bir şey yapamayız. **Bu, meselenin bir yönüdür.**

Beri yandan, ordunun erleri işçiler ve köylülerdir ve toplumun her kesiminde olduğu gibi, ordu içinde de devrimci subaylar mevcuttur. Üstelik bu, Türkiye'ye özgü bir durum değildir. Dünyanın her yerinde, hakim sınıflar halka karşı, bizzat halkın içinden aldıkları insanları, kumanda mekanizması kendi ellerinde olan bir silahlı güç halinde örgütlerler. Hakim sınıfların ordu halinde teşkilatlandırdıkları halkı sevketmede bir diğer güçlü araçları, ülke çapındaki ideolojik hakimiyetleridir.

Hakim sınıfların emrindeki kurumlar, ancak halkın mücadelesinin gelişip, güçlenmesi karşısında dağılırlar. Ordunun bir kesimi, durduk yerde devrim safına geçmez! Devrim yolunda ilerleyen ve hiç şüphesiz, bunun için Marksist devlet teorisiyle cihazlanmış emekçi yığınların mücadelesi, ordu saflarını da etkiler. Ordu içindeki ilerici, yurtsever subay ve askerler, devrimin etkisinin gelişmesine bağlı olarak bilinçlenir ve halkın safına katılırlar. Bu, ancak Marksist-Leninist ilkelere sonuna kadar sadık kalan, uzun ve sabırlı bir çalışmayla gerçekleştirilebilir.

Proleter Devrimci **AYDINLIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ**, ordu

meselesini her ele alışta, ordunun içindeki çelişmeleri; işçi ve köylü askerlerin ve yurtsever subayların varlığını ısrarla belirtmiştir ve mücadele içinde onları halkla birleşmeye çağırmıştır.

Ne var ki, çelişmelerden yararlanmak, orduya «siz devrimin vurucu gücüsünüz» demekle olmaz. Böyle bir tutumun, ordunun «devrimci» olduğu inancını yayacağı; halk yığınlarını teslimiyete götüreceği ve ordu içindeki ileri unsurları da gevşekliğe ve siyasi geriliğe iteceği açık değil midir?

Büyük Lenin, Rusya proletaryasını ve halklarını devrime götürdü. Büyük Ekim Devrimi sırasında, hakim sınıfların ordusu parçalandı, halk ordusu teşekkül etti. Askerler, yığınlar halinde devrim saflarına katıldılar. Lenin ve arkadaşları, hiç şüphesiz en küçük olanaklardan bile yararlandılar.

Bunu yaparken orduyu «devrimin vurucu gücü» ilan etmediler.

Mao Zedung'un önderliğindeki Büyük Çin Devrimi sırasında, gerici Guomindang ordusu tedricen parçalandı ve yüz binlerce asker ve subay, halk ordusuna katıldı. Mao Zedung ve silah arkadaşları, hiç şüphesiz bütün çelişmeleri devrim yararına kullandılar.

Çin Devriminde Mao Zedung'un Guomindang ordusuna «devrimci», «devrimin vurucu gücü» dediği hiç olmadı. Ama Cen Du-siu gibi Çin Menşevikleri, Çan Kay-şek'in 1927'deki karşı-devrimci askeri darbesine: «Milli burjuvazinin zaferi milli devrimin zaferi» diye alkış tuttular! Türkiye Zühre yıldızında değildir. Dünya halklarının tecrübelerine dikkat etmek zorundayız!

Komutanlar Muhtırası üzerine çıkan «Ordu Kılıcını Attı» başlıklı «hayır» dileğinde, ordu içindeki çelişmelere ve mücadele eden sınıf güçlerine ilişkin tek kelime yoktur. Sadece yekpare bir ordu, «kılıcını atmış». Hangi sınıfı, kim temsil ediyor? Kıvılcımlı şöyle diyor: «Ordu kurmazsa kim kuracak Demokratik Hükümeti?» Biraz daha açıklıyor: «Asker siyasetle uğraşmasın!... Ya kim uğraşsın...» İşte, «ya-

ratıcı» «tarih tezi»nin götürdüğü, «çelişmelerden faydalanan» «proletarya (???) ideolojisi»! Sınıf savaşında halkın sözü bile edilmiyor.

Görüldüğü gibi orduyu çelişmeli olarak değil, bölünmez bir bütün olarak ele alan ve devrimin sınıflarüstü «vurucu gücü» ilan eden, Hikmet Kıvılcımlı'nın kendisidir.

Latin Amerika'da Reform mu, Devrim mi?

Marksizmi «tashih» ederek Türkiye ordusunu «devrimci» ilan eden Kıvılcımlı, bu oportünist teorisini son konferansında Latin Amerika ülkelerine de uyguladı. Latin Amerika ülkelerinde de orduyu «devrimci» ilan etti. Hatta şöyle dedi: «En gerici ordu bile iktidara gelince finans kapitali devletleştiriyor.»

Latin Amerika'da Peru ve Bolivya gibi ülkelerde olan nedir? Bunu başka bir yazıda daha etraflı olarak ele alacağız. Burada, meseleyi bu konuyla ilgili olarak kısaca özetleyelim.

Latin Amerika'da ABD emperyalizmi artık eski, açık zorbalık ve açıktan açığa kukla yönetimler vasıtasıyla iktidarını sürdüremiyor. ABD emperyalizminin en yakın işbirlikçisi olan finans oligarşilerinin idaresi, bu ülkeleri o kadar büyük felakete sürükledi ki, artık bu yöntemlerle halk yığınlarının mücadelesini bastırmak imkansız hale geldi. Bazı ülkelerde, ABD tekelci sermayesiyle doğrudan doğruya bağı olmayan burjuvazi parlamenter yoldan, bazı ülkelerde ise ordunun bir kanadını etkisi altına alarak iktidara geldi. Şili'de, Peru'da ve Bolivya'da anti-emperyalist nitelikte bazı reformlar yapıldı. Bu reformlar, temelde, eski finans oligarşisi yerine yeni bir devlet kapitalizmi yaratan; devrik finans oligarşisinin yerini yeni kadroların almasına yarayan reformlardır. Devrimciler, elbette Latin Amerika'da da ABD tekellerine bağlı olmayan burjuvazi ile ABD emperyalizmi arasındaki çelişmelerden yararlanmaya çalışıyorlar. Ancak, reformcu burjuvazi iktidara geldi diye «devrim olduğunu» ilan etmiyorlar. Bu iktidarlara bel

bağlamıyorlar. Burjuva reformlarının halkı kurtarmadığını, eski sömürü sisteminin yerine daha ince, daha gizli ve ustaca bir sömürü sisteminin geldiğini somut örnekleriyle ortaya koyuyorlar. Somut hedefler etrafında halk yığınlarını harekete geçiriyorlar. Buna karşılık, ABD emperyalizmi, karşısında eskisi kadar sadık bir iktidar bulamasa bile, tek çıkış yolunu bu yeni iktidarlarla uzlaşmakta buluyor. Bütün dünya halklarının tecrübesi, milli burjuvazi ile emperyalist işbirlikçisi burjuvazi arasında ince bir çizgi bulunduğunu, milli burjuvazinin zamanla emperyalizmle uzlaştığını ve işbirlikçi nitelik kazandığını gösteriyor. Latin Amerika'da bütün anti-komünistler ve revizyonistler, reformcu burjuva iktidarlarını «devrimci» ilan etmede birleşiyorlar. Hikmet Kıvılcımlı, bütün bu olaylara karşı hangi tavrı takınıyor? «Taklitçi olmayalım; Mao'nun Cao'nun dediği bizi ilgilendirmez» diyen, proleter devrimci hareketinizi dünya olaylarına fazla ilgi göstermekle suçlayan Hikmet Kıvılcımlı, **Sosyalist** gazetesinde Latin Amerika olaylarının yukarıda sayılan örneklerine nedense pek geniş yer ayırıyor! Peru ve Bolivya'da ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğunu ilan ediyor. Daha ilginci, Şili'de «**Barış içinde geçişin gerçekleştiğini**» iddia ediyor! Hiç şüphesiz, bütün bunlar, dünya halklarının tecrübesini «taklitçi değil, yaratıcı bir şekilde» izlemektir. Ama bu «yaratıcılık» revizyonizmin yaratıcılığı oluyor.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 35
s. 6-7

* Mihri Belli'nin ideolojik yenilgisi üzerine Hikmet Kıvılcımlı onun yerini almak için harekete geçti ve vargücüyle Proleter Devrimci AYDINLIK'a saldırmaya başladı. Bunun üzerine Proleter Devrimci AYDINLIK, Hikmet Kıvılcımlı'nın revizyonist «tarih ve devlet tezleri»ne ağır darbeler indirdi ve Kıvılcımlı'yı verdiği konferanslarda da izleyerek eleştirdi.

H. KIVILCIMLI HALK SAVAŞI YOLUNU REDDEDİYOR

H. Kıvılcımlı Eleştirisi - 4

30 Mart 1971

Dergimizin 31. ve 32. sayılarında, Hikmet Kıvılcımlı'nın «tarih tezi»ni eleştirdik. 35. sayımızda ise, Ankara konferansını esas alarak, ordu konusundaki görüşlerini toplu olarak eleştirdik. Hikmet Kıvılcımlı'nın ordu tahlili, Türkiye'de ordunun «devrimin vurucu gücü» olduğu noktasında toplanıyor.

Bu sayımızda, yine Ankara konferansını esas alarak, Kıvılcımlı'nın halk savaşı ve Kürt halkına yapılan ırkçı baskılar konusundaki görüşlerini eleştireceğiz.

Hikmet Kıvılcımlı'nın bu konulardaki görüşleri, aslında onun revizyonist ordu tahliliyle ve burjuvaziyle işbirliği politikasıyla tam bir bütünlük halindedir.

Hikmet Kıvılcımlı Emperyalizm Çağında Halkların Devrim Yolunu Reddediyor

Konferansta, halk savaşının ne olduğu, halk savaşıyla sınıf mücadelesi arasındaki ilişkinin ne olduğu konusundaki bir soruya cevap olarak, Kıvılcımlı şöyle dedi:

«Halk savaşıyla sınıf savaşı aynı şeydir; başlamıştır, devam ediyor... Bunun aşamaları söz konusudur... Bugün

evrim dönemindeyiz... Ama belki bu gece her şey değişir... Genel devrimci buhrandan sonra ne olur, biz falcı değiliz... birikim ne zaman devrim aşamasına girer, bilinmez...»

Halk savaşıyla sınıf savaşı aynı şey midir? Hayır. Halk savaşı, sınıf mücadelesinin **özel**, en **yüksek** bir biçimidir. Halk savaşı, sınıf mücadelesinin daha yüksek bir düzeyde devamıdır. Savaş siyasetin yoğun ifadesidir. Emperyalizm çağında, işçi sınıfı, köylüler ve bütün halk, halk savaşı olmaksızın silahlı emperyalistleri, işbirlikçi burjuvaziyi ve toprak ağalarını yıkamaz. Bugün Türkiye'de sınıf mücadelesi elbette vardır ve her geçen gün derinleşmektedir. Ama halk savaşı henüz yoktur. Sınıf mücadelesi henüz doğrudan doğruya silahlı bir biçime bürünmemiştir. Henüz Türkiye'de silahlı devrim ile silahlı karşı-devrim, ölüm kalım mücadelesine girişmiş değildir. Kıvılcımlı, «halk savaşıyla sınıf savaşı aynı şeydir; başlamıştır, devam ediyor» demekle çok önemli bir meseleyi, emperyalizm tarafından sömürülen ülkemizde devrimin ancak halk savaşıyla zafere ulaşabileceğini, sınıf mücadelesinin **zorunlu olarak** böyle bir aşamadan geçeceğini örtbas etmek istiyor. Her fırsatta «barış içinde geçiş»ten dem vuran, Hindistan'daki Marksist-Leninist Komünist Partisine «CIA Maocuları» diye saldıran Kıvılcımlı, devrim yolu konusunda kendisine yöneltilen soru ve eleştirileri böyle geçiştirebileceğini zannediyor.

Kıvılcımlı, «İşçi-köylü iktidarı nasıl kurulur?» diye sorulan bir soruyu da şöyle karşıladı:

«İşçi-köylü iktidarı, bizim proletarya örgütü içine girip savaşmamızla kurulur. Silahlı mücadele, büyük salonlarda anonim topluluklar önünde konuşulamaz.»

Hikmet Kıvılcımlı bu cevabıyla, «halk savaşı yolu mu, yoksa parlamentarizm veya burjuva kuyrukçuluğunun diğer biçimleri mi?» sorusunu, proletarya partisi içinde tartışılacak bir «taktik mesele» gibi göstermeye çalışıyordu. Hayır! Bu bir taktik mesele değil, en temel ideolojik meseledir. Bu, devrimden yana olup olmamak meselesidir. Halk savaşı, işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının iktida-

rının şiddetle yıkılması, onun yerine, proletarya önderliğindeki halk ordusu tarafından, işçi-köylü iktidarının kurulması yoludur. Halk savaşı emperyalizme karşı savaşan dünya halklarının ortak devrim yoludur. Bu, bugün Marksizm-Leninizmle modern revizyonizmi ayıran en önemli bir meseledir. Ve çağımızda bu soruya açık bir cevap vermeyen Marksist-Leninist yolda olduğunu açıkça ortaya koymayan hiç bir hareket, hiç bir grup, hiç bir şahıs, proletarya partisi kurmak iddiasıyla ortaya çıkamaz. Halk savaşı yolu, çağımızda Marksist-Leninist partilerin ideolojik temelinin vazgeçilmez bir parçasıdır. Hikmet Kıvılcımlı, hem halk savaşını üstü kapalı biçimde reddediyor, hem de «bunu proletarya partisi halleder» diye kesip atıyor. Arabayı atın önüne koşmayı bırakalım, temel ideolojik meselelerde tavrımızı dürüstlükle ortaya koyalım!

Kıvılcımlı konferansında şöyle dedi: «...Çete savaşıyla halk savaşı olmaz... çete savaşıyla ordu savaşı kazanılmaz.» Bu sözlerin anlamı nedir? Kıvılcımlı halk savaşının zorunlu başlangıç noktası olan proletarya partisi önderliğindeki gerilla savaşını, düzensizlik ve başıbozuklukmuş gibi horlamaya çalışıyor. Hikmet Kıvılcımlı, gerilla savaşını halk savaşından koparmaya, halk savaşının uzun süreli karakterini gözden kaçırmaya ve halk savaşını proletarya partisinin şartlar elverişli olduğu takdirde başvuracağı «bir gecelik» bir olay gibi göstermeye çalışıyor. Bu, aslında halk savaşı yolunu ve çağımızın Marksizm-Leninizmi olan Mao Zedung Düşüncesini reddetmek demektir.

Gerilla Savaşı ve Halk Savaşı

Lenin'in önderliğindeki Büyük Ekim Devrimi, proletarya devrimleri çağını açtı. Ekim Devrimi, bütün dünya halklarına kurtuluş yolunu gösterdi: Proletarya önderliğinde, halk yığınlarının silahlı mücadelesi. Halkın silahlandırılması nasıl olacaktır? Yüce Lenin, Birinci Emperyalist Evren Savaşının yarattığı şartlarda, bu meseleyi şöyle çözümledi: Burjuvazi, zaten halkı silahlandırmak zorunda kal-

mıştır. Proletarya önderliğinde halk kitleleri bu silahlarını burjuvaziye karşı çevireceklerdir! Sovyet Devrimi bu şekilde başarıldı: Uzun bir silahsız mücadele ve birikim döneminden sonra, nispeten kısa süren bir silahlı ayaklanma sıçraması oldu. Devrim-öncesi Rusya'sının şartları ve 20. yüzyıl başlarının dünya şartları Büyük Ekim Devriminin bu gelişme kanunlarını hakim kıldı.

Lenin'den ve Stalin'den sonra Mao Zedung, Çin devriminin somut pratiği içinde, halkın silahlandırılması ve iktidarın ele geçirilmesi meselesinde Marksizm-Leninizmi geliştirdi. Çin devriminin, uzun bir silahsız mücadele ve birikim dönemi olmaksızın, oldukça erken bir aşamadan itibaren silahlı olarak gelişeceğini gösterdi. Mao Zedung, köylük bölgelerde Partinin önderliğinde gelişen gerilla savaşının devrimin geliştirilmesinde başrolü oynayacağını, bu gerilla savaşı içinde, halkın silahları düşmandan kazanacağını gösterdi. Böylece Mao Zedung, Büyük Ekim Devriminin şanlı yolunu daha da geliştirdi. Emperyalizm tarafından sömürülen ülkelerde devrim yolunun ortak esaslarını ortaya koydu. Bugün, Başkan Mao'nun ve Lin Biao'nun halk savaşı teorisi dışında bir halk savaşı yolu söz konusu değildir. Ve Partinin önderliğindeki bu halk savaşının, Castro, Guevara, Marighella vb'nin küçük burjuva devrimcisi, kitlelerden kopuk, bireyci ve salt askercil önerileriyle hiç bir ortak yanı yoktur.

Mao Zedung ve Lin Biao'nun halk savaşı, proletarya önderliğinde geniş halk yığınlarının, özellikle yoksul ve topraksız köylülerin silahlı mücadelesidir. Halk savaşı, proletarya partisi önderliğinde, köylük bölgelerde gerilla savaşının geliştirilmesi; devrimci üs bölgelerinin kurulması ve siyasi iktidarın parça parça ele geçirilmesi, devrimci üs bölgelerinin birleştirilmesi ve büyük şehirlerin köylük bölgelerden kuşatılması, nihayet, köylük bölgelerde kurulan ve gelişen halk ordusunun ülke çapında iktidarı ele geçirmesidir. Her ülkede halk savaşının başlatılması meselesi, o ülkenin proleter devrimcileri tarafından, ülkelerinin somut şartlarına ve devrimci güçlerin ve halk yığınlarının ülke

çapındaki durumuna göre çözümlenir. Proletarya partisinin önderliğindeki gerilla savaşı, halk savaşının başlangıç noktası ve bölünmez bir parçasıdır. Gerilla savaşından, muntazam halk ordusu birliklerine ve ülke çapında siyasi iktidarın ele geçirilmesine kadar: Halk savaşı, **uzun süreli** bir savaştır.

Hikmet Kıvılcımlı halk savaşını reddediyor. Proletarya partisi önderliğindeki gerilla savaşını reddediyor. Demagojik bir şekilde «Mao'dan, Castro'dan» aynı ağızla dem vurarak, Marksist-Leninist halk savaşı yolundan hiç haberi olmadığını gösteriyor. Halkın, köylerden şehirlerin kuşatılması **mücadelesi içinde** silahlandırılmasını reddediyor.

Niçin? Kıvılcımlı, halkın silahlandırılması konusunda ne öneriyor?

Buna en açık cevabı, konferansında bir soruyu cevaplandırırken kendisi verdi:

«...Silah ordunun elinde, bu bir vakıa, ne yapacağız? Kitabi bilgilerle olmaz...»

Orduyu «devrimın vurucu gücü» ilan eden Kıvılcımlı'dan başka cevap beklenemezdi. «Silah ordunun elinde, öyleyse susalım ve onu ürkütmeyelim, o vurucu güçtür...» Böyle olunca, tabii halkı Marksist-Leninist teoriyle cihazlandırıp devrimci mücadeleye hazırlamak diye bir mesele de olamaz! Marks, Lenin, Stalin, Mao Zedung bir yana, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ya göre, «Türkiye'nin pratik devrim orijinalliği» budur. Bundan ötürü, olağanüstü bir iyimserlikle yüksek komutanlara «hayır» diliyor; bundan ötürü, «ordu kılıcını attı» diyerek uykuda geziyor. Silahların ordunun elinde olmasından ötürü, «Demokratik hükümeti ordu kurmazsa kim kuracak? Ordu siyasete karışmayacak da kim karışacak?» diyor. Ve bundan ötürü, Marksizm-Leninizmi savunan herkesi «CIA'cılıkla», «bozgunculukla» suçlayıp, «ilkel doğruları sıralayıp akıllarınca adam kandıracaklar» diyerek tartışmaları gürültüye getirmeye çalışıyor.

«Silahlar ordunun elinde» deyip emekçi yığınların muazzam gücüne sırt çeviren bir «devrimcilik»! O kadar

propagandası yapılan «proletarya partisi»nin ideolojik temelinin ne olduğu, her geçen gün daha iyi anlaşılıyor.

Burjuvaziyle İşbirliği Uman, Elbette Irkçı Baskılar Karşısında Susacaktır!

Kıvılcımlı, konferansında Kürt halkına yapılan baskılar hakkında bir soruya cevaben şöyle dedi:

«Ben doğu trajedisini en derinden yaşamış bir arkadaşınızım... bu sorular o trajedinin soruları değildir... bu konu geniş salonlarda tamamen demokratik bir hava içinde tartışılamaz...»

Böylece halk savaşı konusunda susuş, Kürt halkına yapılan zulüm ve baskılar karşısında sususla birleşti. Nedense Hikmet Kıvılcımlı, burjuvazinin en hassas olduğu konularda hep konuşmamayı tercih ediyor!

Kıvılcımlı, bu sususunu şöyle açıklamaya çalıştı:

«İstanbul'da bir arkadaş, doğruları saydı saydı, doğru mu bunlar dedi... Doğru dedim... Peki ne susuyorsunuz dedi... Ona verdiğim cevabı, burada da vereceğim... Biraz kaba bir deyim olacak ama, affedersiniz, 'Sıkmıyor da ondan' dedim...»

Evet, sınıf mücadelesi «sıkıdır!» İşbirlikçi burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı halkın menfaatlerini ve Marksizm-Leninizmi cesaretle savunmak «sıkıdır!» Devrim halkın eseri olacaktır. Emekçi yığınları devrim yolunda nasıl birleştirebilir ve örgütleyebiliriz? Proleter devrimcileri, halka yapılan bütün zulüm ve baskılara karşı çıkmalıdırlar. Yığınlara yapılan zulme karşı çıkmadan, bir halkın davasını savunmadan, o yığınları, o halkı devrime kazanmak mümkün müdür?

Yığınlara yapılan baskılar karşısında kimler susar? Kimler, halkın davasını sonuna kadar savunmayı, Marksist-Leninist ilkeleri savunmayı «bozgunculuk», «aramızı açmak», «provokasyon» olarak nitelendirir? Bunlar, devrimi başarmak için halk yığınlarına güvenmeyenlerdir. Bunlar, «sağımızdaki millici güçlere», «vurucu güç» de-

dikleri orduya bel bağlayanlardır. Bunlar, hakim sınıfların baskısı karşısında, «kitabi bilgiler» dedikleri Leninizmi bir yana bırakıp, silahlı burjuvaziye işbirliği teklif edenlerdir. Bunlar, burjuva devlet teorilerini yaymakla ve Şefik Hüsnü'nün elli yıl önce «burjuvazinin bekçisi» dediği orduyu «devrimin vurucu gücü» ilan etmekle, Türkiye'deki elli yıllık proletarya hareketini «yeniden örgütlediklerini» iddia edenlerdir.

Bugün proletarya hareketinin emperyalizmi ve işbirlikçilerini yıkması meselesi, hangi noktalarda düğümleniyor? Bir kere daha tekrar edelim: 1) Devlet, ordu ve devrim, 2) proleter enternasyonalizmi, 3) Kürt meselesi üzerinde. Bu noktalar emekçi yığınları hakim sınıflara karşı uzun ve çetin bir mücadeleye hazırlamak için tekrar tekrar üstünde duracağımız noktalardır.

Devrim yolunda yürüyen halka sırt çevirenler, elbette bu noktalarda «sıkmıyor» demekten başka bir şey yapamazlar.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 36
s. 6

BÜYÜK BURJUVAZİ YENİ HÜKÜMETİNİ KURDU*

30 Mart 1971

Nihat Erim hükümeti kurdu. Bu hükümet kimin hükümetidir? Uygulayacağı program, hangi sınıfların menfaatlerini savunacaktır? Bunlar bugün büyük yanılgılara yol açan, aydınlanmaya muhtaç noktalardır.

Erim hükümetini kimler destekliyor? Bu hükümet, en başta Cumhurbaşkanı Sunay'ın ve yüksek komutanların hükümetidir. Siyasi partiler içinde ise, hükümet özellikle CHP'nin sağ kanat kadrosuna dayanmaktadır ve Milli Güven Partisinin hararetli desteğini kazanmıştır. İktidarı kaybeden Adalet Partisi de, büyük burjuvazinin hakimiyetinin devam etmesi bakımından, Erim hükümetini desteklemektedir. Sarı sendika Türk-İş de partileri Erim'i desteklemeye çağırmış ve yayınladığı bildiride, «Anayasanın öngördüğü reformların gerçekleşmesinde Erim en büyük desteği bizden görecek» demiştir. Tekelci burjuvazinin gerek ordu ve gerekse çeşitli partiler içindeki gücünün bu hükümeti kurmak ve desteklemek için seferber etmesi, Erim hükümetinin sınıf niteliğini ortaya koymaktadır.

Uluslararası Sermayenin Türkiye'deki Yeni İktidarı

Erim kabinesi içinde yer alan unsurlar, bu hükümete

verilen görevler ve son günlerin siyasi çatışmaları, hepsi aynı noktaya ışık tutuyor.

Bu iktidar, uluslararası mali sermayeye bağımlı yerli büyük burjuvazinin ve ortaklarının iktidarıdır. Emperyalizm, eski ve yıpranmış Demirel kadrosunun yerine, çok güvendiği büyük burjuvalardan ve yüksek bürokratlardan kurulu yeni bir kadro getirmiştir.

Komutanlar muhtırasından önce etraflı olarak tahlil ettiğimiz en gerici mihrak, ayakta ve duruma hakimdir. Tekelci sermaye oligarşisinin zirvesinde bulunan Sunay-Tağmaç mihrakı, Demirel'i feda etmiş ve Nihat Erim'i başbakanlığa getirmiştir. Uluslararası mali sermaye çevreleri, bu değişikliği desteklemiş ve olumlu karşıladıklarını açıklamışlardır. Erim, İzmitli bir toprak ağası ailesinden gelmektedir. CHP'in «Düzen Değişikliği» programının son CHP kurultayında önemli mücadelelere konu olduğu bir sırada, Erim'in «Toprak işleyenin, su kullananın» şiarına, anarşiyi teşvik edeceği iddiasıyla karşı çıktığı hatırlardadır. Bununla beraber, Nihat Erim'in siyasi şahsiyetini belirleyen esas nokta, onun Türkiye'deki büyük burjuva çevrelerinin mutemet adamı olmasıdır. Buna bağlı olarak Erim, uluslararası sermaye çevreleri ve teşekkülleriyle içli dışlıdır. Büyük burjuvazinin siyasi temsilciliğiyle «Atatürkçü, reformcu, modern devlet adamı» görünümünü bağdaştırması, Nihat Erim'in yüklendiği yeni görevi açıklamaktadır. Bu görev, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğünün, modern, laik ve Atatürkçü bir kisve altında ve daha geniş çevrelerin desteğini alarak sağlamlaştırılması görevidir. Kadro, bu göreve uygun bir şekilde teşkil edilmiştir. Tekelci sermaye, profesyonel politikacılar eliyle yürüttüğü siyasi hakimiyetini şimdi doğrudan doğruya kendi genel müdürleri aracılığıyla sürdürmeyi düşünüyor. Çeşitli bankaların, büyük şirketlerin genel müdürleri ve en yetkili şahsiyetleri, kabineye hakimdir. Bunların yanında, bir kısım teknokrat aydınlar yer almaktadır.

Erim Kabinesinde Bankalar, Nato ve Genel Müdürler

Bu kabine içinde, Erim'in başmüşavirliğini, akıl hocalığını yapan, aynı zamanda kilit bir mevki olan Maliye Bakanlığını işgal eden Sait Naci Ergin'in kişiliği, birçok noktayı aydınlığa kavuşturacak niteliktedir. Sait Naci Ergin, büyük burjuvazi içindeki iktidar değişikliklerinde daima güvenilir bir adam olarak kalan bir hacıyatmazdır. 1950 seçimlerinden önce, Maliye Bakanlığında yüksek bir memurdu. O yıl yapılan seçimlere CHP'den Niğde adayı olarak girdi, kaybetti. Fakat Demokrat Partinin tasfiye etmediği ÇHP'li nadir yüksek bürokratlardan biri oldu. İlkönce Maliye Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığına, altı ay sonra Bütçe Umum Müdürlüğüne getirildi. Daha sonra Polatkan'ın Maliye Müsteşarı oldu ve 1960'a kadar emperyalizme bağlı mali politikanın en yüksek karar mekanizması içinde bu sorumlu mevkide kaldı. Polatkan asıldı, fakat Sait Naci Ergin CHP kontenjanından Kurucu Meclise girdi. Tekrar Niğde CHP adayı olarak katıldığı 1961 seçimlerini kaybetmesinden sonra, Yapı ve Kredi Bankası içinde Kazım Taşkent'ten sonra iki numaralı adam oldu. Bugün 100 milyon sermaye, 116 milyon lira ihtiyatlar ve 30 milyon lira karşılıklar olmak üzere 246 milyon liralık öz varlığa sahip olan Yapı ve Kredi Bankası, **4 milyar 420 milyon** liralık mevduat ve **3 milyar 880 milyon** liralık umumi plasmanlarıyla bir yığın irili ufaklı şirketi kontrolü altında tutan büyük bir finans kapital kuruluşudur.

Kabinenin diğer birkaç önemli simasına gelince:

Dışişleri Bakanı **Osman Olcay**, emperyalizmin saldırgan askeri örgütü NATO'nun Genel Sekreterinin birinci siyasi yardımcısıdır.

Milli Savunma Bakanı **Ferit Melen**, Amerikancı Milli Güven Partisinin ileri gelenlerinden ve emperyalizmin sadık hizmetkarı Turhan Feyzioğlu'nun yakın arkadaşıdır.

Erol Yılmaz Akçal, gübre yolsuzluğu vurgunlarından, tekelci sermayeye sadık «modern» görünümlü AP milletvekilidir.

Dış Ekonomik İlişkiler Bakanı **Özer Derbil**, subayların tasarruflarını tekelci sermayenin emrine veren Ordu Yardımlaşma Kurumu Genel Müdür Yardımcısı ve OYAK-Renault Otomobil Şirketi Yönetim Kurulu Başkanıdır.

Bütün bunların yanı sıra, kabinede bir kısım teknokrat aydınların da yer aldığını görüyoruz. Bunun anlamı nedir? Tekelci burjuvazi, yeni kadrosunun geniş çevrelerin desteğini almasını; «inandırıcı» olmasını istiyor. Bu hükümete verilen görevler nelerdir? Sahte reformlarla bir yandan orta burjuvaziden ve küçük burjuvaziden gelen reform taleplerinin bastırılması, beri yandan yolsuzlukların ve israfın en çıplak örneklerinin ortadan kaldırılması, böylece tekelci sermayenin uluslararası standartlarına daha yakın, «düzenli ve modern» bir soygun şebekesinin kurulmasıdır. Hakim sınıflar içindeki vurguncuların, spekülasyoncu unsurların, taşra burjuvazisinin baskı altına alınmasıdır. Bu konuda Demirel hükümetinin 1970 yılında bir kısım vergi kanunlarıyla yapmaya çalıştığı, ama gücü yetmediği için yapamadığının tamamlanmasıdır. Kabine, bu görevlere ve «inandırıcı» olmak ihtiyacına uygun olarak, bir kısım teknokrat aydınlarla tamamlanmıştır. Bir kere daha belirtelim: **Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi, zaman zaman reformcu bir kisveye bürünebilir.** Emekçi sınıflarla bağları olmayan bir kısım aydınlar, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin içinden bazı unsurlar, zaman zaman emperyalizme bağımlı iktidarların siyasi memurları durumuna gelebilirler. Bu durumu farkeden bazı reformcu aydın ve teknokratlar ise, Erim kabinesinde görev almayı reddetmişlerdir.

Akbank Gitti, Koç Holding Geldi

Erim hükümeti, emperyalizmin en yakın işbirlikçisi tekelci burjuvazi içinde, başka bir tekelci grubun iktidarıdır. Siyasi iktidarın kilit noktaları, bir tekelci gruptan başka bir tekelci grubun eline geçmiştir. Erim hükümetinin ikinci önemli vasfı da budur.

AP'yi ele geçiren Akbank, Hacı Ömer Holding ve Has Holding grubu gitmiş, yerine Yapı ve Kredi Bankası, Koç Holding ve Eczacıbaşı grubu iktidara hakim olmuştur. Bu iktidar değişikliğini İngiliz tekellerinin sözcüsü **Sunday Times** gazetesi bir yıl önce şöyle haber veriyordu:

«**Vehbi Koç ve Nejat Eczacıbaşı gibi sanayiciler, Devlet Planlama Teşkilatının Amerika ya da İngiltere'de yetişmiş iktisatçılarıyla birlikte kararlarını vermiş gözükmektedirler. Türkiye'de, giderek bu kişilerin ağırlığı hissedilmeye başlanacaktır.**» (**Devrim**, 12 Mayıs 1970)

Gelişme gerçekten de böyle olmuştur. Bilindiği gibi, Demirel hükümetine hakim olan, esas tekelci sermaye grubu Çukurovalı milyonerlerin meydana getirdiği Akbank, Hacı Ömer Holding ve Has Holding'ti. Bu sermaye grubu, son yirmi yıl içinde büyük bir hızla gelişmiş, ilk başta çok kuvvetli olmayan Akbank, bugün uluslararası sermayeyle geniş ilişkileri olan ve Türkiye'deki şirket ve sanayi sermayesinin önemli bir kısmını kontrol eden dev bir banka haline gelmiştir.

Eski Akbank İdare Meclisi Reisi Ahmet Dallı, AP içinde çok nüfuzu olan bir politikacıdır. Demirel'in de açıkça Akbank'ın kontrolü altına girmesinden sonra, bu sermaye grubuna güçlükler çıkartan Mehmet Turgut ve Cihat Bilgehan gibi şahıslar kabineden temizlenmiş, Akbank'ın eski Ankara temsilcisi Mesut Erez Maliye Bakanlığı koltuğuna oturtulmuştu. Mehmet Turgut'tan boşalan Sanayi Bakanlığına yine Akbank grubunun temsilcisi Selahattin Kılıç getirilmişti. Akbank müdürlerinden Medeni Berk ise Odalar Birliği Başkanı olmuştu.

Akbank grubunun Türkiye'deki en büyük rakibi, Koç Holding'tir. Türkiye'nin en büyük ithalatçısı olan Koç, emperyalizme ortak elli büyük şirketten kurulu büyük bir endüstri imparatorluğunu da kontrol etmektedir. Demirel hükümetinin iktisadi politikası, daima Akbank grubunun menfaatlerinden yana ve Koç Holding'e karşı olmuştur. Son devalüasyon, toplam cirosunun yüzde 45'i otomotiv sanayisinde olan Koç Holding grubunun şiddetli tepkisiyle kar-

şılaşmıştır. Devalüasyondan hemen sonra Koç şöyle diyordu :«Fiyat artışlarıyla halkın satın alma gücünün üstüne çıktığımız an, gerek devlete, gerekse özel teşebbüse ait milli müesseseler çöker. Bu, memleketimiz için bir felaket olur.» (Devrim, 25 Ağustos 1970, s. 7) O sırada İstanbul Ticaret Odası Başkanı olan Koç grubu temsilcisi Behçet Osmanağaoğlu ise, vergi ve zamlardan vazgeçilmesini istiyordu. Aynı tepkinin Ertuğrul Soysal'ın ağzından ifadesini de 34. sayımızda «Komutanların Muhtırasından Sonra Durum Nedir?» başlıklı yazımızda tahlil etmiştik. İstanbul Sanayi Odası Başkanı olan ve başında Koç'un bulunduğu otomobil montajcıları grubunu temsil eden E. Soysal, devalüasyonun talebi düşürdüğünü, maliyeti yükselttiğini ve otomotiv sanayisinde muazzam bir üretim fazlasına yol açtığını belirtmekte, komutanların muhtırasından 12 gün önce, bazı iktisadi «reformlar» istemekteydi.

Diğer taraftan, AP iktidarıyla başı hoş olmayan diğer bir mali sermaye çevresi de Yapı ve Kredi Bankasıdır. Koç ile de kuvvetli menfaat bağları olan Yapı ve Kredi Bankası, Amerikan bankalarıyla ortaklık konusunda Akbank ile rekabet halindedir. Yapı ve Kredi Bankası bir süre önce Selanik Bankasının Fransızların elinde bulunan hisse senetlerini birlikte satın alarak Amerikan Marine Midlands Bankasıyla bir ortaklık kurmuştu. Bu ortaklık, Türkiye'de de bir banka kurmaya yöneliyordu. AP hükümeti bu konuda güçlükler çıkarıyordu. (Devrim, 30 Aralık 1969, s. 7)

Bugün gerek Koç Holding'in ve gerekse Yapı ve Kredi Bankasının önündeki güçlükler bertaraf edilmiş, Akbank grubunun temsilcilerinin hükümeti devrilerek Koç Holding ve Yapı ve Kredi Bankası grubunun hükümeti kurulmuştur. Bu manzarayı yöneten Sunay'ın, eskiden Çukurova milyonerleri lehine yapılan bazı işlere zaman zaman karşı çıktığı hatırlardadır. Akbank grubunun temsilcisi Mesut Erez yerine, Yapı ve Kredi Bankasının iki numaralı adamı Sait Naci Ergin Maliye Bakanıdır. AP hükümetine karşı çıkan Koç grubu temsilcilerinden, şimdiki Odalar Birliği Başkanı Behçet Osmanağaoğlu, yeni «re-

formcu» hükümeti desteklediğini ifade etmektedir. Ve Sunday Times'ın bir yıl önce gördüğü gibi, bir kısım eski planlamacılar, Koç grubunun siyasi memurları olarak zuhur etmektedir. Ve öğrenildiğine göre Nihat Erim başkanlığındaki Koç hükümeti, Demirel'in Akbank grubunu güçlendiren yolsuzluk dosyalarını ele almak ve hesabını sormak niyetindedir. Bu davranış, tekellerarası boğuşmanın bir ifadesidir. Fakat bununla, bir taşla iki kuş vurulmak istenmekte, bir kısım yolsuzlukların teşhirinden faydalanılarak kamuoyunda sempati toplanacağı düşünülmektedir. Aylardan beri bu yolsuzluklara karşı şiddetli bir kampanya yürüten **Hürriyet-Günaydın** basın tröstünün Nihat Erim'in hükümetini hararetle desteklemesi, meseleye daha da aydınlık getirmektedir.

Son aylardaki gelişmeyi özetleyecek olursak: Halk yığınlarının mücadelesiyle yıpranan Demirel hükümetine karşı, orta burjuvaziden gelen reformcu bir askeri müdahale hamlesi, büyük burjuvazi tarafından bastırıldı. Ancak, büyük burjuvazi içindeki başka bir tekelci sermaye grubu, Demirel hükümetinin temsil ettiği bir diğer tekelci grubu devirerek hükümete hakim oldu. Vehbi Koç ve Yapı ve Kredi Bankası hükümeti, genel olarak emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının Türkiye'deki hakimiyetini sağlamlaştırmak, özel olarak da büyük burjuvazi içinde kendi tekelci sermaye grubunun kontrolunu genişletmek görevlerini yüklendi. Nihat Erim hükümeti, «reformcu» bir kisveye bürünerek, hem bağlı bulunduğu sermaye grubunun lehine bazı değişiklikler yapacaktır. Hem de ve daha önemli olarak orta burjuvazinin reform taleplerini bu sahte reformlarla bastırmayı planlamaktadır. Bu plan, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin emperyalizme ve büyük burjuvaziye tabi kılınması planıdır.

Devrimciler, Herhangi Bir Tekelci Sermaye Grubunu Tercih Edemez

Erim hükümeti bu planı başarabilir mi? Hayır, başa-

ramayacaktır. Çünkü orta burjuvazi ve küçük burjuvazi de emperyalizmin baskısı altındadır. Ortak Pazar ve diğer bazı tedbirlerle emperyalist hakimiyetin perçinlenmek istendiği önümüzdeki dönemde, bu çelişen menfaatleri bağdaştırmanın imkanı yoktur. Tam tersine: Bu menfaat çelişmeleri daha da şiddetlenecektir. Emperyalizmin en fazla sömürdüğü ve ezdiği geniş işçi ve köylü kitlelerinin mücadelesi, küçük burjuvaziyi de, orta burjuvazinin bazı kesimlerini de emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı daha tutarlı bir mücadele içine sokacaktır. Bugün kamuoyunda yayılmak istenen «reformcu Erim hükümeti» propagandası çökecektir. Nihat Erim hükümetinin uygulaması ve esas olarak emekçi halkımızın mücadelesi, bu hükümetin reformculuk maskesini mutlaka düşürecektir.

Bir kısım aydınlar, Nihat Erim hükümetinin sınıf karakterini kavrayamadıkları için, «reformcu Nihat Erim hükümeti» propagandasına alet oluyorlar. Bu aydınların en tipik örneği Çetin Altan'dır. Son yazılarından bazı bölümleri birlikte okuyalım:

«Kabineye gireceği söylenen kişiler arasında gerçekten çaplı, dürüst, bilgili sağlam dostlar da vardır. Onlar bütün bu oyunları ve bu mekanizmanın hilesini hurdasını gayet iyi bilmektedirler. İçten davrandıkları ve kangren olmuş eski politikanın yozlaşmasıyla sakatlanmadıkları sürece onlara yardım etmek ülke için bir görevdir.

«Erim kamuoyuna ard niyetli bir sokak politikacısının demagojisi içinde değil, modern bir devlet adamının arı niyeti ile gayet açık davranıyor ve buna devam edeceğini söylüyor.

«Bu duruluk ve içtenlik bizim tutumumuzu da kolaylaştıracaktır. Kimin neye neden karşı çıktığı veya çıkmadığı kamuoyunun gözleri önüne daha belirgin olarak serilecektir. Ve bu diyalog uygar bir düzeyde yürütüldüğü zaman devrimci demokrasinin ne olduğu da anlaşılacaktır.» (**Akşam**, 25 Mart 1971)

«Biz Erim'in pasifliğe düşeceğini ve onun bunun kuk-

lası olacağını hiç sanmayız. Çatışmaya da kolay kolay yönelmeyecektir, ama sağlam bir reform çizgisinden taviz vermediği zaman kendisinin üstüne gelecek güçlere karşı, yanında ileriye açık büyük bir devrimci potansiyel bulacaktır.» (Akşam, 20 Mart 1971)

Bu paragraflar, emekçi yığınlardan kopuk olan bir aydının dramıdır. İşçi ve köylülerle bağı olmayan aydınlar, Amerikancı bir iktidara umut bağlayabilmekte, Erim'in arkasındaki emperyalizmi göremeyerek ve kendi şahsi dostluklarına kapılarak «devrimci demokrasiden» dem vurabilmek, devrimci potansiyeli bu işbirlikçi iktidarın kuyruğuna takmayı düşünebilmektedirler. Ve bunu şöyle izah ediyorlar:

«Devrimci çizgi üstünde Türkiye'nin koşullarına göre olabilenden yana ve olması gerekene dönük durmak en geçerli tutumdur.» (Akşam, 23 Mart 1971)

Emekçi halkla hiç bir bağı olmayan aydınlar, yalnız şu veya bu tekelci grubun iktidarını «olabilir» görüyorlar ve bunlardan birini desteklemeye «olabilenden yana olmak» adını veriyorlar. «Olması gerekene dönüklük» ise lafta kalmaktadır.

Devrimciler için Demirel veya Nihat Erim hükümeti arasında bir tercih olamaz. Hedefimiz: Halkımızın devrimci iktidarıdır. Halkın mücadelesi hakim sınıfların iktidar formüllerini bir bir yıkacaktır. Halkın mücadelesinin tekeller arasındaki çelişmelerden sonuna kadar yararlanması başka bir şeydir; tekellerden birinin peşine takılmak tamamen başka bir şeydir. Devrimciler politikalarını hayallere ve dostluklara göre değil, sınıf tahliline göre tespit ederler.

Bu nokta çok önemlidir. Çünkü Türkiye'de birçok burjuva aydınları ve teknokrat kadroları emekçi yığınlardan kopuk bir «devrimcilik» peşindedirler ve bu kadrolar her an emperyalizme bağımlı bir sermaye grubunun veya tekelci devlet kapitalizminin siyasi kadrosunu meydana getirebilirler. Erim kabinesindeki örnekleri ders olmalıdır. Yön kadrosu yeni hükümetin «beyin takımını» meydana

getiriyor.* Oysa aslında, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin kumandası altına girmişlerdir ve beyinlerini uluslararası sermayenin emrine vermişlerdir. Sınıf temelinden kopuk «devrimcilik» iddialarının her zaman karşılaşacağı tehlike budur. **Yön**'ün devamı olan **Devrim** dergisinin, reformculuk, devletçilik vb. programları da her zaman böyle bir teslimiyetin tohumlarını içinde taşımaktadır.

Önümüzdeki Görev
Halk Yığınlarını Örgütlemektir

Tekelci gruplar arasındaki çatışma da bir çözüme bağlanmış değildir. Türkiye'deki tekelci sermaye grupları arasındaki çatışmayı emperyalistlerarası çelişmelerden soyutlayamayız. Bugün için iktidar, ABD emperyalizminin kontrolü altındadır. Bununla beraber, diğer emperyalist ülkelerin Türkiye'de kendilerine bağlı sermaye grupları meydana getirdiğini görüyoruz. Özellikle Türkiye'deki Sovyet yatırımları üstünde durmalıyız. Sovyetler Birliği Türkiye'ye yatırdıkları sermayenin, yakında ABD yatırımlarını geçeceğini ummaktadır. Sovyetler, Aliağa rafinerisi ve İskenderun Demir-Çelik tesisleri gibi büyük yatırımlardan sonra, muhtemelen Sivas'ta kurulacak olan dev demir-çelik tesislerinin ihalesini de almayı planlamaktadırlar. Bütün bu yatırımlarda Türkiyeli işçilerin emeği sömürülmekte ve Türkiye'deki büyük burjuvaziyle birlikte, Sovyetler Birliği'nde teşekkül etmiş olan yeni burjuvazi de bu sömürüden pay almaktadır. Önümüzdeki dönemde Türkiye'de Sovyet sermayesine bağımlı bir yerli tekelci sermaye grubu ve bürokrat kadrolar da ortaya çıkacaktır. Türkiye'de önümüzdeki gelişmeleri, Orta Doğuda çok önemli menfaatleri ve çeşitli planları olan Sovyet sosyal-emperyalizmi de hiç şüphesiz önemli ölçüde etkileyecektir.

---

* 27 Mayıs 1960 hareketinden hemen sonra çıkan reformcu **Yön** dergisi kadrosunda Atilla Karaosmanoğlu vs. bulunuyordu. **Yön**'ün devamı olarak 1969'da çıkan **Devrim**'de bu kadro yoktu. — AYDINLIK Yayınlarının notu

Halkımızın baş düşmanı Amerikan emperyalizmidir. Nihat Erim iktidarı Amerikan emperyalizmi ve yerli ortaklarının iktidarıdır. Proletarya önderliğinde halkımızın mücadelesi, bütün gerici iktidarları bir bir yıkacak ve devrimci iktidarı kuracaktır. Bu mücadelede tek güvendiğimiz güç, devrimci halkımızdır. Çeşitli emperyalist ülkelerin ve tekelci grupların bu mücadelede halkımıza hazırladığı tuzakları aşarak zafere ulaşacağız. Bütün gücümüzü halkımızı örgütlemeye vermeliyiz. Bunu nasıl başarabiliriz? Bunu, halkın davasını sonuna kadar savunarak, halka yapılan baskı ve zulme sonuna kadar karşı çıkarak ve bu konuda hiç bir taviz vermeyerek başarabiliriz. Çünkü bu konuda taviz bizi halk yığınlarını örgütlemekten uzaklaştırır, tekeller arasındaki ve emperyalistlerarası mücadelede şu veya bu tarafa teslim edebilir. Halkımız, her türlü «kolay devrim» hayalini çökerterek kurtuluş yolunda ilerleyecektir. Halkımız amansız ve fedakar bir mücadeleyle devrim zaferine ulaşacaktır.

Şu andaki görevimiz, halkın taleplerini sonuna kadar savunmak, somut hedefler etrafında geniş emekçi yığınlarını mücadeleye sevketmektir. Bu mücadele, Erim iktidarının reformcu maskesini düşürecektir. Bugün Erim iktidarına umut bağlayan bütün tereddütlü unsurlara bu mücadele içinde gerçekleri kavratacak ve onları devrim saflarına kazanacağız.

Önümüzde, kararlı ve çetin bir mücadele dönemi var. Bu mücadeleyi Marksizm-Leninizme dört elle sarılarak yürüteceğiz.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 36
s. 1

* Erim hükümetinin kurulmasından hemen sonra yayınlanan bu yazı ve Erim hükümetinin programını eleştiren bundan sonraki yazı (Bkz. «Yeni İktidarın Programı: Hakim Sınıfların Huzur Planı» adlı yazı), devrimci güç-

leri reform maskesi takmış Erim hükümetinin kuyruğuna takma çabalarının yoğunlaştığı o günkü şartlarda, bu gidişe dur demesi açısından büyük önem taşımaktadır. Erim hükümeti yerini sağlamlaştırabilmek ve belli bir destek sağlayabilmek amacıyla yüzüne ilericilik, reformculuk maskesi takmıştı. Reformcu küçük burjuva aydınları, buna aldanarak Erim'in desteklenmesi gerektiği sonucuna varmışlardı. 12 Mart'tan sonra başta M. Belli ve H. Kıvılcımlı olmak üzere bütün oportünist akımlar 12 Mart'ın ilerici bir hareket olduğunu ilan ettiler. Darbeciler Erim hükümetinin desteklenmesi gerektiğini söylediler. İşte bu şartlarda proleter devrimci hareket tek başına bu teslimiyet rüzgarını göğüsledi. 12 Mart darbesinin ve yeni kurulan Erim hükümetinin gerici niteliğini halk kitlelerine açıkladı. Proleter devrimci hareket, Erim hükümeti ile parlamentocu güçler arasındaki mücadeleyi bu yazıda tespit etti ve darbenin parlamentoyu da ortadan kaldırmak isteyen Erimlere indirilmesi gerektiğini belirtti. Proleter devrimci hareket Erim'in programının gerici özünü açığa vurdu, bu programın ABD emperyalizminin hakimiyetini perçinlemeyi, ABD emperyalizminin en sadık işbirlikçisi kesimlerinin menfaatlerini kollamayı, getirdiği tedbirlerle halka daha fazla baskı ve zulüm uygulamayı amaçladığını, tarım alanında getirdiği tedbirlerin toprak ağalarının daha da güçlenmesine hizmet ettiğini ortaya koydu. Bu tutum, devrimci güçlerin bu hükümet karşısında uyanık davranması açısından bir dönüm noktası oldu. Proleter Devrimci AYDINLIK'ın bu uyarıları darbeciler ve onların kuyrukçuları tarafından tepkiyle karşılandı. M. Belli «Gitti gülsüm, geldi gülsüm denemez» dedi. Proleter devrimci hareketin uyarı ve eleştirileri çok kısa bir zaman içinde olaylar tarafından doğrulandı.

İDEOLOJİK EĞİTİM ÇALIŞMASI PROGRAMI*

6 Nisan 1971

34. sayımızda «İdeolojik Eğitim Çalışmamız Nasıl Olmalıdır?» (s. 8) başlıklı yazıda, ideolojik eğitim çalışmamızın dayandığı ilkeleri açıklamıştık. Bu sayımızda uyguladığımız merkezi ve düzenli eğitim çalışmasının programını yayınlıyoruz. Bu program, her biri üç büyük proleter devriminden birini kapsayan üç kısımdan meydana gelmektedir. Aşağıda ilk iki kısmın programı yer almaktadır. Programın Büyük Proleter Kültür Devrimi üzerine olan üçüncü kısmını ileride yayınlayacağız.

I. KISIM: BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ

İzlenecek Temel Eser: **Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi, Kısa Ders**

1. Ders :

Birinci Bölüm / Rusya'da Sosyal Demokrat İşçi Partisinin Meydana Getirilmesi İçin Mücadele (1883-1901)

Ek Okuma: **Komünist Manifesto** - Marks-Engels
Ücretli Emek ve Sermaye - Marks
Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm - Engels

2. Ders:

İkinci Bölüm / Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin Kuruluşu. Parti İçersinde Bolşevik ve Menşevik Gruplarının Ortaya Çıkışı (1901-1904)

Ek Okuma: Ne Yapmalı - Lenin

Bir Adım İleri, İki Adım Geri - Lenin

3. Ders:

Üçüncü Bölüm / Rus-Japon Savaşı ve Birinci Rus Devrimi Döneminde Menşevikler ve Bolşevikler (1904-1907)

Ek Okuma: **İki Taktik** - Lenin

4. Ders:

Diyalektik ve Tarihi Materyalizm

5. Ders:

Dördüncü Bölüm / Stolipin Gericiliği Döneminde Menşevikler ve Bolşevikler. Bolşevikler Bağımsız Bir Marksist Parti Meydana Getiriyorlar (1908-1912)

Beşinci Bölüm / Birinci Emperyalist Savaştan Önce İşçi Sınıfı Hareketinin Yeniden Yükselişi Sırasında Bolşevik Partisi (1912-1914)

6. Ders:

Altıncı Bölüm / Emperyalist Savaş Döneminde Bolşevik Partisi (1914-Mart 1917)

Ek Okuma: **Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması** - Lenin

7. Ders:

Yedinci Bölüm / Ekim Sosyalist Devrimini Hazırlama ve Gerçekleştirme Döneminde Bolşevik Partisi (Nisan 1917-1918)

Ek Okuma: **Devlet ve İhtilal** - Lenin

Proletarya İhtilali ve Dönek Kautsky - Lenin

8. Ders:

Sekizinci Bölüm / Yabancı Askeri Müdahale ve İç Savaş Döneminde Bolşevik Partisi (1918-1920)

9. Ders:

Dokuzuncu Bölüm / Ekonominin Barış İçinde Yeniden İnşasına Geçiş Döneminde Bolşevik Partisi (1921-1925)

Onuncu Bölüm / Ülkede Sosyalist Sanayileşme Mücadelesinde Bolşevik Partisi (1926-1929)

On Birinci Bölüm / Tarımın Kollektifleştirilmesi Mücadelesinde Bolşevik Partisi (1930-1934)

On İkinci Bölüm / Sosyalist Toplumun İnşasının Tamamlanması Mücadelesinde Bolşevik Partisi Yeni Anayasanın Kabulü (1934-1937)

Ek Okuma: **Sağ ve Sol Sapma** - Stalin

Leninizmin Meseleleri - Stalin

10. Ders:

Sonuç Bölümü

Ek Okuma: **Leninizmin İlkeleri** - Stalin

II. KISIM: BÜYÜK ÇİN DEVRİMİ

İzlenecek Temel Eser: **Mao Zedung Seçme Eserler**, Cilt I-IV

1. Ders:

«Çin Toplumundaki Sınıfların Tahlili» (1926)

«Hunan'daki Köylü Hareketi Araştırması Üzerine Rapor» (1927)

Yardımcı Okuma: «Mao Zedung'un 'Hunan'daki Köylü Hareketi Araştırması Üzerine Raporu'na İlişkin Notlar»

2. Ders:

«Çin'de Kızıl Siyasi İktidar Neden Yaşayabilir?» (1928)

«Çingkang Dağlarındaki Mücadele» (1928)

«Bir Kıvılcım Bütün Bir Bozkırı Tutuşturabilir» (1930)

«Köylük Bölgelerdeki Sınıfları Nasıl Ayırdetmeli» (1933)

«Çin Devrimci Savaşında Strateji Meseleleri» (1936)

Yardımcı Okuma: «Kurtuluş Öncesi Çin'de Toprak Rantı Üzerine Bir İnceleme»

«On Yıllık İç Savaş Üzerine»

3. Ders:

«Japon Emperyalizmine Karşı Taktikler Üzerine» (1935)

«Japonya'ya Karşı Direnme Döneminde Çin Komünist Partisinin Görevleri» (1937)

«Milyonlarla Kitleleri Japonya'ya Karşı Ulusal Birleşik Cepheye Kazanalım» (1937)

4. Ders:

«Pratik Üzerine» (1937)

«Çelişme Üzerine» (1937)

«Kitaba Tapmayla Mücadele Edelim» (1930)

5. Ders:

«Japonya'ya Karşı Gerilla Savaşında Strateji Meseleleri» (1938)

«Uzayan Savaş Üzerine» (1938)

«Savaş ve Strateji Meseleleri» (1938)

Yardımcı Okuma: «Stratejide Ona Karşı Bir, Taktikte Bire Karşı On»

6. Ders:

«Çin Komünist Partisinin Milli Savaştaki Rolü» (1938)

«Milli Cephe İçinde Bağımsızlık ve İnsiyatif Meselesi» (1938)

«Politika Üzerine» (1940)

7. Ders:

«Partideki Yanlış Fikirlerin Düzeltilmesi Üzerine» (1929)

«Liberalizmle Mücadele» (1937)

«Halka Hizmet» (1944)

«Norman Bethune'un Anısına» (1937)

«Dağları Taşıyan Budala İhtiyar» (1945)

«Basit Yaşamak ve Çok Çalışmak Tarzını Koruyalım» (1949)

8. Ders:

«Çin Komünist Partisi ve Çin Devrimi» (1939)

«Yeni Demokrasi Üzerine» (1940)

«4 Mayıs Hareketi» (1939)

«Gençlik Hareketinin Yönü» (1939)

Yardımcı Okuma: **Yaşasın Halk Savaşının Zaferi** Lin Biao

9. Ders:

«İnceleme Tarzımızı Yeniden Düzenleyelim» (1941)

«Partinin Çalışma Tarzını Düzeltelim» (1942)

«Basmakalıp Parti Yazılarına Karşı Çıkalım» (1942)

«Sanat ve Edebiyat Üzerine Yenan Forumunda Konuşmalar» (1942)

«**Şansi-Suyyuan** Gazetesi Yazı Kuruluyla Konuşma» (1948)

«Parti Komitelerinin Çalışma Metodları» (1949)

«Önderlik Metodlarına İlişkin Bazı Meseleler» (1943)

Yardımcı Okuma: **Politik Çalışma Bütün Çalışmanın Can Damarıdır**

10. Ders:

«İncelememiz ve Şimdiki Durum» (1944)

«Ek: Parti Tarihindeki Bazı Meseleler Üzerine Karar» (1944)

11. Ders:

«Koalisyon Hükümeti Üzerine» (1945)

«Şimdiki Durum ve Görevlerimiz» (1947)

«Demokratik Halk Diktatörlüğü Üzerine» (1949)

«Çin Komünist Partisinin Yedinci Merkez Komitesi 2. Genel Toplantısına Rapor» (1949)

12. Ders:

«Halk İçindeki Çelişmelerin Doğru Ele Alınması Üzerine» (1957)

«Çin Komünist Partisinin Propaganda Çalışması Üzerine Milli Konferansında Konuşma» (1957)

«Doğru Fikirler Nereden Gelir» (1963)

III. KISIM: BÜYÜK PROLETER KÜLTÜR DEVRİMİ

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 37
s. 7

* Bu eğitim programı o zaman Ankara'da her hafta yapılan düzenli toplantılarla disiplinli bir şekilde uygulanmıştı. Programın yayınlanacağı belirtilen üçüncü kısmı ise Sıkıyönetim ilan edildiği için gerçekleşemedi. Oportünistlerin ve maceracıların devrimci teoriyi küçümsedikleri ve teorik çalışma yapmayı zaman kaybı olarak gördükleri bir dönemde yapılan bu eğitim çalışmaları birçok devrimci kadronun seviyesinin yükselmesini sağlamış, proleter devrimci hareketin kararlı militanlarının yetişmesine hizmet etmişti.

İŞÇİ-KÖYLÜ

milli demokratik devrim mücadelesinde omuz omuza

Bütün gerici iktidarın Yıkılmaya Mahkumdur

Akbank'ın para babalarının temsilcisi Demirel düştü, Vehbi Koç-Kazım Taşkent banka ve şirket şebekeleri iktidar koltuğunu kaptı. Nihat Erim'i Başbakan yaptı.

Amerikancı Erim Hükümeti Diken Üstüne Oturmuştur

AMERİKANCI AP DİKEN ÜZERİNE OTURMUŞTUR

CHP'deki Çatışmanın İçyüzü

Bir Amerikancı iktidarın yerini bir diğeri alabilir ama devrim ateşi söndürülemez

Hükümet Programı Eleştirisi İkinci Sayfada

Alaçamda tütüncüler mücadelede

Plasva Plastik İşçileri Mücadeleye Devam Ediyor

PAKİSTAN'DA SAVAŞ

Bengal halkı zafere ulaşacak

Karahöyük Köylüleri Toprakları İşgale Hazır

"Açız, iş istiyoruz" diye haykıran 3000 kişi, Batman'da yürüdü

İŞÇİ-KÖYLÜ'nün 9 Nısan 1971 tarihli 31. sayısının birinci sayfası.

Pertriks Grevinde Doğan Devrimci Tiyatro

İŞÇİNİN GÜCÜ*

13 Nisan 1971

Ülkemizde işçi sınıfının gelişen mücadelesi sanat alanında da kendini gösterdi. Üç aydan uzun bir zamandır grevde olan Pertriks işçileri, mücadelelerinin propagandasını tiyatro yoluyla da yapmak gereğini duydular. Bir oyun hazırladılar. Ancak oyunu birkaç kere oynadıktan sonra gördüler ki, bir sanat eseri sadece olan biteni göstermekle kalmayıp, devrim yolunda kitleleri birleştirici, güçlendirici ve coşturucu bir silah olarak kullanılabilir. O zaman, yaptıkları işin önemli bir görev olduğunun bilincine vardılar. Bu sorumluluk duygusu ile, oyunu bir kere daha ele aldılar; içindeki reformcu ve parlamentocu yanları atıp, devrimci düşünceyi hakim kılmak için çalıştılar.

İşçinin Gücü adını verdikleri oyun, ağa zulmünden kaçan bir yoksul köylünün, 15-16 Haziran şanlı işçi yürüyüşüne katıldığı için işten atılmış olan bir diğer işçinin ve okumak için Anadolu'dan gelmiş olan bir öğrencinin iş arama sahnesiyle başlar. Patron üç işsizi elinin tersiyle iter. Onlar yüreklerine çöken hıncı dile getirirler:

İş arayan açlar bizim
Yaban ele göçler bizim
Alınacak öçler bizim
Bizim bizim, hepsi bizim hey!

Patron ustabaşılarıyla konuşur. Onlara işlerinin ters

gittiğini, işçilerin kaynamağa başladığını, kazanç sağlamak ve «tehlikeli» işçilerden kurtulmak için, bunların işine son verip asgari ücretle yeni işçi alacağını söyler. Ama işgalden, grevden ödü kopmakta, yaklaşmakta olan fırtınayı sezmektedir. Koltuğuna çökerken donuk gözlerle böğürür: «Bütün dünya aleyhimize dönüyor; işçiler güçlerinin farkına vardılar. Sonumuz mu geldi acaba?» Perde kapanır kapanmaz bir ses duyulur:

Korkuyorlar, korkacaklar, korksunlar
Geliyoruz, geleceğiz yakındır.

İkinci perde açılırken işçi ve köylüler ellerinde çekiçler, yabalarla marş söyleyerek girerler ve bir tablo meydana getirirler.

İkinci perdede, ustabaşının yeni gelen genç işçi kıza isteklerini reddettiği için nasıl eziyet ettiği; buna karşı işçilerin nasıl birleştiği görülür. İşçi temsilcisi arkadaşlarına nasıl sömürüldüklerini anlatır. Patronların sermayelerini nasıl işçinin sırtından yaptığını açıklar. Asıl mesele bu sömürü çarkını kırmaktır. Oyun, işçilerin patronu ve onun köpeklerini altettiklerini gösteren bir tabloyla son bulur. İşçilerin hep bir ağızdan marş söylerler:

Zulüm bir gün duracaktır
Halk zinciri kıracaktır.
İşçi-köylü yoksul halkım
İktidarı alacaktır

İşçinin Gücü devrimci düşüncenin hakim olduğu bir sanat anlayışı ile oynanmaktadır. Özellikle yer yer meydana getirilen tablolarda işçi köylü yığınlarının gücü gösteriliyor, sömürücülerin korkaklığı ve zavallılığı ortaya konuyor.

Pertriks işçileri oyunlarında sahte bir burjuva gerçekçilik anlayışına da saplanmadılar. Onlar işçi sınıfının zulüm gördüğünü, kötü şartlar altında çalıştığını, ancak bu durumun hep aynı şekilde sürmeyeceğini, asıl gerçeğin bu olmadığını gösterdiler. Gerçek nedir? Gerçek, işçi sınıfının güçlü olduğudur. Patron ve yardakçıları görünüşte güç-

lüdürler, ama gerçekte işçinin birliği ve mücadelesi karşısında yıkılıp gideceklerdir.

Oyunun çok önemli bir özelliği, işçi yığınlarının ihtiyaçlarına cevap vermesidir. İşçiler bu oyunda kendi durumlarının ve isteklerinin canlı ifadesini bulmaktadırlar. Böylece bu sanat eseri amacına hizmet etmektedir.

Pertriks işçilerinin amacı, geniş işçi yığınlarını bilinçlendirmek, onları haklarını almaları ve sömürüyü kaldırmaları için harekete geçirmektir. Oyun, seyirciyi bu yönde etkilemekte ve istenilen sonuç alınmaktadır. Oyun, kitlelerin coşkun desteğini almıştır. Bu, önemli bir başarıdır.

Öte yandan, bazı eksiklikleri de vardır. Bir işçi arkadaşın da belirttiği gibi, ikinci perde durgun geçmekte ve ağırlık, temel sömürü ilişkisine değil, ustabaşı ile yeni işe alınan genç işçi kız arasındaki bir olaya verilmektedir.

Pertriks işçilerinin oyunu, şanlı Türkiye proletarya tiyatro sanatının habercilerinden biridir. Sinemasından, fotoromanına, fuhuş romanlarına kadar her türlü araçla halkımıza aşılanmakta olan emperyalist kültürün ve özellikle köylülerimizin büyük bir kısmı arasında yaşayan feodalizm kalıntısı kültürün baskısının kırılmasında, **İşçinin Gücü** yolunda gelişen sanat eserlerinin payı büyük olacaktır. Halkımız kendi tiyatrosunu, resmini, şiirini, hikayesini devrimci mücadelenin gelişmesiyle birlikte proletarya düşüncesinin ışığında yaratmaktadır, yaratacaktır.

YAŞASIN DEVRİMCİ PERTRİKS İŞÇİ TİYATROSU!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 38
s. 7

* Bu yazı, devrimci tiyatronun ancak proleter devrimci hareketin önderliğinde ve mücadele içinde doğabileceğini göstermesi bakımından önemlidir. Pertriks grevi proleter devrimcilerin önderliğinde yürütüldü ve devrimci tiyatronun bir örneği olan **İşçinin Gücü** bu grev mücadelesi içinde doğdu ve geliştirildi.

YENİ İKTİDARIN PROGRAMI : HAKİM SINIFLARIN HUZUR PLANI*

13 Nisan 1971

Erim hükümetinin programı 2 Nisan 1971 günü açıklandı. 3 Nisanda program konusunda CHP grubunda şiddetli bir çatışma oldu. Ecevit'in hükümete karşı çıkışı ve İnönü'nün buna tepkisi, CHP içinde bir yanda orta burjuvazi ve küçük burjuvazi ile, diğer yanda işbirlikçi büyük burjuvazi arasındaki mücadelenin hızla derinleştiğini gösterdi. 4, 5 ve 6 Nisan günleri, yeni hükümetin programı Millet Meclisinde ve Senatoda tartışıldı. Nihat Erim'in 5 Nisan günü yaptığı konuşma, bizzat kabine içinde tepkilere ve istifa teşebbüslerine yol açtı. Erim, kabine içinde beliren çatlakları ancak ertesi gün Senatoda başka türlü bir konuşma yaparak geçici olarak örtbas edebildi. 7 Nisan günü, Erim hükümeti 46 aleyhte ve 3 çekimser oya karşı 321 oyla güvenoyu aldı. Büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bu yeni iktidarına bel bağlayanlar ve onu «reformcu» ilan edenler, şimdi bu 321 oyun «görülmedik bir başarı» olduğunu iddia ediyorlar. Gerçekte, tıpkı bundan bir buçuk yıl önce, seçimlerde yüzde 50'nin üstünde oy alan AP nasıl daha o zamandan diken üstüne oturmuş ise, bugün de parlamentodan 321 oy alan Erim hükümeti diken üstüne oturmuştur. Programın tartışılması ve oylanması sırasında meclislerde hakim olan ve daha ilk günlerinden itibaren Erim kabinesini çevreleyen garip durgunluk, neyin habercisidir? Bu durgunluk, ilk siyasi ça-

tışma belirtilerinin gösterdiği gibi, sathın altında büyük çelişmeler gizlemektedir. Türkiye'de gerek emekçi yığınlarla hakim sınıflar arasında ve gerekse hakim sınıfların kendi içlerindeki bütün çelişmeler hızla keskinleşmekte sınıf mücadelelerinin daha da şiddetleneceği gelişmeleri hazırlamaktadır.

Yeni hükümetin programı, yalnız Erim hükümetini değil, hakim sınıfların bütün iktidar formüllerini yıkacak olan halkın mücadelesine karşı emperyalizmin ve tekelci büyük burjuvazinin önümüzdeki dönemde nasıl bir politika izleyeceğinin etraflı delillerini içermektedir. Programın «dış politika», «iç politika» ve «iktisadi tedbirler» bölümlerini sırayla eleştireceğiz.

Büyük Burjuvazinin Dış Politikası ABD Emperyalizmine, Saldırgan Paktlara ve Ortak Pazara Bağımlılıktan İbarettir

Dış politika, bir hükümetin dünya içindeki yerinin, uygulayacağı bütün politikaların tayin edici siyasi çerçevesinin ifadesidir. Dış politika konusundaki görüşlerine bakmak, bugün bir hükümetin sınıf niteliğini tespit etmenin en emin yoludur. Bu bakımdan, Erim hükümetini «reformcu», «Atatürkçü», «ilerici», hatta «devrimci demokrat» ilan eden bütün reformcu burjuva aydınlarının, Erim ve Olcay tarafından yönetilen dış politika hakkında tek kelime söylememeleri ilgi çekicidir.

Gerçekte, Erim hükümetinin bu konudaki tutumu çok açıktır! Dış politikanın hayati öneminden ötürü, ilkönce Erim (Başbakan olduğunun **ertesi** günü, henüz ne hükümet teşkil edilmiş, ne program hazırlanmış, ne Meclisten onay alınmışken), daha sonra da NATO Genel Sekreterliği Birinci Siyasi Yardımcısı Osman Olcay, üstüste demeçler verdiler. Türkiye'nin ABD emperyalizmine aynı bağımlılık koşulları içinde kalacağı konusunda Amerika'ya, NATO'ya ve işbirlikçi büyük burjuvaziye teminat verdiler. (Bkz. «Osman Olcay'ın 'Yeni Üslup' Dediği, Emperyalizmin Daha

Sinsi Tahakküm Politikasıdır», Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 37, s. 7)

Hükümet programında ABD emperyalizmi konusunda şöyle deniyor:

«Amerika Birleşik Devletleri ile, karşılıklı saygı ve anlayışa dayanan sıkı dostluk ve ittifak ilişkileri içinde bulunuyoruz.»

Emperyalizmin saldırgan paktı NATO konusunda da şöyle denmektedir:

«Güvenliğimizin en sağlam dış teminatını... Atlantik İttifakına üyeliğimizde buluyoruz. NATO'nun... dış politika hedeflerimize uyan bir rol oynadığı inancındayız.»

Programda, emperyalizmin kontrolundaki diğer saldırgan pakt olan CENTO konusunda da şu sözler mevcuttur:

«Yakın dostlarımız İran ve Pakistan ile... ahdi bağlarınız çerçevesinde geliştirdiğimiz çok taraflı işbirliğini... her alanda daha ileri götürmeye çalışacağız.» Bu noktada biraz duralım.

Türkiye'de Erim ve Olcay'ın demeçleri yayınlanırken ve hükümet programı hazırlanırken, 28 Mart 1971 tarihli gazetelerde ABD Dışişleri Bakanı Rogers ve CENTO ile ilgili iki haber çıktı. Bunlardan birinde, Rogers'in Amerika'nın dış politikası hakkında verdiği raporda şöyle dediği belirtiliyor: «Türkiye'nin siyasi ve askeri bakımdan güçlü olması, NATO'nun güneydoğu yakasının korunması bakımından elzemdir.» Diğer haberde ise, Rogers'in 29 Nisan - 1 Mayıs 1971 tarihleri arasında Ankara'da yapılacak CENTO toplantısına katılacağı bildiriliyor. Orgeneral Muhsin Batur ve Oramiral Celal Eyicioğlu, geçen hafta içinde Batı Pakistan'ı ziyaret ettiler ve Batı Pakistan gazeteleri bu temasa geniş yer verdi. Bundan sonra, 6-7 Nisan 1971 günlerinde CENTO 22. Askeri Komite Toplantısı sessiz sedasız Ankara'da yapıldı ve yukarıda sözü edilen 29 Nisan - 1 Mayıs toplantısı için bir rapor hazırlandı. Türkiye'de bir hükümet buhranının hüküm sürdüğü günlerde CENTO'ya ilişkin bu yoğun faaliyet ABD emperyalizminin ülkemiz

üzerindeki siyasi ve askeri hakimiyetini güçlendirmek için yeni tertiplere giriştiğini gösteriyor.

Ortak Pazar Konusunda Yeni Oyunlar

Erim hükümetinin yine aynı günlerde sessiz sedasız, ama çok hızlı bir şekilde yürütmeye çalıştığı bir diğer faaliyet Ortak Pazar konusundadır. Bu konuda hükümet programında şöyle deniyor:

«Türkiye dün olduğu gibi bugün de... Avrupa Ortak Pazarı gibi üyesi bulunduğu milletlerarası örgütlerle ilişkilerini geliştirmeye önem verecektir.» (...) «Avrupa Ekonomik Topluluğu ile ortaklık ilişkilerimiz 1963 yılında kurulmuştur. Geçiş dönemi kapsamını tespit eden belgeler 23 Kasım 1970'te imzalanmıştır. Bu belgeler ve yürürlüğe girmeleriyle ilgili işlem bazı eleştirilere uğradı. Bunlardan haklı olanların [bunları kim tespit edecek?] incelenmesine ve kapsadıkları konuların **uygulama sırasında anlaşmada öngörülen imkanlar çerçevesinde** süratle iyileştirilmesine çalışılacaktır.» (Altını biz çizdik)

Bu laf kalabalığının **özel** anlamı nedir? Erim hükümeti Ortak Pazara girişi oldubittiye getirmeye ve bu konuda kamuoyunu hazırlıksız yakalamaya çalışmaktadır. Erim hükümeti, yalnızca «uygulama sırasında anlaşmada öngörülen imkanlar çerçevesinde» değişiklikler yapabileceğini ilan etmekte, böylece Geçiş Protokolünü bütünüyle şimdiden yürürlükte saymaktadır.

«Anlaşmada öngörülen imkanlar çerçevesinde» ne gibi değişiklikler söz konusudur? Türkiye Ortak Pazar **Ortaklık Konseyinin** 15. dönem toplantısı Ankara'da yapıldı ve 2 Nisanda sona erdi. Toplantıdan sonra gerek Olcay ve gerekse Erim, tantanalı bir şekilde, «yaptığımız altı teklifin altısının da kabul edildiğini» ilan ettiler. Osman Olcay yaptığı basın toplantısında, AET'nin (Ortak Pazar) böylece «özel bir anlayış» gösterdiğini idda etti. Osman Olcay, adeta Rogers'in sözlerini tekrarlayarak, «Bu anlayışın gösterilmesinde Türkiye'nin bati dünyası için olan

öneminin ve Türkiye'nin siyasal durumunun rolü olduğuna kaniyim» dedi. Kabulü bu kadar büyük gürültüye yol açan «altı teklifimiz» nedir? Bizzat Ortaklık Konseyi toplantısından sonra yapılan **resmi** açıklamaya göre bunlar, Türkiye'den Ortak Pazar'a «kıskaçsız istakoz, yengeç, karides, istakoz, yılan balığı, mürekkep balığı ve ahtapot» ihracıyla ilgili maddelerdir! Nihat Erim hükümetinin taktiği bir yığın önemli teklifimizin kabul edildiği gibi bir hava yaratarak Ortak Pazar konusunda kamuoyunu uyutmaya çalışmaktır. Bu arada, asıl önemli meseleler basında yalnız bir iki cümleyle yer almakta ve gözlerden kaçabilmektedir. 3 Nisan 1971 tarihli bir haberde «Türkiye'nin geçiş dönemiyle ilgili katma protokolü 1 Temmuz 1971'den itibaren geçerli olmak üzere yürürlüğe koymayı kabul ettiği» bildiriliyor. Ortaklık Konseyi toplantısından sonraki resmi açıklamada ise kamuoyundan saklanmak istenen önemli anlaşmanın özü, «gümrük tekniği konusunda uygulanacak tedbirler hakkındaki dört karar» gibi teknik bir ifadeyle örtbas edilmek istenmiştir.

Hükümet programında, dış politika bölümünün girişinde, henüz ABD, NATO, CENTO ve AET ile ilgili maddeler sıralanmadan, «Atatürk'ün çizdiği temel ilkelere» sadık kalınacağı iddia ediliyor. Erim'in Ortaklık Konseyi şerefine verilen yemekte yaptığı konuşma, Başbakanın ve kabinesinin «Atatürkçü dış politika»dan ne anladığını ortaya koyuyor:

«Bu eser, tarihimiz boyunca kıtamız olarak telakki ettiğimiz Avrupa örnek alınarak meydana getirilmiştir. Ortaklığımız, bizi ülkülerimize yaklaştıran yolda seçkin bir yer işgal etmektedir.»

Erim, 6 Nisan günü Senatoda yaptığı konuşmayla, Ortak Pazara giriş konusunda büyük burjuvazinin niyet ve umutlarını daha da büyük bir açıklıkla ifade etti:

«Ortak Pazar üstünde mütalaalar oldu... Ben **ve hükümetteki arkadaşlarım** [altını biz çizdik] prensip olarak Türkiye'nin Ortak Pazar üyesi olmasını kabul etmiş insanlarız. Zaten Ortak Pazara 1963'te girilmiştir. Ortak Pa-

zara Türkiye'nin girişi, ekonomik önemi yanında, ondan bence daha üstün **siyasi önem** taşıyan bir hususdur.» [Altını biz çizdik]

Bu bakımdan yukarıda sözü edilen Rogers raporunun da Ortak Pazar etrafında emperyalist bir siyasi birleşme üzerinde önemle durması ilginçtir. Rogers şöyle diyor: «Güçlü ve genişletilmiş bir Avrupa Ortak Pazarından yanayız ve bu birliğin ileride siyasi bir bütünleşmeye zemin hazırlayacağı kanaatinde bulunuyoruz.»

Hükümet Programında Orta Doğu ve Çin ile İlişkiler Konuları

Erim hükümetinin dış politikasının Amerika'nın görüşlerinin tekrarından ibaret olduğu bir diğer nokta, Orta Doğu konusudur. Demirel hükümetinin bu konudaki tutumunun devamı olarak, Erim hükümetinin programı da bir yandan Arap ülkelerine sempati gösterilmiş gibi davranırken, diğer yandan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyinin 22 Kasım 1967 tarihli kararını, herhangi bir siyasi çözüme temel saymaktadır. Bilindiği gibi, bu karar, Arap halklarının mücadelesini teslim alma planından ibaret olan Roger-Gromiko «planının»da temelini teşkil etmektedir.

Erim kabinesinin programında Çin Halk Cumhuriyeti'nin tanınması konusunda, AP iktidarının son günlerinde Demirel'in ve Çağlayangil'in takındıkları tavırdan bile daha geri bir ifade mevcuttur. Programda, Çin ile ilişkiler kurulması sorununun «önemle incelenmekte» olduğu söyleniyor. Başbakan Erim'in 5 Nisan günü Mecliste yaptığı konuşmada, Çin Halk Cumhuriyeti hakkında Amerikan emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin ağzıyla şöyle denmektedir:

«Sayın Feyzioğlu hakikaten bizi aydınlatıcı, faydalandırıcı bir konuşma yaptılar... dış münasebetler üzerinde... kendisine çok yakın düşündüğümüz için yüce Meclisin vaktini almak istemiyorum ...şuna işaret buyurdular: Tanıyan memleketlerde denenmiştir, hakikaten görüyoruz, Kıta

Çini bir sefaret açar. Adeta bir ordu kadar kalabalık elçilik mensubu vardır ve bunlar o memleketin iç işlerinde kışkırtıcı, tahrik edici hareketlere girişirler. İyi münasebetleri yürütmemiz, geliştirmemiz için başlıca şart, bizim iç işlerimize karışmamak ve Türkiye'deki kışkırtıcı faaliyetleri el altından körüklememektir.»

Erim hükümetinin programının dış politika kısmı üzerindeki en açık değerlendirmeyi, İzmir Ticaret Odası Yönetim Kurulu yapmıştır. Bu işbirlikçi burjuva teşekkülünün hükümet programını tamamen destekleyen 5 Nisan bildirisinin son maddesi aynen şöyledir:

«Atatürk ilkelerine ve geleneksel dış politika tutumumuza uygun olan dış politika ve milli savunma ile ilgili görüşler, herhangi bir hususun eklenmesini gerektirmeyecek kadar açıktır.»

Programda aynı derecede açık olan bir diğer mesele de, iç politikadır.

İşbirlikçi Burjuvazinin Yeni Hükümeti Halkın Mücadelesini Bastırmayı Tasarlıyor

Erim hükümetinin programında, «asayişin ve güvenliğin sağlanması» konusundaki tedbirlere geniş yer verilmiştir. Programda ilkönce şöyle deniyor: «...bu reformların gerçekleştirilebilmesi, bir huzur ve güven ortamının sağlanmasıyla mümkündür.»

Bu ifade, yeni hükümetin kuruluşunda ve programında o kadar sözü edilen «reformların», aslında halka yapılan baskı ve zulmün artırılması için bir vesileden ibaret olduğunu ortaya koymaktadır. Erim hükümeti «kuvvetli ve inandırıcı» olabilmek ve kamuoyunda bir destek yaratabilmek için, bir refromcu burjuva kisvesine bürünerek «huzursuzlukların kaynağının reformlar yoluyla giderilmesi gerektiğini» söylüyor. Ama beri yandan, reformların yapılabilmesini en gerici güçlerin «kanun ve nizam» sloganına bağlayarak, kendi kendini yalanlıyor ve gerçek yüzünü ortaya koyuyor.

Yeni hükümetin programındaki «reform» vaatlerinin bazı reformcu çevrelere yeni baskı tedbirlerini onaylatabilmek için nasıl bir aldatmaca olduğu, şu bölümden de anlaşılmaktadır:

«Herhalde artık anayasanın öngördüğü reformların yapılmadığı veya ele alınmadığı söylenemeyecektir.

«Ortam bu şekli aldıktan sonra Cumhuriyet kanunlarını hiçe sayarcasına ve 'eylem yapıyoruz, devrimciyiz...' gibi sözlerle devlet düzenine karşı zorlama davranışlarını sürdürenler, devleti bütün heybetiyle karşılarında bulacaklarından... bir an bile şüphe ederlerse çok yanılmış olacaklardır.»

Bu sözlerin anlamı nedir? Tekelci büyük burjuvazi, bir kısım teknokrat aydınları yeni kabineye aldı; bazı «reform» vaatlerinde bulundu ve bu arada da emekçi yığınlardan kopuk bir kısım reformcu aydınlar tarafından «devrimci» olarak tanıtıldı. Şimdi büyük burjuvazinin bu yeni iktidarı, işe Demirel'in ve Menteşeoğlu'nun bıraktığı yerden devam edebileceğini sanmaktadır. Hükümet programı, yer yer bütün sömürücü sınıf, zümre ve partilerini «milli menfaatler», «güçbirliği» ve «partilerüstü anlayış» sloganlarıyla halka karşı bir kutsal ittifaka çağırmaktadır. Yer yer, hakim sınıfların devletini yüceltmeye çalışmakta ve toplumdaki bütün ilerici, devrimci güçlere anti-komünizm demagojisi ile saldırmaktadır:

«Anayasa ile kurulu devlet ve toplum düzenini yıkmaya yurdumuzun ve ulusumuzun bütünlüğünü parçalamaya yönelmiş ve yer yer sınırlarımız dışından yardım gördüğü bilinen yıkıcı faaliyetlere asla müsaade ve müsamaha edilmeyecektir.» (...) «Ülkenin bozulan güvenlik ve asayişini, toplum ve yurttaş huzurunu ve devlet itibarını ve güvenlik kuvvetlerine karşı sarsılan saygıyı bir an önce sağlamak, en başta gelen görevlerimizdendir.»

«Devletin varlığını ve ulusal bütünlüğümüzü bozacak davranışlar kesinlikle önlenecek, devlet itibarı güçlendirilecek, can ve mal güvenliği, hukukun üstünlüğü ve kanun egemenliği sağlanacaktır.» (...) «Kanunların pervasızca

çiğnendiği bir devlete gerçek anlamıyla devlet denemez. Türk ulusu, güçlü ve düzenli devletler kurmasını ve sürdürmesini tarihin her çağında bilmiş bir ulustur.» «Türkiye'yi bölmek isteyenlere fırsat verilmeyecektir.»

Programdaki bu ifadelerin yanı sıra, halka «ilerici» ve «devrimci demokrat» olarak tanıtılmak istenen Başbakan Erim, Millet Meclisinde 5 Nisan 1971 günü şu sözleri de söylemiştir:

«Üniversitede muhtariyet diyorlar. Adına devrim dedikleri ihtilale yöneliyorlar. Öğrenci meselesi olabilir, ama bunun çözüm şekli ihtilal değildir. 'İhtilal yapacağım' diyene ben devletin boynunu uzattırmam. 'Seni öldüreceğim' diyeni ben öldürürüm.»

AP iktidarının üniversitelere ve gençliğe karşı giriştiği baskının Erim hükümeti tarafından da çeşitli şekillerde sürdürülmek isteneceğinin bundan açık bir ifadesi olabilir mi? Geçtiğimiz hafta içinde, faşistler tarafından gençliğe karşı bir dizi saldırı tertiplendi ve en sudan sebepler icad edilerek, **iktidarın talimatıyla** birçok fakülte kapatıldı. Nihat Erim'in sözleri ve programdaki ifadeler, daha şimdiden uygulama safhasına girmiş değil midir?

Hakim Sınıflar «Olağanüstü Yetkiler» ve Anayasa Değişikliği İstiyor

Aslında bütün bunların ardında, «reformcu», «modern», «laik», «Atatürkçü» görünüşlü yeni kabine eliyle Anayasanın değiştirilmesini ve mevcut sınırlı demokratik özgürlüklerin yok edilmesini amaçlayan etraflı bir siyasi plan yatmaktadır. Hükümet programında, halkın mücadelesini bastırmak amacıyla parlamentodan olağanüstü yetkiler istenebileceği belirtilmiştir.

«...Yürürlükteki yasaların önleyici hükümleri titizlikle uygulanmakla beraber, mevcut anarşik ortamı... ortadan kaldırmak, vatandaşın huzurunu... sağlamak için kanunların yetersizliğini tespit ettiğimiz takdirde yürütme orga-

nının yeni yetkilerle güçlendirilmesi için yüce heyetinizin takdirine başvuracağız.»

Bugün hükümete hakim olan, ABD emperyalizmine en yakın tekelci sermaye çevreleri şu fikri yaymaya çalışıyorlar: Türkiye'deki huzursuzluğun ve iktidar buhranının nedeni, 1961 Anayasasının çok gevşek ve aşırı özgürlükçü olmasıdır. Asayişin ve güvenliğin sağlanması için, gerek Anayasadaki ve gerekse kanunlardaki boşlukların giderilmesi gerekir.

Birkaç örnek verelim: İstanbul Sanayi Odası Başkanı, İstanbul montajcılarının temsilcisi ve Erim hükümetine hakim olan Vehbi Koç grubunun önde gelen kişilerinden **Ertuğrul Soysal**, **Milliyet** gazetesinde yayınlanan bir açık oturumda (21 Mart 1971) şöyle diyor:

«Elimizde bir Anayasa var... Savunduğumuz disiplinli ekonomiyi yürütebilmek için belki Anayasamızda gerekli tadilleri yapmak gerekebilir. Ekonomik açıdan geri kalmış bir ülkeyiz. Fakat Anayasamız, Batı Avrupa'nın birçok ülkelerine model olacak ilerilikte kaleme alınmıştır. Eğer bunda ekonomik gelişmemizi aksatan bazı maddeler var ise, bunları cesaretle ele alıp tadil etmeliyiz.»

İTÜ'nün gerici öğretim üyelerinden ve yine İstanbul tekelci burjuvazisinin akıl hocalarından **Zeyyat Hatipoğlu**, aynı açık oturumda şöyle diyor:

«Biz Anayasamıza öyle prensipler koyduk ve reformları öyle taraflara çektik ki, bunlarla iktisadi kalkınmamızı gerçekleştirmek düşünülemez... Yalnız sanayiciler değil (!!!), işçiler, devlet memurları, öğretmenler, öğrenciler, hatta kapıcılar teşkilatlanmıştır. Bu teşkilatlanma böyle devam ettiği müddetçe bu rejim yürümez.» (!!!)

Ve nihayet, şimdi Erim hükümeti içinde **kilit bir mevkide**, **Tarım Bakanlığında** bulunan **Orhan Dikmen**'in bakan olmadan **iki gün önce**, 26 Mart 1971'de **Milliyet** gazetesinde yayınlanan bir yazısından bir bölüm aktaralım. Söz konusu yazı, İstanbul montajcılarının, Koç grubunun ve özel sahiplerinin bu temsilcisinin «bakanlık istidası» niteliğindedir:

«...1961 Anayasası, sorumlu icra gücünün... bazı hallerde yetkisiz icraatta bulunacak ve reformları başaracak «kuvvetli ve inandırıcı» bir icra gücüne kavuşabilmek için, Anayasada gereken düzeltmeleri yapmak lazımdır.»

Hükümet programının «çalışma hayatında huzurun sağlanması» bölümünde de şöyle deniliyor:

«Sendikalar kanunu ile toplu sözleşme, grev ve lokavt kanunları birlikte ele alınarak birbirini tamamlayan bu iki kanun arasındaki çelişmeler giderilecektir. Ulusal ekonomiye zarar veren sosyal patlamalara sebep olan aksaklıklar, **öncelikle hukuki tedbirler yoluyla** [altını biz çizdik] giderilecektir.»

Programın bir başka yerinden:

«Mevcut kanunlarla Anayasa arasındaki çelişmelerin giderilmesi ve boşlukların doldurulması... incelenecektir.» (...) «Dernekler, toplantı ve gösteri yürüyüşü özgürlüğü, grev ve lokavt ve ateşli silahlar ve bıçaklar hakkındaki kanunlara tam saygı sağlanacak, uygulamadaki boşluklar giderilecektir.»

Nihat Erim'in başbakan olmasından **hemen sonra**, yeni hükümete «kanun niteliğindeki kararnamelerle idare imkanı tanınması» konusunda Süleyman Demirel ile görüştüğü ve destek gördüğü de hatırlardadır. Tekelci büyük burjuvazinin ve yardakçılarının siyasi planları konusunda tabloyu, AP sözcüsü Orhan Dengiz'in 5 Nisan 1971 günü Millet Meclisinde yaptığı konuşma ile tamamlayalım:

«...Bu arada devlet kuvvetlerinin yıpratılması gayesi de güdülmüştür... Anayasanın verdiği özgürlüklerin kullanılmasının sonucudur... bütün siyasi partilerin öncelikle bir güçbirliği ve müşterek anlayış içinde bu meseleye eğilmesi halisane dileğimizdir... Anayasa değişikliğine varan her çeşit tedbirin alınmasında destekçi ve kararlı olduğumuzu belirtmek isteriz.»

Hakim sınıf partileri, gerici parlamento, Erim hükümeti ve tekelci sermaye çevreleri arasında bu konuda anlaşmaya varılmıştır:

«...Çoğunluk partisinin başı olarak sayın Demirel'e

söyledim: Sen bana bir kere gel, sana yirmi kere gelirim dedim... konuşalım, danışalım dedim. Böyle olacak... Siz yardım edeceksiniz biz çalışacağız.»

Amerikan Emperyalizminin İşbirlikçileri Mutlaka Yıkılacaktır!

Erim hükümetinin iç ve dış politika konusundaki tutumu bu kadar açık olduğu halde, bazı reformcu aydınlar hâlâ meseleyi, «ilerici» Erim hükümeti ile gerici parlamento arasında «devrimci bir mücadele» gibi göstermeye çalışıyorlar. Dışta, Amerikan emperyalizminin uluslararası askeri ve siyasi örgütlerine bağımlılık. İçte, faşizan «kanun ve nizam» sloganıyla hakim sınıfların baskı ve zulmünü daha da artırmaya çabalamak. Yeni hükümetin programının temel siyasi noktaları bunlardır.

Bunları görmeyip, orta ve küçük burjuvaziyi aldatmak için programa konduğu aşikar olan «laiklik», «Atatürkçülük» iddialarına kapılmak, emperyalizmin ve büyük burjuvazinin «yeni üslubuna» (Bkz. Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 37) kanmak ve halkı aldatmaktır. Kaldı ki Başbakan Erim, 5 Nisan konuşmasında, Türkiye'de işbirlikçi büyük burjuvazinin «laiklik ve modernlik» iddialarının ne kadar sığ bir derme çatma olduğunu da göstermiştir:

«...Çocukluk arkadaşım Hafız Mehmet... ezanı Türkçe okutacakmışsın diye sordu... laik devlette böyle bir şey olmaz... biz İmam-Hatip okullarına karşı değiliz.»

Aslında, programın bütünü hakkında en açık yargıyı yapan, reformcu burjuva aydınlarının hayallerine en yıkıcı darbeyi indiren yine Nihat Erim'in kendisidir. 5 Nisan konuşmasında şöyle diyor:

«Türkiye devleti bir devamlılık içindedir. Hükümetler değişir ama devlet devam eder...»

Bu bizzat Başbakanın ağzından, bugünkü hükümetin sınıf niteliğinin itirafıdır.

Ne zamana kadar «devam eder»?

Erim'in itiraf ettiği gerçeği, Proleter Devrimci AYDIN-

LIK ve İŞÇİ-KÖYLÜ emekçi yığınların bakış açısından şu şiarlarla dile getirmiştir:

BÜYÜK BURJUVAZİ YENİ HÜKÜMETİNİ KURDU!

BİR GERİCİ İKTİDARIN YERİNİ BİR DİĞERİ ALABİLİR. AMA DEVRİM ATEŞİ SÖNDÜRÜLEMEZ!

ERİM HÜKÜMETİ DİKEN ÜSTÜNE OTURMUŞTUR!

HALKIN GÜCÜ BÜTÜN GERİCİ İKTİDARLARI YIKAR!

HAKİM SINIFLARIN İKTİDAR FORMÜLLERİ BİR BİR ÇÖKECEKTİR!

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 38
s. 1-2

* Çeşitli türden revizyonist, maceracı ve darbeci akımların 12 Mart'tan sonra kurulan Erim hükümeti hakkında hayaller yaydıkları şartlarda proleter devrimciler, yoğun bir gerçekleri açıklama kampanyası yürüterek, bu hükümetin zorba ve gerici karakterini ortaya koydular. Proleter Devrimci AYDINLIK, 38 ve 39. sayılarında Erim hükümetinin programını siyasi ve ekonomik açıdan ele aldı ve bu programın gerçek yüzünü ortaya koydu.

EMPERYALİST HAKİMİYETİ PERÇİNLEME PROGRAMI*

20 Nisan 1971

Baskı Tedbirlerinin Bahanesi: Sahte Reformlar

Erim hükümetinin programında, «asayişi ve güvenliği koruma, huzuru sağlama» şiarı altında getirilmek istenen baskı tedbirleri ve muhtemel Anayasa değişikliği, birtakım «reform» vaatlerine dayandırılmıştır. Yeni hükümet, dış politikada ABD emperyalizmine bağlılığı ve iç politikada artan zulüm ve sömürüyü, «reformlar» olarak sunduğu bir dizi tedbirle kabul ettirmek istiyor. Geniş halk yığınlarını ve kamuoyunu bu yolla susturmayı umuyor. Yeni hükümet bu çabasında da, programının neredeyse «sosyalizme geçiş programı» niteliğini taşıdığını iddia eden bir kısım reformcu burjuva yazarlarından destek görmektedir.

Hükümet programında yer alan iktisadi tedbirlerin sınıfsal niteliğini doğru kavramamız gerekir. Bu tedbirlerin işçi köylü yığınlarının yararına olan hiç bir yanı yoktur. Bu tedbirler, emekçi halkımız üzerindeki sömürü ve baskıyı hafifletmeyi değil, bunu **daha düzenli ve daha ağır** bir şekilde sürdürmeyi amaçlamaktadır. Bu tedbirler, esas olarak, Türkiye'de ABD emperyalizminin en yakın işbirlikçisi olan tekelci büyük burjuvazinin taleplerini içermektedir. Dolayısıyla bu tedbirler, hükümet programının «Dış Politika» ve «İç Politika» bölümleriyle birlikte ele alındı-

ğında, emperyalizmin Türkiye üzerindeki hakimiyetini perçinlemeye yönelmektedir.

Erim kabinesinin programında sözü edilen iktisadi tedbirlerin mihrak noktasını, «Yabancı Sermaye», «Bankacılık, Sigortacılık, Büyük Şirketler», «Sanayileşme Politikası», «Devlet Kesiminin Yeniden Düzenlenmesi», «Toprak ve Tarım Reformu» konularındaki bölümler teşkil etmektedir. Diğer bazı konular, örneğin «Eğitim Reformu», «Enerji ve Tabii Kaynaklar» ve «Ormanlar» bölümleri ikincil niteliktedir.

Yabancı Sermaye, İşbirlikçi Büyük Burjuvazi ve Ortak Pazar

Erim hükümetinin Ortak Pazar meselesini oldubittiye getirmeye çalıştığına, geçen sayımızda işaret etmiştik. (Bkz. «Hakim Sınıfların Huzur Planı», «Ortak Pazar Konusunda Yeni Oyunlar» bölümü) Hükümet programının yabancı sermaye ve sanayileşme politikası konusundaki hükümleri, Ortak Pazar politikasıyla ve hükümetin dayandığı tekelci sermaye gruplarının uluslararası planda dayandığı güçlerle tam bir bütünlük halindedir.

Programda yabancı sermaye konusunda şöyle denmektedir:

«Yabancı sermaye, başka yollarla sağlanamayan üstün teknoloji niteliğini taşıması; yurt içinde finanse edilemeyen çok büyük tesisler kurması, kurulacak kapasitenin Ortak Pazar ile rekabet edecek seviyede bulunması ve ihracata dönük olması ve çoğunluk paylarının Türklere ait olması şartlarıyla desteklenecektir.»

İlkönce son maddeyi açıklayalım. «Çoğunluk paylarının Türklere ait olması», tamamen yabancı sermaye konusunda kamuoyunu uyutmak ve milliyetçi özlemleri tatmin etmek için uydurulmuş bir ifadedir. Yabancı sermaye, bu maddeyi, kağıt üzerinde muhasebe oyunlarıyla ve hatta çoğunluk paylarını kendi maaşlı memuru durumunda olan T.C. vatandaşlarına aitmiş gibi göstererek, kolaylıkla ken-

di yararına kullanabilir. Yabancı sermaye meselesi, hiç bir şekilde «çoğunluk paylarının Türklere ait olması» meselesi değildir. Yabancı sermaye meselesi, Türkiye ekonomisinin kilit sektörlerinin yabancı sermayenin tahakkümü altında bulunması, Türkiye içindeki işbirlikçi burjuvazinin bu alanda kendine güçlü bir dayanak bulması meselesidir. Türkiye'deki yabancı sermaye işletmelerinin emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi ortaklığı altında işletilmesi, hiç bir şekilde yabancı sermayeye karşı bir tutum olarak nitelendirilemez. Emperyalizme bağımlı bir ekonomide yabancı sermaye meselesini ancak bütün yabancı sermayenin, demokratik halk diktatörlüğü altında, kayıtsız şartsız millileştirilmesi (devletleştirilmesi) çözebilir.

Erim hükümetinin programındaki yabancı sermaye maddeleri, emperyalizmin Türkiye ekonomisinin kilit sektörleri üzerindeki hakimiyetini tasfiye etmenin tam tersine, bu hakimiyeti daha da güçlendirecek bir davet niteliğini taşımaktır. Bu maddeyle Erim hükümeti yabancı sermayeye, özellikle Amerikan sermayesine ve yine Avrupa'nın büyük kapitalist ülkelerine adeta şöyle demektedir: Gelin, Türkiye ekonomisinin kilit sektörlerinde, ekonomimizde mevcut ucuz işgücünü kullanarak kârlı imalat yapacak olan çok büyük kapasiteli tesisler kurun. Ortak Pazar ile aramızda gümrük duvarları yakında hızla indirilecek ve ilerde tamamen kalkacak. Onun için, kuracağınız, bu büyük tesislerden Avrupa'nın çeşitli ülkelerine geniş ölçüde ihracat yapabilirsiniz. Özellikle Amerikan sermayesi, bu yolla, Türkiye üzerinden gümrüksüz olarak Avrupa'ya ihracat yapmış olur.

Hükümet programında «sanayileşme politikası» hakkında söylenilenler de bunu doğrulayacak şekildedir:

«...Bu sanayileşme süresince uygun bir süre sonunda fiyat ve kalite yönünden uluslararası rekabet gücüne sahip tesislerin kurulması... esastır.»

Görüldüğü gibi hükümet programının sanayileşme konusunda koyduğu önemli kıstas, özellikle uluslararası pazarlarla bütünleşmiş, Ortak Pazara yönelik büyük kapasi-

teli işletmelerin kurulmasıdır. Bu hedefler, Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin önde gelen temsilcilerinin ifade ettikleri taleplere tamamen uygundur. Mesela, İstanbul Sanayi Odası Başkanı ve Koç Holding'in en önemli sözcülerinden Ertuğrul Soysal, şöyle diyor:

«...Türk ekonomisi ve endüstri o safhadadır ki, bundan sonra açık bir ekonomiye yönelmeyi göze aldığımıza, Ortak Pazarda rekabet gücüne erişmeye mecbur olduğumuza göre Türkiye elindeki yatırım kaynaklarını hovardaca harcayamaz... Her isteyene büfe açar gibi endüstri müsaadesi vermemelidir... Sanayi kuruluş ve izinlerinde bundan sonra yerli katma değeri yüksek olan, büyük istihdam doğuracak sanayicilere ağırlık vermek gerekir...» (Milliyet, 21 Mart 1971)

Tekelci Burjuvazinin Sermaye Piyasası

Bütün bunların yanı sıra, Erim hükümetinin programında büyük burjuvazinin hakim olacağı bir sermaye piyasasının yaratılması öngörülmüştür. Programda şöyle denilmektedir:

«Bankacılık ve sigorta sisteminin geliştirilmesinde özkaynakların takviyesi, **birleşmelerin teşviki** (altını biz çizdik) hizmetlerin modernleştirilmesi ve hizmet maliyetlerinin ucuzlatılmasını sağlayıcı tedbirler alınacaktır.» (...) «Hisse senedi ve tahvillerin halka arzını, halka açık anonim şirketlerinin kuruluş ve işleyişini düzenleyecek ve bu konularda etkin bir denetimi mümkün kılacak mevzuat hazırlanacak, sermaye piyasasının gelişmesinde ve düzenli bir şekilde işlemesinde yer alacak diğer kuruluşların gelişmesini sağlayıcı tedbirler alınacaktır.»

Bütün bunlar, Erim hükümetinin iktisadi politikasının Türkiye ekonomisinde tekelleşmelerin artmasına ve tekelci sermayenin ekonominin bütünü üzerindeki tahakkümünün artmasına çalışmak olacağını gösteriyor. Programın yayınlanmasından sonra bu iktisadi politika, örneğin İzmir Ti-

caret Odası tarafından, Türkiye İşverenler Konfederasyonu tarafından ve bizzat Vehbi Koç tarafından alkışlanmıştır.

Yeni Devlet Kapitalizmi Politikası

Bu iktisadi politikanın Türkiye'deki devlet kapitalizmi açısından yansıması ise, emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin devlet kapitalizmi üzerindeki hakimiyetini daha da artırmayı, devlet kapitalizminin aracıları olan iktisadi devlet teşekküllerini büyük burjuvazinin doğrudan denetim altına sokmayı amaçlamaktadır. 21 Mart 1971 tarihinde Milliyet gazetesinde yayınlanan açık oturumda Ertuğrul Soysal şöyle diyor:

«İktisadi devlet teşekküllerini gerçekten bir reforma tabi tutarak otonom kurumlar haline koymak, bakanlıkların kontrolundan kurtarmak gerekli... Bunların işletmecilik kurallarıyla, belki halkın da devletin de iştirakiyle çalışmalarını sağlamak için bir gün gecikilmemelidir.»

Erim hükümetinin programı, işbirlikçi büyük burjuvazinin ve Koç Holding grubunun Ertuğrul Soysal'ın ağzından ifade ettiği bu talebi hemen hemen aynı kelimelerle dile getirmiştir:

«Kamu iktisadi teşebbüslerinin kârlılık ve verimlilik ilkelerine ve modern işletmecilik kurallarına uygun olarak çalışmaları esastır. Bu kuruluşların siyasi baskıdan uzak fakat etkin bir ekonomik ve mali denetim altında çalışmaları şartlarının hazırlanması önemlidir... Aynı ve ilgili konularda çalışan teşebbüslerin holdingler halinde toplanmaları ve Devlet Yatırım Bankasının gerçek bir kalkınma bankası haline getirilmesi üzerinde ciddiyetle durulacaktır.»

Erim hükümetinde en büyük nüfuz sahibi Koç Holding'in başkanı Vehbi Koç 10 Nisan Cumartesi günü yaptığı konuşmada hükümet programının bu maddelerini şu sözlerle desteklemiştir :

«Holdingler bünyesinde toplanmasına karar verilen ik-

tisadi devlet kuruluşları, ayrı ayrı şirketler halinde idare edilmeli, idarecilerine kârdan teşvik primleri verilmelidir. İdareciler politik tesirlerden mutlaka kurtarılmalıdır. Holdingler doğrudan doğruya Başkanlığına bağlanmalıdır.»

Türkiye'de 1930'dan bu yana, devlet kapitalizmi hakim sınıfların önemli bir baskı ve sömürü aracı olagelmiştir. 1954'ten sonra, bizzat bu devlet kapitalizmi sayesinde doğan ve gelişen işbirlikçi özel kapitalizmin gitgide daha etkinlik kazandığını görüyoruz. Emperyalizmin dünya çapında derinleşen buhranına bağlı olarak, Türkiye'deki hakim sınıflar da derin bir iktisadi buhranın pençesindedirler. Bunlar, tekelleşmenin artırılması, ekonominin baskı ve zulüm kanunlarıyla «disiplin altına alınması», tekellerin hakim olduğu bir sermaye piyasasının düzenlenmesi ve böylece tekellerin orta burjuvazi ve küçük burjuvazi üzerindeki tahakkümünün artırılması, devlet kapitalizminin işbirlikçi büyük burjuvazinin elinde daha etkin bir sömürü mekanizması haline getirilmesi gibi çarelerden medet ummaktadırlar. Bütün bu tedbirler dizisi Erim hükümetinin programında en belirgin ifadesini bulmuştur. Ancak, bu tedbirleri tekelci burjuvazinin «güçlülüğünün» delili olarak almak mümkün değildir. **Tam tersine**, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin derinleşen buhranın ifadesi olan bu tedbirler, emekçi kitleler üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da artırmaktan, emperyalizmin Türkiye ekonomisi üzerindeki hakimiyetini perçinlemekten ve böylece, Türkiye'de üretici güçlerin gelişmesine daha da ağır zincirler vurmaktan başka bir sonuç vermeyecektir. Erim hükümetinin programında öngörülen «yabancı sermaye» ve «sanayileşme» politikalarını, bazı reformcu burjuva yazarlarının yaptığı gibi, «bağımsız bir kapitalist gelişmeye ve sanayileşmeye» yol açacak politikalar olarak değerlendirmek büyük yanlış olur. Genel olarak Erim hükümetinin programını, emperyalizmden soyutlanmış bir «sanayi burjuvazisinin» programı olarak düşünmek büyük bir yanlış olur. Erim hükümetinin programı, bütün unsurlarıyla **emperyalizmin en yakın işbirlikçisi** tekelci büyük burjuvazinin programıdır.

«Devletçilik», «Sanayileşme» ve Devrim

Erim hükümetinin programı hakkında yukarıda sözünü ettiğimiz yanlış görüşlerin yaygınlaşmasında, Türkiye'de devletçilik ve sanayileşme hakkında yanlış reformcu tahlillerin yapılması önemli bir yer tutmaktadır. Türkiye'de devletçilik ve sanayileşme, sınıf temelinden kopuk olarak devrimci bir program gibi görülemez. Devletçilik ne zaman devrimci bir programdır? İşçi sınıfının önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğü tarafından, kapitalizmi tasfiye etmek ve sosyalist ekonomiyi kurmak amacıyla kullanıldığı zaman. Sanayileşme ne zaman devrimci bir şiardır? İşçi sınıfının önderliğindeki demokratik halk diktatörlüğü tarafından emperyalizme bağımlılığın ve genel ekonomik geriliğin bütün maddi temellerini yok etmek amacıyla uygulandığı zaman. Bu anlamlarının dışında devletçilik ve sanayileşme, Türkiye'de ve bütün dünyada esas olarak reformcu burjuvazinin talep ve şiarları olarak görülmektedir. Son yarım yüzyılın tarihi milli burjuvazinin uygulamaya giriştiği devletçiliğin ve sanayileşme çabasının enninde sonunda emperyalizmin hakimiyetine dönüştüğünü göstermiştir. Devletçilik ve sanayileşme, orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin bir reform talebi olabildiği gibi, belli şartlar altında, işbirlikçi büyük burjuvazinin hakimiyetini derinleştirmeyi amaçlayan programların da kisvesi olabilmektedir. Bu nokta çok önemlidir, çünkü bugün Erim hükümetiyle yeni bir iktidar denemesine girmiş bulunan Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazi, «Reformlar», «Devletçilik», «Sanayileşme» gibi şiarlarla orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin reform taleplerini kendi yararına yönlendirmeyi ummaktadır. Türkiye'de hakim sınıflar içindeki çelişmelerin derinleşmesi karşısında, emperyalizmin en yakın işbirlikçisi büyük burjuvazi gerek siyasi gerekse iktisadi düzeyde, hem kendi yakın müttefikleri olan toprak ağalarına karşı, hem de orta burjuvaziye ve küçük burjuvaziye karşı, onların nüfuzunu zayıflatıcı ve

onları kendine daha sıkı bir şekilde bağlayıcı bazı uygulamalara gitmek zorunda kalmıştır.

İşbirlikçi Burjuvazinin Hakimiyet Çabası

Türkiye'de halkın devrimci mücadelesinin gelişmesi ve hakim sınıfların iktisadi ve siyasi buhranının derinleşmesi karşısında, işbirlikçi büyük burjuvazinin «kutsal ittifak» ve «milli birlik» şiarlarıyla yeni bir iktidar tecrübesine giriştiğini görüyoruz. Bu yolda ilk siyasi adımlar, Cumhuriyet Halk Partisi içinde büyük burjuvazinin menfaatlerini savunan ve gerici parlamentarizm yoluyla orta burjuvazinin ve küçük burjuvazinin reformcu temsilcilerini kendi politikasına tabi kılan İsmet İnönü tarafından atılmıştı. Mart ayının başında İsmet İnönü şöyle diyordu:

«Bugün, devlet ve milletimiz büyük ölçüde varlık meseleleri karşısındadır. Yani, devletin dengesine ve temeline dayanan tehlikeler karşısındadır... Memleket idaresinin devlet ve millet varlığından sorumlu olduğu kadar, kendimizi devlet ve millet varlığından sorumlu saymaktayız... Bugün iktidarla uğraşılıyor, hep beraber uğraşıyoruz. Fakat bilesiniz ki, gerçekte siyasete heves eden yenilerin gözünde en büyük sakıncalı duvar... Cumhuriyet Halk Partisidir... Başlı başına devleti kökünden itham edip, ona karşı silah kullanma hakkını iddia edemezsin.» (**Ulus**, 8 Mart 1971)

İnönü'nün hakim sınıflar iktidarının bütünlüğünü ve devamlılığını korumayı amaçlayan bu konuşması ertesi gün tekelci burjuvazinin sözde reformcu görünümlü ideologlarından Abdi İpekçi tarafından şu şekilde alkışlanmıştı:

«...Bu karışık ortamı, iktidarı yıpratmak, onun işini güçleştirmek amacıyla kullanmanın giderek rejimin tehlikeye düşürülmesiyle sonuçlanabileceği düşünülebilir... İnönü üst üste yaptığı konuşmalarla bugünkü koşullarda meselenin iktidarı devirmekten çok, rejimi korumak açısından ele alınması gerektiğini belirtmiş, partisinin buna göre vaziyet almasını istemiştir.» (**Milliyet**, 9 Mart 1971)

Bu siyasi görüş, 12 Mart muhtırasından sonra en gerici mihrakın ve çeşitli hakim sınıf partilerinin izledikleri politikanın esaslarını kapsamaktadır. İşbirlikçi büyük burjuvazinin «mili birlik» şiarına, hükümet programından ve bu sınıfın bazı önde gelen temsilcilerinin ağzından bazı örnekler verelim:

«Bu programın uygulanabilmesi ve getireceğimiz reformların ulusal kalkınmamıza katkıda bulunabilmesi, ulusal çıkarlara hizmet arzusuyla dolu ve milli egemenliğin temsilcisi yüce meclislerin hükümetimize güvenerek ve inanarak destek olmasıyla mümkün ve başarılı olabilecektir. (...) «İçine girdiğimiz dönem, Türkiye'yi ileriye götürmek isteyen bütün güçlerin ulusal kalkınma savaşına katkıda bulunmalarına fırsat veren bir sınav dönemidir.»

Vehbi Koç 10 Nisan günü hükümet programından aktardığımız bu sözleri, şu şekilde tekrarladı: «Bu zor şartları yenmenin tek çaresi, politikacısından işçisine kadar herkesin küçük hesapları bir tarafa bırakarak memleket sorunlarının üzerine beraberce yürümesiyle mümkündür. Aksi halde demokratik hukuk devleti bütün hukuki ve sosyal temelleriyle yıkılacaktır. O zaman ne işçinin grev hakkı kalacak, ne de hür teşebbüs düzeni yaşayacaktır.» (Milliyet, 10 Nisan 1971) Vehbi Koç konuşmasını şu sözlerle tamamlamıştır: «Hür teşebbüs nizamının devamlılığı için tesirli olacak bütün teşebbüsleri desteklemeliyiz.»

Bazı reformcu burjuvazi yazarları, Erim hükümetini «ilerici» sayıyorlar ve gerici parlamentoya karşı bu hükümetin desteklenmesi gerektiğini iddia ediyorlar. Erim hükümetinin «milli birlik» şiarının parlamento içinde nasıl yankı bulduğuna bazı örnekler verelim:

«Böyle bir hükümetin meclislerce güvenoyundan mahrum edilerek, memleketin maceraya girmesi, büyük bir siyasi hata olur. Biz bu maddeleri etraflıca görüştükten sonra, parti mülahazasıyla değil memleket mülahazasıyla, partilerüstü, devletin ve milletin maceralardan kurtulması mülahazasıyla Nihat Erim hükümetine müspet oy verme-

yi karara bağlamış bulunuyoruz.» (İsmet İnönü, 5 Nisan 1971)

«Yurdun ve hür düzenin selameti için TBMM'de hükümetin başarısına yardımcı olmalıdır.» (Turhan Feyzioğlu, 5 Nisan 1971)

«...Bütün siyasi partilerin öncelikle bir güçbirliği ve müşterek anlayış içinde bu meseleye eğilmesi halisane dileğimizdir... Vatanımızı ve milletimizi her türlü badireden ve musibetten korumak için aklı selim yolunda ve engin vatanperverlik duygusu içinde anayasa değişikliğine varan her çeşit tedbirin alınmasında destekçi ve kararlı olduğumuzu belirtmek isterim.» (AP sözcüsü Orhan Dengiz, 5 Nisan 1971)

«Türkiye devleti, bir devamlılık içindedir, hükümetler değişir ama devlet devam eder... İşbirliği yapacağım iki yerim var: Biri sayın Cumhurbaşkanı, öbürü de TBMM'dir.» (Nihat Erim, 5 Nisan 1971)

«Memleketin huzur ve istikrarının sağlanması, devlet ve rejimi temelinden yıkmaya yönelmiş teşebbüs ve hareketlerin karşısına milletin, parlamentonun ve bütün devlet müesseselerinin birlikte çıkma imkanının gerçekleştirilmesi ümit ve temennisiyle... yeni hükümete güvenoyu verilmesine karar verilmiştir.» (AP Millet Meclisi Grubu Bildirisi, 6 Nisan 1971)

İzmir Ticaret Odası yönetim kurulu ise 5 Nisan 1971 günü yayınladığı bildiride şöyle demiştir: «Yeni hükümet programını, dayandığı ilkeler ve vaadettiği reformlar yönünden benimsememeye ve desteklememeye sanıyoruz ki imkan yoktur. Program, bütün ile yeni teknokrat ekibin iyi ve yeterli olduğu konusundaki düşüncelerimizi kuvvetlendirmiştir. Bu nedenlerle, hükümet programının bir an önce parlamentonun geniş desteğini ve onayını alarak yürürlüğe konmasını içtenlikle diliyoruz.»

Parlamentodaki Muhalefet

İşbirlikçi büyük burjuvazi, «milli birlik» şiarıyla ve

Erim hükümetinin iktisadi programıyla, çeşitli hakim sınıf, zümre ve partilerini tamamen kendine bağlamayı ve böylece sömürücü sınıflar içindeki çelişmeleri örtbas etmeyi başarabilecek midir? Yukarıda aktardığımız bütün «dayanışma ve güçbirliği» vaatlerine rağmen, Amerikan emperyalizmi ve tekelci büyük burjuvazi bunu hiç bir zaman başaramayacaklardır. AP iktidarı gibi Erim iktidarı da her şeyden önce geniş işçi-köylü yığınlarının gelişen mücadelesiyle şimdiden karşı karşıyadır. Bunun yanı sıra, işbirlikçi büyük burjuvazinin tahakküm politikası ve yeni iktidar formülü CHP'yi de karıştırmış, CHP içindeki orta ve küçük burjuvazinin muhalefetiyle karşılaşmıştır. Bugün gerici parlamentarizme bağlılık, Ecevit hareketiyle İnönü arasında belli ölçülerde bir uzlaşma yaratmış olmasına rağmen, CHP içindeki bu çatışma daha da şiddetlenecektir. Ecevit'in hükümet programını «en başta yabancı kapitalist ülkeleri, NATO'yu, Ortak Pazar'ı tatmin amacıyla», «yerli ve yabancı, fakat özellikle yabancı iş çevrelerini tatmin amacıyla» hazırlanan bir program olarak nitelendirmesi hakim sınıfların ideologlarını kızdırmıştır. Metin Toker ve Abdi İpekçi bir yandan Demirel'in «serinkanlı, gerçekçi» tutumunu överken, öte yandan Ecevit'in tutumundan ötürü duydukları hayal kırıklığını belirtmişlerdir..

Hakim sınıf partileri içinde Erim hükümetine karşı çıkan bir diğer güç, Demokratik Parti'dir. Proleter Devrimci AYDINLIK'ta, AP içinde gelişen çatlamalardan doğan Demokratik Parti'nin, esas olarak toprak ağalarına, taşra esnafına, spekülasyoncu ve vurguncu unsurlara dayanan sınıf niteliğine daha önce işaret etmiştik. Ülke sathında en geniş ölçüde yayılmış bulunan toprak ağalarının emekçi yığınları oy deposu olarak kullanabildikleri için, siyasi nüfuzlarının gerici parlamentarizm yoluyla ifade bulduğunu, Demokratik Parti'nin de bu yüzden gerici parlamentarizme en sıkı şekilde bağlı olduğunu belirtmiştik. Bir diğer tahlilimizde, spekülasyoncu unsurları ve taşra eşrafını vergilendirerek baskı altına alma çabasına girişen

Demirel hükümetinin tarım kesimine ve toprak ağalarına el uzatmaya cesaret edemediğini, gerici parlamentarizm içinde sürdürülen denge yüzünden spekülasyoncu unsurları bile tasfiye edemeyeceğini belirtmiştik. İşbirlikçi büyük burjuvazinin yalnızca gerici parlamentarizm çerçevesi içinde kaldığı sürece, ortaklarıyla arasındaki çelişmeleri kendi yararına çözmek teşebbüsünü fazla ileriye götürmeyeceğini, bundan ötürü gerici parlamentarist denge rejiminin dışına çıkmak zorunda olduğunu belirtmiştik. Erim hükümetinin kuruluşu, programı, parlamentoda sağladığı destek ve yine parlamentoda ona karşı çıkan unsurlar, bu tahlilin doğruluğunu kanıtlamaktadır. Erim hükümeti ile parlamento arasında çeşitli çelişmeler mevcuttur. Ancak bu çelişmelerin kaynağı Erim hükümetinin «ilerici» ve parlamentonun gerici olması değildir. Bu çelişmelerin kaynağı işbirlikçi büyük burjuvazinin Erim iktidarı formülüyle emperyalizmin tahakkümünü perçinleme çabasına karşı parlamento içinde gerek orta burjuvaziden ve küçük burjuvaziden, gerekse toprak ağalarından, taşra eşrafından ve vurguncu unsurlardan gelen bir muhalefetin bulunmasıdır. Erim hükümetinin «toprak reformu ve tarım reformu» konusundaki görüşlerini ele alarak, işbirlikçi büyük burjuvaziyle toprak ağaları arasında da bir çelişmenin var olduğunu daha iyi kavrayabilir, bu çelişmenin ne gibi tedbirlerle çözümlenmek istendiğini ve hakim sınıfların buhranını nasıl derinleştireceğini daha açık bir şekilde görebiliriz.

İşbirlikçi Büyük Burjuvazi Tarımda Kapitalizmi Geliştirebilir Mi?

Erim hükümetinin programındaki «toprak ve tarım reformu» bölümü, bu hükümetin «devrimci» ilan edilmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Emperyalizm tarafından sömürülen ülkemizde milli demokratik devrimin özü, toprak devrimidir. Toprak devrimi proletarya partisinin önderliğindeki yoksul ve topraksız köylülerin siyasi iktidarı par-

ça parça ele geçirme mücadelesi içinde her bölgede mevcut toprağı aralarında paylaşmaları demektir. Köylük bölgelerde proletarya partisinin önderliğinde siyasi iktidar mücadelesi olmaksızın toprak ağalarının siyasi nüfuzu kırılamaz ve yoksul ve topraksız köylüler üzerindeki sömürü ve baskı kırılamaz. Bundan dolayı, demokratik halk diktatörlüğü mücadelesinin dışında ve şu veya bu burjuva iktidarı tarafından yapılacak «toprak reformları» hiç bir zaman feodal ve yarı-feodal kalıntıları önemli ölçüde tasfiye edemez. Yine bundan dolayı bu tip «toprak reformları» zengin köylülük ve büyük kapitalist çiftçilik lehine, yani tarımda kapitalizm lehine gelişmelere yol açarlar. Feodal ve yarı-feodal ilişkilerin sınırlı ölçüde geriletilmesi, yoksul ve topraksız köylülerin ve orta köylülerin durumunun iyileşmesini değil kapitalist unsurların nispeten güçlenmesini doğurur. Bundan ötürü bu tip «toprak reformları» hiç bir zaman sosyalizme doğru bir gelişmenin maddi temellerini yaratamazlar.

1960 sonrası sınırlı özgürlükler ortamında, toprak reformu konusunda bu reformcu burjuva düşünüşü yaygınlaşmıştır. Toprak reformunu siyasi iktidar mücadelesinin dışında ve sosyalizmin maddi önşartlarının yaratılması meselesinin dışında ele alan reformcu burjuva yazarları, şimdi Erim hükümetinin programındaki «toprak ve tarım reformu»nu da «ilerici» ilan etmektedirler. Oysa bu «toprak ve tarım reformu», bir reformcu burjuva anlayışının bile ürünü değildir. Erim hükümetinin «toprak ve tarım reformu», doğrudan doğruya Amerikan emperyalizminin Formoza'da ve Güney Vietnam'da uyguladığı cinsten bir «toprak reformu»dur. Bu «toprak reformu», esas olarak emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin köylük bölgelerdeki hakimiyetini güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Köylük bölgelerdeki zengin köylülüğü ve büyük kapitalist çiftçileri emperyalizme daha sıkı bir şekilde bağlamayı ve bu amaçla kapitalist ilişkileri belli ölçülerde geliştirmeyi hedef almaktadır. Erim hükümetinin toprak ağalarıyla çelişmesi de, işte bu noktada toplanmaktadır.

İşbirlikçi Burjuvazinin Görüşleri

Hükümet programındaki «toprak ve tarım reformu» bölümünde üç nokta derhal dikkati çekiyor: Birincisi, bir bütün olarak bu bölüm son derece muğlaktır. İkincisi, «toprak dağıtımı» meselesi, toprak ağalarını en az rahatsız edecek şekilde ve yine son derece muğlak bir ifadeyle bir «ön tedbirler kanunu»na ve «tapu ve kadastro çalışmaları»na bağlı kılınmıştır. Üçüncüsü, Amerikan emperyalizminin «tarım reformu» şiarıyla yaydığı, Hindistan ve İran gibi yerlerde toprak ağalığını daha da ağırlaştırmak, feodal ve yarı-feodal bağımlılık ilişkileriyle modern teknolojiyi belli ölçülerde bağdaştırmak için «Yeşil Devrim» adı altında uyguladığı tedbirler dizisi bu programda ön plandadır.

Bu, işbirlikçi büyük burjuvazinin temsilcilerinin taleplerine tamamen uygundur. İstanbul Sanayi Odası Başkanı Ertuğrul Soysal şöyle diyor:

«Toprak reformu ile tarımda randımanı artırma meselesi bizi derinden ilgilendiriyor... Bu hamle, mevcudu etrafa dağıtma değil; toprağı yeni teknoloji ile fazla randımana itme çabasıyla beraber yürütülmelidir... Tarıma modern yoğun işletmeciliği teknolojiyi sokmazsak, randıman alamayız.» (Milliyet, 21 Mart 1971)

Türkiye Ziraat Odaları Genel Başkanı Fahrettin Karacabey 31 Mart 1971 günü verdiği yazılı demeçte şöyle demiştir:

«Mücerret toprağı az çiftçiye toprak vermekle bu büyük davanın halledilebileceği kanısında değiliz... Ancak bu, ziraatte prodüktivite ve rantabilite gibi özellikler ile tarımın bazı faktörlerinin bir araya gelmesiyle mümkündür... Yalnız toprak dağıtımı beklenilen fayda ve sonucu asla sağlamayacaktır.»

Yine 31 Mart günü, İstanbul işbirlikçi burjuvazisinin temsilcisi Tarım Bakanı Orhan Dikmen şöyle demiştir:

«Kanaatimce toprak ve tarım reformu bir bütündür... Aksi halde eksik ve tesirsiz kalmaya mahkumdur... Görül-

düğü gibi Anayasa toprak dağıtımından değil, fakat topraksız olan veya yeter toprağı bulunmayan çiftçiye toprak temininden bahsetmektedir... Çiftçiye dağıtılan veya birleştirilen, bütünleştirilen arazinin, zirai istihsalin artması sonucunu verecek şekilde işlenmesi imkanlarının da yaratılması lazımdır.»

Aynı görüşler, Başbakan Yardımcısı «teknokrat» Atilla Karaosmanoğlu'nun 13 Nisan 1971 tarihli basın toplantısında da aynen yansıtılmıştır. Ve bütün bu görüşlerin özü, yoksul ve topraksız köylülerin ve orta köylülerin yararına olan en ufak bir toprak dağıtımının yapılmayacağıdır.

Erim hükümetinin programında «bu konuda başka ülkelerdeki başarılı reform denemelerden» (bunların hangi denemeler olduğunu yukarda saymıştık) yararlanılacağı belirtildikten sonra, «toprak reformu ön tedbirler kanunu»nun toprak sahipliğine muğlak bir azami sınır koyacağı söylenmektedir. Demek ki bu uygulamada bir ailenin sahip olmadan işletebileceği toprak miktarı sınırlı tutulmayacaktır. Burada açıkça büyük toprak sahiplerine şöyle denmektedir: Sahip olabileceğiniz toprak miktarını görünüşte sınırlayacağız. Siz lütfen tedbirlerinizi alın, yani toprağınızı akrabalarınızın vb. üzerine göstermeye hazırlanın; biz sizin bu toprakları sahip değilmiş gibi işletmenizi de mümkün kılacağız. Üstelik köylük bölgelerde gerçek durumu tespit etmek için de, elbette size ve tapu ve kadastro çalışmalarına başvuracağız. Onun için fazla telaşlanmanıza lüzum yoktur.

Erim 5 Nisan günü bütün bunların üzerine şu açık ifadeyi de eklemek ihtiyacını duymuştur: «Sayın İnönü... çok haklı olarak partilerin kimisinin toprak reformu, kimisinin de tarım reformu üzerinde durduklarını ve fakat muhteva itibarıyla aşağı yukarı her ikisinin de... aynı şeyleri kastettiğini... söylediler... Biz toprak reformu ve tarım reformu sözlerini birbirinin müteradifi (eş anlamda) olarak kullandık. Türkiye'de dağıtılabilecek durumda olan toprakları vatandaşa dağıtmakla tarım meselesi hallola-

cak, toprak meselesi hallolacak, böyle bir hayal peşinde değiliz.»

Bütün bu teminatlara rağmen, bir «tarım reformu»nun sözünün edilmesi bile toprak ağalarını ve onların siyasi temsilcilerini korkutmakta ve işbirlikçi büyük burjuvazi ile aralarındaki çelişmeyi derinleştirmektedir. İşbirlikçi büyük burjuvazinin bu konudaki tedbirleri içinde, tarım alanından sanayi alanına önemli fonların aktarılmasını sağlayacak bir tarım vergisinin önemli yer tuttuğu anlaşılıyor. Şimdiye kadar gerici parlamentarizm çerçevesi içinde bu alana el atamayan işbirlikçi büyük burjuvazi, Erim hükümeti vasıtasıyla ve artık diğer vergi kaynaklarının hemen tamamen tükenmesinin yarattığı sıkıntıyla nihayet bu yönde korkak bazı adımlar atmıştır. Toprak ağalarının ve taşra eşrafının siyasi temsilcilerinin Erim hükümetine muhalefeti bu nedenle kolay kolay örtbas edilemeyecektir. Beri yandan, önümüzdeki dönemde bir toprak reformunun sözünün edilmesi bile, yoksul ve topraksız köylülerin şiddetli toprak özlemini bir kat daha artıracak ve emekçi yığınların kısa zamanda hakim sınıfların yeni iktidar formülüyle en sert bir şekilde karşı karşıya gelmesini hızlandıracaktır.

Bütün Gerici İktidarlar Mutlaka Yıkılacaktır!

Erim hükümetinin programındaki diğer iktisadi tedbirler, yukarıda saydığımız esas noktalara göre, ikincil niteliktedir ve bu esas noktaların yarattığı çerçeve içinde değerlendirilmelidir. Mesela, eğitim sisteminin büyük sanayinin kalifiye işgücü ihtiyacına göre ve Ertuğrul Soysal gibi ideologların talepleri doğrultusunda yeniden düzenlenmesi öngörülmüştür. Bu konuda «eğitim birliği»nin sağlanacağı iddiaları laftan ibaret kalmaktadır. Programda «enerji ve tabii kaynaklar» bölümünde sayılan devletleştirmeler ise son derece sınırlı niteliktedir. Bir bütün olarak petrol konusundaki tedbirler yalnızca ana depo satış işlerinin devletleştirilmesinden ibaret kalmaktadır ve bu,

Özer Derbil'in ve İhsan Topaloğlu'nun da içinde önemli bir rol oynadıkları «Milli Petrol» tartışmasında ileri sürülen taleplerin çok gerisindedir. Türkiye İşverenler Konfederasyonu Genel Başkanı açıkça şöyle demiştir: «Erim programındaki devletleştirme, özel sektörü rahatsız edecek mahiyette değildir.» Ertuğrul Soysal daha da ileri giderek, şöyle diyor: «Sanayide devletin fonksiyonları ele alınmalıdır. Karma ekonomi içinde devlet önemli bir üretim gücüne sahiptir. Bunu özel sektör inkar etmez. Kardeşçe kol kola çalışmayı savunur. Devlet altyapıya bütün gücüyle yönelmelidir ve ağır sanayiyle madenleri devlet işletmelidir.» (Milliyet, 21 Mart 1971) Ertuğrul Soysal'ın bu sözleri, Erim hükümetinin devletçiliğinin sınıfsal niteliğini açıklamakta ve reformcu hayallere ağır bir darbe indirmektedir.

Mart ayının başında Ertuğrul Soysal piyasanın yeni vergilere tahammülü olmadığını, oto-montaj sanayisinin ağır darbeler yemiş olduğunu ve bunların onarılması gerektiğini belirtmişti. (Cumhuriyet, 1 Mart 1971) Ertuğrul Soysal'ın bağlı bulunduğu Koç Holding'in başı Vehbi Koç, Akbank grubunun geniş ölçüde nüfuzu altında olan AP iktidarının yıkılışını ve Erim hükümetinin programını şimdi şu sözlerle alkışlıyor:

«Yeni hükümetin programında memleketin büyük meselelerine gerçekçi teşhisler konmuştur. Programın batıya dönük ve demokrasi rejimine dayalı bir felsefeye sadık kalınarak hazırlanmış olması, iş hayatına ve piyasaya ferahlık getirmiştir.» (Milliyet, 10 Nisan 1971)

Büyük burjuvazinin bütün bu hayalleri ve çabaları boşa çıkacaktır. Türkiye'de gerek sömürücü sınıflarla halk arasında, gerekse hakim sınıfların kendi aralarındaki çelişmeler hızla derinleşmektedir. Erim hükümeti daha şimdiden geniş ölçüde bu çelişmelerle karşı karşıyadır. Amerikancı AP iktidarı gibi, Amerikancı Erim iktidarı da diken üstüne oturmuştur. Bu iktidarın sahte reformcu maskesini yırtıp atacak, AP iktidarının ipliğini pazara çıkardığı gibi bu iktidarı da çökertecek olan güç, devrimci halk kitleleridir. Hakim sınıfların bütün iktidar formüllerini

yerle bir edecek ve Türkiye'nin kaderini değiştirecek olan muazzam güç, proletarya partisinin önderliğinde, Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesiyle silahlanmış devrimci halk kitleleridir.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 39
s. 2-3

* Bu yazının başı, bu derlemeye de alınmış olan «Yeni İktidarın Programı: Hakim Sınıfların Huzur Planı» (s. 311-323) başlığı altında bir önceki sayıda yayınlanmıştı. Proleter Devrimci AYDINLIK, Erim hükümetinin programını ilkönce siyasi açıdan, arkasından da bu yazıda iktisadi açıdan eleştirmişti.

TURANLAR KÖYLÜSÜ AĞALARI DEFETTİ*

27 Nisan 1971

Şubat ayında ağa topraklarını işgal eden Turanlar köylüleri 14 Nisanda ağaların giriştikleri saldırıyı püskürttü.

Yıllardır ağa zulmü altında inleyen Turanlar köylüsü Şubat ayında ayaklanarak ağaların gasbettiği toprakları ele geçirdi. Kadın-erkek mücadeleye atılan köylüler ağaları köye sokmadılar. Bütün toprakları ektiler. Bunun üzerine ağalar jandarma gönderdi. Köylü jandarma saldırısına da kahramanca göğüs gerdi. Kadınlar, çocuklar yerlerde sürüklendi. Erkekler hapislere atıldı. Fakat Turanlar halkı bir adım gerilemedi; mücadele ile kazandığı toprakları terk etmedi. Köylüler mücadele içinde birçok gerçeği kavradılar. Jandarmanın, mahkemenin ağanın emrinde olduğunu, devletin hakim sınıfların baskı mekanizması olduğunu öğrendiler. Turanlar mücadelesi halkımızın kurtuluş yolunu aydınlattı. Proleter devrimci hareketimizi güçlendirdi. Turanlar mücadelesinden çıkan sonuçları dergimizin 28. sayısında yayınladık.

Gasbettikleri topraklar köylüler tarafından ellerinden alınan ağalar, 14 Nisan günü yeniden saldırıya geçtiler. Ağalar saldırıya uzun zamandan beri hazırlanıyorlardı. Saldırıdan iki gün önce de Germencik'te parayla tutulmuş adamları ile içki alemleri düzenlediler. Germencik'in ortasında gece sürekli silah attılar. 14 Nisan günü, ağalar ve para ile tuttukları 50-60 kadar adamları, 30 kadar traktörle köye girdiler. Ekili toprakları sürmeye kalktılar. Bunu

duyan Turanlar köylüsü ayaklandı; ağaların ve adamlarının üzerine yürüdü. Ağalar ve adamları, köylünün üzerine ateş yağdırdı. En önde kadınlar olmak üzere, Turanlar köylüleri bir şahin gibi ağaların üzerine saldırdı. Ağaların silahları ellerinden alındı. Ağalar ve adamları sopa ile köyden dışarı atıldı. Canlarını zor kurtarıp, bir daha köye gelmeye tövbe ettiler.

Saldırgan zalim ağaların imdadına jandarma yetişti. On köylü arkadaşımızı tutuklayıp götürdüler.

Bu işi kuvvet ve jandarma desteği ile başaramayacaklarını anlayan ağalar şimdi de köylüleri para ile işgalden vazgeçirmeye çabalıyorlar. «Size bir miktar para verelim. Toprakları bize verin» diyorlar. Köydeki zenginleden birkaç bozguncu ağaların bu oyununa yardımcı oluyor. «Nasıl olsa toprakları alamayız, karşımızda devlet var. İyisi mi parayı alalım. Kâr, kârdır» diyorlar. Yoksul köylüler bütün oyunların farkında. Toprakları ancak kendi kuvveti ile kazanabileceğini bilerek sonuna kadar mücadele etmeye kararlıdırlar.

Turanlar köylüsü kurtuluş için yalnız kendi köyünü işgal eden ağalara karşı değil, aynı zamanda ağaların, patronların ve Amerikan emperyalizminin iktidarına karşı mücadele etmek gerektiğini mücadele içinde öğrendi. Bütün halkımıza mücadelesi ile bunu öğretti. Onu kurtuluş yolundan döndürmek, uzlaşma yoluna itmek isteyen herkesle ve bütün bu tip fikirlerle amansızca mücadele etmeliyiz.

Turanlar mücadelesinin tecrübelerini bütün halkımıza yayalım. Ondan dersler çıkararak devrimci mücadelemizi ilerletelim. Turanlar köylülerinin mücadelesi bize, köylük bölgelerde hareketin yoksul köylüler tarafından yönetilmesi gerektiğini bir kere daha kavratıyor. Devrimci mücadelede kadının ne kadar önemli bir yer tuttuğunu öğretiyor. Turanlar mücadelesinde 15-16 Haziran şanlı işçi mücadelesinde olduğu gibi kadınlar, hem ağalara hem jandarmaya karşı en ön safta mücadele ettiler. Turanlar mücadelesi bize halkın ne muazzam bir kuvvet olduğunu öğ-

retiyor. Ne kadar silahlı olursa olsun hiç bir düşmanın birleşip kararlı bir şekilde mücadeleye atılan halkın karşısında duramayacağını öğretiyor. Germencik jandarma komutanı diyor ki: «Köyde karakol kurmak bizim için ölüm demektir. Köylüler askerleri kendi saflarına kazanıp silahı bize çevirtirler.» Bu bize ordunun içinde yer alan aslında işçi ve köylü olan askerlerle birleşmenin ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. Askerlere ve yurtsever subaylara gerçek yerlerinin halkımızın safları olduğunu anlatalım. Ordu konusundaki uzlaşıcı, teslimiyetçi ve revizyonist fikirlerle mücadelede kararlı olalım. Bu konuda hareketimizin doğru politikasına sonuna kadar sarılalım. Turanlar köylüsünün mücadelesi güçlenerek devam ediyor. Köylü kitlesi ile mücadele içinde kaynaşmak, köylüleri işçi-köylü iktidarı hedefine yöneltmek, onları bu hedefe uygun olarak teşkilatlandırmak proleter devrimcilerinin görevidir.

Turanlarda parlayan kıvılcımı bütün Ege Bölgesine, bütün Türkiye'ye yayalım. Yoksul köylünün ağalara ve tefeci-tüccarlara karşı mücadelesini hızlandıralım. Devrim yolunda ileri atılalım.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 40
s. 3

* Daha önce Turanlar köyü mücadelesini ve tecrübelerini özetleyen bir yazıyı derlemeye almıştık. Önemli bir mücadele olduğu için, daha sonraki gelişmeleri izlemek bakımından bu haberi de yayınlıyoruz.

BÜTÜN İLERİCİLER! BÜTÜN DEVRİMCİLER! Halkın Mücadelesini Ezmek İçin Getirilen Anayasa Değişikliğine ve Baskı Tedbirlerine Karşı BİRLEŞELİM*

27 Nisan 1971

Nihat Erim 23 Nisan dolayısıyla bir mesaj yayınladı. Bu mesajı Cevdet Sunay'ınki izledi. İnönü, Nihat Erim'in mesajına aynen katıldığını açıkladı. Türkeş, Feyzioğlu gibi emperyalist uşağı parti liderleri de Nihat Erim'e alkış tuttular. Emperyalizmin işçi sınıfını pençesi altına almak için kullandığı sarı sendika şirketi Türk-İş Genel Sekreteri Halil Tunç ise, aynı halk düşmanı görüşleri tekrar etti. Emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bütün temsilcileri hep bir ağızdan halka ve devrimci harekete karşı azgın bir saldırı kampanyası ilan ediyorlar.

Amerikancı Erim'in 23 Nisan mesajı, en gerici mihrak olan Sunay-Tağmaç kliğinin son kurban bayramı mesajlarında açıkladıkları halk düşmanı tertiplerin en son ve daha azgın bir ifadesidir. Başka türlü de olamazdı. Çünkü derinleşen iktisadi buhran ve uyanan halk yığınları karşısında, büyük burjuvazi ve toprak ağaları diktatörlüğünün zulüm ve baskı tedbirlerine başvurmaktan başka çaresi yoktur. Özellikle son iki yıldan beri yoğunlaşan baskı tedbirleri ve Amerikancı faşist bir diktatörlük tezgahlanmakta ve bunun ortamı hazırlanmaktadır. Halkın mücadelesi karşısında ipliği pazara çıkan Demirel hükümeti böyle bir baskı ve zulüm tertibini uygulamakta yetersiz kal-

dığı için değiştirilmiş, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının halkı ezme planlarını yürütmede daha başarılı olacağı umulan reformcu kisveli Erim hükümeti işbaşına getirilmiştir.

Erim hükümetinin kurulmasından bu yana geçen kısa zaman içindeki olaylara bir göz atalım. Bu süre içinde devrimci kuruluşlar ve halk üzerinde baskılar devam etmiş, sadece İstanbul'da faşist komandolarca on beş kadar silahlı baskın düzenlenmiş, Balıkesir Yurdunda Niyazi Tekin adlı devrimci genç, bu baskınlardan birinde atılan kahpe bir kurşunla şehit edilmiştir. Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisi toplum polisince işgal edilmiş ve öğrenciler dövülmek üzere, polis tarafından birer birer faşist sürülerine teslim edilmiştir. Ankara'da Kurtuluş gazetesi bürosuna ve Sosyalist Gençlik Örgütüne silahlı faşist baskınları yapılmış, Kurtuluş Lisesine silah sıkan faşistlerin kurşunlarıyla üç genç yaralanmıştır. Gene Demirel zamanındaki tutumla grevler ertelenmekte ve Turanlar köyünde olduğu gibi toprak için ağalara karşı mücadele veren köylüler hapislere atılmaktadır. Pranga Anayasaya aykırı olduğu için kaldırılmış olmasına rağmen, Yusuf Aslan ameliyatlı olarak yattığı hasta yatağında zincire vurulmakta, tutuklu olan devrimciler kanunsuz olarak hücrelere atılmaktadır. Ve bütün yurt çapında gerici saldırılar şiddetle devam etmekte, gerici yayınlar daha da azgınlaşmaktadır.

Erim İktidarı
Faşist Komandoları Açıkça İşbirliğine Çağırıyor

İşte bu ortamda, Nihat Erim faşist güruhlarla devlet arasındaki işbirliğinin daha açık ve daha sistemli bir şekilde yürütüleceğini ilan eden mesajını yayınlamaktadır. Otuzdan fazla devrimcinin öldürülmesi, asayişi ihlal etmemiştir. Devrimcilere ve örgütlerine yapılan gerici ve faşist saldırılar asayişi ihlal etmemiştir. Çünkü Erim'in anladığı asayiş, büyük burjuvazi ve toprak ağalarına huzur sağ-

layan asayiştir. Erim böyle bir huzur ve asayiş vadetmekte ve bunu gerçekleştirmek için Türkeş'in faşist saldırganlarını işbirliğine çağırmaktadır:

«Biliniz ki, devletin asker, sivil bütün kuvvetleri sizin yanınızdadır. Bu sözlerim, görevlilere aynı zamanda kesin direktif niteliğindedir. Ancak unutmamak gerekir ki, güvenlik kuvvetlerinin başarısı büyük ölçüde sizin de onlara yardımcı olmanıza bağlıdır.»

Bu sözler, faşist bir saldırı kampanyasının, Amerikancı iktidarın baş yetkilisi tarafından verilen hücum işaretidir. Bu saldırı AP'nin yapamadığı Anayasa değişikliği, baskı kanunları ve tedbirleriyle takviye edilmektedir. Amerikancı Erim şöyle diyor:

«...**Unutmamak gerekir ki, olağanüstü davranışlar karşısındayız, bu davranışları olağanüstü tedbirlerle yok edeceğiz... Alamayacağımız tedbir yoktur... Bunun için hazırladığınız tasarıları bugünlerde Meclislere sunacağız... Bu tedbirler, tedhişçilere göz açtırmayacaktır. Türk devletinin kaderinde en az bizim kadar sorumluluk taşıyan Türkiye Büyük Millet Meclisi, şüphesiz, hükümeti daha geniş yetkilerle güçlendirecek bir Anayasa değişikliğini hemen gerçekleştirecektir.**»

Buna uygun olarak Amerikancı iktidar, hükümete kanun niteliğinde kararname çıkarma yetkisi veren Anayasa değişikliğini, toplantı ve gösteri yürüyüşü hürriyetini kısıtlayan kanun tasarısını, Sıkıyönetim Kanunuyla Ceza ve Ceza Usulü Kanununda değişikliği ve bunun gibi birçok baskı tedbirini Meclise getirmektedir. Böylece Demirel'in yapamadığını Erim yapmaktadır. **Bunun için** hakim sınıfların bütün kurumları arasında bir ittifak kurulmasına çalışılmaktadır. Erim, mesajında silahlı kuvvetleri ve Meclisi, halkı ezme planlarını uygulamada baş dayanak olarak görmekte, orduya **ve** Meclise olan **güvenini açıklamaktadır.** Gerici partilerin liderleri, halkı ezmek için bir saldırı kampanyası açılması **noktasında** birleşmiştir. Başbakan Yardımcılığı koltuğunu işgal eden **MİT** ajanı Sadi Koçaş, mesajın açıklanmasından bir gün önce **İnönü** ile görüşmüş

ve onayını almıştır. Erim ise aynı amaçla Demirel ile görüşmüştür. İnönü ile Bayar arasında yapılan karşılıklı ziyaretler de bu tabloyu tamamlamaktadır. Böylece 27 Mayıs Anayasasının getirdiği demokratik hürriyetlere karşı, gerici güçlerin kutsal ittifakı sağlanmıştır.

Reform Sahtekarlığı Halkı Ezme Planının Bir Parçasıdır

Erim, sahtekar bir reformcu tutumla, bu ittifaka bir kısım reformcu burjuva unsurları da katma çabası içindedir. Reform palavraları, halkı ezmek için bir paravana olarak kullanılmaktadır. Atilla Karaosmanoğlu'nun basın toplantısı, Erim hükümetinin reform sahtekarlığına umut bağlanması için tezgahlanmıştır. Bu suretle devrimci hareketi ezme faaliyetini haklı gösterme planının bir bölümü daha uygulanmıştır. Buna bağlı olarak Erim yayınladığı mesajında «**Biz reform yapacağız ama, devrimciler baltalıyor**» fikrini yaymaya çalışmaktadır. Amerikancı iktidar, devrimci hareketi reformların yapılmasını engelleyen bir kuvvet olarak göstererek bir kısım reformcu unsurları emperyalizme en sadık ve en gerici güçlerin peşine takma çabasındadır. Halkımızı sömüren ve geriliğe mahkum eden emperyalizm ve işbirlikçileri, aynı şekilde Sunay'ın ağzıyla devrimciler için «**kalkınmamıza engel oluyorlar**» demektedir. Hakim sınıflar, iktisadi buhranı kabul etmek zorunda kalmışlar ve kalkınma masalları iflas etmiştir. Bu durumda bütün suçu, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının huzurunu kaçıran devrimcilere yüklemeye çalışmaktadırlar. Oysa halkımızın ilerlemesi, başında Erim'in bulunduğu emperyalist ve gerici tahakkümün yıkılmasına ve devrimci halk iktidarının kurulmasına bağlıdır.

Halkımızın sömürü ve baskıdan kurtulması, ancak devrimle olacaktır. Bununla beraber biz, emekçi halkın yararına olan her türlü reformu destekleriz. Ancak, Erim hükümetinin reform kisvesi altında getirdiği program, hal-

kın yararına hiç bir reformu ihtiva etmemekte, tam tersine emperyalist hakimiyeti perçinleme hedefine yönelmektedir. Bu reform sahtekarlığıyla sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Mustafa Kemal'in «İstiklâl-i Tam» İlkesinin Gerçek Mirasçısıyız

Mesajın ilginç bir yanı da, 23 Nisan dolayısıyla yayınlanmış olmasıdır. 23 Nisan, bir halkın emperyalizme karşı silaha sarılarak verdiği mücadelede önemli bir tarihtir. Üyelerinden programına kadar Amerikan sermayesine bağlı olan bır iktidar, 23 Nisan'ı yaratanların değil, milli hakimiyet ve bağımsızlığımıza düşman olanların iktidarıdır. Böyle olduğu içindir ki, mesajın başında geçiştirilen «aziz şehitlerimiz», «milli egemenlik» ve «tam bağımsızlık» gibi kavramlar, bir sahtekarlığın ifadesi olmakta ve bu iktidarın milletlerarası sermaye ile olan bağlarını gizleyememektedir. Erim'in mesajı, Mustafa Kemal'in bağımsızlık bildirilerine değil, Vahdettin'in saltanat hükümetinin Dahiliye Nezareti mesajlarına benzemektedir. Erim, yavuz hırsız misali «dışardan beslenme ideolojiler»den ve «dışardan her türlü yardım ve teşviki gören örgütler»den söz etmekte ve «bunlar yabancı ülkelerden adamları, kendilerine örnek ve önder olarak seçmişlerdir» demektedir.

Bir kere daha ve açıkça belirtiyoruz: Halkımızın her türlü baskı ve sömürüden kurtulması için mücadele ediyoruz. Bu mücadelede esas olarak halkımızın gücüne güveniyoruz. Halkımızın bütün dünya halklarıyla eşit ve kardeşçe bağlar kurmasını savunuyoruz. Emperyalizme karşı bütün dünya halklarıyla beraberiz. Dünya sosyalizmiyle beraberiz. Bu, halkımızı sömürenlere karşı, halkımızın gerçek dostlarıyla beraber olmamız ve dünya halklarıyla eşitlik ve bağımsızlığa dayanan devrimci bağlar kurmamız demektir.

Emperyalizme karşı mücadelede bize kurtuluş yolunu gösteren, işçi sınıfının devrimci düşüncesidir. Marks, En-

gels, Lenin, Stalin ve Mao bütün hayatları boyunca emekçiler, ezilen halklar ve tüm insanlık için mücadele ederek, bilimsel sosyalizmi kuran ve ilerleten büyük devrimcilerdir. Emperyalistlerin ve gericilerin, «gavur icadı» suçlamaları, halkımızın devrimci düşünceyle silahlanmasını hiç bir zaman engelleyemeyecektir. Emperyalistler tarafından gerici düşüncelerle zincire vurulmak istenen halkımız, bu zinciri kıracak ve insanlık tarihinin düşünce mirası üzerine inşa edilen en ilerici ve bilimsel düşünceyi, yani Marksizm - Leninizm - Mao Zedung Düşüncesini kendine rehber edinecektir.

Mustafa Kemal halkımızın verdiği milli kurtuluş mücadelesinin önderiydi. Biz, halkımızın geçmişte bağımsızlık ve hürriyet uğruna verdiği bütün mücadelelerin gerçek mirascıları ve gerçek savunucularıyız. Mustafa Kemal'in «istiklâl-i tam» ilkesinin de gerçek mirascıları ve savunucularıyız. Ve bu mirası, Amerikan boyunduruğuna hizmet eden Erim iktidarı dahil, bütün gerici iktidarlara karşı sonuna kadar savunacağız.

Hazırlanan saldırı kampanyası ve baskı tedbirleri karşısında devrimci hareketin önemli görevleri vardır. En gerici mihrakın baskı tedbirlerini nasıl çökertebiliriz? Birinci olarak, halkla bağlarımızı daha da güçlendirmeliyiz. İkinci ve acil olarak, iktidarın Anayasayı değiştirmesine ve baskı tedbirlerine karşı demokratik ve ilerici güçlerin en geniş saflarda birleşmesini ve mücadele etmesini sağlamalıyız. Bu konuda her türlü dar klik menfaati güden tekelci tutumu mahkum etmeliyiz. Çünkü böyle bir tutum halkın davasına ihanet olacaktır. Anayasa değişikliğine ve baskı tedbirlerine karşı olan her şahıs, her grup ve her örgütün yurt çapında, aynı hedefe yönelen eylem birliği için mücadele etmeliyiz. Bunun için gerekli bütün teşebbüslere girişeceğiz ve bu yoldaki bütün teşebbüsleri destekleyeceğiz.

Amerikancı iktidarlar bir dizi baskı tedbirleri getirerek faşist bir diktatörlük ortamını hazırlıyorlar. Ancak faşizm mukadder değildir. Halk yığınlarının aktif demokratik

mücadelesini örgütleyerek ve demokratik güçlerin en geniş saflarda eylem birliğini gerçekleştirerek faşist diktatörlük planlarını çökertebiliriz. Bütün gerici iktidarlar yıkılmaya mahkumdur. Erim hükümeti de yıkılmaya mahkumdur.

Proleter Devrimci AYDINLIK, Sayı 40
s. 2

* Bu çağrı, Proleter Devrimci AYDINLIK'ın son sayısı olan 40. sayısında yayınlandı. Çağrı, henüz Sıkıyönetim ilan edilmeden kaleme alınmış ve baskıya verilmişti. 26 Nisan günü ilan edilen Sıkıyönetim, birçok devrimci yayınla birlikte Proleter Devrimci AYDINLIK'ı da kapattı.

12 Mart darbesini izleyen dönemde faşistler henüz duruma tamamen hakim olamamışlardı ve hakim sınıflar içinde çetin bir iç mücadele cereyan etti. Sunay-Tağmaç faşist kliği, mevziden mevziye sıçrayarak, duruma hakim oldu ve 26 Nisanda Sıkıyönetim ilan ederek halka ve devrimcilere karşı bütün ülke çapında saldırıya girişti, kitle halinde tutuklamalar yaptı ve terörü başlattı. Erim hükümeti, faşist planını 23 Nisan mesajında ortaya koydu. Erim, reform laflarıyla süslenmiş halkı ezme planını açıkladı. Proleter devrimci hareket, 12 Mart Muhtırasını olduğu gibi, bu mesajı da doğru bir şekilde tahlil ederek, bütün halkı, bütün ilericileri ve bütün devrimcileri en geniş saflarla eylem birliğine çağırdı.

Proletarya hareketinin bu çağrısı, halk kitlelerinin mücadelesinin örgütsüzlüğü ve geri çekilme durumunda olması, çeşitli demokrat çevrelerin Erim hükümetinin «reformculuğuna» bel bağlaması, maceracı ve diğer akımların bir panik, kargaşalık ve teslimiyet içinde olmaları vb. yüzünden sonuçsuz kaldı.

Bu derleme, proleter devrimci hareketin 1969-1971 yıllarında sürdürdüğü ideolojik ve siyasi mücadelelerin en önemli belgelerinden oluşmaktadır. PROLETER DEVRİMCİ AYDINLIK, İŞÇİ-KÖYLÜ ve TÜRK SOLU dergilerinde yayınlanan yazılar, bu dönemin tarihine ve proleter devrimci hareketin geçmişine ışık tutmaktadır. Mihri Belli revizyonizmine ve maceracılığa karşı yürütülen iki çizgi mücadeleleri, TÜRK SOLU ve AYDINLIK dergilerindeki bölünmelerin temelini oluşturan ideolojik saflaşmalar...

70 Lira